

BEVRIJDING!

Bevrijding

Een boeiende beschrijving van het Goddelijke Plan, die in het bijzonder Gods achtereenvolgende stappen tegen het booze op den voorgrond stelt en de beslissende vernietiging van den duivel en al zijn booze instellingen aantoont, alsmede de bevrijding der menschen en de oprichting vande rechtvaardige heerschappij op aarde.

Totaaloplage 1 500 000

door J. F. RUTHERFORD

Schrijver van

„*Gods Harp*“

„*Troost voor de Joden*“

„*Millioenen nu levende Menschen zullen nimmer sterven*“

„*Troost voor het Volk*“

enz., enz.

„*Deliverance*“ — Dutch translation

Uitgevers:

INTERNATIONALE
BIJBELONDERZOEKERS VEREENIGING
WACHTTOREN BIJBEL & TRACTAAT GENOOTSCHAP
Brooklyn, New York, U. S. A.

Ook in London, Toronto, Melbourne, Oslo, Kaapstad, Bern,
Maagdenburg, Haarlem, enz.

MADE IN SWITZERLAND

ALS EEN GETUIGENIS VOOR DEN NAAM VAN
DEN ALMACHTIGEN GOD

Den Schepper der Hemelen en der Aarde

is

DIT BOEK OPGEDRAGEN

*

„Gij zijt Mijne getuigen, dat Ik God ben.“ — Jesaja 43:12

*

Copyrighted 1926 by

J F. Rutherford

VOORWOORD

Dit boek bevat een blijde boodschap. Het legt de menschen feiten en bewijzen voor, die hen in staat stellen te zien, wie hun ergste vijand en wie hun grootste vriend is. Het toont aan, waarom de menschen aan zooveel leed en droefenis onderworpen zijn en hoe zij van al hun vijanden bevrijd kunnen en zullen worden.

De namen der drie grootste wezens, die de voorname plaats in dit boek innemen, zijn: Jehova de Vader, en de Logos en Lucifer, Zijn zonen. De zoon Lucifer organiseert en leidt een schandelijk opstand, dien Jehova niet verhindert, totdat Zijn bestemde tijd gekomen is, om den opstand te bedwingen en de opstandelingen te onderwerpen. Door Zijn getrouwen Zoon, den Logos, bevrijdt Hij de menschen geheel en stort over hen Zijn rijke zegeningen uit.

Dit boek behandelt de ontwikkeling van het Goddelijke Plan. Het bevestigt het geloof, schenkt hoop en is een vreugde voor den mensch. Te zijner tijd moeten alle volkeren der aarde een gelegenheid ontvangen, deze in dit boek vervatte boodschap te leeren kennen. De tijd is thans aangebroken, waarin zij haar zullen beginnen te hooren. Moge een ieder, die haar leest, zijn naaste er over vertellen. De dag der bevrijding is nabij!

De Uitgevers

INHOUD

HOOFDSTUK I

SCHEPPER EN SCHEPSELEN

De Schepper — De Logos — Lucifer — De Schepping der Aarde — De „Morgensterren“ — De Schepping des Menschen — In Gods Gelijkenis — Bekleed met de Macht der Voortplanting.	9
---	---

HOOFDSTUK II

DE OPSTAND

Het Treurspel in Eden — Gods eerste Wet voor den Mensch — De Straf — Lucifer's Opdracht — De Macht des Doods — Machtsmisbruik — De Misdaad — De Boom der Kennis — De Boom des Levens — Engelen en Vrouwen — Geesten in de Gevangenis.	21
---	----

HOOFDSTUK III

HUICHELARIJ EN WAARACHTIGHEID

De Slang — Het Zaad der Slang — Het Zaad der Vrouw — Het Begin der Huichelarij — Enos en Henoch als Tegenstellingen — Henoch's Belooning.	37
---	----

HOOFDSTUK IV

DE WERELD VERNIETIGD

Wereld, Hemel, Aarde als Symbolen — Noach oprecht in zijn Geslacht — De Ark — De Zondvloed — „Wie is God?“	43
--	----

HOOFDSTUK V

DE VIJAND ORGANISEERT ZICH

Na den Zondvloed — Nimrod — De Toren van Babel — Spraakverwarring.	49
--	----

HOOFDSTUK VI DE EERSTE WERELDMACHT

Het oude Egypte—Jozef legt den Droom des Konings uit —
Zijn Verhooging tot een Machtspostie — Israël in Slaver-
nij — Mozes en Aäron — Farao's Vermetelheid — De
Plagen — Het eerste Pascha — De Bevrijding aan de
Roode Zee — Egypte's Val voorbeeldig. 55

HOOFDSTUK VII DE ZINNEBEELDIGE ORGANISATIE

Gods Organisatie — Begon met Abraham — Zette zich voort
in Izak en Jacob — Israël onder het Wetsverbond —
Schaduwen — De Tabernakel — De veertigjarige
Woestijnreis — Het Koninkrijk onder Saul — David —
Zion geïdentificeerd. 69

HOOFDSTUK VIII HOOGMOED GETUCHTIGD

Egypte, Assyrië, Babylon — Satan's Trawanten — Sanhe-
rib's brief aan Hizkia — Jesaja's profetische Verzekering
— Sanherib's leger vernietigd — De Babylonische Balling-
schap. 89

HOOFDSTUK IX DE BEVRIJDER

Dwaling der Evolutie-theorie — De Natuur van den Mensch
— Zijn Veroordeeling ter Dood — Rechtvaardiging —
Mozes een Voorbeeld van Christus — Ook David een
Voorbeeld — Salomo's Regeering een Illustratie — Ma-
ria's Ontvangenis — Geboorte van Jezus — Satan's Poging
Hem te vernietigen — De Samenzwering — Jezus' Werk
— Vervolging — Instelling van het Gedachtenismaal —
Judas — Waarom moest Jezus sterven? — Verlossing —
Beteekenis van het Rantsoen — De Opstanding onzes
Heeren — Het Bewijs — Zoenoffer — Door Abraham voor-
schaduwd — Het Beeld van den Tabernakel — De
Messias. 101

HOOFDSTUK X HET RIJK IN VOORBEREIDING

Het Rijk van den Messias — Zion en Jeruzalem — Mede-
heerschers — Hoe verkozen — Uitstorting van den Geest

— Levende Steenen — Antichrist — Heïdensch en Pauselijk Rome — Valsche Leerstellingen — Een Aanklacht — Christenen in Tegenspoed — In Gevangenschap — De Tijden der Heidenen geëindigd. 187

HOOFDSTUK XI DE GEBOORTE DER NATIE

De Heilige Natie — Het Manlijke Kind (Jesaja 66:7) — Einde der Wereld — Volk tegen Volk — Hongersnood, Pestilentiën, Aardbevingen — Zon, Maan en Sterren — — Zion de Moeder — Krijg met den Draak — Satan op de aarde geworpen — Bevestigend Bewijs — De Verworpen Steen wordt het Hoofd — Een Manifest, dat door zijn Schrijvers verworpen werd. 235

HOOFDSTUK XII DE EINDSTRIJD

Jehova is God — Geestelijke Hoereriĳ — Verzameling voor den Slag — De Draak — Het Beest — De valsche Profeet — Onreine Geesten als Vorscheu — In Slagorde — Het Beeld van het Beest — Kapitalistische, Politieke en Kerkelijke Bondgenooten — Het Leger des Heeren daartegenover — De Strijd — Overwinning — De Omvang der Slachting — Twee Deelen afgesneden. 255

HOOFDSTUK XIII DE WERELD BEVESTIGD

Armageddon en zijn Nasleep — Nieuwe Hemel en Nieuwe Aarde — De oudtestamentische Overwinnaars — Johannes de Dooper, de Laatste der Profeten — God is Getrouw — Opstanding — De Wet voor de Menschen — Het Nieuwe Verbond. 291

HOOFDSTUK XIV WEDEROPBOUW EN HERSTELLING

Orde uit den Chaos — Vernietiging van Satan's Werken — Volgorde van het Gericht — De Hel geeft haar Dooden weer — Sheol en Hades verklaard — De verheven Baan — De heilige Weg — Blindheid verwijderd — Straf der Ongehoorzamen — De Voorwaarden — Zegeningen voor de Gehoorzamen — Vrede, Voorspoed, Gezondheid, Leven — Vernietiging van den Duivel — Vrijheid en Geluk — De volkomen Dag — Bevrijding voltooid. 319

Bevrijding

Hoofdstuk I

SCHEPPER EN SCHEPSELEN

WAAROM is er zooveel benauwdheid en verslagenheid in de wereld? Waarom rusten zich de volkeren zoo vertwijfeld tot een nieuwen oorlog? Waarom bestaat er zooveel zelfzucht onder de menschen? Waarom knoeien menschen zoo met de prijzen van voedsel en kleeding voor het volk, ten einde woekerwinst te kunnen maken? Waarom bedriegen en misleiden de staatslieden en geestelijken de menschen en ondersteunen de bijzondere belangen der heerschende klassen? Waarom wordt het volk zoo onderdrukt? Waarom worden de menschen door hongersnood, door besmettelijke en andere ziekten bezocht? Waarom zijn zij slachtoffers van ziekte, droefheid, lijden en dood? Waarom is de mensch aan zoovele slechte neigingen verslaafd? Kunnen wij de hoop koesteren, dat de menschen eens van dezen droeven toestand bevrijd zullen worden en de vreugden van vrede, voorspoed, gezondheid, leven, vrijheid en geluk zullen genieten? Waartoe leef ik? Waar ben ik vandaan gekomen en wat kan ik doen, om mijn medemensch te helpen?

Deze en meer dergelijke vragen verdrongen zich in het brein van een jongen man, die de toestanden voor zich en voor zijn medemensch wenschte te verbeteren. Hij trachtte bevredigende antwoorden op zijn vragen te vinden. Hij bezocht filosofen, doctoren,

geestelijken, geleerden en andere als wijs bekendstaande menschen. Het antwoord van elk dezer menschen, dat op menschelijke meeningen gegrond was, was echter volstrekt onbevredigend.

Welke waarde kan men ook hechten aan de onbetrouwbare opinie van onvolmaakte menschen? Vormen al deze menschen niet een deel van die groote menigte, die hetzelfde treurige pad bewandelt? Er moet toch zeker eenig bewijs bestaan, dat met autoriteit spreekt, waarop een logische denker zich verlaten kan. Aldus overlegde onze jeugdige, zoekende vriend. Toen kwam hij tot een man van rijpen leeftijd. Zijn hoofd was met zilveren lokken bedekt. Hij had een vriendelijk gelaat en een aangename stem. Toen hem deze vragen werden voorgelegd, waagde hij het niet, zijn eigen meening ten beste te geven, maar gaf ongeveer het volgende antwoord:

„U hebt gelijk, dat de onbetrouwbare opinie eens menschen van weinig of geen waarde is. Er bestaat één Eeuwige God, van wien al het goede afkomstig is. Er is ook één groot kwaadaardig wezen, dat de vijand van God en de verdrukker des menschen is. Die vijand heeft lang de macht des doods gehad. De rechtvaardige God heeft den booze laten begaan, toen hij zijn boos werk volvoerde, maar heeft den hierdoor ontstanen toestand gebruikt, om Zijn schepselen op de proef te stellen. Boosheid zal niet altijd de overhand hebben. Te zijner tijd zullen de booze alsmede zijn slechte invloed vernietigd worden. De bevrijding der menschheid staat vast.

„Deze groote waarheden waarover ik spreek, zijn in dat prachtige boek, dat wij Bijbel noemen, opgeteekend. Deze Bijbel bevat niet de meeningen van onvolmaakte menschen; hij is het Woord van den Almachtigen God, den Schepper des hemels en der aarde. Hij werd geschreven door heilige mannen van ouds, als hun ge-

dachten door de macht van den grooten Jehova geleid werden. Hiermede bedoel ik, dat hij onder goddelijke inspiratie geschreven werd. Hij openbaart den oorsprong des menschen, waarom de mensch geleden heeft, en hoe en wanneer de menschheid van alle vijanden en onderdrukking bevrijd zal worden. Deze groote waarheden zijn in den Bijbel zoo beschreven geworden, dat zij gedurende vele eeuwen verborgen geweest zijn en niet begrepen konden worden vòòr Gods bestemden tijd. Thans leven wij echter in den tijd, waarin zij begrepen kunnen worden.

„Wij bevinden ons nu al eenigen tijd in de twintigste eeuw. Een groote toename der wetenschap en veel heen en weer trekken over de aarde is waar te nemen, en God zeide, dat deze dingen den tijd zouden aangeven, waarin Zijn Boek, dat Zijn verborgenheden bevat, begrepen zou kunnen worden. Het is natuurlijk te verwachten, dat de alwijze Schepper vanaf den beginne een plan gehad heeft, dat naar Zijn wil uitgewerkt moest worden. De tijd is voor den mensch gekomen, om te begrijpen, hoe dit goddelijke plan zich ontplooit. Ik zou u willen aanraden, Gods groote schatkamer der kennis eens zorgvuldig te onderzoeken. Daarin zult u zeker al uw vragen, die u mij gesteld hebt, ten volle en op bevredigende wijze beantwoord vinden.“

Dezen goeden raad volgende verschaften zich deze waarheidszoeker het boek, den Bijbel, en las daarin: „De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid.“ (Psalm 111 : 10); en „De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vreezen; en Zijn verbond (plan), om hun die bekend te maken.“ (Psalm 25 : 14) Met eerbied en oprecht verlangen zocht hij het antwoord op de genoemde vragen in deze groote schatkamer der kennis, en wat op de volgende bladzijden geschreven staat, zijn de door hem gevonden schatten.

De Schepper

Jehova is de naam van den grooten Schepper. Deze naam beteekent de uit Zichzelf Bestaande, de Eeuwige, de Onsterfelijke. „Gij, wiens naam alleen Jehova is.” (Psalm 83 : 19, Eng. vert.) Onsterfelijkheid is een toestand, waarin men niet aan den dood onderhevig is, maar leven in zichzelf bezit. Over den grooten Jehova God staat geschreven: „Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; denwelken geen mensch gezien heeft, noch zien kan; welken zij eer en eeuwige kracht.” (1 Timotheüs 6 : 16) Aan Mozes openbaarde Hij Zijn naam het eerst. (Exodus 6 : 3) Hij is de groote Schepper van hemel en aarde. (Jesaja 40 : 28; 42 : 5) Iedere goede en volkomen gave komt van Hem. (Jacobus 1 : 17) Hij is de belooner dergenen, die Hem naarstig zoeken. (Hebreëen 11 : 6) Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid. (Psalm 90 : 2; 93 : 2) „In den Heere Heere is een eeuwige rotssteen.” — Jesaja 26 : 4.

De Logos

Natuurlijk moet er eens een tijd geweest zijn, dat Jehova God alleen was. Deze tijd was vòòr het begin der schepping van wezens en dingen. Zijn Woord ontsluit het begin der schepping. De onzichtbare macht Gods werkte op Johannes' geest in, en hij schreef onder inspiratie het volgende: „In den beginne was de Logos, en de Logos was met God, en de Logos was een God. Deze was in den beginne met God. Door hem werden alle dingen gemaakt, en zonder hem is geen ding gemaakt, dat gemaakt is; in hem was leven, en het leven was het licht der menschen.” — Johannes 1 : 1-4, Dia-glott.

De uitdrukking Logos is een der titels, die op het begin der schepping Gods wordt toegepast. (Openbaring

3 : 14) Over hem staat geschreven: „Dewelke het beeld is des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller kreature; want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en op de aarde zijn, die zienlijk en onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij Overheden, hetzij Machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is vòòr alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem.” — Colossenzen 1 : 15-17.

Uit deze teksten blijkt ons, dat de Logos de eenige directe schepping van Jehova God was, en dat de Logos daarna Jehova's uitvoerder was bij de schepping van alles wat gemaakt werd.

Salomo geeft een beschrijving van den Logos en stelt hem voor, alsof hij over zichzelf de volgende woorden spreekt: „De Heere bezat Mij in het beginsel Zijns wegs, vòòr Zijne werken, van toen aan. Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest, van den aanvang, van de oudheden der aarde aan. Ik was geboren, als de afgronden nog niet waren; als nog geene fonteinen waren, zwaar van water; Aler de bergen ingevest waren, vòòr de heuvelen was Ik geboren. Hij had de aarde nog niet gemaakt, noch de velden, noch den aanvang van de stofjes der wereld. Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij eenen cirkel over het vlakke des afgronds beschreef; toen Hij de opperwolken van boven vestigde; toen Hij de fonteinen des afgronds vastmaakte; toen Hij der zee haar perk zette, opdat de wateren Zijn bevel niet zouden overtreden; toen Hij de grondvesten der aarde stelde: Toen was Ik een voedsterling bij Hem, en Ik was dagelijks Zijne vermakingen, te aller tijd voor Zijn aangezicht spelende.” — Spreuken 8 : 22-30.

De Schrift schijnt duidelijk vast te stellen, dat de Logos (dit beteekent: iemand die voor een ander spreekt) af en toe de vereerde zendbode van Jehova God was.

(Exodus 3 : 2, 15; Genesis 18 : 1; Exodus 23 : 20; Jozua 5 : 14) Daar de Logos het begin van Gods schepping en een bijzondere gezant was, zooals zijn naam aangeeft, moest hij ongetwijfeld in een vertrouwelijke verhouding tot Jehova staan. Daarom kan redelijkerwijs aangenomen worden, dat Jehova met hem de schepping zou bespreken.

De Schrift geeft de volgorde van de schepping der engelen, die tot het onzichtbare rijk Gods behooren, niet aan, maar wel is bekend, dat er cherubijnen, serafijnen, engelen en anderen zijn, die alle „zonen Gods“ genoemd worden.

Cherubijnen zijn geestelijke wezens, die ongetwijfeld een belangrijke positie bij de uitvoering van Gods plannen bekleeden. — Genesis 3 : 24; Ezechiël 10 : 13-15.

Serafijnen of serafs zijn, zooals de Schrift aantoon, eveneens hemelsche wezens, die een belangrijken dienst bij de uitwerking van het goddelijke plan vervullen. — Jesaja 6 : 2-6.

Engelen zijn boodschappers of gezanten, die met de overbrenging van boodschappen en met de uitvoering van bevelen van de hemelsche hoven belast zijn. — Genesis 19 : 1, 15; 28 : 12; Psalm 91 : 11.

Alle schepselen Gods, die dus hun leven van God ontvangen, worden terecht zonen Gods genoemd. Ter afwikkeling van zekere met Zijn rijk verbandhoudende aangelegenheden verschenen deze zonen op vastgestelde tijden voor Jehova. — Job 1 : 6; 2 : 1.

Lucifer

Onder de machtige schepselen van Jehova God wordt Lucifer het eerst genoemd. Zijn naam beteekent Lichtdrager of „Morgenster“. Gods profeet spreekt over hem als de „Zoon des Dageraads“. Het zou werkelijk moeilijk zijn, betere woorden te kiezen, om schoonheid

te beschrijven, dan deze. Hij behoorde tot het hemelsche rijk en maakte daarom deel uit van het heilige koninkrijk Gods, en de beschrijving van hem toont aan, dat hij uitblonk onder de anderen in dat heerlijke rijk. De beschrijving laat zien, dat hij prachtiger was dan de andere schepselen des hemels. We lezen: „Alle kostelijk gesteente was uw deksel, sardissteenen, topazen en diamanten, turkooizen, sardonixsteenen en jaspis-steenen, saffieren, robijnen, en smaragden en goud; het werk uwer trommelen en uwer pijpen was bij u, ten dage als gij geschapen werdt, waren zij bereid. Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub; en Ik had u alzoo gezet; gij waart op Gods heiligen berg; gij wandeldet in het midden der vurige steenen. Gij waart volkomen in uwe wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is.“ — Ezechiël 28 : 13-15.

Als wij 's nachts tot het grootte hemelgewelf opzien, aanschouwen wij ontelbare sterren, zelfs met het bloote oog; maar met behulp van een sterken kijker kunnen myriaden van deze vuurbollen waargenomen worden, die alle de heerlijkheid van den grooten Schepper weerspiegelen. Ongetwijfeld had deze machtige Lucifer, die zoo heerlijk van verschijning was, het voorrecht, zich temidden dezer sterren of planeten te bewegen en zich te verlustigen aan de wonderen van de schepping des Eeuwigen.

De Logos, de uitvoerder van Jehova God bij de schepping van alle dingen, had Lucifer natuurlijk geschapen. Deze twee, Lucifer en de Logos, worden in de Schrift „de Morgensterren“ genoemd. De Logos is door zijn trouw steeds de vermaking van den grooten, eeuwigen God geweest. Daar de Schrift verklaart, dat de gansche schepping Gods volkomen is (Deuteronomium 32 : 4), kan men terecht de gevolgtrekking maken, dat

alle schepselen in den hemel heerlijk en schoon waren, in vrede en overeenstemming met elkander leefden, en allen gemeenschappelijk Jehova God loofden en verheerlijkten.

Mettertijd behaagde het den Almachtige, een woonplaats voor den mensch te bereiden, dien Hij dan zou scheppen. Het bericht daarover luidt: „In den beginne schiep God den hemel en de aarde“, en „stelde de wolk tot haar kleeding, en de donkerheid tot haren windeldoek“. Ongetwijfeld waren deze schepselen op de hoogte gesteld, dat de planeet de aarde bereid zou worden, om als woonplaats voor het schepsel den mensch te dienen, dien God in Zijn gelijkenis zou scheppen. Deze mededeeling moet zeker een groote vreugde voor Gods hemelsche schepselen geweest zijn. Er staat geschreven, dat toen God de aarde als 's menschen woonplaats grondvestte, de Morgensterren tezamen zongen en alle zonen Gods juichten. — Job 38 : 4-9.

De Schrift leert duidelijk, dat twee machtige schepselen „Morgensterren“ genoemd worden, namelijk de Logos en Lucifer. Er moet een groote vergadering van deze heerlijke schepselen des hemels bij het begin van de schepping der aarde hebben plaatsgevonden, en bij deze gelegenheid was het, dat de schepselen door den Schepper met Zijn voornemen in kennis gesteld werden, om een woonplaats voor den mensch te bereiden en daarna den mensch te scheppen. Hier zongen ook de twee machtige „Morgensterren“ tezamen een loflied ter eere van den Eeuwige en alle zonen Gods waren zoo in verrukking over dit heerlijke lied, dat zij van louter vreugde juichten. Voor zoover den menschen bekend is, wordt geen andere planeet bewoond. De schepping der aarde voor den mensch moest dus wel voor de schepselen van het hemelsche rijk van het hoogste belang geweest zijn.

De Schepping des Menschen

De aarde werd geschapen, en op haar werden de planten en kruiden, het gedierte en het gevogelte, de vruchten en de bloemen voortgebracht. Maar er was geen mensch om den grond te bebouwen of zijn voortbrengselen te genieten. God moet met den één of ander Zijn voornemen, den mensch te scheppen, besproken hebben, en het is redelijk aan te nemen, dat dit de Logos was. Er staat geschreven: „En God zeide: Laat Ons menschen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt! En God schiep den mensch naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze. En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de visschen der zee, en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt.” — Genesis 1 : 26-28.

Hieruit blijkt duidelijk, dat met het beeld of de gelijkenis hier niet de gestalte of het organisme bedoeld wordt. De vier goddelijke grondeigenschappen Jehova's zijn wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht. De volmaakte mensch, het met verstand begaafde schepsel, moet met deze eigenschappen uitgerust geweest zijn, en evenals God heerschappij over het heelal had, zoo werd den mensch heerschappij gegeven over de schepselen der aarde en hij werd bekleed met de macht zijn geslacht te vermenigvuldigen, de aarde daarmede te vervullen en de planeet te onderwerpen.

God gaf den mensch niet een onsterfelijke ziel, nadat Hij hem geschapen had, zooals velen diets gemaakt zijn

te gelooven. De woorden ziel, schepsel en mensch hebben één en dezelfde beteekenis. Ieder mensch is een ziel, maar niemand kan een ziel bezitten. Het verloop van deze schepping staat duidelijk in de Schrift opgeteekend: „En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens; alzoo werd de mensch tot eene levende ziel.” — Genesis 2 : 7.

Toen liet God al het gedierte en het gevogelte voor Adam komen, en deze gaf ze alle een naam. Ieder dier en iedere vogel vond zijn metgezel of soortgenoot. „Maar voor den mensch vond hij geen hulpe.” „Ook had de Heere gesproken: Het is niet goed, dat de mensch alleen zij; Ik zal hem eene hulpe maken, die als tegen hem over zij.” (Genesis 2 : 18-20) Daarop werd de vrouw gemaakt en tot den man gebracht.

Dat gedeelte der aarde, waar de mensch het eerst het levenslicht aanschouwde, moet buitengewoon schoon geweest zijn. Eden beteekent een paradijs. Tegen het Oosten van Eden had God een tuin geplant en daarin plaatste Hij den mensch, dien Hij geformeerd had, om dien te bouwen en te bewaren. Dit was de woonplaats van Adam en zijn vrouw.

Steunend op dit korte bericht, dat op waarheid berust, omdat het onder goddelijke leiding geschreven werd, kunnen wij eens een oogenblik ons voorstellingsvermogen gebruiken. In den hemel was een groote en gelukkige schaar engelen, sterk, krachtig en schoon. Daar waren ook de cherubijnen en serafijnen, die posten van vrouwen bekleedden. Verder Lucifer, de helderschijnende, die de anderen nog in pracht en schoonheid overtrof. En dan de Logos, de groote en machtige rechterarm Jehova's, door wien alle dingen geschapen werden, die gemaakt werden. Al deze schepselen waren de vreugde van den machtigen Schepper en dit was in bijzondere

wijze waar van den Logos. Allen waren tot op dien tijd God getrouw.

Op de aarde was nu de volmaakte mensch, sterk, krachtig en schoon van uiterlijk, met zulke levendige oogen, die nimmer duisternis gekend hadden en met de behendigheid en vlugheid van een hinde. En bij hem was zijn vrouw met een bekoorlijkheid en weergalooze schoonheid, zooals nog nooit iemand die thans op aarde leeft, aanschouwd heeft, want zij was volkomen. Zonder twijfel bestond er eenige omgang tusschen de schepselen des hemels en de volkomen schepselen der aarde.

De man en de vrouw bezaten de bekwaamheid en de autoriteit, kinderen voort te brengen en de aarde met hun nakomelingen te vervullen, en de hemelsche schepselen moeten dit zeker met de diepste belangstelling gadegeslagen en zich er over verheugd hebben. Er bestaat geen bewijs, dat eenig hemelsch schepsel de macht bezat, nakomelingen voort te brengen. De voortplanting van het geslacht op aarde was daarom iets nieuws en ongewoons, en alle hemelsche heirscharen moeten zeker met groote belangstelling den tijd tegemoetgezien hebben, waarin de gansche aarde met een vreugdevol menschengeslacht vervuld zou zijn, dat den grooten Jehova God aanbidden en vereeren zou. Geluk heerschte in den hemel en geluk heerschte op aarde. De omgeving was schoon, een lust om te zien, een vreugde voor het hart, en alles was tot heerlijkheid van den eeuwigen God, den Schepper.

De hemelen vertellen Gods eere,
 en het uitpansel verkondigt Zijner handen werk.
 De dag aan den dag stort overvloediglijk spraak uit,
 en de nacht aan den nacht toont wetenschap.
 Geene spraak, en geene woorden zijn er,
 waar hunne stem niet wordt gehoord.

Hun richtsnoer gaat uit over de gansche aarde,
 en hunne redenen aan het einde der wereld;
 Hij heeft in dezelve een tent gesteld voor de zon
 en die als een bruidegom, uitgaande uit zijne slaapkamer;
 zij is vroolijk als een held, om het pad te loopen.
 Haar uitgang is van het einde des hemels,
 en haar omloop tot aan de einden deszelven,
 en niets is verborgen voor hare hitte.

De wet des Heeren is volmaakt, bekeerende de ziel;
 Het getuigenis des Heeren is gewis,
 den slechten wijsheid gevende.
 De bevelen des Heeren zijn recht, verblijdende het hart;
 Het gebod des Heeren is zuiver, verlichtende de oogen.
 De vrees des Heeren is rein, bestaande tot in eeuwigheid;
 De rechten des Heeren zijn waarheid,
 samen zijn zij rechtvaardig.
 Zij zijn begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud;
 En zoeter dan honig en honigzeem.

Ook wordt Uw knecht door dezelve klaarlijk vermaand;
 in het houden van die is groote loon.
 Wie zou de afdwalingen verstaan?
 Reinig mij van de verborgen afdwalingen.
 Houd Uwen knecht ook terug van trotschheden;
 laat ze niet over mij heerschen;
 Dan zal ik oprecht zijn
 en rein van groote overtreding.
 Laat de redenen mijns mond,
 en de overdenking mijns harten
 Welbehagelijk zijn voor Uw aangezicht, o Heere,
 Mijn Rotssteen en Mijn Verlosser.

DE OPSTAND

Hoofdstuk II

IEDER volmaakt schepsel moet een vrijen, moreelen wil bezitten. Het schepsel moet de vrijheid hebben, zijn macht ten goede of ten kwade, naar hij verkiest, uit te oefenen. Op geen andere wijze zou hij verzocht of beproefd kunnen worden. God zou al Zijn schepselen zoo hebben kunnen maken, dat zij geen kwaad zouden kunnen doen, maar indien Hij dat gedaan had, zou Hij hen verhinderd hebben, hun eigenschappen vrijelijk uit te oefenen, en God zou het Zichzelf onmogelijk gemaakt hebben, Zijn schepselen op de proef te stellen.

Het hart is de zetel der neigingen of beweegredenen. Het is de drijfveer der handelingen van het wezen. Wanneer onreinheid het hart binnensluipt, heeft het bijna zeker een onreine daad ten gevolge. Daarom staat geschreven: „Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de uitgangen des levens.“ — Spreuken 4 : 23.

Liefde is één der goddelijke eigenschappen. Liefde is de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid. Zelfzucht, de onmiddellijke tegenstelling van liefde, ontstaat in het binnenste van het hart. Zelfzucht drijft de liefde uit. Het hart, waaruit de liefde verdwenen is, wordt boosaardig. Het schepsel, dat een boosaardig hart bezit, is in hooge mate zelfzuchtig, doordat het geen acht slaat op plicht en verplichtingen tegenover anderen, en het is vast besloten, zijn voornemens ten uitvoer te brengen, ongeacht het groote onrecht, dat daaruit voor anderen kan voortvloeien.

De heerlijkheid en schoonheid van de hemelsche schepselen, de volmaaktheid van den mensch in zijn gelukkige woonplaats, met het vermogen en het recht, de aarde met zijn geslacht te vervullen, liet de gelegenheid open, om òf liefde òf zelfzucht uit te oefenen. De beproeving kwam en eenige der machtige schepselen des hemels vielen bij deze beproeving. De vreugde in den hemel en op aarde ging in groote droefheid over.

Het treurspel in Eden heeft nooit zijn weerga gevonden. Inderdaad kunnen alle misdaden en tragedies op deze ééne gebeurtenis in Eden worden teruggebracht. Het ontzettende van deze daad wordt nog vergroot door het verstand en de grootheid van den bedrijver, door diens vertrouwelijken omgang met den eeuwigen Schep- per. Deze verschrikkelijke misdaad deed alle hoop der menschen en der engelen vervliegen, vervulde de aarde met ellende en deed de hemelen treuren. Zij zette de wielen des kwaads aan en deed deze de gangen der eeuwen doorrollen, oorlog, moord, ziekte, pestilentie en hongersnood verspreidend, het levensbloed van ontelbare millioenen uitpersend.

Deze aartsmisdadiger is zoo invloedrijk, bedriegelijk en geslepen geweest, dat het hem gelukte, de menschen eeuwenlang in onwetendheid te houden, en hun gevoelens te verdooven en gevoelloos te maken voor de oorzaak en haar ver-reikende gevolgen. Maar thans schijnt zeker de tijd voor God gekomen te zijn, om dezen sluier weg te nemen en de menschheid een beter inzicht en begrip over den verschrikkelijken misdadiger en zijn misdaad te laten krijgen, opdat de menschheid den invloed van den booze moge ontvlieden en bescherming in de armen van den Verlosser der wereld moge vinden.

Jehova was Adam's weldoener en vriend. Hij had Adam geschapen, hem een vrouw alsmede een schitterende woonplaats gegeven, had hem tot vorst gemaakt

over al hetgeen hij aanschouwde en hem de macht verleend, om de aarde te onderwerpen, met een volmaakt menschengeslacht te vervullen, en te beheerschen. Het was voor Adam niet meer dan redelijk, God lief te hebben. Bovendien was hij zoo geschapen, dat hij instinctmatig dengene zou vereeren, die zijn vriend en verzorger was.

De wil van God is Zijn wet. Wanneer deze wil aan de menschen bekendgemaakt wordt, is hij de wet, waardoor zij geregeerd moeten worden. Een weigering, Gods wet te gehoorzamen maakt het schepsel tot een trouweloos onderdaan. Zonder wet zou het niet mogelijk zijn, de trouw des menschen te beproeven. Er moet een voorschrift van handelen zijn, dat het goede gebiedt en het kwade verbiedt. God gaf den mensch een wet. Hij sprak Zijn wil of gebod uit in betrekking tot Adam's voedsel. Natuurlijk zou het voedsel op zichzelf geen nadeelige gevolgen met zich gebracht hebben, omdat al het voedsel volmaakt was, maar het nadeelige gevolg zou ontstaan uit een daad van ongehoorzaamheid tegenover Gods wet. Het verlies van leven beteekende voor den mensch het verlies van alles. God zou geen wetteloos schepsel kunnen toestaan, eeuwig te leven. Hij voorzag den mensch van voedsel en in verband daarmede zeide Hij: „En de Heere God gebod den mensch, zeggende: Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten; maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.” — Genesis 2 : 16, 17.

Het was in overeenstemming met Gods liefderijke voorzorg voor den mensch, om een opziener, helper of beschermer aan te stellen, iemand die den mensch helpen zou, om hetgeen slecht was en wat de straf voor de overtreding van Gods wet over hem brengen zou, te ontwijken. Daartoe verkoos God de helder-schijnende,

Lucifer, dien Hij tot opziener en beschermer in Eden aanstelde. Over hem en zijn aanstelling tot deze verantwoordelijke post zeide God : „Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub; en Ik had u alzoo gezet." (Ezechiël 28 : 14) Het woord „gezalfde" toont aan, dat Lucifer, de cherub, met macht en autoriteit bekleed was, om zekere dingen in den naam des Heeren te doen en in dit geval was hij met macht en autoriteit bekleed als opziener in „Gods hof", om zorg te dragen voor de belangen van den mensch en hem op den goeden weg te houden. Cherub wil zeggen een beambte of gevollmachtigde, wien zekere macht en verplichtingen opgelegd zijn. Het woord „overdekkende" beteekent beschermen of behoeden. Hieruit blijkt dus, dat Lucifer met macht en autoriteit bekleed was, om als opziener des menschen op te treden, om hem voor den weg der overtreding van Gods wet te bewaren, te behoeden en te beschermen. Het was Lucifer's heilige plicht, zoowel tegenover den mensch als tegenover God, de menschheid te leiden en te beïnvloeden, den goeden weg te blijven bewandelen, opdat zij daardoor God mocht eeren en haar leven op aarde verlengen.

God had Lucifer ook de macht des doods gegeven. (Hebreë 2 : 14) Het was derhalve een deel van Lucifer's ambtelijken plicht, den mensch ter dood te brengen, als hij Gods wet overtreden zou. Om deze reden onderhield Lucifer een vertrouwelijke gemeenschap met God en den mensch. Het was aan Lucifer toevertrouwd, Gods nieuw begonnen regeering op aarde in een reinen, goeden staat te behouden. Dit vertrouwen te beschamen door Gods voorgeschreven regeeringsvorm in Eden omver te werpen, zou een daad van trouweloosheid zijn. Het plegen van verraad onder zulke omstandigheden zou den overtreder met schande bedekken en hem tot een gruwelijk en verachtelijk schepsel en tot den laagsten aller misda-

digers maken. Aangezien Lucifer bekleed was met de meest eervolle positie in het heelal, slechts weinig verschillend met die van den Logos, omdat Lucifer als opzichter en beschermer over een domein gesteld was, is het verraad tegen dat vertrouwen zoo verschrikkelijk, dat het niet in menschenlijke woorden te beschrijven is. De schoonheid, reinheid en onschuld van het volmaakte menschenpaar, in een omgeving, die veel schooner was dan eenig menschenlijk wezen sindsdien ooit aanschouwd heeft, toont de verdorvenheid van het hart aan, dat in staat was dit verschrikkelijk misdrijf, zooals hiernavolgend beschreven wordt, te begaan.

Daar Lucifer als één der „Morgensterren“, getuige van de schepping des menschen en van zijn volmaakte woonplaats was, en de plaats van vertrouwen als opziener des menschen bekleedde, wist hij natuurlijk, dat God den mensch het vermogen verleend had, zijn eigen geslacht voort te brengen en dat dus te zijner tijd de aarde met een volmaakt menschengeslacht gevuld zou zijn. Hij wist, dat de mensch zoo geschapen was, dat hij zijn weldoener van nature eeren zou. Verder wist hij, dat indien hij 's menschen vereering voor zich wenschte te gewinnen, hij de gedachte, dat God zijn weldoener was, uit het hart des menschen moest verdrijven. Lucifer werd eierzuchtig en wenschte over het menschenlijk geslacht te heerschen en de vereering te ontvangen, waarop alleen God recht had.

Lucifer kwam zoo onder den indruk van zijn eigen schoonheid, beteekenis en macht, dat hij vergat, dat hij nog verplichtingen tegenover zijn Schepper had. Zelfzucht kwam in zijn hart. Zijn beweegreden was verkeerd en zijn hart werd boosaardig. Dit dreef hem, een daad tegen Adam te ondernemen en de drijfveer was kwaadwilligheid. Betreffende dit slechte voornemen zegt de profeet over Lucifer: „En zeidet in uw hart: Ik zal ten

hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhoogen; en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. Ik zal boven de hoogten der wolken klimmen; ik zal den Allerhoogste gelijk worden." (Jesaja 14 : 13, 14) De Schrift toont duidelijk aan, dat Lucifer's overlegging ongeveer de volgende was:

„Ik ben de opziener des menschen in Eden. Ik bezit de macht om den mensch ter dood te brengen, doch wanneer de mensch Gods wet overtreedt, zal ik die macht niet uitoefenen. Ik zal den mensch er toe brengen, te gelooven, dat God niet zijn vriend en weldoener is, maar dat Hij den mensch eigenlijk misleidt. Bovendien, God kan den mensch niet ter dood brengen en terzelfder tijd onveranderlijk blijven, daar Hij verklaard heeft, dat de boom die in het midden van Eden staat, de boom des levens is, en dat degene, die van dien boom eet, eeuwig leven zal. Ik zal daarom den mensch tot dien boom leiden en hem er van laten eten; dan zal hij niet meer sterven, maar eeuwig leven.

„Maar vóór ik dat doe, zal ik hem eerst doen gelooven, dat God hem in onkunde laat en hem dingen onthoudt, waarop hij het volste recht heeft. Adam heeft zijn vrouw lief. Ik zal daarom eerst Eva verleiden, mijn wil te doen en door haar zal ik Adam in mijn macht krijgen. Ik zal de omstandigheden om Adam zoo regelen, dat hij eveneens van den verboden boom der kennis zal eten en dan zal ik weigeren hen ter dood te brengen. Daarna zal ik ze onmiddellijk tot den boom des levens voeren en hen van de vrucht laten eten, dan zullen zij voor eeuwig leven en niet sterven. Hierdoor zal ik ze voor mij gewinnen en ik zal ze altijd in het leven houden. Ik zal God tarten, en daar Hij een rijk van engelen en andere hemelsche schepselen

heeft, dat Hem eert, zal ik den Allerhoogste gelijk zijn en in gelijke wijze geëerd worden als God geëerd wordt."

De Schrift toont aan, dat Lucifer aldus een plan tot opstand ontwierp. Het was een geslepen ontwerp, dat Lucifer zoo uitgedacht had; hij dacht dat het een wijs plan was. Ongetwijfeld wist God dit alles reeds vanaf het begin, maar Hij kwam niet tusschenbeide, voordat Lucifer de daad begaan had, den mensch te bedriegen en hem tot zonde te verleiden. Hierover zeide God: „Uw hart verheft zich over uwe schoonheid, gij hebt uwe wijsheid bedorven van wege uwen glans." (Ezechiël 28 : 17) Deze zelfzuchtige overdenking in Lucifer's hart was het begin van ongerechtigheid in hem. Tot op dien dag was hij volkomen, daar God over hem zeide : „Gij waart volkomen in uwe wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat ongerechtigheid in u gevonden is." (Ezechiël 28 : 15) De onvolmaaktheid van Lucifer dateert vanaf dat oogenblik. Dat was het begin van den opstand. Deze zelfzuchtige overdenking in z'n hart leidde tot de verschrikkelijke misdaad des verraads en alle daaruit voortvloeiende gevolgen.

De Misdaad

Nadat Lucifer het plan tot zijn misdrijf zorgvuldig beraamd had, begon hij het in de daad om te zetten. Hiertoe nam hij zijn toevlucht tot leugen, bedrog en misleiding. Toen de Logos op aarde was, verklaarde hij: Lucifer „is een leugenaar en de vader der leugen" (Johannes 8 : 44), waardoor hij dus aantoonde, dat Lucifer de eerste leugen uitsprak, die ooit gesproken werd. Die leugen is: „Er is geen dood." De handlangers van den booze hebben sindsdien steeds deze leugen aan de menschen verteld.

Lucifer gebruikte de slang ter volvoering van zijn plan, omdat de slang listiger was dan al het gedierte des velds, dat de Heere God gemaakt had. Lucifer sprak daarom door de slang en zeide: „Is het ook, dat God gezegd heeft: Gijlieden zult niet eten van alle boomen dezès hofs? En de vrouw zeide tot de slang: Van de vrucht der boomen dezès hofs zullen wij eten; maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, heeft God gezegd: Gij zult van die niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft. Toen zeide de slang tot de vrouw: Gijlieden zult den dood niet serven; maar God weet, dat, ten dage als gij daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad. En de vrouw zag, dat die boom goed was tot spijsze, en dat hij een lust was voor de oogen, ja, een boom, die begeerlijk was om verstandig te maken; en zij nam van zijne vrucht en at; en zij gaf ook haren man met haar, en hij at.” — Genesis 3 : 1-6.

God had Zijn woord gegeven, dat deze boom een vrucht voortbracht, die de kennis zou vermeerderen van degenen die haar aten. Het gevolg was, dat toen Adam en Eva van deze verboden vrucht aten, hun kennis overeenkomstig Gods afgekondigde wet vermeerderd werd. Zij werden zich thans van het feit bewust, dat zij verkeerd gedaan hadden, want zij verborgen zich voor het aangezicht des Heeren tusschen het geboomte van den hof. Hij liet ze voor Hem verschijnen. Zij bekenden hun schuld door te bevestigen, dat zij onrecht gedaan hadden, en daarop sprak God het volgende oordeel over hen uit:

„Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vermenigvuldigen uwe smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren; tot uwen man zal uwe begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben. En tot

Adam zeide Hij: „Dewijl gij geluisterd hebt naar de stem uwer vrouw, en van dien boom gegeten, waarvan Ik u gebod, zeggende: Gij zult daarvan niet eten; zoo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt; en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens. Ook zal het u doornen en distelen voortbrengen, en gij zult het kruid des velds eten; en in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt; want stof zijt gij en gij zult tot stof wederkeeren.” — Genesis 3 : 16-19.

De Schrift noemt drie soorten van vruchtdragende boomen in den hof van Eden, namelijk: (a) alle geboomte, dat begeerlijk voor het gezicht en goed tot spijze is; (b) de boom des levens in het midden van den hof, en (c) de boom der kennis des goeds en des kwaads. (Genesis 2 : 9) God zeide Adam, dat hij van alle boomen mocht eten, die goed voor hem waren. „Zoo nam de Heere God den mensch, en zette hem in den hof van Eden, om dien te bouwen, en dien te bewaren. En de Heere God gebod den mensch, zeggende: Van alle boomen dezès hofs zult gij vrijelijk eten; maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.” — Genesis 2 : 15-17.

Er bestaat geen bewijs, dat Adam iets van den boom des levens, die midden in Eden stond, afwist. Integendeel, hij moet daarover in onkunde geweest zijn, daar hem geen speciaal gebod er over gegeven werd. Lucifer als de gevolmachtigde beambte, toevertrouwd met de hooge plaats van opziener des menschen, zal zeker alle bijzonderheden over den boom des levens geweten hebben. Het feit, dat God aan Adam betreffende alle boomen in den hof een gebod gaf en niets over den boom des levens zeide, toont aan, dat de mensch niets van dezen

boom afwist. Het eten van den boom der kennis des goeds en des kwaads zou ongetwijfeld den weg geopend hebben, dat Adam weldra van den boom des levens zou afweten. Maar nu komt het beslissende bewijs, dat Adam geen gelegenheid had, van den boom des levens te eten, en derhalve moet hij er niets van geweten hebben, tot kort voor zijn verdrijving uit Eden.

God dagvaardde de schuldige partijen voor Hem en na een volledig verhoor der feiten, sprak Hij Zijn vonnis uit tegen de vrouw, tegen den man, en tegen de slang, die Satan gebruikt had, om Eva te verleiden. Het beslissende vonnis tegen Lucifer of Satan staat opgeteekend in de profetie van Ezechiël en bepaalt, dat hij te zijner tijd vernietigd zal worden en nooit meer zijn zal. Onmiddellijk nadat het oordeel tegen den mensch uitgesproken was, richtte God Zich tot iemand, die toen daar aanwezig was, en men kan zoo goed als zeker aannemen, dat Hij tot den Logos, Zijn trouwen en betrouwbaren Zoon, sprak. We lezen: „Toen zeide de Heere God: Ziet, de mensch is geworden als Onzer een, kennende het goed en het kwaad! Nu dan, dat hij zijne hand niet uitsteke en *neme ook van den boom des levens, en ete, en leve in eeuwigheid.*” (Genesis 3 : 22) Men lette op de woorden Jehova's: „De mensch is geworden als Onzer een, *kennende* het goed en het kwaad.”

Wetende dat de toestand hachelijk was, handelde God schijnbaar onmiddellijk, voordat de mensch een gelegenheid had, den boom des levens te bereiken en er van te eten, en voordat Satan tijd had, om den mensch over de plaats van den boom des levens in te lichten. De woorden, die tot den Logos gericht werden, werden afgebroken; de zin houdt schijnbaar in het midden op, zonder beëindigd te zijn, namelijk: „Nu dan, dat hij zijne hand niet uitsteke en neme ook van den boom des levens, en ete, en leve in eeuwigheid!” Men lette

op het bericht. God sprak verder geen woord, maar handelde onmiddellijk. Zijn handeling wordt in het volgende vers beschreven: „Zoo verzond hem de Heere uit den hof van Eden, om den aardbodem te bouwen, waaruit hij genomen was. En hij dreef den mensch uit; en stelde cherubim tegen het oosten des hofs van Eden en een vlamig lemmer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren den weg van den boom des levens.“ — Genesis 3 : 23, 24.

Het was ongetwijfeld Gods voornemen, den mensch te eeniger tijd van den boom des levens te laten eten, en had Adam zich onder de beproeving getrouw betoond, zou dit zeker zijn belooning geweest zijn. Daarom zorgde Lucifer er voor, dat Adam onder deze beproeving viel en het leven dus niet verkreeg, waardoor hij al het verdriet en de ellende teweegbracht, waaronder de menschheid reeds eeuwenlang gebukt gegaan is.

Lucifer had nu zijn trouweloosheid en verraderlijkheid geopenbaard en ongetwijfeld was hij voornemens zoo spoedig mogelijk te handelen en den mensch tot den boom des levens te leiden, om hem van die vrucht te laten eten. Hij wist, dat God Zijn woord gegeven had, dat de vrucht van dezen boom een vrucht des levens was, en dat indien iemand er van zou eten, hij leven en niet sterven zou. Lucifer maakte derhalve de gevolgtrekking, dat hij in staat zou zijn, Adam en Eva te bewijzen, dat God hen opzettelijk bedroog, hen in onwetendheid hield en hun de gelegenheid om te leven ontnam, maar dat hij, Lucifer, hun thans de waarheid vertelde en hun een grooten zegen bracht, reden waarom hij dus recht had door hen en hun nageslacht geëerd te worden.

Indien Adam onmiddellijk van de vrucht van den boom des levens gegeten zou hebben, had zelfs Jehova hem niet ter dood kunnen brengen, omdat God Zijn

woord niet breken kan. God had Zijn woord gegeven, dat dit een boom des levens is; indien Hij dus den mensch toegelaten had, er van te eten en hem daarna ter dood gebracht had, zou Hij Zijn woord teniet gedaan hebben, wat voor God onmogelijk is. (Psalm 138:2; Jesaja 46:11; 55:11) Om dus Zijn woord ongeschonden te houden en Zijn vonnis tegen Adam door te zetten, dreef God hem onmiddellijk uit Eden en stelde een machtigen bewaker op wacht met een vlammend zwaard, dat zich in alle richtingen keerde, om den mensch uit Eden en van den boom des levens verwijderd te houden.

Waarom vernietigde God Lucifer niet in dien tijd? Verschillende Schriftplaatsen toonen aan, dat God voornemens was en is, al Zijn met verstand begaafde schepselen de slechte gevolgen der zonde door onderzanding te laten leeren en Lucifer als middel te gebruiken, andere schepselen te beproeven. Te zijner tijd zal ieder verstandig schepsel Gods onder gunstige en gerechte omstandigheden een gelegenheid krijgen, om of den weg van Lucifer te volgen en de gevolgen daarvan te dragen, of de gerechte geboden Gods te gehoorzamen en de belooning, namelijk de toestemming, om van den boom des levens te eten en eeuwig te leven, te ontvangen.

Waarom doodde God den mensch niet in dien tijd? Meerdere teksten toonen aan, dat de mensch toen zijn macht, om kinderen voort te brengen, nog niet had uitgeoefend. Er waren nog geen kinderen geboren. Voorts toont de Schrift aan, dat God van plan is, alle menschen uit de ondervindingen van Adam voordeel te laten trekken. Daarom stond Hij Adam toe nog 930 jaar op aarde te blijven, gedurende welken tijd hij kinderen verwekte en voortbracht. God heeft nu een voldoende tijdruimte laten verstrijken, om de aarde door Adam en zijn nageslacht voldoende te bevolken. Al deze menschen hebben de verderfelijke gevolgen der zonde, die tot den

dood leiden, ondervonden, en te zijner tijd zullen allen tot een kennis der waarheid gebracht worden, opdat zij de oorzaak mogen leeren kennen, waarom zij geleden hebben. Dan zullen zij voor de keuze gesteld worden, in de zonden te blijven en eeuwige vernietiging te ondergaan of de gerechte bevelen Gods op te volgen en te leven. Met andere woorden, Gods voornemen is, het geheele menschelijk geslacht door ondervinding te leeren.

Adam werd ter dood veroordeeld. Dit vonnis werd aan hem voltrokken, doordat hij genoodzaakt was van de vruchten van het nog onvoltooide deel der aarde te eten. Dit had langzamerhand zijn dood ten gevolge. Binnen deze periode van 930 jaar werden zijn kinderen geboren. Hoewel dezen niet ter dood veroordeeld waren, waren zij toch geboren zondaren. De onvolmaakte Adam, die het doodvonnis onderging, kon geen volmaakte kinderen verwekken. Daarom schrijft de Psalmist: „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.” (Psalm 51 : 7) Dit komt overeen met de verklaring van den apostel in Romeinen 5 : 12: „Daarom, gelijk door één mensch de zonde in de wereld ingekomen is en door de zonde de dood; en alzoo de dood tot alle menschen doorgedrongen is, in welken allen gezondigd hebben.” Hieruit ziet men de verschrikkelijke en ver-reikende gevolgen van dezen opstand in Eden. Hij is de oorzaak van alle verdriet en ellende, ziekte en dood, oorlogen, hongersnooden en pestilentiën waarmede de menschheid gedurende de vervlogen zes duizend jaar geteisterd werd. Reeds de eerste zoon, die Adam had, was een moordenaar, en Lucifer, de duivel, bracht hem er toe, dezen moord te begaan. Daarom was Lucifer medeplichtig aan deze misdaad. Lucifer is schuldig aan iederen moord, die ooit op aarde begaan werd.

God stond Zijn schepsel Lucifer niet langer toe, den naam Helderschijnende te dragen. Zijn naam werd veranderd, en daarna was hij onder vier namen bekend, namelijk: Satan, wat tegenstander of tegenstrever beteekent, Duivel, wat lasteraar beteekent, Slang, wat verleider beteekent, en Draak, wat verslinder beteekent. Hij is sedert de dagen van Eden uitdagend en aanmatigend geweest en heeft zich steeds tegen God verzet. Hij heeft Gods heiligen naam gelasterd en heeft Hem en ook een ieder die des Heeren wil trachtte te doen, gesmaad. Hij heeft alle mogelijke middelen gebruikt, om de menschen te bedriegen en hun aandacht van God af te leiden. Hij heeft getracht allen te vernietigen en te verslinden, die oprecht gepoogd hebben, Gods heiligen wil te gehoorzamen.

Deze aartsvijand heeft vele zendelingen op aarde gehad, die in den naam en als vertegenwoordigers des Heeren geparadeerd hebben. Onder dezen waren de geestelijken van Jezus' dagen, en Jezus zeide tot hen: „Gij zijt uit den vader den duivel en wilt de begeerten uws vaders doen; die was een menschenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven, want geene waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen; want hij is een leugenaar en de vader der leugen.” — Johannes 8 : 44.

De opstand beperkte zich echter niet alleen tot Lucifer en de menschheid. In den hemel was een groote schaar engelen, die later in opstand kwam. De kinderen van Adam vermeerderden zich. De vrouwen waren schoon van gestalte en bekoorlijk van aanzien. De engelen zagen, dat de mannen en vrouwen samenwoonden en kinderen uit hen geboren werden. Het was Gods wil, dat de engelen op den geestelijken trap zouden blijven en hun staat of leven op geestelijken trap niet zouden verlaten, om zich met het menschelijke geslacht te vermengen

en met de vrouwen samen te wonen. Doch vele dezer engelen, door Satan misleid en op den verkeerden weg gebracht, sloten zich bij den opstand tegen God aan, zooals geschreven staat: „En het geschiedde . . . dat Gods zonen de dochteren der menschen aanzagen, dat zij schoon waren, en zij namen zich vrouwen uit allen, die zij verkozen hadden. . . . In die dagen waren er reuzen op aarde en ook daarna, als Gods zonen tot de dochteren der menschen ingegaan waren, en zich kinderen gewonnen hadden; deze zijn de geweldigen, die van ouds geweest zijn, mannen van naam. En de Heere zag, dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.” — Genesis 6 : 1, 2, 4, 5.

Te bestemder tijd werden deze opstandelingen, die hun eersten staat niet bewaarden, gevangen gezet. (Judas 6 ; 2 Petrus 2 : 4) Vele andere engelen des hemels sloten zich bij Satan in zijn opstand aan, en eeuwenlang hebben zij hem gediend, en hebben zijn slechte handelwijze van godslastering en menschenonderdrukking nagevolgd. (Daniël 10 : 13; Efeze 6 : 12; 1 Koningen 22 : 22) De Schrift verklaart, dat al deze engelen, die zich bij Satan's opstand aansloten, in den door God bepaalden tijd vernietigd zullen worden.

Welk een verschrikkelijke verwoesting heeft deze opstand aangericht! De groote, schoone en bewonderenswaardige Lucifer, thans vernederd en met schande bedekt, is de personificatie der boosheid geworden. Velen der reine en heilige engelen, die zich eens in de glimlach van den grooten Jehova God en in de gemeenschap van den getrouwen Logos verheugden, keerden zich tot boosheid en bevinden zich thans in gevangenschap, om tenslotte vernietigd te worden. Adam, eens rein, heilig, volmaakt, sterk en krachtig, werd uit den volmaakten hof naar de onvoltooide aarde verdreven. Zijn nakome-

lingen zagen zich sindsdien genoodzaakt hun brood in het zweet huns aanschijns te verdienen, en ziekten en kwalen te verduren, om tenslotte in ellende ten grave te dalen. Bovendien verloor de mensch de zoete gemeenschap met den almachtigen, eeuwigen God. Al deze eeuwen is de mensch in slavernij van zonde en dood geweest, zuchtend en zwoegend onder zijn lasten, smachtend en biddend, dat hij te eeniger tijd op de één of andere wijze bevrijd moge worden.

Vroegtijdig begon God met de uitwerking van Zijn wonderbaar plan voor de bevrijding en herstelling der menschheid. Met dit doel voor oogen gebruikt God Zijn macht in nauwkeurige overeenstemming met gerechtigheid, wijsheid en liefde. Thans is de tijd voor de volkeren der aarde gekomen om een duidelijk inzicht in Gods plan te krijgen, en te leeren, hoe en wanneer God de volledige bevrijding der menschheid zal bewerkstelligen.

HUICHELARIJ EN WAARACHTIGHEID

Hoofdstuk III

EEN groot deel van den Bijbel is in symbolische taal geschreven en kon niet begrepen worden, voordat Gods plan zich ver genoeg ontwikkeld had, en dan nog niet vóór Gods „bestemden tijd“.

De slang wordt als een symbool voor Satan den vijand gebruikt, en zij, die zich gewillig aan den invloed van den duivel overgeven en zijn zaak ondersteunen, worden „het zaad der slang“ genoemd. Een vrouw wordt als een symbool voor de rechtvaardige organisatie van Jehova God gebruikt, terwijl degenen die gerechtigheid liefhebben en ongerechtigheid haten en trachten den weg der gerechtigheid te bewandelen, als „het zaad der vrouw“ bekend staan. Toen God ten tijde van den opstand het oordeel uitsprak, zeide Hij tot de slang, den duivel: „Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen.“ (Genesis 3 : 15) Vanaf dien tijd heeft Satan de duivel zich tegen God verzet, en gestreden tegen een ieder, die ernstig getracht heeft, Jehova te dienen. Door belachelijkmaking en nabootsing heeft Satan er een behagen in geschept, God op alle mogelijke manieren te bespotten. Natuurlijk had God den duivel kunnen gevangenzetten of vernietigen, maar Zijn Woord toont ons aan, dat het de bedoeling van Jehova geweest is, den booze tot de volheid zijner boosheid te laten komen, voordat Hij Zijn oordeel aan den duivel voltrekt.

Ongeveer 250 jaar na de verdrijving van Adam uit Eden, werd Enos, de kleinzoon van Adam, geboren. Voor zoover de Bijbel ons aantoont, volgde toen ieder mensch op aarde den weg der boosheid, omdat het Bijbelsche bericht niet aangeeft, dat er tusschen Abel en Henoeh ook maar één goed mensch leefde, die God en gerechtigheid liefhad. Dit steunt dus de gevolgtrekking, dat allen toen onder de heerschappij van Satan stonden, en hij zal onder die omstandigheden wel gedacht hebben, dat hij er in geslaagd was, dat alle menschen hem vereerden en God den rug toegekeerd hadden, en dat hij nu voortaan God kon onteeren door nabootsing en huichelarij. Het was in de dagen van Enos, dat huichelarij zich voor het eerst begon te openbaren, en wel in verband met godsdienstige vereering. Er staat geschreven: „Toen begon men zich bij den naam des Heeren te noemen.” (Genesis 4:26, Eng. vert. volgens kantteekening.) Blijbaar was het Satan's plan, dat de menschen zich bij den naam des Heeren zouden noemen en toch een weg zouden inslaan, die in tegenstelling met God was, om daardoor God belachelijk te maken en Zijn naam te bespotten. Deze menschen waren werktuigen van Satan den duivel en daarom huichelaars.

Dit ontsluit een plan van Satan, waaraan hij zich sindsdien steeds gehouden heeft, namelijk: *in zijn regeeringssysteem een georganiseerden godsdienst te hebben, waardoor hij de menschen misleiden en Jehova God bespotten kon.* Dit wordt hier vermeld, omdat het de vaste tactiek van den duivel aan het licht brengt, om godsdienst als een deel van zijn misleidende en bedriegelijke plannen te gebruiken. Klaarblijkelijk doet hij dit, omdat hij weet, dat de mensch de natuurlijke neiging heeft, iets te vereeren, en als het hem niet mogelijk is, de menschen er toe te brengen, hem in directe wijze te aanbidden, laat hij hun iets anders

aanbidden, om tot elken prijs God te bespotten. Er zij hier opgemerkt, dat hij vele dergelijke plannen thans op aarde uitvoert, waardoor hij de menschen alles behalve den waarachtigen en levenden God laat vereeren.

Enkele geslachten later werd Henoch geboren. Hij was uit het zevende geslacht van Adam. Adam was natuurlijk boos, omdat hij Gods wet overtreden en den weg der boosheid gevolgd had. Behalve Abel was iedereen tusschen Adam en Henoch ongetwijfeld boos. Het menschelijk geslacht wandelde op den weg des verderfs en der boosheid. Henoch was de uitzondering. Hij geloofde in Jehova God. Hij geloofde, dat Jehova te eeniger tijd al degenen, die Hem gehoorzamen zouden, zou beloonen. Satan de duivel was dusdanig aan het werk geweest, dat de menschen te dien tijde zelfs het bestaan van God betwijfelden. Het was voor Henoch noodig, geloof uit te oefenen, dat God werkelijk bestond. Dit was een noodzakelijkheid voor hem, om God te kunnen behagen. „Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen; want die tot God komt, moet gelooven, dat Hij is, en een belooner is dergenen, die Hem zoeken.” (Hebreë 11: 6) Dat hij werkelijk Gode behaagde, wordt door de volgende verklaring aangetoond: „En Henoch wandelde met God; en hij was niet meer, want God nam hem weg.” (Genesis 5: 24) In overeenstemming hiermede getuigt Paulus: „Door het geloof is Enoch weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zou zien; en hij werd niet gevonden daarom, dat hem God weggenomen had; want vóór zijne wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde.” — Hebreë 11:5.

Henoch was wegens zijn geloof in God een voor-aanstaande figuur onder alle menschen van zijn tijd. Hij was voor God een getuige op aarde. Zeker was hij onder zijn medemenschen bekend, en wel doordat hij in God geloofde en Hem diende, terwijl alle anderen

tegen den Heere waren. Zoo'n geloof onder zulke ongunstige omstandigheden was Gode welaangenaam en God beloonde dat geloof door hem weg te nemen. In die dagen was het voor de menschen niet ongewoon, een leeftijd van zeven of acht honderd jaar te bereiken. Henoeh leefde drie honderd vijf en zestig jaar, en toen nam de Heere hem weg. Niemand zag hem gaan, niemand begroef hem en niemand wist, waar hij heengegaan was.

Satan de duivel had de macht des doods en ongetwijfeld zou hij hem hebben gedood, wanneer God hem hierin niet verhinderd had. Natuurlijk heeft God de macht des doods, maar hij bracht Henoeh niet ter dood voor eenige verkeerde handeling, waaraan Henoeh zich schuldig gemaakt had. Ook stierf Henoeh niet door een geërfde, van Adam afkomstige ziekte. De duivel had met den dood van Henoeh niets te maken. In vergelijking met andere menschen van zijn tijd, was hij een jonge man. Terwijl hij nog in de kracht van zijn jeugd was en met God wandelde, en zich met vreugde aan Gods gerechte wet aanpaste, openbaarde de Heere Zijn welgevallen aan Henoeh's geloof, door hem weg te nemen, door hem te doen inslapen, zonder hem door de bittere wateren van een pijnlijken en smartelijken dood te laten gaan.

Men kan redelijk aannemen, dat Henoeh nooit iemand heeft zien sterven, daar Paulus getuigt, dat hij den dood niet zag. De apostel verklaart, nadat hij een aantal getrouwen, waaronder ook Henoeh, heeft opgesomd: „Deze allen zijn in het geloof gestorven.” (Hebreë'n 11: 13) Hieruit volgt natuurlijk, dat Henoeh niet is weggenomen, om op de één of andere planeet te leven, maar dat God hem wegnam, door hem zacht en onverwachts te laten inslapen, zonder pijn of smart en zonder vrees

voor het verschrikkelijk monster den dood. Hier begon God aan te geven, dat Hij te zijner tijd den dood zou vernietigen, en al degenen, die geloof in Hem hebben, van al hun vijanden met inbegrip van den vijand den dood zou verlossen. — 1 Corinthiërs 15 : 25, 26.

Zooals opgeteekend staat, profeteerde Henoch, dat de Heere in een toekomstigen tijd met een machtig leger heiligen zou verschijnen, om tegen de goddeloozen gericht te houden. (Judas 14, 15) Natuurlijk moet hij deze profetie in het bijzijn van anderen hebben uitgesproken, en dezen zullen hem uitgelachen, beschimpt en bespot hebben, en toen zal de duivel wel iedere macht, die te zijner beschikking stond, gebruikt hebben, om Henoch te vernietigen. Maar de Heere Jehova hield Zijn beschermende hand boven Henoch. Uit dezen laatstgenoemden tekst schijnt duidelijk naar voren te komen, dat God Henoch verteld heeft, of het op de één of andere wijze in zijn gedachte gebracht heeft, dat Hij te eeniger tijd in de toekomst van plan was, Zijn machtigen Vertegenwoordiger te zenden, om gericht tegen alle vijanden Gods te houden, en Zijn volk uit hun banden te bevrijden. De geest des Heeren werkte op Henoch's gedachten in en gaf hem aanleiding, aldus te profeteeren, omdat zijn hart ten opzichte van God recht stond. Dit was de eerste profetie van een komenden Bevrijder.

Zodoende wordt door deze beide menschen, Enos en Henoch, eenerzijds huichelarij als iets verfoeilijks in Gods oogen en anderzijds waarachtig geloof als iets, waaraan God behagen heeft, geopenbaard. Huichelarij, de vrucht der boosheid, is van den duivel afkomstig; geloof is een gave van God. Hierdoor maakte God reeds vroeg Zijn regel bekend, waarvan Hij nooit zal afwijken, namelijk, dat degenen, die geloof in Hem hebben en met

Hem den weg der gerechtigheid bewandelen, in gehoorzaamheid tegenover Zijn geboden, beloond zullen worden door de bevrijding van hun vijand, en de zegeningen des levens zullen ontvangen. De goedheid en ontferming des Heeren duren tot in eeuwigheid. Zijn goedertierenheid wordt door al Zijn daden gekenmerkt.

*

Welgelukzalig is de man,
 Die niet wandelt in den raad der goddeloozen,
 Noch staat op den weg der zondaren.
 Noch zit in het gestoelte der spotteren;
 Maar zijn lust is in des Heeren wet,
 En hij overdenkt Zijne wet dag en nacht!

Want hij zal zijn als een boom,
 Geplant aan waterbeken,
 Die zijne vrucht geeft op zijnen tijd,
 En welks blad niet afvalt;
 En al wat hij doet zal wel gelukken.

Alzoo zijn de goddeloozen niet,
 Maar als het kaf, dat de wind henendrijft.
 Daarom zullen de goddeloozen niet bestaan in het gericht,
 Noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen.
 Want de Heere kent den weg der rechtvaardigen;
 Maar de weg der goddeloozen zal vergaan. — Psalm 1.

**

DE WERELD Vernietigd

Hoofdstuk IV

HET WOORD „wereld“ duidt in de beteekenis, die de Schrift aan dit woord hecht, de volkeren der aarde aan, die onder het toezicht van een opperheer of bovenmenselijke macht in stammen of regeeringsvormen georganiseerd zijn. Deze bovenmenselijke macht is onzichtbaar en wordt door de uitdrukking „hemel“ aangeduid, terwijl de organisatie op aarde zichtbaar is en daarom „aarde“ genoemd wordt.

Zestien honderd jaar na het drama in Eden bevond zich het menschelijk geslacht in een beklagenswaardigen toestand. De volkeren der aarde woonden tezamen in geslachten of stammen, en de oppermacht, die hen beheerschte, bestond uit Satan en een groot aantal engelen, dat met hem onder zijn eiding samenwerkte, en het onzichtbare deel van de toenmalige „wereld“ vormde. Daar engelen de macht hadden, een menschelijke gedaante aan te nemen, maakten eenige dezer engelen van deze macht gebruik en vermenŕden zich met de vrouwen der menschen en brachten een geslacht van reuzen voort. „Gods zonen waren tot de dochteren der menschen ingegaan, en hadden zich kinderen gewonnen; . . . Maar de aarde was verdorven voor Gods aangezicht; en de aarde was vervuld met wrevel. Toen zag God de aarde, en ziet, zij was verdorven; want a het vleesch had zijnen weg verdorven op aarde.“ — Genesis 6 : 4, 11, 12.

Het in menschelijke gedaante op aarde levende volk vormde het zichtbare deel der wereld. Dit deel van die

wereld was buitengewoon verdorven en het onzichtbare deel was de oorzaak van deze verdorvenheid. Satan de groote tegenstander Gods was hiervoor verantwoordelijk. Nog steeds doordrongen van zijn grootheid, verkeerde hij in de verwaande meening, Jehova's plannen te kunnen vrijdelen, door de verschillende door hem uitgedachte listen. Hij zag het stervende menschengeslacht en ongetwijfeld dacht hij, dat indien de engelen zich zouden materialiseeren en tot de vrouwen zouden ingaan, zij een sterk geslacht zouden voortbrengen, dat zijn koninkrijk dan machtiger zou maken. Om deze reden was Satan de aanleidende oorzaak tot deze losbandigheid tusschen engelen en vrouwen.

Zoo sterk was de invloed van den vijand, dat alle menschen onder zijn heerschappij kwamen, behalve Noach en zijn gezin. Over Noach staat geschreven, dat hij een oprecht man in zijn geslachten was. Hieruit kunnen wij erkennen, dat Noach en zijn gezin in geen enkel opzicht met deze gematerialiseerde engelen bezoeeld waren, maar dat het bloed, dat door hun aderen vloeide, rein menschelijk bloed was. „Maar Noach vond genade in de oogen des Heeren. Dit zijn de geboorten van Noach. Noach was een rechtvaardig, oprecht man in zijne geslachten. Noach wandelde met God.” — Genesis 6 : 8, 9.

God stelde Noach van Zijn voornemen in kennis, dat Hij een grooten watervloed over de aarde zou brengen, om daardoor zoowel mensch als dier te verdelgen. „Daarom zeide God tot Noach: Het einde van alle vleesch is voor Mijn aangezicht gekomen; want de aarde is door hen vervuld met wrevel; en zie, Ik zal hen met de aarde verderven.” — Genesis 6 : 13.

Hieronder moet men niet verstaan, dat God den aardbol, de planeet de aarde, wilde vernietigen, maar dat Hij het zichtbare deel der wereld, de organisatie van

den tegenstander, wilde verderven. „Want Ik, zie, Ik breng eenen watervloed over de aarde, om alle vleesch, waarin een geest des levens is, van onder den hemel te verderven; al wat op de aarde is, zal den geest geven. Maar met u zal Ik Mijn verbond oprichten; en gij zult in de ark gaan, gij, en uwe zonen, en uwe huisvrouw, en de vrouwen uwer zonen met u.” — Genesis 6 : 17, 18.

Noach geloofde in God. Hij gehoorzaamde Hem, en zijn geloof was den Heere welgevallig. „Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke arke hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is.” — Hebreëen 11 : 7.

De rechtvaardige wandel van Noach getuigde tegen de zichtbare en onzichtbare organisatie des duivels, en gaf haar Gods veroordeeling te kennen. Noach was een getuige voor God en op grond hiervan keerde Satan de duivel alle anderen tegen Noach en tegen God. Natuurlijk heeft de duivel alles, was in zijn macht was, gedaan om Noach uit den weg te ruimen, maar was daartoe niet in staat, omdat Noach onder bescherming van Jehova stond. Uit het vermengde geslacht van menschen en engelen ontstond een reuzengeslacht, dat boven alle beschrijving boos was. Het schijnt, dat God gedwongen was in te grijpen om dit bastaardras van den aardbodem te verderven. Als Noach en zijn gezin gestorven waren, zou er niemand als getuige voor den Heere overgebleven zijn. Vandaar dat God dit geslacht uit den weg moest ruimen en Noach en zijn gezin door den zondvloed moest heenbrengen, om dan het geslacht opnieuw te laten beginnen. En dit deed Hij.

De Zondvloed

Noach waarschuwde de menschen voor het komende oordeel des Heeren tegen de op aarde heerschende boosheid, maar zij schonken zijn waarschuwing geen gehoor. Het had nog nooit geregend op aarde (Genesis 2 : 5, 6), en het was voor Satan niet zoo moeilijk, de menschen in de meening te brengen, dat het ook nooit zou regenen. Niemand schonk ernstige aandacht aan Noach's vermaning, integendeel, zij bespotten hem en maakten zich vroolijk over zijn profetieën. Gehoorzaam tegenover God bouwde Noach de ark, die na verloop van een langen tijd gereed kwam, en gedurende den bouw ging Noach voort de menschen te prediken.

Op den vastgestelden tijd gingen Noach en zijn familie en de verschillende diersoorten in de ark. Toen opende de Heere de sluizen des hemels, en een groote watervloed stroomde van het ééne einde der aarde tot het andere en vernietigde elk levend schepsel op den aardbodem. Dit sloot natuurlijk ook het nageslacht der engelen en vrouwen in zich, maar de booze engelen, die hun eersten staat verlaten hadden, werden niet vernietigd. Het bericht vermeldt, dat zij gevangen gezet werden, om tot den grooten dag des gericht's bewaard te worden. — Judas 6; 2 Petrus 2 : 4, 5.

Maar waartoe bracht God den zondvloed over de aarde? Deed Hij dit alleen maar om booze schepselen te vernietigen? De Schrift toont aan, dat dit niet de eenige en ook niet de voornaamste reden was. De vraag, die de menschen steeds beziggehouden heeft, is: *Wie is de machtige God?* Satan heeft ongehinderd bijna alle menschen en een groot aantal engelen doen gelooven, dat hij, Satan, boven Jehova stond. Hij werd buitengewoon hoogmoedig en ging prat op zijn schoonheid en macht, en ongetwijfeld pronkte hij hiermede in opvallende

wijze. God wilde al Zijn schepselen leeren, dat alle goede en volkomen gaven van Hem komen, en dat het navolgen van den vijand Satan noodlottige gevolgen zou hebben. Hij wilde Zijn schepselen leeren, dat Hij de groote, eeuwige God is, en dat van Hem alleen de zegeningen van leven, vrijheid en geluk te verwachten zijn. Dit principe werd later door den Heere Jezus met de volgende woorden verklaard: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.“ — Johannes 17 : 3.

De vloed was zoo verschrikkelijk, dat zijn sporen nog steeds op aarde te vinden zijn, en alle volkeren, of zij aan God gelooven of niet, hebben door overlevering geleerd, dat er in een zekeren tijd een zondvloed op de aarde geweest is. Te zijner tijd zullen zij de eigenlijke reden erkennen, waarom de vloed gezonden werd. Ook bij deze les, die Hij aan menschen en engelen gaf, openbaarde God Zijn goedheid en barmhartigheid.

Het is belangrijk eens te letten op hetgeen in de dagen van Noach gebeurde, en in het bijzonder op de gebeurtenis, die het einde van die antediluviale „wereld“ kenmerkte. De zondvloed was voorbeeldig voor een grootere en verschrikkelijker benauwdheid, die over deze wereld komt en waarin Jehova God aan al Zijn schepselen zal toonen, dat Hij de Almachtige en Allerhoogste is. De geest des Heeren had op Noach's zinnen ingewerkt, om hem over den komenden vloed te onderrichten, maar uit de woorden van den Apostel Paulus blijkt duidelijk, dat de zondvloed iets grooters voorschaduwde, dat aan het einde van dit tijdperk zal plaatsvinden. — Hebreëen 11 : 7.

Vele eeuwen na den vloed zeide Jezus: „Gelijk de dagen van Noach waren, alzoo zal ook zijn de tegenwoordigheid van den Zoon des menschen.“ (Mattheüs 24 : 37) Alle menschen, behalve zijn familieleden, dreven

den spot met Noach, omdat hij over het naderend onheil sprak, dat over de toenmalige booze wereld komen zou. Toen vormden allen, behalve Noach en de zijnen, een deel van het godsdienstige systeem des duivels en aanbaden den duivel en eenige zijner gunstgenooten. In dezen tegenwoordigen tijd lachen de godsdienstige systemen over de prediking van het evangelie over de dreigende ineenstorting van Satan's organisatie en over de oprichting van Gods koninkrijk der gerechtigheid. In Noach's dagen waren er slechts weinig getuigen voor den Heere. Thans zijn slechts degenen, die Jehova uit een rein hart liefhebben en dienen, werkelijk aan de zijde des Heeren. Tot deze trouwe klasse zegt Jehova thans: „Gij zijt Mijne getuigen, dat Ik God ben.“

Evenals in Noach's dagen de vraag was: „Wie is God?“ zoo is ook thans de vraag: „Wie is God?“ Die booze wereld, die door Satan beheerscht werd, vernietigde Jehova met een zondvloed als uiting Zijner verontwaardiging tegen het booze en tegen den booze, en om al Zijn verstandige schepselen te leeren, dat in Hem alle macht woont, die Hij in volkomen overeenstemming met wijsheid, gerechtigheid en liefde uitoefent; voorts om aan te toonen, dat slechts dan de onderdrukte schepselen van het menschelijk geslacht volkomen bevrijd zullen worden, als zij acht slaan op het grootsche plan, dat God zoo liefderijk voor de bevrijding en eeuwige zegening voor Zijn gehoorzame schepselen voorzien heeft.

DE VIJAND ORGANISEERT ZICH

Hoofdstuk V

SLECHTS acht personen overleefden den vloed. Deze werden uit de oude wereld, die vergaan was, overgedragen. Dit voorschaduwde, dat de wereld, die toen begon, ook vergaan zal, en dat uit deze wereld vele menschen naar de nieuwe wereld overgebracht zullen worden. Deze nieuwe wereld zal door den grooten Bevrijder als gevolmachtigde Jehova's opgericht worden, die dezen menschen dan den weg ten eeuwigen leven wijzen zal. Noach en zijn familie waren levende voorbeelden van Gods macht en toonen aan, dat Hij degenen, die Hem vertrouwen, vermag te redden. Noach had God lief en was Hem trouw. Door den zondvloed leerde God Zijn intelligente schepselen, dat de goddeloozen niet voor eeuwig zullen bloeien, maar dat zij te bestemder tijd zullen vergaan, en dat slechts de *getrouwen* met eeuwig leven zullen gezegend worden. Dit principe wordt door den profeet met de volgende woorden uitgedrukt: „E Heere bewaart al degenen, die Hem liefhebben; maar Hij verdelgt alle goddeloozen.“ — Psalm 145 : 20.

Na den vloed begon God opnieuw de aarde, die Hij voor den mensch geschapen had, te bevolken. „En God zegende Noach en zijne zonen, en Hij zeide tot hen: Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde... Maar gijlieden, weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt; teelt overvloediglijk voort op de aarde, en vermenigvuldigt op dezelve.“ — Genesis 9 : 1, 7.

Noach leefde nog 350 jaar na den zondvloed, en zijn kinderen en kleinkinderen vermeerderden zich. Daar Noach God liefhad en Hem diende, zal hij zeker zijn kinderen geleerd hebben, den Heere als den eenigen waren, levenden God lief te hebben en te dienen. De val der zonen Gods, die hun eersten staat verlieten en daardoor Gods wet overtraden, waardoor zij Zijn toorn op zich laadden, is aan Satan's invloed toe te schrijven. Nu werd Satan er zich van bewust, wat zijn slechte wandel ten gevolge gehad had. Nu hij gezien had, dat al zijn booze volgelingen op aarde vernietigd waren, en alle engelen, die hun eersten staat verlieten, in de gevangenis geworpen waren, moest dit voldoende geweest zijn, om hem te overtuigen, dat hij niet met succes tegen God kon strijden. Maar hij leerde zijn les niet, integendeel, egoïstisch en vermetel vervolgde hij zijn slechten levenswandel. Toen Noach nog op aarde was en zijn kinderen en kleinkinderen vermaande, God lief te hebben en te dienen, maakte Satan slechts kleine vorderingen in de misleiding der menschheid.

Toen verscheen Nimrod op het tooneel en werd een machtige jager op wilde dieren. En nu beïnvloedde de duivel de menschen, Nimrod te vereeren. Steeds stelde Satan al zijn krachten in het werk, de gedachten der menschen van den Heere Jehova af te wenden. Als een machtig geestwezen gebruikte Satan zijn macht door de gedachten der menschen te beïnvloeden, door booze gedachten in hen te laten opkomen. En dit deed hij, ten einde het menschelijke geslacht weer geheel in zijn macht te krijgen en het van God afkeerig te maken.

Uit het Bijbelsche bericht blijkt, dat Satan's volgende poging was, de menschen als een gesloten lichaam of regeering te organiseeren, om hen zodoende gemakkelijker in zijn macht te krijgen en alle menschen overeenkomstig zijn zelfzuchtige plannen te leiden. Hierover

lezen wij in de Schrift: „En de gansche aarde was eenerlei spraak, en eenerlei woorden. Maar het geschiedde, als zij tegen het oosten togen, dat zij eene laagte vonden in het land Sinear en zij woonden aldaar. En zij zeiden een ieder tot zijnen naaste: Kom aan, laat ons tichelen strijken, en wel doorbranden! En de tichel was hun voor steen, en het lijm was hun voor leem. En zij zeiden: Kom aan, laat ons voor ons eene stad bouwen, en enen toren, welks opperste in den hemel zij; en laat ons eenen naam voor ons maken, opdat wij niet misschien over de aarde verstrooid worden!“ — Genesis 11 : 1-4.

Dit was na den zondvloed de eerste poging van den duivel, om de menschen tot een regeeringsvorm of wereldmacht te organiseeren. Een stad is een symbolische uitdrukking, die op een regeering betrekking heeft; en bij deze gelegenheid bracht Satan de menschen tot het besluit, thans een stad met een toren te bouwen, en zij gingen hiertoe over. De Toren van Babel, die op aandrang van Satan door de menschen gebouwd werd, was een uitdaging van den duivel tegenover den Almachtigen God. Klaarblijkelijk beoogde hij door deze methode, den menschen de gedachte in te geven, dat zij God niet noodig hadden, maar dat zij door eigen inspanning voor hun eigen eeredienst en voor hun eigen bloei konden zorgen, en dat zij zich desnoods zelf konden redden. Hier hebben we dus een ander listig plan, om hen van den waren God af te brengen. Zelfs tot den tegenwoordigen tijd heeft de duivel zijn methoden nog niet gewijzigd.

Het bouwen van den Toren van Babel door die menschen vindt een parallel in den weg, die de Evolutionisten en de Modernen ingeslagen hebben. Zij zeggen: „Wij hebben God niet noodig, evenmin als een Verlosser. Den Bijbel hebben wij ook niet noodig. Onze wijsheid overtreft de wijsheid van alle menschen uit het verleden. Wij

vereeren macht en onze bekwaamheid, onze verheffing te bevorderen." Op deze wijze brengt de duivel, die de geleerden en ingebeeld wijze menschen gebruikt, het volk van den waren en levenden God af.

Vanaf dien tijd tot nu toe heeft Satan dezelfde politiek gehandhaafd, namelijk, de volkeren der aarde tot wereldmachten georganiseerd en door bemiddeling van enkelen de groote massa beheerscht. Hij is er in geslaagd de menschheid in onwetendheid over Gods groot verlossingsplan te houden en haar af te brengen van het pad, dat ten leven leidt. Hij heeft hebzucht en zelfzucht in de zinnen der regeerende machten der wereldheerschappijen ingeplant, en deze door den sterken arm der gewapende macht gesteund, en verder door een valsch godsdienstig systeem te gebruiken, het volk zulk een schrik aangejaagd, dat het zich aan den slechten invloed der regeerende machten onderworpen heeft.

God liet de menschen in de vlakten van Sinear tot het toppunt hunner dwaasheid begaan. Zij bouwden dien toren, opdat zij zich een grooten naam konden maken. De duivel had hen doen gelooven, dat deze toren hen er voor bewaren zou, over de gansche aarde verstrooid te worden. Natuurlijk was hij van plan, hen in den omtrek van den toren en de stad te houden, die hij tot een mecca of bedevaartsplaats wilde maken, waarop alle volkeren der aarde hun oogen gericht zouden houden; en zodoende zou hij hen kunnen beheerschen. Steeds was hij er nu in geslaagd, de gedachten der menschen van God af te wenden, zoodat zij hun vertrouwen niet langer op den Heere stelden. Ongetwijfeld dacht Satan, dat hij weer de zege over God behaald had en dat hij nu het volk in onderwerping kon houden en hun vereering zou genieten.

Toen greep de Heere Jehova in het belang der menschheid in. Daar de Heere zag, dat Satan de zinnen

der menschen van Hem afgewend had, wist hij, dat zij geheel en al in de handen van den tegenstander zouden vallen. Daarom zou Hij hun thans een les te leeren geven, dat niet Satan de ware God is, maar dat alleen de Heere hen zou kunnen helpen. Hierover staat geschreven, dat God nederkwam, om de stad en den toren te bezien, en toen veranderde Hij in het welzijn der menschen hun spraak. In den Hebreuwschen tekst (Genesis 11 : 1) staat geschreven, dat de menschen allen één lip hadden. Hun lippen moeten in het algemeen denzelfden vorm gehad hebben en allen spraken dezelfde soort woorden.

De Heere wilde door Zijn optreden den menschen een les leeren. „Toen kwam de Heere neder, om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der menschen bouwden. En de Heere zeide: Ziet zij zijn eenerlei volk, en hebben allen eenerlei spraak; en dit is het, dat zij beginnen te maken; maar nu, zoude hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken? Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hunne spraak aldaar verwarren, opdat een iegelijk de spraak zijns naasten niet hoore. Alzoo verstrooide hen de Heere van daar over de gansche aarde; en zij hielden op de stad te bouwen. Daarom noemde men haren naam Babel; want aldaar verwarde de Heere de spraak der gansche aarde, en van daar verstrooide hen de Heere over de gansche aarde.” — Genesis 11 : 5—9.

Enige menschen zullen door deze gebeurtenis op de gedachte gekomen zijn, dat er een groote God is, die boven allen staat en almachtig is. Maar zouden de menschen ooit leeren, dat zij den duivel niet kunnen vertrouwen? Zouden zij ooit leeren, dat de groote Jehova God alleen eeuwigdurende zegeningen kan geven? Laat ons hierover de geschiedenis der menschheid eens verder in beschouwing nemen.

Laat de gansche aarde voor den Heere vreezen;
Laat alle inwoners van de wereld voor Hem schrikken;
Want Hij spreekt, en het is er; Hij gebiedt, en het staat er.
De Heere vernietigt den raad der Heidenen;
Hij breekt de gedachten der volken.
Maar de raad des Heeren bestaat in eeuwigheid;
De gedachten Zijns harten van geslacht tot geslacht.
Welgelukzalig is het volk, welks God de Heere is:
Het volk, dat Hij Zich ten erve verkoren heeft.
De Heere schouwt uit den hemel en ziet alle menschen-
kinderen.
Hij ziet uit van Zijne vaste woonplaats op alle inwoners der
aarde.
Hij formeert hun aller hart;
Hij let op al hunne werken.
Een koning wordt niet behouden door een groot heir;
Een held wordt niet gered door groote kracht;
Het paard feilt ter overwinning,
En bevrijdt niet door zijne groote sterkte.
Ziet, des Heeren oog is over degenen, die Hem vreezen,
Op degenen, die op Zijne goedertierenheid hopen;
Om hunne ziel van den dood te redden,
En om hen bij het leven te houden in den honger.

Uit Psalm 33.

DE EERSTE WERELDMACHT

Hoofdstuk VI

NA DEN VAL van den Toren van Babel en de verstrooiing der menschen over de aarde vereenigden zij zich in de verschillende deelen der aarde tot volkstammen. Velen vonden een woonplaats in Egypte en daar liet Satan zijn eerste wereldmacht der aarde oprichten. Volgens de geschiedenis was Menes de eerste heerscher. Met Gods toelating stichtten de menschen daar ongehinderd de eerste groote wereldmacht, die zich als een machtig militaristisch systeem en een onderdrukker der menschen kenbaar maakte. Het was een staat van rijkdom, geleerdheid en godsdienst, en deze drie elementen verbonden zich, om het volk te regeeren en zijn lasten zwaar en ondraaglijk te maken.

Intusschen handelde God met Abraham, Izak en Jacob, en werkte Zijn groot plan uit, hetwelk Hij in den beginne gemaakt had. Te bestemder tijd werd Jozef, de geliefde zoon van Jacob, door zijn broederen aan een handelskaravaan verkocht, die hem naar Egypteland bracht. Zoowel Jozef als zijn vader dienden Jehova God, en de Heere God bestuurde deze gebeurtenis — de ontvoering van Jozef — ten goede. Eenigen tijd daarna werd Jozef op grond van een valsche aanklacht in de gevangenis geworpen, waar hij voor onbepaalden tijd bleef. Toen had de koning van Egypte een droom, dien hij niet kon begrijpen, en niemand kon hem uitleggen. Zelfs de toovenaars, de aardsche vertegenwoordigers des duivels, die hij bijeengeroepen had, konden het niet. Toen ver-

telde men den koning over Jozef in de gevangenis en op zijn bevel werd Jozef voor hem gebracht. Hier beloofde de Heere Jehova weer Zijn getrouwen dienaar. Door de genade des Heeren legde Jozef den droom van den koning uit, waarbij hij voorzeide, dat er over Egypteland zeven jaren van overvloed en daarna zeven jaren van hongersnood zouden komen, en hij adviseerde den koning, gedurende de zeven jaren van overvloed groote hoeveelheden levensmiddelen te laten opleggen, om gedurende den tijd van den hongersnood gebruikt te worden. Jozef was hier een getrouwe en waarachtige getuige voor den alleen waren God, en voor zijn trouw beloofde God hem. *Nooit vergeet God aan Hem bewezen trouw te beloonen.*

De koning verhief Jozef tot de hoogste betrekking des lands naast den koning, en Jozef werd de eigenlijke heerscher in Egypte: „Zoo zeide Faraö tot zijne knechten: Zouden wij wel eenen man vinden als dezen, in welken Gods geest is? Daarna zeide Faraö tot Jozef: Naardien God u dit alles heeft verkondigd, zoo is er niemand zoo verstandig als gij. Gij zult over mijn huis zijn, en op uw bevel zal al mijn volk de hand kussen; alleen dezen troon zal ik grooter zijn dan gij.” — Genesis 41 : 38-40.

Jozef was een groot en goed getuige Gods voor het volk in Egypte. Hij toonde het volk in groote lijnen het plan der verlossing, bevrijding en zegening door Jehova God. Natuurlijk begrepen zij het toen niet, maar deze gebeurtenissen werden in het bijzonder opgeteekend in het belang der menschen, die thans het goddelijke plan mogen verstaan.

Gedurende de zeven jaren van overvloed had Jozef met absolute volmacht van Faraö groote voorraden graan laten opleggen. Toen de hongersnood uitbrak, werd het volk nooddruftig. Jozef had namelijk al hun koren voor den koning opgekocht. Jozef bracht nu al het geld, waar-

voor de Egyptenaren koren kochten, in het huis van Faraö. Het volgende jaar kwam het volk terug, en zeide tot Jozef: „Wij hebben geen geld, om koren te koopen.” Jozef zeide toen tot hen: „Verkoop mij uw vee.” En hij kocht al het vee van het volk voor den koning. Het volgende jaar duurde de hongersnood voort en het volk kwam tot hem en zeide: „Wij hebben geen koren en geen vee”, waarop Jozef zeide: „Verkoop mij uw land.” En hij kocht al het land voor den koning. De hongersnood onder het volk hield aan, en het volgende jaar kwam het volk weer tot Jozef en zeide: „Wij hebben geen koren, noch vee of land, maar wij willen ons vrijwillig verkoopen en de dienaren van koning Faraö worden.” (Genesis 47 : 14-23) Zodoende gaf het volk alles op, om brood uit de handen van Jozef te ontvangen.

Dit beeld toont aan, hoe de menschen te bestemder tijd de vrijwillige dienaren van den tegenbeeldigen Jozef, den koning der gerechtigheid, zullen worden, om het brood des levens te ontvangen en te leven. Jozef reorganiseerde de aangelegenheden van Egypte en het volk was tevreden. Hierdoor toonde God het volk aan, dat goedheid en geloof als belooning vrede en zegen brengen. Jozef was daarom een machtig getuige voor den Heere in het land Egypte.

Na Jozef's dood kwam er een nieuwe koning op den troon in Egypte, die weldra een slachtoffer der listen van Satan, den duivel, werd. „Daarna stond een nieuwe koning op over Egypte, die Jozef niet gekend had.” (Exodus 1 : 8) Onder het bewind van dit vermetele werktuig Satans vergat het volk weldra de goedheid, die Jehova het door middel van Zijn getrouwen dienaar Jozef bewezen had. Egypte breidde zich toen uit tot de grootste en rijkste wereldmacht, dergelijke de aarde nog nimmer gekend had. De duivel had thans het volk in zijn macht, en het vergat God en diende in plaats

van Jehova viervoetige en kruipende dieren. Zoo werd het gemakkelijk een slachtoffer van Satan's regeeringsmethode.

De schatrijken werden krachtige voorstanders voor het militarisme, de geleerden dachten staatkundige plannen uit, en de priesters van den duivelschen godsdienst brachten het volk tot onzinnige aanbidding van den duivel en van dingen, die hij tot aanbidding verschaft had. Deze drie elementen, het kapitaal, de politieke en geestelijke machten, die Satan georganiseerd had en die eendrachtig samenwerkten, vormden de wereldmacht, waardoor hij het volk beheerschte. Zoo'n wereldmacht wordt terecht door een dier gesymboliseerd. De regeering, d. w. z. de heerschende machten werden uitdagend en opstandig tegenover God en onderdrukten het volk. Beelden dezer Faraö's zijn tot op den huidigen dag bewaard gebleven, en op hun gelaat kan men de uitdrukking van hoogmoed, verachting en minachting bemerken. Satan richtte onder het volk verscheidene beelden en afgoden op, die hij liet aanbidden. Hieruit blijkt weer zijn gebruikelijke methode, hoe hij de aandacht van de menschheid op dingen vestigt, die haar van den waren en levenden God afkeeren, opdat zij niets over het goddelijke plan te weten komen.

Gedurende al dien tijd ontbrak het God aan getuigen in dat land niet. Jozef had zijn vader en zijn broeders in Egypte gebracht. Hun nakomelingschap was zeer toegenomen en nu leefde een groot aantal Israëlieten in Egypteland. Deze waren het volk Gods, dat den levenden en waarachtigen God aanbad, en bij Jacob's dood werden zij door Jehova als Zijn uitverkoren volk op aarde erkend. Om deze reden zorgde de duivel er voor, dat het krachtig onderdrukt werd. Als dit volk niet onder de bescherming des Heeren gestaan had, zou hij het zeker volledig ten gronde gericht hebben. Onge-

twijfeld liet de Heere Zijn volk een zekeren tijd in Egypte blijven, opdat Hij Zijn met verstand begaafde schepselen lessen mocht leeren, die zij noodig hadden en die zij te bestemder tijd zouden beginnen te begrijpen.

Jacob profeteerde op zijn doodsbed, dat uit den stam Juda een machtige heerscher zou komen, die de groote Bevrijder voor het volk zou zijn en dat tot hem alle volken vergaderd zouden worden. (Genesis 49 : 10) Natuurlijk was de duivel met deze profetie bekend. Hij begon plannen te beramen, om dezen beloofden heerscher te vernietigen. De kinderen Israëls bleven in Egypte wonen en zij vermeerderden zich veel meer dan de Egyptenaren. Daarom vaardigde de koning het bevel uit, dat de vroedvrouwen goed moesten opletten, als de Hebreïnnen kinderen zouden baren, en dat indien het kind een zoon zou zijn, zij het moesten doodcn, doch wanneer het een dochter was, zij het in het leven konden behouden. Dit was duidelijk een list van den duivel: hij wilde alle manlijke kinderen laten doodcn, ten einde zeker te zijn, dat de beloofde heerscher, die uit den stam Juda komen zou, omgebracht zou worden. De duivel wilde geen risico loopen, dat deze Machtige geboren zou worden en in leven zou blijven. Evenwel had hij niet de macht, Gods plannen te doorkruisen, zooals hij zichzelf inbeeldde.

God hielp de Israëlietische vrouwen, en de geboorte der Hebreeuwse kinderen ging door. Tenslotte werd Mozes geboren en door een wonder werd hij van den dood gered. Hij werd opgenomen in het huis van de koninklijke familie of liever in het koninklijk huis, en genoot daar alle voorrechten. (Exodus 2:1-10) De Heere zorgde er voor, dat Mozes gespaard werd, omdat Hij thans door hem een voorbeeld wilde geven van den machtigen Bevrijder, die komen zou. We zullen zien,

hoe de duivel later weer dezelfde list gebruikte, om den Redder der wereld te vernietigen.

Mozes had geloof in God. (Hebreëen 11 : 24, 25) Hij wilde zich liever aan de gevaren van zijn eigen volk blootstellen en den waarachtigen en levenden God dienen dan alle voordeelen en eerbetuigingen genieten, die de duivel en zijn wereldmacht hem konden verleenen. God ging voort de omstandigheden van Zijn uitverkoren volk te regelen en te besturen, opdat Hij te Zijner tijd den menschen een getuigenis van Zijn goedheid en goedertierenheid zou kunnen geven.

Eenige gebeurtenissen noodzaakten Mozes, in een ander land te gaan leven. De onderdrukkingsmaatregelen, die door Faraö, den koning van Egypte, tegen Israël gebruikt werden, werden steeds verscherpt. Hun geschrei steeg op tot den Almachtigen God. „En de Heere zeide: Ik heb zeer wel gezien de verdrukking Mijns volks, hetwelk in Egypte is, en heb hun geschrei gehoord, van wege hunne drijvers; want Ik heb hunne smarten bekend. Daarom ben Ik nedergelkomen, dat Ik het verlosse uit de hand der Egyptenaren, en het opvoere uit dit land, naar een goed en ruim land, naar een land, vloeiende van melk en honig, tot de plaats der Kanaänieten, en der Hethieten, en der Amoriëten, en der Fereziëten, en der Hevieten, en der Jebusieten. En nu, zie, het geschrei der kinderen Israëls is tot Mij gekomen; en ook heb Ik gezien de verdrukking, waarmede de Egyptenaars hen verdrukken. Zoo kom nu, en Ik zal u tot Faraö zenden, opdat gij Mijn volk (de kinderen Israëls) uit Egypte voert.“ — Exodus 3 : 7-10.

Op aanwijzing Jehova's trok Mozes nu uit, om voor het volk Israëls op te treden; en om hem bij te staan, zond de Heere Aäron met hem. Gehoorzaam tegenover het gebod des Heeren verschenen thans Mozes en Aäron voor Faraö en zeiden: „Alzoo zegt de Heere, de God

van Israël: Laat Mijn volk trekken, dat het Mij een feest houde in de woestijn." Egypte was thans een groote wereldmacht met den duivel als onzichtbaren heerscher. Satan liet nu zijn zichtbaren vertegenwoordiger, den koning van Egypte, de hoogste mate van trots en uitdaging tegen den Almachtigen God aan den dag leggen. Met onbeschrijfelijke zelfverheffing en boosheid gaf de vertegenwoordiger des duivels op het door Mozes gedane verzoek ten antwoord: „Wie is de Heere, Wiens stem ik gehoorzamen zou, om Israël te laten trekken? Ik ken den Heere niet, en ik zal ook Israël niet laten trekken.“ — Exodus 5 : 2.

Daarop werden de drukkende lasten der Israëlieten nog sterk verzaard. Toen zeide God tot Mozes: „Ik zal Faraö toonen, wie Ik ben. Nu zult gij zien, wat Ik Faraö doen zal.“ (Exodus 5 : 24) De onderdrukking en de ongerechtigheid, waaronder het volk Israël gebukt ging, verschaften God een gelegenheid, een openbaring van Zijn macht te geven en opnieuw den menschen te betuigen, dat Hij de Almachtige en Eeuwige God is en dat Hij de God der gerechtigheid, wijsheid, liefde en macht is. Het volk had God vergeten, en nu was de tijd voor God gekomen, om naar Egypte af te gaan, om door Zijn zichtbare vertegenwoordigers *voor Zichzelf een naam te maken*. De profeet, die later op deze gebeurtenis in Egypte betrekking nam, schreef: „Wie is gelijk Uw volk, gelijk Israël, een eenig volk op aarde, hetwelk God is heengegaan Zich tot een volk te verlossen, en om Zich eenen Naam te zetten, en om voor ulieden deze groote en verschrikkelijke dingen te doen aan Uw land, voor het aangezicht Uws volks, dat Gij U uit Egypte verlost hebt, de Heidenen en hunne afgoden verdrijvende?“ (2 Samuël 7 : 23) Toen zeide God tot Mozes: „Dan zullen de Egyptenaars weten, dat Ik de Heere ben, wanneer Ik Mijne hand over Egypte uit-

strekke, en de kinderen Israëls uit het midden van hen uitleide." — Exodus 7 : 5.

Ter doorvoering van Zijn plan en voornemens zond God Mozes en Aäron opnieuw voor den koning van Egypte, en deze verzochten Faraö, het volk te laten trekken. Ook op dit verzoek werd afwijzend beschikt. Daarop zond God plagen over Egypte. Het water der rivier werd in bloed veranderd. Dan kwamen achtereenvolgens een plaag van vorschen, luizen en ongedierte. Faraö toonde dan berouw en beloofde, de kinderen Israëls uit Egypte te laten trekken, werd dan echter weer hoogmoedig en weigerde, hen te laten gaan.

Toen zeide God tot Mozes: „Ik zal nog ééne plaag over Faraö, en over Egypte brengen, daarna zal hij ulieden van hier laten trekken; als hij u geheel zal laten trekken, zoo zal hij u haastelijk van hier uisdrijven." (Exodus 11 : 1) Nu begon de Heere voorbereidingen te treffen voor een groote demonstratie, waardoor Hij den menschen en al zijn intelligenten schepselen wilde leeren, dat Hij de groote Jehova God is. Hij gebod Mozes, de leiders van Israël bijeen te roepen en hun aan te zeggen, dat alle gezinnen op den tienden dag van Nisan, de eerste maand, een lam uit de kudde moesten nemen, een volkomen lam, een manneken van een jaar oud, dat zij het tot den veertienden dag dier maand in bewaring moesten nemen, en dat het dan gedood moest worden, terwijl zij het bloed aan de deurposten en aan den bovendorpel moesten strijken. Deze handelingen moesten dienen als een bescherming voor de Israëlieten, die dit gebod zouden nakomen. „Want Ik zal in dezen nacht door Egypteland gaan, en alle eerstgeborenen in Egypteland slaan, van de menschen af tot de beesten toe; en Ik zal gericht en oefenen aan al de goden der Egyptenaren, Ik, de Heere! En dat bloed zal ulieden tot een teeken zijn aan de huizen, waarin gij zijt;

wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan en er zal geene plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal." — Exodus 12 : 12, 13.

Mozes zorgde er voor, dat de Israëlieten deze aanwijzingen nakwamen, en alles werd voor den nacht in gereedheid gebracht. Ieder gezin, dat het lam in huis genomen en het bloed aan de deurposten gestreken had, bleef binnenshuis en wachtte. In dien veelbewogen nacht, toen de trotsche koning en de andere Egyptische onderdanen van den duivel, die op de bescherming van valsche goden vertrouwden, in diepe rust verzonken waren en zich blijkbaar in veiligheid en vrede waanden, liet de groote God van het universum Zijn engel door het land trekken, om al hun valsche goden te richten en alle eerstgeborenen van Egypte met den dood te slaan. Niemand bleef gespaard, met uitzondering van die Israëlieten, die het gebod des Heeren gehoorzaamd hadden, door het bloed aan de deurposten te strijken. Zoowel de eerstgeborenen der menschen als die der beesten werden geslagen, ja, vanaf den eerstgeborene des koning tot op den minsten dienaar in het land. Te middernacht stond de koning op en vond zijn eerstgeborene dood. Een noodkreet weerklonk en een groot geschrei en geweeklaag werd door geheel Egypte aangeheven, want in het heele land was geen huis, waar niet een doode was.

Toen riep de koning Mozes en Aäron en gebod, dat zij en al hun kinderen het land onmiddellijk te verlaten hadden. „Neemt ook met u uwe schapen en uwe runderen, zoo als gijlieden gesproken hebt, en gaat heen, en zegent mij ook. En de Egyptenaars hielden sterk aan bij het volk, haastende, om die uit het land te drijven; want zij zeiden: Wij zijn allen dood.“ (Exodus 12 : 32, 33) Aldus gaf God, getrouw aan Zijn woord, Faraö een ruime gelegenheid te weten, wie God

is, als antwoord op zijn vermetele en minachtende vraag. (Exodus 5 : 2) De Heere had alle Egyptische afgodenbeelden en valsche goden verslagen en vernietigd, en geheel Egypte in smart en droefheid gedompeld. Hierover lezen wij: „De Egyptenaars begroeven degenen, welke de Heere onder hen geslagen had, alle eerstgeborenen; ook had de Heere gericht geoeffend aan hunne goden.” — Numeri 33 : 4.

Men zou denken, dat deze groote ramp, die alle eerstgeborenen van Egypte trof en die de omverwerping en vernietiging van al hun valsche goden ten gevolge had, een voldoende les voor Faraö, en zelfs voor zijn opperbeer den duivel geweest zou zijn, om te begrijpen, dat het nutteloos is, tegen God te strijden. Maar de inbeelding en hoogmoed van den booze kent schijnbaar geen perken. God wist, wat in het hart van Faraö omging en waartoe Satan hem zou drijven. Opnieuw besloot Hij hun een les te leeren: „Alzoo dat de Egyptenaars zullen weten, dat Ik de Heere ben.” — Exodus 14 : 4.

Een groote menigte Israëlieten, over 600.000 personen, legerde zich aan de oevers van de Roode Zee. Nadat de koning van Egypte eenigen tijd over den dood van zijn zoon getreurd had en het feit tot hem doorgedrongen was, dat de Israëlieten vertrokken waren, beval hij zijn legermacht, de Israëlieten na te jagen en te vernietigen. De Egyptenaars achterhaalden de Israëlieten, die zeer bevreesd werden en tot den Heere riepen. Zij maakten Mozes verwijten, dat hij hen daarheen gevoerd had, om door de Egyptenaars omgebracht te worden. „Doch Mozes zeide tot het volk: Vreest niet; staat vast, en ziet het heil des Heeren, dat Hij heden aan ulieden doen zal, want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid. De Heere zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.” — Exodus 14 : 13, 14.

En ziet thans de groote macht Gods. Hij liet Zijn engel en de wolkkolom, die voor het heir van Israëel waren, nu tusschen de Israëlieten en de Egyptenaars plaatsnemen, zoodat de Israëlieten in het licht waren. Toen strekte Mozes op het bevel des Heeren zijn hand over de zee uit, en „zoo deed de Heere de zee weggaan, door eenen sterken oostenwind, dien ganschen nacht, en maakte de zee droog, en de wateren werden gekliefd.“ — Exodus 14 : 21-31.

Toen de kinderen Israëls veilig de oostelijke oevers van de Roode Zee bereikt hadden, en uit de hand der Egyptenaren gered waren, zongen zij een lied der bevrijding: „Toen zongen Mozes en de kinderen Israëls den Heere dit lied, en spraken, zeggende: Ik zal den Heere zingen; want Hij is hoogelijk verheven! Het paard en zijn ruiters heeft Hij in de zee geworpen. De Heere is mijn Kracht en Lied, en Hij is mij tot Heil geweest; Deze is mijn God; daarom zal ik Hem eene liefelijke woning maken; Hij is mijns vaders God; dies zal ik Hem verheffen! De Heere is een Krijgsman; Heere is Zijn naam.“ — Exodus 15 : 1-3.

Aldus eindigde des duivels eerste wereldmacht. Als een geweldige molensteen werd zij in de zee geworpen. Zoo oefende God gericht tegen de valsche goden, en verheerlijkte Zijn eigen Naam. (Exodus 12 : 12) Het was des Heeren wil, dat het volk in zijn eigen belang dien dag in eeuwige herinnering zou houden. Daarom liet Hij deze groote gebeurtenis door Zijn profeten opteekenen:

„En Jethro zeide: Gezegend zij de Heere, die ulieden verlost heeft uit de hand der Egyptenaren, en uit Faraö's hand; Die dit volk van onder de hand der Egyptenaren verlost heeft! Nu weet ik, dat de Heere grooter is dan alle goden; want in de zaak, waarin zij trotschelijk gehandeld hebben, was Hij boven hen.“ — Exodus 18 : 10, 11.

„Gij zijt die Heere alleen; Gij hebt gemaakt den hemel, den hemel der hemelen, en al hun heir, de aarde en al wat daarop is, de zeeën en al wat daarin is, en Gij maakt die allen levend; en het heir der hemelen aanbidt U. . . En Gij hebt aangezien onzer vaderen ellende in Egypte, en Gij hebt hun geroep gehoord aan de Schelfzee; Gij hebt teekenen en wonderen gedaan aan Faraö, en aan al zijne knechten, en aan al het volk zijns lands; want Gij wist, dat zij trotschelijk tegen hen handelden; en Gij hebt U eenen Naam gemaakt, als het is te dezen dage.“ — Nehemia 9 : 6, 9, 10.

„Doch *Hij verlostte hen om Zijns Naams wil, opdat Hij Zijne mogendheid bekend maakte.*“ — Psalm 106 : 8.

Jehova bewees Zijn goedheid aan de natie en het volk van Egypte door de diensten, die Zijn getrouwe dienaar Jozef voor hen verrichtte. Doch de Egyptenaren bleven in gebreke, deze goedheid te waardeeren en naar God te luisteren, en volgden den duivel en zijn vertegenwoordigers. Daarom gaf God Zijn verontwaardiging tegen Satan en de wereldmacht, die hij opgericht had, te kennen en gaf daardoor meteen een beeld van grootere gebeurtenissen, die later zouden plaatsvinden.

Wat met Egypte gebeurde was zinnebeeldig voor het einde der wereld en geeft een beeld, hoe de tegenwoordige organisatie der wereldmachten in een verschrikkelijken tijd van benauwdheid ten onder zal gaan. (Openbaring 18 : 21-24) God heeft den volkeren dezer wereld op wonderbaarlijke wijze Zijn goedheid geopenbaard. Zijn goedheid is echter op aandringen van Satan den vijand versmaad geworden. Wat eens Egypte overkomen is, zal weer herhaald worden, maar dan op veel grootere schaal. — Mattheüs 24 : 21, 22.

Maar waarom moest God de eerstgeborenen van Egypte dooden en daarna het heele leger in de zee verdelgen? Deed God dit slechts om wraak te oefenen,

of werd Hij door zelfzucht gedreven? Neen, er was geen sprake van eenige zelfzucht aan Gods zijde. Leven is een gave van God. (Romeinen 6:23) Het gansche menschengeslacht leeft wegens Adam's zonde slechts door de genade Gods en heeft hoegenaamd geen recht op leven. De eerstgeborenen van Egypte bezaten evenmin het recht op leven. Gods plan bepaalde echter, dat Hij deze menschen in de toekomst weer zou opwekken, om elk persoonlijk de gelegenheid te verschaffen, het leven onder gunstige toestanden te verkrijgen. De leden der heerschende machten van Egypte waren ongetwijfeld zeer op hun eerstgeborenen gesteld. De dood der eerstgeborenen, als straf voor hun uitdagende houding tegenover God, moest deze regeerende elementen in Egypte tot het inzicht gebracht hebben, dat hun goden valsche goden waren en geen macht bezaten, hun leven te geven, en dat zij zich tegen Jehova God niet staande konden houden.

De bovenaangehaalde teksten verklaren, dat dit groote machtsvertoon gegeven werd, opdat God Zich een Naam kon maken. Voor wien wilde God Zich verheerlijken en Zich een Naam maken? Niet voor den duivel, want deze wandelde onder grootste minachting van God op wegen der boosheid en stond onder het oordeel des doods. Voor het volk Israël wilde God Zich een Naam vestigen, omdat Hij dat volk als het Zijne verkoren had en het nu voor Zijn bijzonder doel wenschte te gebruiken. Het was dus ten gunste van Zijn volk en ten gunste van alle volkeren, die later tot God zouden komen, dat God deze wonderlijke daad verrichtte.

Mochten de menschen toch inzien, dat Jehova de Almachtige God is, en dat de vernietiging van Egypte slechts één der stappen bij de uitwerking van Zijn grootsch plan was. Als de volkeren der aarde eens zullen inzien, dat de macht van den Almachtigen God

steeds in nauwkeurige overeenstemming met liefde samenwerkt, en wel in het belang der menschheid, dan zullen zij leeren, Hem lief te hebben, te gehoorzamen en te dienen, en ook dan eerst zullen zij uit de hand des Eeuwigen de zegeningen ontvangen, die Hij voor al diegenen voorzien heeft, die hun liefde en gehoorzaamheid zullen openbaren.

God had den eerstgeborene uit ieder gezin der Israëlieten door het geloof en de gehoorzaamheid hunner vaders gered. Dit moest hun tot een les dienen, om in de toekomst steeds gehoorzaamheid aan den waren en liefhebbenden God te bewijzen. Hadden zij hun les geleerd?

DE ZINNEBEELDIGE ORGANISATIE

Hoofdstuk VII

EEN ORGANISATIE is een wel geordende overeenkomst tusschen personen of groepen, om een vastgesteld plan ten uitvoer te brengen. „Gode zijn al Zijn werken vanaf het begin der wereld bekend.” (Handelingen 15 : 18; Eng. vert.) Daar God dus een bepaald plan had, moest Hij natuurlijk een systematische regeling onder Zijn schepselen getroffen hebben, om dat plan uit te werken. (1 Corinthiërs 14 : 40) De schepping alleen getuigt reeds, dat Hij alles in groote orde en door uitstekende organisatie doet. „De hemelen vertellen Gods eere, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloediglijk spraak uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geene spraak en geene woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord. Hun richtsnoer gaat uit over de gansche aarde, en hunne redenen aan het einde der wereld; Hij heeft in dezelve eene tent gesteld voor de zon.” — Psalm 19 : 2-5.

Orde is één der zwaarste lessen, die de schepselen moeten leeren. Een afdwaling van Gods weg kan Hem niet behagen. Afdwalingen bij het menschelijk geslacht zijn meestal het gevolg van zwakheid of van misleiding door anderen. Een moedwillig verzet tegen den door den Heere voorgeschreven weg is verraad.

Nederigheid beteekent zich onderwerpen aan God, en Zijn wegen volgen. Nederigheid is precies het tegenovergestelde van hoovaardigheid „Hoovaardigheid is vóór de verbreking, en hoogheid des geestes vóór den val.”

(Spreuken 16 : 18) God wederstaat de hoovaardigen, maar den nederigen verleent Hij Zijn gunst. (1 Petrus 5 : 5) Hij die zich vreugdevol naar den weg des Heeren richt, bewijst daardoor zijn liefde voor God. (1 Johannes 5 : 3) Wij kunnen er absoluut zeker van zijn, dat de Alwijze God één weg heeft, waarlangs Hij Zijn plan uitwerkt, en niet verschillende wegen, daar dit met Hem in strijd zou zijn. De duivel heeft de menschen zich steeds laten inbeelden, dat zij genoeg initiatief en wijsheid hebben, hun eigen aangelegenheden te regelen, onder algeheele uitschakeling van het woord Gods. Degenen, die een dergelijken weg bewandelen, storten zichzelf in het ongeluk. „Die Uwe wet beminnen, hebben grooten vrede, en zij hebben geen aanstoot.” (Psalm 119 : 165) Dezen zullen ook niet van Gods organisatie en werkwijze afgewend worden. Indien zij den weg des Heeren liefhebben en zich met vreugde daarnaar trachten te richten, zullen zij onvoorwaardelijk vertrouwen in God stellen en den vrede Gods genieten, die alle menschelijk verstand te boven gaat. Het bewijs, dat God een plan heeft, staat onwrikbaar vast. De mensch moet den stelselmatigen opbouw van Gods organisatie, waardoor Hij Zijn plan ten uitvoer brengt, leeren kennen. Dit is juist hetgeen wij hier bestudeeren. Men verspille niet al zijn tijd, om te weten te komen, óf God een plan heeft. Dat kan men gemakkelijk inzien. Maar men stelle het zich veel meer tot taak, te onderzoeken, hoe God Zijn plan uitwerkt, om dan met vreugde en in volle overeenstemming daarmede den weg des Heeren te volgen.

Van den tijd in Eden tot de omverwerping van Egypte was de groote les, die God Zijn gewillige en gehoorzame schepselen inprentte, dat de Heere de Almachtige God is, in wien wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht in nauwkeurige overeenstemming met elkander samenwerken. God verkoos de nakomelingen van Jacob, die ook Is-

raël genoemd werd, en organiseerde hen tot een natie ter verdere uitvoering van Zijn vastgelegd plan. De eerste les, die Hij den Israëlieten leerde, was, dat de Heere God is. In hun belang verwierf Jehova Zich een Naam, toen Hij de Egyptenaren overwon en hun valsche goden vernietigde. De lessen, die aan Israël gegeven werden, waren zoowel in hun belang als in het belang van degenen, die hen later volgen zouden.

Een schaduw is een weerspiegeld beeld, zooals men bij voorbeeld in een spiegel of aan de oppervlakte van helder, stil water kan zien. Zij is een afbeelding of voorstelling van het ware. Het woord voorbeeld wordt soms in denzelfden zin gebruikt. Een voorbeeld is een afbeelding of voorstelling van iets, dat komen moet. Gods omgang met de natie Israëls en vooral de wetgeving aan dat volk dienden, om betere dingen, die later komen zouden, te voorschaduwen. De Apostel Paulus zegt: „Welke zijn eene schaduw der toekomstige dingen“ (Colossenzen 2 : 17) en „want de Wet, hebbende eene schaduw der toekomstige goederen.“ (Hebreëen 10 : 1) In betrekking tot de gebeurtenissen van Israël staat geschreven: „Deze alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op welke de einden der eeuwen gekomen zijn.“ (1 Corinthiërs 10 : 11) Op grond van deze en andere bevestigende teksten komen wij tot de gevolgtrekking, dat de natie Israël, die door den Heere georganiseerd werd, Zijn voorbeeldige organisatie was en betere dingen voorschaduwde, die in Gods bestemden tijd komen zouden. Daarom is Gods handelwijze met Israël van het grootste belang voor al degenen, die leven wenschen, en die Gods weg tot leven en geluk willen leeren kennen.

Het begin van Gods zinnebeeldige organisatie was Abraham, die eerst Abram heette. Hij was de grootvader van Jacob, die later Israël genaamd werd. Hij staat

bekend als de vader der geloovigen, en werd als een gerecht mensch en als de vriend Gods gerekend. Als mensch was hij natuurlijk onvolmaakt, daar hij één der nakomelingen Adams was; maar zijn hart was gerecht, en hij geloofde en diende God, en daarom werd hem zijn geloof tot rechtvaardigheid gerekend. — Romeinen 4 : 9, 24.

Abram woonde met zijn vader Terah in Ur der Chaldeën. Slechts twee geslachten waren sedert den dood van Adam voorbijgegaan, en door overlevering zal Abram zeker met Adam's verkeerde handelwijze bekend geworden zijn. Ook moest hij over Abel gehoord hebben, en verder, hoe God het geloof van Henoeh beloond had. Hij zal ook wel geweten hebben, dat God Noach op grond van zijn geloof voor den zondvloed gespaard had, en hem gebruikte, om de aarde opnieuw te bevolken. De jonge man Abram koos den weg des geloofs en vertrouwen in den Heere God. (Genesis 12 : 1-3) Gehoorzaam tegenover het gebod des Heeren verliet hij het land zijner geboorte en trok naar een vreemd land, dat toen door de Kanaänieten bewoond werd en daarom als Kanaän bekend stond. (Genesis 12 : 7) Hij reisde naar het zuidelijke gedeelte van dat land, en toen daar een hongersnood uitbrak, toog Abram naar Egypte.

God deed aan Abram de belofte, dat hij een zaad zou hebben, en dat door hem en zijn zaad alle geslachten der aarde zouden gezegend worden. De duivel haatte dat zaad. (Genesis 3 : 15) Ongetwijfeld was hij met de aan Abram gedane belofte bekend. Uit dien hoofde begon hij een plan te beramen, om de vrouw van Abram door Faraö, een van Satan's werktuigen, te laten onteeren, om zodoende God te noodzaken, óf deze onheilige nakomeling als het zaad aan te nemen, óf Zijn eigen woord te verwerpen. Satan regelde de omstandigheden zoo, dat de vorsten van Faraö de

schoone vrouw van Abraham zien zouden, en dan naar Faraö gaan en haar bij den koning aanbevelen zouden; en deze zou, ter bevrediging zijner lusten, een willig werktuig zijn, om Satan's boos opzet ten uitvoer te brengen. (Genesis 12 : 15-17) Inderdaad liet Faraö Sara, de schoone vrouw Abrams, in zijn paleis brengen, ten einde zich aan haar te verlustigen. Maar de Heere beschermde Abram en Sara, door groote plagen over het huis van Faraö te laten komen; en de koning, die verontrust werd, zond Sara onbevlekt weg. Aldus mislukte een ander boos plan van Satan.

Daarna keerde Abram in het land Kanaän terug, en God beloofde hem wederom, dat dit land hem en zijn zaad gegeven zou worden. (Genesis 13 : 15) Toen Abram negen en negentig jaar oud was, verscheen God hem en zeide: „Ik ben God, de Almachtige! Wandel voor Mijn aangezicht, en zijt oprecht! . . . En uw naam zal niet meer genoemd worden Abram; maar uw naam zal wezen Abraham; want Ik heb u gesteld tot eenen vader van menigte der volken. En Ik zal u gansch zeer vruchtbaar maken, en Ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen. En Ik zal Mijn verbond oprichten tusschen Mij en u, en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot eenen God, en uw zaad na u. En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het geheele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot eenen God zijn.” — Genesis 17 : 1, 5-8.

Satan, steeds er op bedacht, de plannen des Heeren te doorkruisen, deed opnieuw een poging, Sara, Abrams huisvrouw, te laten onteeren, opdat het beloofde zaad ontheiligd zou worden. Opnieuw verijdelde God het voornemen van den booze. — Genesis 20 : 1-7.

Toen het Sara niet meer ging naar de wijze der vrouwen en Abraham honderd jaar oud was, leidde God

deze schijnbaar ongunstige omstandigheden en Sara werd bevrucht en baarde een zoon, die Izak genaamd werd. Toen deed de Heere aan Abraham de belofte: „In Izak zal uw zaad genoemd worden.“ (Genesis 21 : 1, 12) Dat Izak „het zaad der belofte“, waardoor de zegeningen over de menschheid zouden komen, voorschaduwde, wordt duidelijk door het goddelijke getuigenis bevestigd. Zie Galaten 3 : 8, 16; 4 : 22-28.

God maakte nu een levend beeld, dat een gedeeltelijke ontvouwing van Zijn plan voorschaduwde. In dit beeld werd Abraham gebruikt, om God voor te stellen, terwijl Izak gebruikt werd, om den eeniggeboren en geliefden Zoon Gods voor te stellen, die later Jezus genaamd werd. Het offeren van Izak op het altaar door Abraham voorschaduwde, dat de Zoon Gods als een groot offer geofferd zou worden, om een zoenoffer ten gunste der wereld te verschaffen, opdat de volkeren der aarde in Gods bestemden tijd van den vijand, van zijn slechten invloed en booze daden, waardoor de dood over het menschdom gekomen is, bevrijd mochten worden. Abraham begreep niet, wat dit beeld te beteekenen had. Deze geheele gebeurtenis was voor hem een zaak van geloof. God gebood hem, iets te doen, en dat deed hij. Het was een beproeving van Abraham's geloof, maar hij doorstond de beproeving en God beloonde zijn geloof.

Om dit beeld samen te stellen, zeide de Heere God aan Abraham, dat hij, Izak, zijn eenigen zoon, dien hij zeer liefhad en op wien hij al zijn hoop gezet had, nemen en met hem naar den berg Moria gaan moest, om daar zijn zoon als brandoffer te offeren. Daar God Abraham gezegd had, dat „in Izak uw zaad genoemd zal worden“ en dat de zegeningen door hem zouden komen, was dit een vurige beproeving, om nu zijn eenigen zoon te gaan offeren. Doch gehoorzaam tegenover het gebod des Heeren nam hij hout voor het

altaar, vuur en een mes en reisde met zijn zoon naar den berg Moria. Abraham bouwde het altaar, schikte het hout, bond zijn zoon Izak en legde hem op het hout op het altaar; toen strekte hij zijn hand uit en nam het mes, om zijn zoon te slachten. Het volgende oogenblik zou het mes nederdalen en zijn zoon zou dood zijn. Het lag hierbij in Gods bedoeling Abraham's geloof te beproeven. Daar hij nu zijn geloof bewezen had, weerhield de Heere God de hand, die den zoon geslacht zou hebben, zooals geschreven staat:

„Maar de Engel des Heeren riep tot hem van den hemel, en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik! Toen zeide Hij: Streck uwe hand niet uit aan den jongen, en doe hem niets! want nu weet Ik, dat gij God vreezende zijt, en uwen zoon, uwen eenige, van Mij niet hebt onthouden. Toen hief Abraham zijn oogen op, en zag om, en ziet, achter was een ram in de verwarde struiken vast met zijne hoornen; en Abraham ging, en nam dien ram, en offerde hem ten brandoffer in zijns zoons plaats. En Abraham noemde den naam van die plaats: De Heere zal het voorzien! Waarom heden ten dage gezegd wordt: Op den berg des Heeren zal het voorzien worden! Toen riep de Engel des Heeren tot Abraham ten tweede male van den hemel, en zeide: Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de Heere; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt; Voorzeker zal Ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan de oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten. En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijne stem gehoorzaam geweest zijt." (Genesis 22 : 11-18) De schaduw, die door dit beeld gevormd werd, ging later in ieder onderdeel tot werkelijkheid over. — Johannes 3 : 16, 17.

Later werd Rebekka de vrouw van Izak; en Rebekka was onvruchtbaar. Toen smeekte Izak den Heere voor zijn vrouw en Rebekka werd zwanger en baarde tweelingzonen, die Ezau en Jacob genaamd werden. God maakte het weldra duidelijk, dat de belofte op Jacob zou overgaan en dat door hem het zaad voor de beloofde zegening der menschheid komen zou. Satan, die zooals gewoonlijk ook nu weer op boosaardigheid bedacht was, beraamde een plan, Jacob door zijn broeder Ezau te laten dooden. (Genesis 27 : 42, 43) Jacob vluchtte naar het land Haran. Onderweg sliep hij op een heuvel, die later Bethel genaamd werd. Als hoofdpeluw gebruikte hij een steen, de grond diende hem als matras, terwijl de gewelven des hemels zijn bedekking waren. Toen hij sliep, verscheen de Heere hem in een droom en zeide tot hem: „Ik ben de Heere, de God van uwen vader Abraham, en de God van Izak; dit land waarop gij ligt te slapen, zal Ik aan u geven, en aan uw zaad. En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts: en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal, waarheen gij trekken zult, en Ik zal u wederbrengen in dit land; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben, hetgeen Ik tot u gesproken heb.” — Genesis 28 : 13-15.

Het was de zoon van dezen zelfden Jacob, namelijk Jozef, die naar Egypte verkocht was en later de heerscher van dat land werd en die een getuigenis voor den naam van den Heere God aflegde. Ook was deze Jacob de vader van de groote menigte Israëlieten, die op wonderbare wijze door God uit Egypte bevrijd werd. Vanaf dien tijd liet God een aaneenschakeling van gebeurtenissen afspelen, die de geleidelijke ontwikkeling van Zijn groot plan afbeeldden en voorschaduwden, en

heenwezen op den Redder der wereld, die ieder lid van het menschelijk geslacht, dat getrouw aan God zal zijn, van den vijand en zijn slechten invloed zal bevrijden.

Jacob had twaalf zonen, en deze werden de hoofden van de twaalf stammen of groepen der natie Israëls. Jacob werd oud, en zijn stervensuur was gekomen. Hij liet toen zijn zonen voor zich komen, en sprak, gedreven door de onzichtbare kracht Gods, de volgende groote profetie uit: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijne voeten, totdat Silo komt, en Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn.” — Genesis 49 : 10.

De scepter beteekent het recht om te regeeren. De wetgever heeft betrekking op dengene, die de menschen op den rechten weg zal leiden, hen behoeden en beschermen en met den weg des levens bekendmaken zal. Silo beteekent Messias of groote Verlosser. „Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn.” In deze profetie, die God door Jacob liet uitspreken, voorspelde hij de komst van hem, die het werk des duivels verbreken en voorts dat ten uitvoer brengen zou, wat Lucifer had moeten doen, toen hij nog volkomen was, voordat ongerechtigheid in hem gevonden werd.

Het Wetsverbond

Wij verlieten de kinderen Israëls, toen zij veilig en wel op den oostelijken oever der Roode Zee aangekomen waren en het lied der bevrijding uit Egypte zongen. (Exodus 15 : 1-21) Drie maanden later bevonden zij zich in de woestijn bij den Sinai. Mozes, dien God als hun bevrijder uit Egypte gebruikt had, besteede den berg, en daar zeide de Heere God tot hem: „Aldus zult gij tot het huis van Jacob spreken, en den kinderen Israëls verkondigen: Gijlieden hebt gezien, wat Ik den

Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen, en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zoo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken; want de gansche aarde is Mijne; En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult. En Mozes kwam en riep de oudsten des volks, en stelde voor hunne aangezichten al deze woorden, die de Heere hem geboden had. Toen antwoordde al het volk gelijkelijk, en zeide: Al wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den Heere." — Exodus 19 : 3-8.

Op den derden dag daarna bevestigde God het wetsverbond, dat Hij met Israël ten tijde van het Pascha in Egypte gesloten had. Bij deze gelegenheid gaf Hij hun bijzondere wetten, die hun tot gids zouden dienen, waaronder wij de volgende noemen: „Toen sprak God al deze woorden, zeggende: Ik ben de Heere uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb. *Gij zult geene andere goden voor Mijn aangezicht hebben.* Gij zult u geen gesneden beeld, noch eenige gelijkenis maken, van hetgeen boven in den hemel, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is. Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen; want Ik, de Heere uw God, ben een ijverig God, Die de misdaad der vaders bezoek aan de kinderen, aan het derde, en aan het vierde lid dergenen, die Mij haten; en doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die Mij liefhebben, en Mijne geboden onderhouden. Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken; want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijnen naam ijdelijk gebruikt." — Exodus 20 : 1-7.

Hierin wordt bijzonder de nadruk op de bepaling gelegd, die in dit verbond en zijn wet opgenomen is, dat het volk naast Hem geen andere goden hebben mocht en dat het geen gesneden beelden maken mocht, om zich voor deze te buigen of hen te dienen. Welke beweegreden had God, deze wet te geven? Was het misschien, omdat Jehova vreesde, dat Zijn tegenstander, Zijn ontrouwe zoon, de duivel, de aanbedding zou ontvangen, waarop alleen Hij, de Heere, recht had? Dreef zelfzucht Hem er toe, de bepaling, dat er geen andere goden voor Zijn aangezicht zouden zijn, in Zijn wet op te nemen? Neen! Geen dezer redenen is juist. De duivel heeft vele menschen doen gelooven, dat zelfzucht Hem hiertoe bracht, maar dat is niet waar. God had reeds Zijn onbegrensde macht geopenbaard, om hemelsche of aardsche schepselen, met inbegrip van Satan den duivel, te kunnen vernietigen, wanneer Hij dit zou wenschen. Het is voor God onmogelijk te vreezen. Maar waarom zette Hij dan deze bepaling in de wet? De Heere God wist, dat het de onverzadelijke begeerte Satans was (en is), de aanbedding van andere schepselen te ontvangen. Hij wist, dat als het volk Satan volgen zou, het tot boosheid verleid zou worden, en daarom zou moeten sterven. De groote zondvloed en de verdelging der Egyptenaren waren zeker voldoende, om dit aan alle met verstand begaafde schepselen te leeren. „Zoo waarachtig als Ik leef, zegt de Heere God, Ik heb geen lust aan den dood der goddeloozen.“ — Ezechiël 33 : 11, Engelsche vertaling.

De Heere heeft geen behagen in de vernietiging der boozen. Hij wilde echter Zijn intelligente schepselen een buitengewoon belangrijke les leeren, en wel, dat de weg, die tot leven en geluk leidt, slechts bewandeld kan worden door degenen, die het goede doen; en niemand

kan goed doen, als hij niet in volle overeenstemming met den grooten, eeuwigen en goeden God is. Gods liefde voor de menschheid was de oorzaak van het wetsverbond, en in het bijzonder van de bepaling, dat de Israëlieten naast Hem geen andere goden hebben mochten.

God heeft nu de Israëlieten gebruikt, om schaduwbeelden of illustraties van Zijn groot verlossingsplan te geven. Een machtige Bevrijder vormde het middelpunt van Zijn plan, en Hij had beloofd, dat deze door het zaad Israëls zou komen. Als het volk Israëel niet onder eenige bescherming gestaan had, zou Satan het overrompeld en van God afgekeerd hebben. Dan zou dat volk de zegening verloren hebben, die God voor hen bestemd had, namelijk het voorrecht, de linie te zijn, waardoor de groote Bevrijder komen zou. Daarom gaf God hun de wet, om hen te beschermen en te bewaren, en om hen tot tuchtmeester te dienen, ten einde hen op den rechten weg te leiden, tot de komst van den grooten en machtigen Heerscher die de volkeren van den verdrukker zou bevrijden. De beloofde zegeningen konden niet door het wetsverbond komen, maar de wet was noodig, de Joden op het rechte pad en in den juisten gemoedstoestand te houden, om den Erfgenaam, door wien de zegeningen moesten komen, aan te nemen. Dit onderwerp besprekende zegt Paulus:

„Want indien de erfenis uit de Wet is, zoo is zij niet meer uit de belofte; maar God heeft ze Abraham door de belofte genadiglijk gegeven. Waartoe is dan de Wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars.” — Galaten 3 : 18, 19.

Schaduwen

De instelling van het Pascha in Egypte was het begin van de wet, die God aan Israël gaf. Die wet bepaalde, dat een volkomen lam genomen moest worden, om geofferd te worden. Op een vastgestelden tijd moest het geslacht worden en zijn bloed moest aan de deurposten en aan den bovendorpel gestreken worden. Gedurende den nacht van het Pascha moest het bloed als bescherming voor den eerstgeborene van het betreffende gezin dienen, en het zou tevens den grondslag vormen voor de bevrijding van het volk uit de hand der Egyptenaren, die den volgenden dag zou plaatsvinden.

Dit voorschaduwde een grootere gebeurtenis, die komen zou. Het lam voorschaduwde dengene, die de groote Verlosser der menschheid zou worden, om de zonde der wereld weg te nemen. Toen Jezus kwam, was hij het tegenbeeldige Lam. Bij het begin van des Meesters dienst wees de Profeet Johannes de Dooper op hem met de woorden: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!“ (Johannes 1 : 29) De wet, die het Pascha instelde, wees dus op Christus. Het Pascha moest ieder jaar eenmaal gehouden worden. Toen Christus Jezus aan het kruis stierf, was hij het groote tegenbeeldige Pascha-Lam, dat eens voor allen stierf en daardoor den grooten loskoop prijs voor de gansche menschheid verschaftte. — Hebreë 10 : 10; 2 : 9.

De wet schreef den Israëlieten voor, eens per jaar den dienst des verzoendags te houden, en ook dit was een schaduw voor betere, toekomstige dingen. Voor dit doel schreef de wet Mozes voor, een tabernakel in de woestijn te bouwen. Deze bestond uit een tent, die houten zijwanden had en in twee afdeelingen, het heilige en het heilige der heiligen, verdeeld was. De tabernakel was door een ruimen voorhof omgeven, die door

een lange omheining, uit linnen gordijnen bestaande, gevormd werd. Op den verzoendag moest de hoogepriester in den voorhof een var slachten en het bloed van dien var nemen, met specerijen en een wierookvat vol vurige kolen, en daarna in het heilige der heiligen gaan, om daar dat reukwerk op het vuur te leggen, voor het verzoendeksel en dan het bloed op het verzoendeksel en zeven malen voor het verzoendeksel te sprenkelen.

Een beschrijving van den offerdienst op den verzoendag vinden wij in Leviticus zestien. Het bloed van den var, die geofferd werd, diende als een zondoffer, zooals geschreven staat: „Daarna zal Aäron den var des zondoffers, die voor hem zal zijn, offeren, en zal voor zich en voor zijn huis verzoening doen.“ (Leviticus 16:6) Daarna moest de hoogepriester den bok nemen, op wien het lot voor den Heere gevallen was, en hem dooden en het bloed als een zondoffer aanbieden, door het in het heilige der heiligen te nemen, evenals het met het bloed van den var gebeurde. Dit was het zondoffer voor het volk. Deze offer-ceremonie werd eenmaal per jaar uitgevoerd. Dit kondigde het groote zondoffer aan, dat later in het belang van het volk gebracht zou worden. De tabernakel was slechts een voorbeeld van het betere, dat volgen zou. — Hebreëen 9 : 1-24.

De Apostel Paulus zegt ons in zijn brief aan de Hebreëen, in het bijzonder in het negende hoofdstuk, dat de tabernakel een voorbeeld van den hemel zelf was; verder dat de dierlijke offeranden het bloed van Christus Jezus voorstellen, die zich smetteloos God als den grooten loskoop prijs der menschheid aanbod. Het ligt echter niet in onze bedoeling, hier de volle beteekenis der verzoendagsofferanden uiteen te zetten. Een tot in bijzonderheden tredende bespreking is vervat in *Tabernacle Shadows*, een boek, dat door dezelfde uitgevers

van dit boek (echter niet in het Nederlandsch) is uitgegeven. In dit verband willen wij slechts aantoonen, dat de offeranden van den verzoendag, die door de wet voorgeschreven waren, schaduwen waren van komende gebeurtenissen van grootere beteekenis, en bewezen, dat Israël een voorbeeldig volk was, en dat, aangezien de Israëlieten door God georganiseerd werden, zij Gods voorbeeldige organisatie vormden.

Mozes was de middelaar van dit wetsverbond. Dat Mozes een voorbeeld of schaduw van een Grootere was, die komen zou, getuigt hij zelf, als hij zegt: „Eenen Profeet, uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heere, uw God verwekken; naar Hem zult gij hooren . . . Eenen Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijne woorden in Zijnen mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal.“ — Deuteronomium 18 : 15, 18.

Dit wetsverbond voorschaduwde, dat God een nieuw verbond zal maken en dat de Heere Jezus Christus de Middelaar van dat verbond zijn zal, en door hem de zegeningen voor het volk komen zullen. — Hebreëen, hoofdstuk acht en negen.

Het lag in Gods bedoeling, door de Israëlieten voorbeelden te geven, die de uitwerking van Zijn groot plan ter verlossing en bevrijding der menschheid zouden voorschaduwden. Alle andere natiën der aarde waren in Satan's macht en aanbaden den duivel en eenige zijner trawanten. Ook de Israëlieten zouden door Satan in den val gelokt zijn, als zij niet onder bescherming gestaan, en den tuchtmeester, die hen op den rechten weg hield, niet gehad hadden, en dan zou opnieuw de geheele wereld tot boosheid vervallen zijn. Wanneer de Israëlieten niet in God geloofd en niet Hem alleen gediend hadden, zouden zij geen bescherming en geen tucht-

meester gehad hebben, om hen te leiden. Daarom gaf God dat volk een wet en gebod het, dat het geen andere goden naast Hem mocht hebben. De Heere stichtte onder de Israëlieten den waren godsdienst, en deed dit uitsluitend in hun belang. God heeft Zijn plan geformeerd, en heeft Zijn woord gegeven, dat het ten uitvoer gebracht zal worden. Hij moet Zijn woord ongeschonden houden en Zijn plan uitwerken, zooals Hij het ontworpen heeft. — Jesaja 55 : 11; 46 : 11.

God is te verheven, om uit eigen belang eenig scep-sel te gebieden, Hem te aanbidden. Als God, die het menschelijk geslacht toch niets verschuldigd is, Zich strikt aan de gerechtigheid gehouden had, zou Hij de menschheid volkomen verdelgd hebben, maar Zijn liefde dreef Hem er toe, een plan voor 's menschen bevrijding te maken; en daar Hij het gemaakt heeft, zal Hij het ook gewis uitvoeren. De redenen voor het inzetten van het wetsverbond met Israël kunnen als volgt samengevat worden: (a) Het wetsverbond werd ter wille van het volk gesloten, om het als een tuchtmeester op den rechten weg te houden tot de komst van den Verlosser; (b) om het volk en verder de gansche menschheid te bewijzen, dat niemand de zegeningen des levens door eigen krachtsinspanning kan verkrijgen; en (c) om de noodzakelijkheid van een grooten Verlosser, Middelaar en Bevrijder aan te toonen.

Veertig jaren lang leidde God de kinderen Israëls door de woestijn, voordat zij het land Kanaän mochten betreden. Gedurende dien tijd werden zij in de gelegenheid gesteld vele lessen te leeren. Hun ondervindingen in de woestijn onder leiding van Mozes waren zinnebeeldig. Zij voorschaduwden de ondervindingen der Christenen, die gedurende de woestijnperiode van het Evangelische tijdperk in de voetstappen van Christus Jezus volgden, toen de natiën onder leiding van den

god dezer wereld, namelijk Satan den duivel, hun heerschappij uitoefenden. (2 Corinthiërs 4 : 3, 4) Aan het einde van die periode van veertig jaren trokken de Israëlieten Kanaän, het tegenwoordige Palestina, binnen, en daar verkeerde de Heere verder met hen en gebruikte hen, om verdere schaduwbeelden te geven van betere, toekomstige dingen, die betrekking hadden op Zijn koninkrijk en de bevrijding en zegening der menscheid.

Na verloop van tijd stond God toe, dat de Israëlieten een koning kregen. Saul werd als eerste koning van dat volk gezalfd. Nadat hij een korten tijd het bewind gevoerd had, ontving hij de opdracht van den Heere, de Amelekieten, één der aan den duivel onderworpen volkstammen, te gaan vernietigen. De Amelekieten hadden Gods uitverkoren volk op hun reis naar Kanaän hinderend in den weg gestaan. De duivel had hen hiertoe aangedreven en gebruikte hen voor dat doel. Nu had hun goddeloosheid haar toppunt bereikt.

Saul bleef in gebreke, de bevelen des Heeren ten uitvoer te brengen, ofschoon hij voorgaf, het gedaan te hebben. Wegens zijn ongehoorzaamheid werd hij als koning verworpen. Samuël de profeet als mondstuk des Heeren sprekende, zeide tot Saul: „Heeft de Heere lust aan brandofferen, en slachtofferen, als aan het gehoorzamen van de stem des Heeren? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen. Want wederspanningheid is eene zonde der tooverij, en wederstreven is afgoderij en beeldendienst. Omdat gij des Heeren woord verworpen hebt, zoo heeft Hij u verworpen, dat gij geen koning zult zijn.” — 1 Samuël 15 : 22, 23.

Door den Heere verworpen zocht Saul troost en verlichting bij den duivel, door gemeenschap met des duivels samenzweerdere, de booze geesten, te zoeken (1 Samuël

28 : 6-11) Saul's ondervindingen stellen die der naamkerken of z. g. Christelijke kerken voor. Zooals de Profeet Jeremia verklaart, plantte God de gemeente als een edelen wijnstok en heden ten dage zien wij haar ontaard in een vreemden wijnstok der aarde. (Jeremia 2 : 21-23) De z. g. Christelijke kerksystemen hebben den Heere den rug toegekeerd en werken hand in hand met den duivel, terwijl zij bij hem vertroosting zoeken door de gemeenschap met booze geesten. Deze systemen brengen het volk in verwarring, zooals hun naam Babylon treffend aangeeft. Zij hebben zich met alle natiën en heerschers dezer aarde vermengd en hen dronken gemaakt met hun valsche leerstellingen. Hierover staat geschreven: „Zij is gevallen, het groote Babylon, en is geworden eene woonstede der duivelen, en eene bewaarplaats van alle onreine geesten, en eene bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte.” — Openbaring 18 : 2.

Evenals hun voorbeeld paradeeren deze booze systemen voor het volk in den naam des Heeren, om het te misleiden. Maar God verwierp hen, evenals Hij Saul verwierp.

David volgde Saul als koning op. David beteekent geliefde en voorschaduwde degenen, die den Heere liefhebben en Hem getrouw dienen. Op alle mogelijke manieren trachtte de duivel, David te dooden, omdat hij God getrouw was. David was geen volkomen mensch, en toch staat van hem geschreven, dat God hem „een man naar Mijn hart” noemde. (Handelingen 13 : 22) Op grond zijner trouw aan den Heere werd hem deze naam verleend. Waar ook David door zwakheid een fout begaan had, steeds was hij bereid, deze voor God te belijden, en om vergeving te vragen, en onder alle omstandigheden bleef hij getrouw den Heere vertegenwoordigen. Hij stelde daarom de ware Christenen voor, die den

goeden strijd des geloofs strijden en hardnekkig weigeren, den duivel en eenig deel zijner organisatie de hand te reiken. Na David kwam de vreedzame en glorierijke regeering van Salomo, en deze stelde de vreedzame en glorierijke regeering van den grooten Vredevorst, den Christus in heerlijkheid, voor.

Gods langdurige omgang met Israël diende er toe, dat volk als Zijn getuige te gebruiken. Vele malen was Israël ontrouw tegenover den Heere en keerde zich van Hem af, en vele malen riep het tot Hem en Hij hoorde zijn geroep en verlostte het uit de handen zijner vijanden. Deze ondervindingen voorschaduwden, hoe de Heere door de uitoefening Zijner goedertierenheid te bestemder tijd alle leden van het menschelijk geslacht, die Zijn naam aanroepen en Hem dienen zullen, bevrijden zal.

Zion is de naam van Gods organisatie. Elk onderdeel dezer organisatie wordt terecht eveneens Zion genaamd. Toen Israël in harmonie met God en dus Gods volk was, vormde die natie een deel van Gods organisatie en werd daarom Zion genaamd. Toen de Israëlieten gevankelijk naar Babylon gevoerd waren en men hun vroeg één der liederen van Zion te zingen, weenden zij, als zij Zion gedachten en zich herinnerden, welk een gezegend volk zij waren, toen zij een deel van Gods organisatie waren en den Heere gehoorzaamden. — Psalm 137 : 1-3.

Het volk Israël, dat tot een natie georganiseerd was en in verbondsgemeenschap met God stond, was voorbeeldig voor het ware Zion, dat God tot Zijn woonplaats begeerd heeft en waaruit God blinkende verschijnt. (Psalm 132 : 13; 50 : 2) Natuurlijk heeft de vijand Satan steeds tegen Zion gestreden. Van tijd tot tijd slaagde hij er in, het uitverkoren volk Gods tot duivelaanbidding te verleiden en het aldus van God af te wenden. Daar dit volk met God een verbond gesloten had en

zich daarna van Hem afwendde, om de afgoden te dienen, geraakte dit volk in ongeoorloofde gemeenschap met de booze machten. De Heere veroordeelde dit als hoererij met andere goden en hiervoor strafte Hij Israël. Maar als Israël zich bekeerde en tot den Heere terugkeerde en Hem om vergeving vroeg, nam Hij dat volk weer in Zijn gunst aan. (Jeremia 3:1-12) God wist, dat Satan de Israëlieten verleidde, zich van Hem af te keeren, en daarom toonde Hij Zijn goedertierenheid tegen hen. Telkens weer als zij door den duivel in de val gelokt waren en door den vijand verdrukt werden, riepen zij tot den Heere, en Hij hoorde hen en verlostte hen uit de hand hunner belagers. — Zie Jeremia hoofdstuk zes en zeven.

Hoewel de meeste Israëlieten den Heere ontrouw waren, was er vanaf den dag der bevrijding uit Egypte tot de komst van Christus Jezus toch nooit een tijd, waarin de Heere God zonder getuigen op aarde was. Eenigen uit dat voorbeeldige volk bleven den Heere getrouw tot de komst van den Machtige, van wien Mozes een voorbeeld was.

HOOGMOED GETUCHTIGD

Hoofdstuk VIII

IN ALLE TIJDEN is het Satan's streven geweest, Jehova te hoonen. God heeft hem steeds tot een zekere grens laten begaan. Bij zekere gelegenheden heeft God den duivel bestraft, niet ten gunste van den booze, maar ter wille der menschen, opdat zij allen niet geheel uit het oog zouden verliezen, dat de Almachtige God, de Schep- per van hemel en aarde, werkelijk bestaat.

Op gezette tijden heeft Satan wereldmachten georganiseerd, welker op den voorgrond tredende kenteekenen zijn tegen God gerichte organisatiemethoden onthullen. Egypte muntte uit in rijkdom en militaire macht. Zijn heerschers waren meestal buitengewoon aanmatigend. Zooals wij reeds gezien hebben, zond God zware straffen over één zijner vermetele monarchen. Assyrië, een andere groote natie, die eveneens duivelaanbidding uitoefende en Jehova hoonde, was een geweldige politieke macht. Het groote Babylon verheerlijkte, zooals de Schrift duidelijk schijnt aan te toonen, in het bijzonder de geestelijke elementen van de organisatie des duivels. Men zal opgemerkt hebben, dat de regeerende klasse in al deze wereldmachten uit drie elementen bestaat, en wel de commercieele, politieke en geestelijke elementen. In elk dezer wereldmachten trad één dezer drie elementen in het bijzonder op den voorgrond, en al deze drie stelden zich tegen Jehova. In Egypte was het commercieele het grootste, in Assyrië het politieke, en in Babylon muntte het geestelijke element bijzonder uit.

Gods profeet Daniel vergelijkt deze wereldmachten met wilde dieren; ook de Openbaring noemt ze met hetzelfde symbool. Men zou moeilijk een treffender symbool dan „dier“ voor zulk een wereldmacht kunnen vinden, omdat de geschiedenis dezer rijken aantoonde, dat zij bestiaal, wreed en onderdrukkend geweest zijn, en door den duivel gebruikt werden, om Jehova God te hoonen. Ofschoon al deze wereldmachten natuurlijk zichtbare heerschers gehad hebben, zoo is toch in werkelijkheid Satan de duivel hun onzichtbare heerscher of god geweest. Er is slechts één natie op aarde geweest, die niet tot deze categorie gerekend kan worden, namelijk de natie Israël. Deze werd door Jehova God in het belang der menschen georganiseerd, om Gods plan in betrekking tot alle volken der aarde te illustreeren. Israël viel door zijn trouweloosheid tegen God en toen werd Satan de god der geheele wereld. Al deze wereldmachten of heerschappijen zijn werktuigen in de handen des boozen geweest en hebben zich in de één of andere gedaante tegen de ontwikkeling van Gods verlossingsplan verzet.

Zoo nu en dan mag het geschenen hebben, dat de machten der boosheid den God der gerechtigheid volkomen overweldigd en verslagen hadden. Maar dit scheen slechts zoo. De Almachtige heeft Satan en zijn engelen toegelaten, ongestoord en ongehinderd den weg der goddeloosheid te vervolgen, totdat het Hem dunkt, dat de tijd gekomen is, om in te grijpen en Zijn macht te openbaren, opdat de menschen toch niet geheel en al Zijn naam vergeten. In al deze wereldmachten traden de drie elementen, kapitaal, politiek en geestelijkheid, op den voorgrond. In de laatste tijden hebben deze elementen zich onder leiding van den duivel vereenigd en vormen daardoor de meest spitsvondige en booswillige wereldmacht van alle tijden. Zij werken onder den naam

Christenheid, en het is een bedriegelijke en godslasterlijke aanmatiging van zoo'n wereldmacht, te beweren, dat zij Christus' koninkrijk op aarde vormt.

Huichelarij maakte zich het eerst kenbaar in de dagen van Enos, toen de menschen zich bij den naam des Heeren noemden. De grootste vertooning van huichelarij, die zich ooit op aarde voordeed, bleef echter bewaard voor de laatste dagen, de dagen, waarin wij nu leven. Deze huichelarij wordt onder den dekmantel van Christendom uitgevoerd, en het viel daarom Satan niet moeilijk, millioenen menschen te laten gelooven, dat deze bedriegelijke organisatie de politieke uitdrukking van Gods koninkrijk op aarde was.

Egypte, Assyrië en Babylon kregen ieder op zijn beurt een tuchtiging van Jehova God. De Schrift geeft duidelijk aan, dat de Christenheid, de grootste en sluwste macht van de organisatie des duivels, de meest intensieve tuchtiging zal moeten ondergaan, die ooit een wereldmacht toegediend werd, en met den volledigen val van dat rijk zal Satan gebonden worden, opdat hij de natiën niet langer verleide. Door alle tijdperken heen heeft God van tijd tot tijd Satan's instellingen getuchtigd, maar dit waren slechts schaduwen voor de groote, overweldigende en verpletterende tuchtiging, die weldra een einde aan Satan's heerschappij op aarde zal maken.

In dit hoofdstuk wenschen wij de aandacht te vestigen op de vermetelheid en hoogmoed van één van Satan's vertegenwoordigende en zichtbare heerschers, namelijk een Assyrischen koning uit het verleden, en op de geweldige straf, die de Heere hem toediende. Deze gebeurtenis geeft een verderen stap in de ontvouwing van het goddelijke plan aan en stelt daarom den onderzoeker der Schrift in staat, duidelijker te erkennen, wat men in den grooten en vreeselijken dag van God, den Almachtige, die thans boven het hoofd hangt en op het

punt staat uit te breken, te verwachten kan hebben. Opdat wij ons een begrip kunnen vormen, hoe God Zijn verontwaardiging tegen hoogmoed en aanmatiging ten uitdrukking brengt, wordt hier de aandacht gevestigd op de tuchtiging, die Sanherib, den koning van Assyrië, ten deel viel.

Hizkia was toen koning van Israëel, het uitverkoren volk Gods. Voordat hij aan het bewind gekomen was, had de koning van Assyrië Samaria belegerd en ingenomen en vele Israëlieten als gevangenen weggevoerd. God had het toegelaten, dat dit den Israëlieten overkwam, omdat zij Hem vergeten en den duivel en zijn goden nagehoereerd waren. Hizkia „deed, dat recht was in de oogen des Heeren, naar alles, wat zijn vader David gedaan had. Hij nam de hoogten weg, en brak de opgerichte beelden, en roeide de bosschen uit; en hij verbrijzelde de koperen slang, die Mozes gemaakt had, omdat de kinderen Israëls tot die dagen toe haar gerookt hadden; en hij noemde haar Nehûstan. Hij betrouwde op den Heere, den God Israëls, zoodat na hem zijns gelijke niet was onder al de koningen van Juda, noch die vóór hem geweest waren. Want hij kleefde den Heere aan; hij week niet van Hem na te volgen, en hij hield Zijne geboden, die de Heere aan Mozes geboden had. . . . Maar in het veertiende jaar van den koning Hizkia, kwam Sanherib, de koning van Assyrië, op tegen alle vaste steden van Juda en nam ze in.“ — 2 Koningen 18 : 3-7, 13.

De naam Sanherib beteekent „Maan-god“ en is een symbool voor zonde. Deze koning deed eerst pogingen, om de vijanden van Assyrië te vernietigen, en vestigde toen zijn aandacht op Samaria en later op Hizkia, den koning van Juda. Sanherib viel de vaste steden van Juda aan en nam ze in. Toen nam Hizkia het zilver en goud van den tempel des Heeren en van 's konings huis

en gaf het aan Sanherib, klaarblijkelijk met het doel, zijn toorn te stillen en zijn opmarsch naar Jeruzalem te stuiten. Hierdoor toonde hij beslist gebrek aan geloof in God, maar naderhand vergaf God hem dit. Sanherib besloot toch Jeruzalem in te nemen, maar voordat hij tot den aanval overging, zond hij boodschappers naar Jeruzalem, om koning Hizkia een boodschap over te brengen, met het kennelijk doel, Hizkia's vertrouwen in God te vernietigen. Hij dacht, dat wanneer hij Hizkia's geloof en vertrouwen in Jehova zou kunnen vernietigen, deze zijn tegenstand staken en zich den koning van Assyrië onderwerpen zou, en dat Assyrië dan zijn heerschappij over geheel Palestina zou kunnen uitbreiden.

De boodschappers van Sanherib verschenen voor de muren van Jeruzalem en beroemden zich op de groote macht van hun koning en lasterden den Almachtigen God. Toen Hizkia deze overmoedige boodschap van den Assyrischen koning hoorde, werd hij zeer verontrust. Hij scheurde zijn kleederen en bedekte zich met een zak, en ging toen in het huis des Heeren. Hij riep een boodschapper en zond hem tot Jesaja, den profeet Gods, met de volgende woorden: „Deze dag is een dag der benauwdheid en der schelding, en der lastering; want de kinderen zijn gekomen tot de geboorte, en er is geen kracht om te baren. Misschien zal de Heere, uw God, hooren al deze woorden van Rabsake, denwelken zijn heer, de koning van Assyrië, gezonden heeft, om den levenden God te honen en te schelden, met woorden, die de Heere, uw God, gehoord heeft; hef dan een gebed op voor het overblijfsel, dat gevonden wordt.” — 2 Koningen 19 : 3, 4.

De Profeet Jesaja stelde vertrouwen in God. Hij vertrouwde Hem onvoorwaardelijk, en de Heere zeide hem, wat gedaan moest worden. Toen zeide Jesaja tot den boodschapper: „Zoo zult gij tot uwen heer zeggen:

Zoo zegt de Heere: Vreest niet voor de woorden, die gij gehoord hebt, waarmede Mij de dienaars van den koning van Assyrië gelasterd hebben. Zie, Ik zal een geest in hem geven, dat hij een gerucht hooren zal, en weder in zijn land keere; en Ik zal hem door het zwaard in zijn land vellen." — 2 Koningen 19 : 6, 7.

Koning Hizkia, door de boodschap van Gods profeet in het geloof gesterkt zijnde, zond de boodschappers van Sanherib weg. Toen schreef Sanherib opnieuw een uitdagenden brief, dien hij door zijn boden aan Hizkia, den koning van Juda, zond. In dezen brief zeide hij: „Laat uwen God u niet bedriegen, op welken gij vertrouwt, zeggende: Jeruzalem zal in de hand des konings van Assyrië niet gegeven worden. Zie, gij hebt gehoord, wat de koningen van Assyrië in alle landen gedaan hebben, die verbannende; en zoudt gij gered worden? Hebben de goden der volken, die mijne vaders verdorven hebben, dezelve gered? als Gozan, en Haran en Rezuf en de kinderen van Eden, die te Telasser waren?" — 2 Koningen 19 : 10-12.

Hizkia ontving den brief, las hem en ging toen op in het huis des Heeren en breidde dezen brief voor den Heere uit. In zijn uitersten nood legde hij de geheele zaak aan den Heere voor en riep tot Hem om den noodigen bijstand. Nooit heeft iemand den Heere aldus aange-roepen, zonder eenige belooning voor zijn geloof te ontvangen. „En Hizkia bad voor het aangezicht des Heeren en zeide: O, Heere, God Israëls, die tusschen de cherubim woont! Gijzelf, Gij alleen zijt de God van alle koninkrijken der aarde; Gij hebt hemel en aarde gemaakt. O Heere! neig Uw oor en hoor, doe, Heere! Uwe oogen open en zie; en hoor de woorden van Sanherib, die dezen gezonden heeft, om den levenden God te honen. Waarlijk, Heere! hebben de koningen van Assyrië die Heidenen en hun land verwoest; en hebben hunne

goden in het vuur geworpen, want zij waren geene goden, maar het werk van menschenhanden, hout en steen; daarom hebben zij die verdorven. Nu dan, Heere, onze God! verlos ons toch uit zijn hand, zoo zullen alle koninkrijken der aarde weten, dat Gij, de Heere! alleen God zijt. — 2 Koningen 19 : 15-19.

Alleen de duivel kon zulk een lasterenden, uitdagenden brief, zooals door den Assyrischen koning gezonden werd, ingeven. Tot op dien tijd was er nimmer zulk een onbeschaamdheid tegenover Jehova God ten uitdrukking gebracht. De duivel is de oorsprong van al dergelijke vermetelheid, hoogmoed en onbeschaamdheid. De tijd was voor Jehova gekomen, om deze vermetelheid te bestraffen, opdat het volk mocht erkennen en bedenken, dat Hij de groote Jehova is. Daartoe gebod de Heere aan Jesaja, om tegen Sanherib het volgende te profeteeren:

„Wien hebt gij gehoond en gelasterd? en tegen wien hebt gij de stem verheven, en uwe oogen omhoog opgeheven? Tegen den Heilige Israëls. Door middel uwer geboden hebt gij den Heere gehoond en gezegd: Ik heb met de menigte mijner wagenen de hoogten der bergen beklommen, de zijden van den Libanon; en ik zal zijn uitgelezen dennenboom afhouden; en zal komen in zijne uiterste herberg en in het woud zijns schoonen velds. . . . Maar Ik weet uw zitten en uw uitgaan, en uw inkomen en uw woede tegen Mij. Om uw woede tegen Mij en dat woeling voor Mijne ooren opgekomen is, zoo zal Ik Mijnen haak in uwen neus leggen, en Mijn gebit in uwe lippen, en Ik zal u doen wederkeeren door dien weg, door welken gij gekomen zijt. . . . Daarom zoo zegt de Heere van den koning van Assyrië: Hij zal in deze stad niet komen, noch daar een pijl inschieten; ook zal hij met geen schild daarvoor komen, en zal geen wal daartegen opwerpen. Door den weg, dien hij gekomen

is, door dien zal hij wederkeeren; maar in deze stad zal hij niet komen, zegt de Heere. Want Ik zal deze stad beschermen, om die te verlossen, om mijnentwil en om Davids, Mijns knechts wil." — 2 Koningen 19 : 22, 23, 27, 28, 32-34.

Thans gaf de Heere God aan Hizkia voor zijn geloof in Jehova en voor zijn weigering, aan den duivel en zijn vertegenwoordigers te gehoorzamen, de verzekering, dat deze wreede en vermetele overweldiger niet zou overwinnen; en Hizkia vertrouwde op den Heere.

Er zal dien nacht zeker een onderdrukte opwinding in de heilige stad geheerscht hebben. Voor haar muren lag thans een machtig leger strijders gekampeerd, onder aanvoering van een overste, die nog nooit een nederlaag gekend had. De oude mannen van Israël zullen wel zoo goed als zij konden voor de bescherming der vrouwen en kinderen gezorgd hebben, terwijl de jongeren en sterkeren de wacht op de muren gehouden zullen hebben, gewapend en gereed voor den aanval. Met vreezen en beven zullen de inwoners gewacht hebben op hetgeen vóór het aanbreken van een nieuwen dag zou kunnen gebeuren. Het was een nacht van groote onzekerheid. Sommigen zullen vertrouwen in koning Hizkia en Jesaja gehad hebben en zullen geloofd hebben, dat de Heere hun gebeden zou verhooren en tot het volk door de profeten zou spreken en hen zou beschermen; velen zullen echter dit vertrouwen niet gehad hebben.

De Heere trok den sluier van den nacht over de muren van de heilige stad en zij lag in diepe duisternis gehuld. Niemand zou het dien nacht gewaagd hebben, zich buiten de muren der stad te begeven. Bij het aanbreken van den dag, toen de eerste grauwe strepen aan den oostelijken horizon zichtbaar werden, tuurden de wachters op de muren en in de torens naar den vijand, in de verwachting, hem in slagorde tegen de stad te

zien optrekken. Maar tot hun groote verbazing en verassing zagen zij geen enkele beweging. Er scheen geen leven in het kamp van den vijand te zijn. Naarmate het lichter werd, werden de schildwachten gewaar, wat er gebeurd was. Terwijl de Israëlieten in ademlooze spanning op den aanval van den vijand gewacht hadden, had de Heere Zijn rechter hand tegen den vijand uitgestrekt, en nu lagen in het stof gebogen de levenlooze lichamen van 185 000 van Sanherib's moedigste strijders.

Het korte bericht des Heeren over hetgeen zich dien nacht afgespeeld had, luidt in de Schrift als volgt: „Het geschiedde dan in dienzelfden nacht, dat de Engel des Heeren uitvoer, en sloeg in het leger van Assyrië honderd vijf en tachtig duizend. En toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, ziet, die allen waren doode lichamen. Zoo vertrok Sanherib, de koning van Assyrië, en toog henen, en keerde weder; en hij bleef te Ninevé. Het geschiedde nu, als hij in het huis van Nisroch, zijnen god, zich nederboog, dat Adramélech en Sarézer, zijne zonen, hem met het zwaard versloegen; doch zij ontkwamen in het land van A'rarat; en E'sar-Haddon, zijn zoon, werd koning in zijne plaats.“ — 2 Koningen 19 : 35-37.

Zoo bracht dus de Heere Zijn verontwaardiging tegenover deze groote vermetelheid en hoogmoed ten uitdrukking en had opnieuw het volk reden gegeven te gelooven, dat Jehova God is, en dat naast hem geen andere bestaat.

Vele eeuwen leidde de Almachtige God de kinderen Israëls aan Zijn hand. Al dien tijd trachtte Satan de vijand hen te hinderen en hun aandacht van God af te wenden. Zoo nu en dan vervielen de Israëlieten tot den afgodendienst en aanbaden den duivel en zijn vertegenwoordigers. De Heere onttrok hun dan Zijn gunst

en liet het toe, dat zij door hun vijanden getuchtigd werden. Doch wanneer ze dan weer berouwvol uit hun benauwdheid tot den Heere om uitkomst riepen, openbaarde Hij Zijn barmhartigheid en goedertierenheid weer en bracht ze tot Hem terug. Meermalen zond de Heere Zijn heilige profeten, om de Israëlieten voor het onheil te waarschuwen, dat over hen komen zou, als zij den duivel en zijn vertegenwoordigers nawandelden. Ten einde deze waarschuwingen krachteloos te maken en het volk te misleiden en God te bestrijden zond de duivel valsche profeten, die schijnheilig in den naam des Heeren voor het volk optraden en, voorgevende Jehova God te vertegenwoordigen, leugens aan het volk verkondigden. (Jeremia 27 : 14) Hieruit komt duidelijk de tactiek van Satan naar voren, die wij gemakkelijk de heele geschiedenis door tot nu toe kunnen nagaan, namelijk, dat hij er vertegenwoordigers op na houdt, die voorgeven de vertegenwoordigers Jehova's te zijn, terwijl zij herhaaldelijk weigeren, den Heere God te gehoorzamen. Wegens de groote goddeloosheid der regeerders van Israëel, besloot God Zijn bescherming aan deze natie te onttrekken. Doch voordat Hij dit deed, zond Hij Zijn Profeet Jeremia, om hen tegen het naderend onheil te waarschuwen, opdat zij zich mochten bekeeren en tot Hem terugkeeren. Terzelfder tijd zond de vijand Satan echter valsche profeten onder het volk, die tegen Jeremia profeteerden. Daarna liet de Heere God, om Zijn macht te openbaren en het volk te doen gedenken, dat Hij de alleen ware en levende God is, Zijn misnoegen over één dezer valsche profeten in de volgende woorden uitspreken: „Hoor nu, Hananja! de Heere heeft u niet gezonden; maar gij hebt gemaakt, dat dit volk op leugen vertrouwt. Daarom, zoo zegt de Heere: Zie, Ik zal u wegwerpen van den aardbodem; dit jaar zult gij sterven, omdat gij eenen afval gesproken hebt tegen

den Heere. Alzoo stierf de profeet Hananja in datzelfde jaar, in de zevende maand." — Jeremia 28 : 15-17.

Satan bleef echter zijn valsche profeten in den naam des Heeren zenden, om het volk te misleiden. Evenzoo is het ook heden. Vele predikers, die voorgeven in den naam des Heeren te prediken, trachten de menschen over den waren God en de ontvouwing van Zijn groot heilsplan in onwetendheid te houden.

Zedekia was de laatste koning van Israëel. Hij deed, wat kwaad was in de oogen des Heeren. Satan de duivel gebruikte hem, om Jehova God te lasteren. Hij werd ongehoorzaam, trotsch en hoogmoedig tegenover den Heere, en daarom liet God in het belang van het volk, opdat het Hem als waren vriend en weldoener mocht erkennen, het volgende oordeel tegen Zedekia uitspreken: „Daarom zegt de Heere Heere alzoo: Omdat gijlieden uwer ongerechtigheid doet gedenken, doordien uwe overtredingen ontdekt worden, zoodat uwe zonden gezien worden in al uwe handelingen; omdat uwer gedacht wordt, zult gij met de hand gegrepen worden. En gij, o onheilig, goddeloos vorst van Israëel! wiens dag komen zal, ten einde der uiterste ongerechtigheid; Alzoo zegt de Heere Heere: Doe dien hoed weg, en hef die kroon af! deze zal dezelfde niet wezen; Ik zal verhoogen, dien, die nederig is, en vernederen dien, die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet zijn, totdat hij kome, die daartoe recht heeft, en dien Ik dat geven zal." — Ezechiël 21 : 24-27.

In het jaar 606 v. Chr. werd dit oordeel voltrokken en de Israëlieten werden door hun vijanden overwonnen en gevankelijk naar Babylon gevoerd, waar zij die natie zeventig jaren moesten dienen. Ofschoon later een overblijfsel van Israëel in hun land teruggebracht werd, zoo heeft dat volk toch nooit meer een koning gehad.

In laatstgenoemde profetie beloofde God opnieuw de komst van hem, wiens recht het is, de heerscher over de volkeren der aarde te zijn, die dan natuurlijk ook in Gods bestemden tijd de Bevrijder en het werktuig in de handen Jehova's zal zijn, om alle volkeren der aarde te zegenen.

Satan wist, dat de godsdienst bij vele Joden de hoofdzaak was. Daarom wist hij ook, dat indien hij hen bedriegen wilde, hij mannen onder hen moest zenden, die zouden voorgeven, God te vertegenwoordigen. Wanneer de Schrift nu duidelijk aantoonde, dat Satan in het Joodsche tijdperk deze bedriegerijen gepleegd heeft, hebben wij dan nog niet veel meer reden te verwachten, dat hij gedurende de Christelijke eeuw een dergelijk bedriegelijk plan onder de volkeren der aarde in practijk zal brengen — namelijk dat Satan menschen onder hen zal zenden, die voorgeven den Heere te vertegenwoordigen en in Zijn naam te prediken, die echter inderdaad de vertegenwoordigers van den duivel zijn? Feiten, die later in dit werk belicht zullen worden, zullen dit bevestigen. De Heere deed den Joden ten tijde hunner verwerping de belofte, dat een Bevrijder komen zou, en deze belofte heeft eveneens betrekking op de Christenen en verder op allen, die zich ten slotte tot den Heere zullen wenden.

DE BEVRIJDER

Hoofdstuk IX

DE APOSTEL Paulus was één der geïnspireerde getuigen Gods, die een deel van het Woord des Heeren schreef. Paulus schreef toen meer dan vier duizend jaar na het drama in Eden. In deze tijdruimte hadden de menschen onder lichamelijke pijn, geestelijken angst, smart, ziekte en dood geleden; ja zelfs ook nu nog hebben de menschen deze ellende te verduren, omdat zij zich nog in de slavernij van den grooten verdrukker bevinden. Daar de Apostel Paulus hiermede bekend was, en ook zelf reeds veel hiervan ondervonden had, schreef hij: „Want wij weten, dat het gansche schepsel tezamen zucht, en tezamen als in barensnood is tot nu toe.” (Romeinen 8 : 22) In denzelfden brief citeerde hij uit den Profeet Jesaja: „De Verlosser zal uit Zion komen.” — Romeinen 11 : 26.

Zion is de naam, die op Gods organisatie betrekking heeft. Duidelijk staat geschreven, dat uit Gods organisatie, Zion, de Bevrijder voor het menschdom komen zal. Indien men werkelijk gelooft, dat Jehova God bestaat en dat Hij de Almachtige God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde is, dat Hij almachtig en de personificatie van liefde is, en de bevrijding der menschheid beloofd heeft, waartoe zou men dan nog naar een andere bron voor bevrijding uitzien? Men kan duidelijk erkennen, dat Satan, de vijand, de menschheid met een zelfzuchtig doel bedrogen heeft en dat hij zich, door zelfzucht en boosaardigheid gedreven,

krachtig tegen iedere beweging verzet, die verlichting voor de menschen ten gevolge kan hebben. Ieder redelijk denkend mensch moest inzien, dat niemand anders dan de Almachtige God door Zijn organisatie de bevrijding des menschen van al zijn vijanden kan bewerkstelligen.

De voorstanders der evolutieleer leeren, dat de mensch zich door eigen kracht verheffen kan, en dat hij geen Heiland of Bevrijder noodig heeft. Zulk een leer is niet alleen onredelijk, maar het ligt voor de hand, dat zij van den duivel afkomstig is, en hij heeft deze leer ingang doen vinden met het kennelijk doel, de menschen te bedriegen en hen van God en Zijn plan voor de bevrijding der menschheid af te wenden. Ieder mensch met een gezonden geest weet uit ervaring alsook door waarneming, dat hij en al zijn medemenschen onvolmaakt zijn. En niet alleen dat, maar iedereen moest weten, dat hij zondig is. Hoe kan de mensch echter van deze onvolkomenheden bevrijd worden? God antwoordt: „Komt dan, en laat ons samen rechten (overleggen), zegt de Heere: al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.“ — Jesaja 1 : 18.

Het feit, dat God den mensch uitnoodigt, met Hem te overleggen, toont aan, dat Hij niet van plan is, den mensch willekeurig te verlossen en hem de zegeningen tegen zijn wil te geven. Indien de bestemming des menschen bepaald werd, zonder dat gevraagd wordt, of hij de in zijn belang getroffen maatregelen aanvaardt, zou er voor hem geen gelegenheid overblijven, met den Heere te rechten. Deze tekst brengt daarom voor altijd de theorie der voorbeschikking van ieder schepsel tot zwijgen.

Voorts geeft ons het feit, dat God den mensch uitnoodigt de vraag zijner verlossing te overleggen, de

volle overtuiging, dat Gods verlossingsplan voor de menschheid redelijk is, en niet dwaas, zooals eenigen het plegen voor te stellen. Verder is ook de duivel de misleider veler, die zeggen: „Het doet er niet toe, wat men gelooft. Als men maar oprecht is in hetgeen men gelooft, dat is voldoende. Het geloof van den één is even goed als het geloof van den ander.“ Een ander zegt: „Mijn ouders waren goede Katholieken en hun godsdienst is mij goed genoeg.“ Weer een ander zegt. „Mijn moeder was een Methodist en ik ben tevreden met haar godsdienst.“ Zoowel de ouders van dezen Katholiek als van dezen Methodist mogen oprecht geweest zijn, maar het is absoluut zeker, dat beiden niet terzelfder tijd gelijk gehad kunnen hebben, omdat hun theorieën der verlossing ver uiteenloopen. Hoe kunnen wij dan vaststellen, wat gedaan moet worden? De Heere antwoordt: „Komt, laat ons samen in het licht van Mijn Woord overleggen, en Ik zal u den weg des levens toonen.“ Jezus voegt er aan toe: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.“ — Johannes 17 : 3.

Rechten beteekent tot een juiste gevolgtrekking komen, doordat men van een vooropgestelde of vaste basis uitgaat en dan stap voor stap de bekende feiten volgens vastgestelde grondbeginselen of regels toepast.

De vraag, waar het hier om gaat, is de verlossing des menschen. De premisse is: De mensch is onvolmaakt, in een stervenden toestand, hij lijdt onder zijn tegenwoordige omstandigheden en wenscht daaruit bevrijd te worden. Dit wordt door iedereen toegegeven. De sluitrede is: Gods plan zorgt voor volkomen uitkomst, doordat het maatregelen treft voor de bevrijding des menschen van al dit onvermogen en voor zijn volledig herstel tot leven en geluk. De feiten, die tot de gevolgtrekking leiden, staan opgeteekend in het Woord Gods,

den Bijbel, dat waarachtig is, omdat het het Woord van den Oneindige en Eeuwige is. Deze feiten worden nog aangevuld door dingen, die ieder met verstand begaafd wezen ziet en ondervindt.

Een grondbeginsel is een voorschrift van handelen. De grondeigenschappen, die in Jehova wonen, en steeds in nauwkeurige overeenstemming met elkander samenwerken, zijn wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht.

De mensch werd in het beeld en in de gelijkenis Gods geschapen, in zoover dat God hem uitrustte met de eigenschappen wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht. Hoewel het waar is, dat de mensch gevallen is en zeer ontaardde, heeft ieder gezond, intelligent mensch tot op zekere hoogte het beeld Gods behouden en bezit in geringe mate eenige gerechtigheid, eenige wijsheid, eenige liefde en eenige macht. Hij moet leeren, deze eigenschappen in overeenstemming met elkander uit te oefenen. Hij kan ze niet op volmaakte wijze ten uitdrukking brengen, maar hij kan ze tenminste tot een zekeren graad uitoefenen.

Ieder mensch bestaat uit een verstandelijk vermogen, een wil, een hart en een organisme. Het verstandelijk vermogen is die eigenschap van het wezen, die feiten uitvorscht, deze feiten overweegt en beschouwt en dan tot een gevolgtrekking komt.

De wil is die eigenschap, waardoor men besluit, tot zekere dingen al of niet over te gaan. Het is de eigenschap te beslissen, nadat het verstandelijk vermogen de feiten onder de oogen gezien heeft en tot een gevolgtrekking gekomen is.

Het hart in dezen zin beteekent niet het orgaan, dat het bloed door de aderen stuwt, maar dit woord wordt hier symbolisch gebruikt en wijst op de eigenschap des menschen, die tot handelen drijft. Het is de zetel der beweegredenen, der gemoedsaandoeningen en der liefde. Men zegt, dat de mensch een slecht hart heeft, als het

schijnt, dat de beweegreden zijner handelingen boos is. Men zegt, dat iemand een goed hart heeft, als zijn motief tot handelen goed schijnt.

Geen scheepsel kan zonder organisme bestaan. Een menschelijk lichaam van vleesch is het organisme des menschen, en de adem des levens in dat organisme geeft het organisme leven en doet alle eigenschappen in werking treden. Vandaar dat wij lezen, dat God den mensch uit het stof der aarde formeerde en in hem den adem des levens blies, en dat de mensch zoo een levende ziel werd. (Genesis 2 : 7) Ieder mensch is een ziel. Satan en zijn vertegenwoordigers hebben den menschen de bedriegelijke leerstellingen willen ingieten, dat de mensch een ziel *bezit* en dat de ziel het onsterfelijke gedeelte van hem is.

Wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht zijn eigenschappen van het scheepsel. Zij zijn geestelijke eigenschappen. Door deze eigenschappen is de mensch het evenbeeld Gods. Ieder mensch is een karakter. Niemand bezit een karakter, evenmin als hij een ziel bezit. Wanneer een mensch goed of slecht is, zegt men van hem, dat hij een goed karakter of dat hij een slecht karakter is, omdat hij òf een goed òf een slecht mensch is. Een volkomen karakter is een wezen, dat al deze vier eigenschappen in nauwkeurig evenwicht bezit. God is het volkomen karakter. Deze grondeigenschappen zijn bij Hem in nauwkeurig evenwicht aanwezig, en zij werken altijd in nauwkeurige overeenstemming samen.

God schiep den mensch met het doel, hem eeuwig leven op aarde te geven. Gods wijsheid bepaalde, dat de mensch eerst op de proef gesteld moest worden, voordat de prijs van het eeuwige leven verleend zou worden. De proef was: Zal de mensch God trouw en gehoorzaam blijven? Adam werd op de proef gesteld en viel.

De gerechtigheid eischte, dat Adam zijn leven moest verliezen, omdat hij Gods wet overtreden had, en de gerechtigheid moest er tevens voor zorgen, dat aan de wet de hand gehouden werd. Deze opzettelijke, verkeerde handeling des menschen kon niet verontschuldigd worden, zonder de gerechtigheid te schenden. Als de gerechtigheid alleen uitgeoefend zou zijn, zou de mensch voor eeuwig vernietigd zijn. Liefde, de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid, nam echter maatregelen voor de verlossing en bevrijding des menschen, opdat allen, die onder de proef trouw en gehoorzaam zouden blijven, de zegeningen van herstel tot menschelijke volmaaktheid en eeuwig leven mochten ontvangen. Hieruit kan men dus duidelijk erkennen, dat wijsheid, gerechtigheid en liefde in nauwkeurige overeenstemming met elkander uitgeoefend werden.

De macht brengt het plan Gods ten uitvoer. Zoo zien wij dus, dat deze vier eigenschappen Jehova's steeds in overeenstemming en in nauwkeurig evenwicht werken.

Men zal moeten toegeven, dat de Alwijze Schepper van den beginne een plan had. Daar Satan de persoon was, die om zelfzuchtige redenen den mensch Gods wet deed overtreden, zou daaruit volgen, dat hij iederen stap, die bij de uitvoering van het plan des Heeren voor de verlossing en bevrijding des menschen gedaan zou worden, krachtig zou bestrijden. Voorts kan men de gevolgtrekking maken, dat *ieder plan tot bevrijding des menschen, dat in strijd met Gods plan is, van den duivel afkomstig is*, en door hem geopperd werd met het kenmerklijk doel, de aandacht der menschen van Gods plan af te leiden. Gods plan is rechtvaardig en logisch. Geen ander plan is logisch. Daarom kan men gemakkelijk erkennen, dat alle geneesmiddelen, die door de menschen uitgedacht zijn, niet alleen onredelijk zijn, maar van

den duivel komen en den menschen ingefluisterd werden, om hen van de bestudeering van Gods plan af te houden.

Er moest absoluut geen behoefte naar meer dan één plan ter zegening des menschen zijn. Men dient toe te geven, dat er duizenden plannen, die menschen gemaakt hebben, het volk in het algemeen voorgehouden worden. Het gezonde verstand moest reeds onmiddellijk tot de gevolgtrekking komen, dat geen dezer goed kan zijn, omdat zij alle onlogisch zijn en elkander tegenspreken, en wanneer men dan nog nagaat, waarom deze ontworpen werden, komt men tot het inzicht, dat al deze plannen door den booze ingegeven zijn. Dit moest den intelligenten mensch aanleiding geven, zorgvuldiger te trachten, het goddelijke plan en zijn uitwerking te begrijpen. Daarom noodigt God den mensch uit, met Hem te overleggen, te rechten. Hij zegt: Indien gij dit doet, komt het er niet op aan, hoe slecht gij geweest zijt, Ik zal u den rechten weg toonen; en indien gij dan Mijn weg volgt, zal Ik u wit maken als gebleekte wol en rein als sneeuw, die van den hemel daalt.

Daarom, laat ons nu Gods plan, zooals het in den Bijbel neergelegd is, overdenken. De mensch bevindt zich in een ongelukkigen toestand, hij is ziek, lijdende en stervende. Wat is de oorzaak hiervan? God antwoordt: Adam zondigde en werd gerechtelijk ter dood veroordeeld. Dit gebeurde, voordat hem kinderen geboren werden. Zijn geheele nakomelingschap werd in onvolmaaktheid geboren, daar zij deze van Adam geërfd had, en kwam dus onder de veroordeeling. Veroordeeling beteekent afgekeurd zijn. „Daarom, gelijk door éenen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzoo de dood tot alle menschen doorgegaan is, in welken allen gezondigd hebben.“ (Romeinen 5 : 12) „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren,

en in zonde heeft mijne moeder mij ontvangen." — Psalm 51 : 7.

Waarom liet God echter allen in zonde geboren worden? Hierop antwoordt ons de Schrift aldus: „Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de geloovigen zou gegeven worden." (Galaten 3 : 22) Van een onvolkomen vader kan natuurlijk slechts een onvolkomen kind komen. In wijsheid en liefde zorgde God in Zijn plan voor de verlossing des menschen; en de waarde van den loskoopprijs is toereikend voor het geheele menschelijke geslacht. Paulus bevestigt dit met de volgende woorden: „Zoo dan, gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens." — Romeinen 5 : 18, 19.

Rechtvaardiging tot leven is een gave van God. Wanneer men iemand iets geven wil, moet deze persoon hierover eerst in kennis gesteld worden, want niemand kan een gave aannemen, als hij niet weet, dat ze hem aangeboden wordt. Kennis is daartoe dus het eerste vereischte. God heeft er voor gezorgd, dat zijn intelligente schepselen kennis zullen onvangen. Deze kennis brengt Hij den mensch langs minstens drie wegen: (1) door voorschrift, dat wil zeggen, door de geboden of richtlijnen, door Zijn uitgedrukten wil, zooals deze in Zijn Woord, den Bijbel, neergelegd is, (2) door voorbeelden, die op later volgende gebeurtenissen gelijken, namelijk voorbeelden, zooals de schaduwbeelden, die hierin reeds aangegeven werden, en waarvoor ook menschen gebruikt worden, ten einde andere menschen verschillende lessen te leeren, en (3) door ervaring, die zoowel vreugde als lijden in zich sluit.

De Heere heeft dezen leergang over een lange tijd-ruimte uitgestrekt, en nu wij aan het einde van het tijdperk gekomen zijn, heeft God grooter licht op Zijn Woord en op de tegenwoordige gebeurtenissen laten schijnen, opdat zij, die een kennis van de uitwerking van Zijn plan wenschen te ontvangen, deze ook kunnen verkrijgen. (1 Corinthiërs 10 : 11) Hierdoor is het mogelijk geworden, dat de menschen thans veel meer uit de Schrift kunnen begrijpen, dat vroeger het geval was. De onderzoeker der Schrift acht het daarom van het hoogste belang, op de majestueuze stappen te letten, die de Almachtige God bij de ontvouwing van Zijn grootsch plan doet, en die tot de verkiezing desgenen leiden, die de menschheid bevrijden zal. Het is eveneens interessant, na te gaan, hoe Satan steeds poogde, Gods plannen te doorkruisen.

Het eerste duidelijke bewijs, dat God Zijn plan voor de redding en bevrijding der menschheid begon uit te voeren, ligt in de belofte, die Hij aan Abraham deed: „In uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde.” Deze belofte kan niets anders beteekenen dan dat God voornemens is, maatregelen te nemen, om het onvermogen des menschen uit den weg te ruimen en hem, mits hij gehoorzaam is, te herstellen tot de toestand, die, voordat het drama in Eden zich afspeelde, op aarde heerschten. Deze beloofde zegening moet door het zaad komen. Het zaad moet daarom ontwikkeld en openbaar worden, voordat de zegening beginnen kan. Wie is nu dit zaad? De Apostel beantwoordt ons deze vraag: „Nu, zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: En uwen zade; hetwelk is Christus.” — Galaten 3 : 16.

Christus beteekent gezalfde. Gezalfd is iemand, die met de volmacht bekleed is, zekere dingen te doen.

Hieruit kunnen wij dus afleiden, dat God iemand de volmacht zou verleenen, om de door Hem beloofde zegeningen aan de menschheid uit te reiken. Messias beteekent hetzelfde als Christus. De Joden hebben lang naar de komst van den Messias uitgekeken, omdat zij door hem de beloofde zegeningen zouden ontvangen. Het zinnebeeldige volk Gods stelde in zijn Egyptische slavernij de geheele menschheid voor, die door den duivel en zijn organisatie in banden gehouden wordt. Mozes bevrijdde het volk uit de hand van den boozen Faraö en stelde daarom door dit werk Christus of den Messias voor, die de gansche menschheid van Satan en zijn slechten invloed zal bevrijden. Mozes zeide, dat hij een voorbeeld van den grooten Messias of Bevrijder was. Verder profeteerde hij, dat deze groote tegenhanger bij zijn komst met de volmacht bekleed zou zijn, in den naam Gods te spreken, en dat het volk hem gehoorzamen moest, ten einde de beloofde zegeningen te kunnen ontvangen. Mozes deelde het volk mede, dat God het volgende tot hem gezegd had:

„Eenen Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijne woorden in Zijnen mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man, die niet zal hooren naar Mijne woorden, die Hij in Mijnen naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken.“
— Deuteronomium 18 : 18, 19.

Toen Jacob op zijn sterfbed lag, sprak hij een profetie uit, die aangaf, dat de Bevrijder door het huis Juda komen moest. (Genesis 49 : 10) David was een nakomeling van den stam Juda. Hij werd gezalfd, om koning over Israëel te zijn. Zijn naam beteekent geliefde. Hij was een voorbeeld van den Machtige, die de menschheid bevrijden zou. Over David staat geschreven, dat

hij een man naar Gods hart was. (Handelingen 13 : 22; 1 Samuël 13 : 14) Hoe kon David een man naar Gods hart zijn, daar hij toch schuldig was aan het vergriep tegen Uria? Voor deze misdaad strafte God hem. Maar de reden, dat hij een man naar Gods hart was, was het feit, dat hij nimmer van den waren God afweek, om andere goden te dienen. Nooit is het den duivel gelukt, David tot den afgodsbeeldendienst te verleiden. Steeds was David trouw en oprecht tegenover Jehova. Nimmer trachtte hij een middelweg te bewandelen tusschen de gerechte zaak des Heeren en de ongerechtigheid van Satan's organisatie. Verder zij nog opgemerkt, dat David tevens die klasse schepselen voorstelt, die de goedkeuring des Heeren zullen ontvangen. Wie zich direct of indirect van de aanbidding van den waren God afkeert of eenig deel van Satan's organisatie met raad en daad ter zijde staat, kan nimmer de goedkeuring des Heeren ontvangen of als lid van Zijn koninkrijk aangenomen worden. Slechts zij, die den Heere volstrekt getrouw zijn, ontvangen de goedkeuring Gods.

Satan greep tot alle in zijn bereik liggende middelen, om David te vernietigen, maar God verhinderde hem dit. „Als nu de Filistijnen hoorden, dat zij David ten koning over Israël gezalfd hadden, zoo togen alle Filistijnen op, om David te zoeken; en David, dat hoorende, toog af naar den burcht. En de Filistijnen kwamen, en verspreidden zich in het dal Refraïm. Zoo vroegde David den Heere, zeggende: Zal ik optrekken tegen de Filistijnen? zult gij ze in mijne hand geven? En de Heere zeide tot David: Trek op, want Ik zal de Filistijnen zekerlijk in uwe hand geven. Toen kwam David te Baäl-Perazim; en David sloeg hen aldaar, en zeide: De Heere heeft mijne vijanden voor mijn aangezicht gescheurd, als eene scheure der wateren; daarom noemde hij den naam dier plaats Baäl-Perazim.“ — 2 Samuël 5 : 17-20.

God schonk David de overwinning over de natiën, die Israëls vijanden waren, en verder over zijn persoonlijke vijanden. „En David sprak deze woorden des lieds tot den Heere, ten dage als de Heere hem verlost had uit de hand van al zijne vijanden, en uit de hand van Saul. . . . Als mij bange was, riep ik den Heere aan, en riep tot mijnen God; en Hij hoorde mijne stem uit Zijn paleis, en mijn geroep kwam in Zijne ooren. . . . Hij verloste mij van mijnen sterken vijand, van mijne haters, omdat zij machtiger waren dan ik. Zij hadden mij bejegend ten dage mijns ongevals; maar de Heere was mij een Steunsel. En Hij voerde mij uit in de ruimte, en rukte mij uit; want Hij had lust aan mij. De Heere vergold mij naar mijne gerechtigheid; Hij gaf mij weder naar de reinigheid mijner handen. Want ik heb des Heeren wegen gehouden, en ben van mijnen God niet goddelooslijk afgegaan. Want al Zijne rechten waren voor mij, en Zijne inzettingen, daarvan week ik niet af. Maar ik was oprecht voor Hem; en ik wachtte mij voor mijne ongerechtigheid. Zoo gaf mij de Heere weder naar mijne gerechtigheid, naar mijne reinigheid, voor Zijne oogen.

„Bij den goedertierene houdt Gij U goedertieren; bij den oprechten held houdt Gij U oprecht. Bij den reine houdt Gij U rein; maar bij den verkeerde houdt Gij U verdraaid. En Gij verlost het bedrukte volk, maar Uwe oogen zijn tegen de hoogen; Gij zult hen vernederen. Want Gij zijt mijne Lamp, o Heere! en de Heere doet mijne duisternis opklaren. Want met U loop ik door eene bende; met mijnen God spring ik over eenen muur. Gods weg is volmaakt; de rede des Heeren is doorlouterd; Hij is een Schild allen, die op Hem betrouwen. Want wie is God behalve de Heere? en wie is een rotssteen, behalve onze God? God is mijne Sterkte en Kracht; en Hij heeft mijnen weg volkomen geopend.

Hij maakt mijne voeten gelijk als der hinden, en stelt mij op mijne hoogten. Hij leert mijne handen ten strijde, zoodat een stalen boog voor mijne armen verbroken is. Ook hebt Gij mij gegeven het schild Uws heils, en door Uw verootmoedigen hebt Gij mij groot gemaakt. Gij hebt mijnen voetstap ruim genaakt onder mij; en mijne enkelen hebben niet gewankeld." — 2 Samuël 22 : 1, 7, 18-37.

Jehova beperkte de belofte van de komst des Bevrijders tot het huis Davids, en daarom kunnen wij verwachten, een bevestiging hiervoor in de gewijde geschiedenis te vinden. „De Heere heeft David de waarheid gezworen, waarvan Hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uws buiks zal Ik op uwen troon zetten. Indien uwe zonen Mijn verbond zullen houden, en Mijne getuigenissen, die Ik hun leeren zal: zoo zullen ook hunne zonen tot in eeuwigheid op uwen troon zitten." — Psalm 132 : 11, 12.

De Heere God stond niet toe, dat David den tempel bouwde, omdat hij een krijgsman was en bloed vergoten had. David was echter steeds God getrouw geweest, en op grond van zijn trouw verleende God later één van zijn nakomelingen dit voorrecht, zooals geschreven staat: „Omdat David gedaan had wat recht was in de oogen des Heeren, en niet geweken was van alles, wat Hij hem geboden had, al de dagen zijns levens, dan alleen in de zaak van Uria, den Hethiet." — 1 Koningen 15 : 5.

David riep het volk van zijn rijk bijeen, om het in te lichten over het Huis des Heeren of den tempel, dien hij van plan geweest was te bouwen. „En de koning David stond op zijne voeten, en hij zeide: Hoort mij, mijne broeders, en mijn volk! ik had in mijn hart een huis der rust voor de arke des verbonds des Heeren te bouwen, en voor de voetbank der voeten onzes Gods, en ik heb gereedschap gemaakt om te bouwen. Maar

God heeft tot mij gezegd: Gij zult Mijnen Naam geen huis bouwen; want gij zijt een krijgsman, en gij hebt veel bloeds vergoten. Nu heeft mij de Heere, de God Israëls, verkoren uit mijns vaders gansche huis, dat ik tot koning over Israël wezen zou in eeuwigheid; want Hij heeft Juda tot eenen voorganger verkoren, en mijns vaders huis in het huis van Juda; en onder de zonen mijns vaders heeft Hij een welgevallen aan mij gehad, dat Hij mij ten koning maakte over gansch Israël. En uit al mijne zonen (want de Heere heeft mij vele zonen gegeven) heeft Hij mijnen zoon Salomo verkoren, dat hij zitten zou op den stoel des koninkrijks des Heeren over Israël. En Hij heeft tot mij gezegd: Uw zoon Salomo, die zal Mijn huis en Mijne voorhoven bouwen; want Ik heb hem Mij uitverkoren tot eenen zoon, en Ik zal hem tot eenen Vader zijn, En Ik zal zijn koninkrijk bevestigen tot in eeuwigheid, indien hij sterk wezen zal, om Mijne geboden en Mijne rechten te doen, gelijk te dezen dage." — 1 Kronieken 28 : 2-7.

Daarna sprak David als de gezalfde des Heeren en uit dien hoofde als Zijn mondstuk tot Salomo, zijn zoon, die verkoren was, om over Israël te heerschen: „En gij, mijn zoon Salomo! ken den God uws vaders, en dien Hem met een volkomen hart en met eene willige ziel; want de Heere doorzoekt alle harten, en Hij verstaat al het gedichtsel der gedachten; indien gij Hem zoekt, Hij zal van u gevonden worden, maar indien gij Hem verlaat, Hij zal u tot in eeuwigheid verstooten." — 1 Kronieken 28 : 9.

De regeering van Salomo werd door vrede gekenmerkt. Zijn wijsheid en rijkdommen overtroffen die van alle menschen uit zijn tijd. Andere natiën kwamen en betuigden hem hulde en betaalden hem schatting. Maar de listige vijand Satan zat intusschen niet stil en hij vond een weg, om dezen wijzen heerscher ten val te

brengeu. Het is bekend, dat vrouwen gemakkelijke werktuigen in de hand des duivels zijn. Hij gebruikte Eva, om het onheil in Eden aan te richten. Daar hij achter de bijzondere zwakheid van Salomo was gekomen, omringde Satan hem met een groot aantal aantrekkelijke vrouwen. De dochter van Faraö, één der vertegenwoordigers des duivels, werd Salomo's vrouw. Behalve deze vrouw had hij nog een aantal heidensche vrouwen, tot zeven honderd toe. Deze vrouwen, die duivelaanbidders waren, werden door den duivel gebruikt, om Salomo's gedachten van den grooten Jehova God af te wenden. Salomo verviel tot afgodendienst en vereerde den duivel en verloor daardoor de heerlijke gelegenheid, die hem aangeboden was.

Over den val van Koning Salomo en het voor hem verlorengaan van het recht op de goddelijke belofte, staat geschreven: „En de koning Salomo had vele vreemde vrouwen lief, en dat benevens de dochter van Faraö Moabietische, Ammonietische, Edomietische, Sidonische, Hethietische; van die volken, waarvan de Heere gezegd had tot de kinderen Israëls: Gijlieden zult tot hen niet ingaan, en zij zullen tot u niet inkomen: zij zouden zekerlijk uw hart achter hunne goden neigen; aan deze hing Salomo met liefde. En hij had zeven honderd vrouwen, vorstinnen, en drie honderd bijwijven; en zijne vrouwen neigden zijn hart. Want het geschiedde in den tijd van Salomo's ouderdom, dat zijne vrouwen zijn hart achter andere goden neigden; dat zijn hart niet volkomen was met den Heere zijnen God, gelijk het hart van zijnen vader David; want Salomo wandelde A'storeth, den god der Sidoniërs, na, en Milchom, het verfoeisel der Ammonieten.

„Alzoo deed Salomo, dat kwaad was in de oogen des Heeren; en volhardde niet den Heere te volgen, gelijk zijn vader David. Toen bouwde Salomo eene hoogte

voor Kamos, het verfoeisel der Moabieten, op den berg, die voor Jeruzalem is, en voor Molech, het verfoeisel der kinderen Ammons. En alzoo deed hij voor al zijne vreemde vrouwen, die haren goden rookten en offerden. Daarom vertoornde Zich de Heere tegen Salomo, omdat hij zijn hart geneigd had van den Heere, den God Israëls, Die hem tweemaal verschenen was, en hem van deze zaak geboden had, dat hij andere goden niet zou nawanwanden; doch hij hield niet, wat de Heere geboden had. Daarom zeide de Heere tot Salomo: Dewijl dit bij u geschied is, dat gij niet hebt gehouden Mijn verbond en Mijne inzettingen, die Ik u geboden heb, Ik zal gewisselijk dit koninkrijk van u scheuren, en dat uwen knecht geven. In uwe dagen nochtans zal Ik dat niet doen, om uws vaders Davids wil; van de hand uws zoons zal Ik het scheuren. Doch Ik zal het geheele koninkrijk niet afscheuren; éénen stam zal Ik uwen zoon geven, om Mijns knechts Davids wil, en om Jeruzalems wil, dat Ik verkoren heb." — 1 Koningen 11 : 1-13.

Waarschijnlijk dacht Satan nu, dat hij de zege behaald had, daar hij den wijzen heerscher Israëls, aan wien Gods belofte gedaan was, ten val gebracht had. Maar dit was niet het geval. Jehova kan niet overwonnen worden. Hij hield den stam Juda in Zijn hand, om hem overeenkomstig Zijn voornemen te gebruiken. Over David en zijn zonen lezen wij: „Dit zijn de namen dergenen, die hem te Jeruzalem geboren zijn: Schammûa, en Schobab, en Nathan en Salomo." (2 Samuël 5 : 14) Zijn zoon Nathan werd nu de linie, waardoor het beloofde zaad komen zou.

Een onvruchtbare vrouw was onder de Joden een schande, omdat de Joden de geboorte van een zoon verwachtten, die de koning hunner natie zou zijn, die hun vijanden zou verdrijven en hen volle vrijheid zou brengen. Profetisch had Jesaja over zoo'n koning en zijn

macht geschreven: „Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijnen schouder; en men noemt Zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.” — Jesaja 9 : 5.

In de stad Nazareth in Galilea woonde een maagd, Maria genaamd. Zij was een regelrechte afstammeling van Nathan, één der zonen Davids, en dus uit het huis Davids en van den stam Juda. Zij was met Jozef, die ook uit den stam Juda, uit het huis Davids afstamde en een nakomeling van Salomo was, verloofd. Tot deze nederige Hebreeuwische vrouw zond de Heere God Zijn engel Gabriël: „En de engel tot haar ingekomen zijnde, zeide: Wees gegroet, gij begenadigdel de Heere is met u; gij zijt gezegend onder de vrouwen! En als zij hem zag, werd zij zeer ontroerd over dit zijn woord, en overlegde, hoedanig deze groetenis mocht zijn. En de engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria! want gij hebt genade bij God gevonden: En zie, gij zult bevrucht worden, en eenen Zoon baren, en zult Zijnen naam heeten Jezus: Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijnen vader David geven. En Hij zal over het huis Jacobs koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns koninkrijks zal geen einde zijn. En Maria zeide tot den engel: Hoe zal dat wezen, dewijl ik geen man bekenne? En de engel, antwoordende, zeide tot haar: De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden.” — Lucas 1 : 28-35.

Satan, die toegang tot den hemel had en alle bewegingen der gerechte boodschappers Gods gadesloeg, zal zeker zijn oor te luisteren gelegd hebben, om iets over het zaad der belofte te weten te komen. Hij moet

met de komst van dezen machtigen engel uit de hemelsche hoven, die een bezoek bij de maagd uit Galilea aflegde, op de hoogte geweest zijn. Hij zal ook de aankondiging aan haar vernomen hebben, dat zij bevrucht zou worden en een zoon zou baren, die „het zaad der belofte“ zijn zou en die te bestemder tijd den duivel en zijn werken zou vernietigen. In zijn boosheid begon Satan nu plannen te beramen, om het kindeke te vernietigen. Men lette op de geniepige en boosaardige wijze, waarop hij te werk ging.

De wet bepaalde, dat een vrouw, die zich aan overspel schuldig gemaakt had, gesteenigd zou worden. (Leviticus 20 : 10) Daar Maria met Jozef verloofd was, was zij volgens de Joodsche wetsbepalingen feitelijk reeds zijn vrouw en stond daarom onder genoemde wetsbepaling. Satan trachtte Jozef in te geven, haar openlijk te schande te maken, hetgeen haar openbare terechtstelling ten gevolge zou gehad hebben, waardoor dus ook het nog ongeboren kind gedood zou worden. Maar de Heere God verijdelde Satan's plannen. Daar Jozef een rechtschapen mensch was, wilde hij Maria niet openlijk te schande stellen, door haar over te leveren en te laten steenigen, maar hij nam het besluit, haar heimelijk te verlaten.

„De geboorte van Jezus Christus was nu aldus: Want als Maria, Zijne moeder, met Jozef ondertrouwd was, eer zij samengekomen waren, werd zij zwanger bevonden uit den Heiligen Geest. Jozef nu, haar man, alzoo hij rechtvaardig was, en haar niet wilde openbaarlijk te schande maken, was van wil haar heimelijk te verlaten. En alzoo hij deze dingen in den zin had, zie de engel des Heeren verscheen hem in den droom, zeggende: Jozef, gij zone Davids! wees niet bevreesd Maria, uwe vrouw, tot u te nemen; want hetgeen in haar ontvangen is, dat is uit den Heiligen Geest; en zij zal eenen Zoon baren, en gij zult Zijnen naam heeten JEZUS; want Hij

zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden." — Mattheüs 1 : 18-21.

De Geboorte van Jezus

Wij leven thans in een tijd van groote uitvindingen, omdat het nu de dag is, dien de Heere door Zijn profeet voorzeide. (Daniël 12 : 4) Het radio en de luchtschepen behooren tot de wonderen dezer eeuw. Men stelle zich voor, dat de duisternis ingevallen is en alles om zich heen in diepe rust verzonken ligt. In een rustig slaapvertrek ligt een man, maar de slaap is van hem geweken. Hij strekt zijn arm uit en schakelt zijn radio-ontvanger in, en plotseling klinkt vanuit een onzichtbare plaats verrukkelijke muziek, die de heerlijkheid Gods en de grootsche maatregelen, die Hij voor de zegening der menschheid getroffen heeft, bezingt. Zijn hart springt op van vreugde. Dan dringt plotseling door de dikke duisternis ook een stroom van licht tot hem door, en hij aanschouwt, tegen de gewelven des hemels afgeteekend, een machtige vloot luchtschepen, verlicht door ontelbare lichten, die een groot aantal zangers met verrukkelijke stemmen draagt. Deze muziek en het licht brengen hem in vervoering en instinctmatig roept hij uit: „O, wat heerlijk, hoe schoon!" Maar dit is slechts een zeer zwakke illustratie en zinkt in 't niet, wanneer men dit vergeelijkt bij hetgeen in den nacht van Jezus' geboorte gebeurde.

Vier duizend jaren waren sedert de tragedie, die zich in Eden afspeelde, vervlogen. Twee duizend jaren waren voorbijgegaan, nadat God Abraham geroepen en hem gezegd had: „Voorzeker zal Ik uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is, en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde." Gedurende al dezen tijd hadden de volken der aarde in lijden en

droefheid verkeerd, en met verlangen keken zij uit naar den tijd der bevrijding. Ook de engelen des hemels, die in harmonie met God waren, hadden naar de geboorte van den Heiland der wereld uitgezien. Het oogenblik, waarin deze groote gebeurtenis zou plaatsvinden, naderde.

De aardsche voorbereiding was eenvoudig en kan met weinige woorden geschilderd worden. Geen groote voorbereiding van de zijde des menschen zou aan deze gebeurtenis eenige waardigheid of eer hebben kunnen toevoegen. De Heere God zorgde er voor, dat geen der aardsche vertegenwoordigers des duivels veroorloofd werd, getuige van de geboorte van den Geliefde te zijn. De Farizeën en andere geestelijken uit die dagen lieten het voorkomen, dat zij de vertegenwoordigers Gods waren, juist zooals ook de geestelijkheid in onzen tijd doet; maar geen dezer werd aangewezen, over de geboorte van den Verlosser des menschen te getuigen. Integendeel, God gebruikte enkele eenvoudige, oprechte schaapherders, om getuigen van deze onvergelykelijke gebeurtenis te zijn.

In den hemel waren echter veel grootere voorbereidingen getroffen. Gabriël was de eervolle plicht opgelegd, een reis van de hoven Jehova's naar de maagd Maria te ondernemen, om haar aan te kondigen, dat zij een zoon zou baren, die de menschheid van al haar vijanden zou verlossen en de gehoorzamen in volle overeenstemming met God zou brengen. Negen maanden waren sedert de aankondiging dezer hoogst belangrijke boodschap verstreken. Gabriël was intusschen in den hemel teruggekeerd en ongetwijfeld zal hij zich met andere heilige engelen des hemels over zijn op de aarde vervulde opdracht onderhouden hebben. Er zijn millioenen zulke heerlijke schepselen voor den troon Gods. (Daniël 7:10) De groote Jehova kondigde nu de order af, dat een groote groep zich uit de hemelsche

heirscharen zou vormen, om Zijn bijzonderen boodschapper op zijn reis naar de aarde als een eerewacht te vergezellen, en om mede over de geboorte van Zijn geliefden Zoon te getuigen. Er moet een overweldigende vreugde in den hemel geheerscht hebben en heerlijke lofliederen aan God zullen weerklonken hebben, toen deze machtige stoet zijn reis naar de aarde ondernam. Waarschijnlijk zullen enkele dagen noodig geweest zijn, om den afstand tusschen de Plejaden en de aarde af te leggen, en terwijl de hemelsche boodschappers onderweg waren, werd het tooneel op aarde voorbereid.

Jozef en Maria waren op weg naar Bethlehem, om overeenkomstig het gebod van keizer Augustus beschreven te worden. Jozef was een arme, doch eerlijke man, die boven alles Jehova God diende. Hij had geen groot gevolg van dienaren en onderweg juichte de bevolking hem niet toe, noch boog zij voor hem of kuste zijn teenen. Hoe geheel anders is dit bij zekere menschen uit den tegenwoordigen tijd, die zich inbeelden, dat zij met bijzondere plichten en voorrechten bekleed zijn! Naast zijn ondertrouwde vrouw, die op een ezel gezeten was, en met een staf in de hand, trok hij voort over heuvels en door valleien, zonder eenige zichtbare begeleiding. Satan wist, waarheen dit gezegende menschenpaar trok, en kende de reden; en ongetwijfeld zou hij hen op hun weg omgebracht hebben, wanneer God hem daarin niet verhinderd had. Even zeker kunnen wij aannemen, dat eenige heilige engelen des hemels afgevaardigd waren, om naast Jozef en zijn bruid te wandelen, en zich om hen te legeren, als zij uitrustten, om hen tegen de aanvallen des vijands te beschermen en hen tegen alle gevaar te behoeden. — Psalm 34 : 8.

Na enkele dagen moeizaam reizen en trekken kwamen zij laat op een avond in Bethlehem aan en vonden alle beschikbare plaats in de herbergen bezet. Zij klop-

ten van huis tot huis aan en vroegen om onderdak, maar overal werden zij afgewezen en ten slotte vonden zij een rustplaats in een stal, waar gewoonlijk het vee ondergebracht werd. Wat een geschikte plaats voor de geboorte van den Heiland der wereld!

Het was nacht. De herders hadden hun kudden binnen de omheining gebracht en hielden bij hen de wacht, opdat de wilde dieren er niet eenige zouden wegslepen. Deze herders waren eenvoudige, ootmoedige, maar goede menschen; anders zou de Heere hen niet gebruikt hebben. Zij waren op de hoogte met de beloften, die God aan hun voorvaderen gedaan had. Het is niet onredelijk, aan te nemen, dat zij zich juist in dezen tijd over deze beloften onderhielden en de toekomst bespraken, waarin de Heere eens een Koning zou zenden, die hen van het Romeinsche juk zou bevrijden. Zeker zullen zij de profetieën over de komst van den Koning en Bevrijder gekend hebben, en daar zij geen licht hadden, waarbij zij konden lezen, en wakker en wakende moesten blijven, zullen zij zeker over de dingen gesproken hebben, die hun kostbaar waren.

Het uur was nu gekomen. De hemelsche stoet was tijdig aangekomen. God doet alles op tijd. In de voorhoede dezer optrekkende hemelsche heerschaar bevond zich een machtige engel Gods, wien de volmacht verleend was, de geboorte van den geliefden Zoon aan te kondigen. Waarschijnlijk is Gabriël deze engel geweest, omdat hij van te voren reeds de zending aan Maria vervuld had. Toen de stoet Bethlehem genaderd was, bleef deze wachten, terwijl de leider vooruitging, om den ootmoedigen menschen, die getuigen van Jezus' geboorte zouden zijn, de aankondiging te doen. De herders bewaakten hun kudden en wachtten op het aanbreken van een nieuwen dag. „En zie, een engel des Heeren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heeren omschen

hen, en zij vreesden met groote vreeze. En de engel zeide tot hen: Vreest niet! want, ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids." — Lucas 2 : 9-11.

De heerlijkheid des Heeren, die deze herders omscheen, zal zeker een groot licht uit de hemelen geweest zijn, daar de heerlijkheid des Heeren zijn getuigen gewoonlijk op deze wijze verschenen is. (Handelingen 9 : 3) Dat was een veel heerlijker en schooner licht dan alle geïllumineerde luchtvloten, die in deze moderne tijden over steden zouden kunnen vliegen. Daarna drongen de heerlijke tonen van prachtige muziek tot de ooren der herders door, zooals geen menschelijk oor ooit gehoord had. Het was het gezang der machtige engelschaar, die dezen bijzonderen boodschapper des hemels vergezeld had. Deze was nu omringd door den hemelschen stoet, en gemeenschappelijk loofden zij God, en de herders hoorden hun woorden: „Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen." — Lucas 2 : 14.

Dit was niet alleen een heerlijk, melodieus gezang, maar het was ook een profetie, dat hij, die nu in de stad Davids geboren was, in Gods bestemden tijd den naam zijns Vaders rechtvaardigen, vrede op aarde vestigen en een welbehagen onder alle menschen en aan alle menschen brengen zou. Het gezang dezer engelschaar zal ook tot den hemel doorgedrongen zijn, en alle heilige engelen zullen ongetwijfeld met haar dat loflied ingestemd hebben. Terwijl dit wonderbare lied door het heelal weerklonk, zullen ook de sterren en planeten als het ware medegejubeld en gejuicht hebben. Wij lezen, dat dit reeds eenmaal gebeurde, toen God de grondvesten der aarde als een woonplaats voor den volmaakten mensch stelde. (Job 38 : 7) Hoeveel te meer

moeten zij gejubeld hebben, toen degene geboren was, die de menschheid redden en de aarde tot een passende woonplaats maken zou!

Wie was deze, die nu in de kribbe te Bethlehem geboren was, en waar was hij vandaan gekomen? Gods bericht hierover luidt, dat hij in den beginne de Logos was. Hij was de eerste en eenige directe schepping Gods. Daarna was hij de uitvoerder Jehova's bij de schepping van alle dingen, die geschapen werden. Overeenkomstig den wil van den Almachtigen God werd nu zijn leven van den geestelijken tot den aardschen trap overgedragen. De Logos „is vleesch geworden en heeft onder de menschen gewoond“, opdat hij de zonde der wereld wegnemen zou. — Johannes 1 : 1-29.

God had door Zijn profeet voorzien, dat de machtige heerscher en bevrijder in de stad Bethlehem geboren zou worden. (Micha 5 : 1) Op den bestemden tijd en op de juiste plaats ging deze profetie in vervulling, en wat Satan ook doen mocht, niets was in staat den voortgang van het goddelijke plan te stuiten. Natuurlijk was Satan bekend met de geboorte en met de aankondiging, die de heilige engelen des hemels gedaan hadden. Maar wij kunnen er eveneens van verzekerd zijn, dat een andere machtige heerschaar Gods Satan en zijn booze engelen verhinderde, zich bij de geboorte des Heilands in te mengen. Deze wonderlijke gebeurtenis was een groote tentoonspreiding van Gods macht en moest voldoende geweest zijn, om al deze engelen, die met Satan afgevallen waren, te overtuigen, dat Jehova God almachtig is, dat niets de uitwerking van Zijn plan in den weg kan staan, en dat hun hoop op eeuwig leven en zijn zegeningen voor altijd verijdeld zou zijn, als zij nog langer Satan zouden blijven volgen. Ja, deze gebeurtenissen zouden zelfs voor Satan voldoende moeten geweest zijn, om zijn slechten wandel te staken. Doch Satan, die door

den weg der boosheid totaal verdorven was en besloten had in dezen weg te volharden, bleef met een groote groep booze engelen als zijn helpers zijn goddelooze loopbaan vervolgen.

Een Samenzwering

Satan, de vijand, begon middelen en wegen te zoeken, om het kindeke Jezus te vernietigen. Palestina stond toenmaals onder de heerschappij der Romeinen, die Herodes als viervorst en onderkoning onder hun toezicht en heerschappij aangesteld hadden. Deze was een zeer slecht mensch en daardoor een willig werktuig in de hand des duivels. Hij deinsde er niet voor terug om een ieder, die hem volgens zijn meening naar de kroon zou kunnen steken, uit den weg te ruimen. Hij was één dier gewetenlooze, slechte politici, die tot alle mogelijke middelen grijpen en tot slechte daden bereid zijn, en zich door niets of door niemand laten tegenhouden, om hun plannen door te zetten. Toegevend aan den invloed Satan's, was hij tot dezen toestand vervallen.

In dienzelfden tijd woonden in Perzië zoogenaamde geleerden of wijze mannen. Zij waren tovenaars en waarzeggers, die sterren en andere voorwerpen aanbaden, wat dus duidelijk bewijst, dat zij afgodendienaars waren en den duivel vereerden. (1 Corintiërs 10 : 20) Toovenaars en dergelijke menschen werden door de verschillende heerschers van de organisatie des duivels als raadgevers gebruikt. Deze „wijzen“ waren mediums, door wie de tegenstander werkte. Satan gebruikte zulke menschen bij verschillende gelegenheden als zijn zichtbare werktuigen. (Exodus 7 : 11) Velen hunner zijn oprechte menschen geweest, die echter in de macht van den duivel geraakten en zoo van den waarachtigen en levenden God afgekeerd werden, om alles behalve den Heere Jehova te aanbidden. Daar zij werktuigen in de

hand des vijands waren, kon Satan hen zijn booswillige plannen ten uitvoer laten brengen, zonder dat zij de beteekenis er van begrepen.

Deze zoogenaamde wijzen uit het oosten waren astrologen, die gelooven, dat ieder schepsel, dat ter wereld komt, naar gelang van zijn belangrijkheid en aanzien, onder een bepaalde ster geboren wordt. Vele voorvallen toonen aan, dat Satan en zijn booze engelen de macht bezitten, lichten voort te brengen en ze door het lucht-ruim laten voortbewegen, zoodat ze veel op sterren gelijken. Wij weten echter, dat sterren zich niet op deze wijze voortbewegen. Satan liet dit op een ster gelijkend licht aan deze astrologen verschijnen, om hen te doen gelooven, dat dit de ster voor het kind was, dat geboren was, om koning der Joden te zijn.

Het was nu verder Satan's plan, deze wijzen tot Herodes te brengen en door hen den koning te vragen: „Waar is de geboren koning der Joden?“ Deze vraag zou onmiddellijk moordgedachten in het hart van Herodes opwekken, en hij zou dan het kind zoeken en het vermoorden, opdat het zich niet in zijn heerschappij inmengen zou. De Heere God liet Satan begaan, totdat het gevaarlijke oogenblik kwam, en toen verijdelde Hij zijn boos opzet. De volgende feiten toonen aan, dat de duivel ongeveer één tot twee jaar na de geboorte van Jezus poogde, deze samenzwering ten uitvoer te brengen.

Jozef en Maria woonden in een huis te Bethlehem. Deze wijzen of astrologen verschenen voor Herodes en zeiden: „Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijne ster in het Oosten, en zijn gekomen, om Hem te aanbidden.“ (Mattheüs 2 : 2) Bij het hooren van deze mededeeling werden Herodes en zijn huis zeer verontrust. Zijn eerste gedachten betroffen zijn bondgenooten, de geestelijkheid, de priesters en Farizeën, die hij voor zich ontbood.

Ongetwijfeld was de duivel zelf onzichtbaar tegenwoordig, om iedere handeling van Herodes te leiden. Inderdaad leidde hij al zijn partijen tot het complot, zooals een schaakspeler zijn figuren op het schaakbord voortbeweegt. Toen de geestelijkheid voor den koning verscheen, vroeg hij haar, waar Christus geboren zou worden. (Mattheüs 2 : 4-6) Daarna hield Herodes onder leiding van zijn opperheer den duivel een geheime audiëntie met de „wijzen“, waarbij hij nauwkeurig op de hoogte gesteld werd over de „ster“, die zij gezien hadden. Ongetwijfeld had Satan de omstandigheden zoo geregeld, dat Herodes denken zou, dat *hijzelf* zijn eigen plan ten uitvoer bracht.

Daarna zond Herodes hen naar Bethlehem. (Mattheüs 2 : 8) Hier is een ander in het oog loopend geval van huichelarij. Men herinnere zich, op welke wijze huichelarij voor het eerst geopenbaard werd. De duivel gebruikt steeds huichelarij, als hij ziet, dat zij tot bevordering zijner plannen dienen kan. Herodes zou er niet aan gedacht hebben, den Heere God of Zijn geliefden Zoon, wanneer hij gevonden zou worden, te aanbidden. Zijn doel was slechts het kind op te sporen, om het te vermoorden. De astrologen gingen op weg naar Bethlehem, en de duivel zorgde er voor, dat het licht, dat een ster voorstellen moest, hen voorging. Wij maken hierbij den lezer opmerkzaam, dat sterren zich niet eerst van het Oosten naar het Westen en dan van het Zuiden naar het Noorden, of in eenige andere richting voortbewegen, naar de wenschen of grillen van menschen; evenmin bestaan zij, om menschen te leiden. Dit op zichzelf bewijst reeds, dat dit licht geen ster was, niettegenstaande deze menschen zeker geloofden, dat het een werkelijke ster was. Dit licht was door den duivel voortgebracht, om als één zijner middelen bij de uitvoering van deze samenzwering te dienen.

Deze drie astrologen kwamen te Bethlehem aan. „En in het huis gekomen zijnde, vonden zij het Kindeken met Maria, Zijne moeder; en nedervallende hebben zij Het aangebeden; en hunne schatten opengedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud, wierook en mirre.“ (Mattheüs 2 : 11) Het kind was nu gevonden, en Satan dacht, dat het nu weldra gedood zou worden. Maar God kwam tusschenbeide:

„En door Goddelijke openbaring vermaand zijnde in den droom, dat zij niet zouden wederkeeren tot Herodes, vertrokken zij door eenen anderen weg weder naar hun land. Toen zij nu vertrokken waren, zie, de engel des Heeren verschijnt Jozef in den droom, zeggende: Sta op, en neem tot u dat Kindeken en Zijne moeder, en vlied in Egypte, en wees aldaar, totdat ik het u zeggen zal; want Herodes zal het Kindeken zoeken, om Het te dooden. Hij dan opgestaan zijnde, nam het Kindeken en Zijne moeder tot zich in den nacht, en vertrok naar Egypte; en was aldaar tot den dood van Herodes; opdat vervuld zou worden hetgeen van den Heere gesproken is door den Profeet, zeggende: Uit Egypte heb Ik Mijnen Zoon geroepen. Als Herodes zag, dat hij van de Wijzen bedrogen was, toen werd hij zeer toornig, en eenigen afgezonden hebbende, heeft omgebracht al de kinderen, die binnen Bethlehem, en in al deszelfs landpalen waren, van twee jaren oud en daaronder, naar den tijd, dien hij van de Wijzen naarstiglijk onderzocht had.“ — Mattheüs 2 : 12-16.

Het feit, dat Herodes alle kinderen van twee jaar en daaronder liet dooden, bewijst, dat deze samenzwering tegen Jezus meer dan één jaar na zijn geboorte plaatsvond. Om de booze plannen des vijands te door kruisen en Zijn geliefden Zoon te sparen, liet God hem naar Egypte brengen en liet hem daar blijven tot Herodes' dood. (Mattheüs 2 : 19-21) Daarna keerden Jozef

en Maria naar de stad Nazareth terug en daar bleef de jongeling afhankelijk van Jozef en Maria, totdat hij zijn meerderjarigheid bereikte.

De Dienst van Jezus

Jezus kwam in de wereld, opdat hij getuigenis over de waarheid van Gods plan mocht afleggen. (Johannes 18 : 37) Toen hij de wettelijke meerderjarigheid van dertig jaar bereikt had, begon hij zijn dienst, opdat Gods voornemens vervuld zouden worden. Zijn eerste daad was, zich aan den Jordaan tot Johannes te begeven, om gedoopt te worden. Hij was een volkomen mensch. Waarom moest hij dan gedoopt worden? De waterdoop is een symbool voor het begraven of ter dood gebracht worden. De doop van Jezus was een symbolische voorstelling van het feit, dat Jezus met groote zelfopoffering zich zijn Vader aanbood, om Zijn wil te doen, hoe deze wil ook zijn mocht, zelfs tot in den dood. (Mattheüs 3 : 15-17) Johannes, die Jezus in het water onderdompelde en hem weer uit het water ophief, stelde Jehova voor; en deze daad gaf op symbolische wijze te kennen: Jezus is in de handen zijns Vaders, om Zijns Vaders wil te doen, om de plannen zijns Vaders ten uitvoer te brengen, en dit zal zijn dood ten gevolge hebben; maar de Vader zal hem uit den dood opwekken. Hier aan den Jordaan vervulde hij, wat de profeet van te voren over hem gezegd had: „Zie, ik kom, . . . o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uwe wet is in het midden mijns ingewands.” — Psalm 40 : 8, 9.

Over Jezus' doop in den Jordaan lezen wij: „En zie, de hemelen werden Hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk eene duive, en op Hem komen. En zie, eene stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, mijn Geliefde, in welken Ik Mijn welbehagen heb!” Hierdoor werd Johannes den Dooper een uiterlijk teeken

gegeven, om hem aan te toonen, dat Jezus Gods geliefde Zoon was, die geboren was, om de Bevrijder der menscheit te worden.

De vijand Satan ontbrak ook niet bij deze hoogst belangrijke gelegenheid. Ongetwijfeld hoorde hij deze goedkeurende woorden, die tot Jezus gesproken werden. Onmiddellijk begon hij dan ook plannen en wegen te beramen, om Jezus ten val te brengen. Hij wist, dat Jezus' leven van zijn trouw en gehoorzaamheid tegenover God zijn Vader afhing. In zijn zelfoverschatting meende Satan, dat hij Jezus tot ongehoorzaamheid tegenover Jehova zou kunnen verleiden, wat Jezus' zelfvernietiging ten gevolge zou hebben. Jezus was veertig dagen en nachten in het onvruchtbare en eenzame bergland zonder voedsel geweest, en moet natuurlijk aan het einde van dezen langen vastentijd hongerig geweest zijn. Satan nam deze gelegenheid waar, om hem te verzoeken in betrekking tot zijn vleeschelijke nooden en behoeften. Deze verzoeking scheen, oppervlakkig beschouwd, heel onschuldig te zijn; en toch wist Satan, dat indien Jezus hieraan zou toegeven, het zijn dood ten gevolge zou hebben. Hij zeide tot Jezus: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze steenen brood worden.” (Mattheüs 4 : 3) Hij dacht natuurlijk, dat Jezus zeggen zou: Ik zal wat brood voor mij bereiden, om mijn honger te stillen.

Getrouw zijn beteekent gehoorzamen naar de letter en naar den geest van de goddelijke wet. De wet Gods is Zijn uitgedrukte wil, meer in het bijzonder datgene, wat in de Schrift geschreven staat. Verder wil getrouw zijn zeggen, den Heere te allen tijde onbuigzaam toegewijd zijn, zonder ook maar voor een oogenblik een richting, die in strijd met den weg Jehova's is, in te slaan of er mede te sympathiseeren.

Ongetwijfeld bezat Jezus de macht, steenen in brood te veranderen en zoo zijn honger te stillen. Men zou

zich kunnen afvragen: Wat kon het hem geschaad hebben, van deze steenen brood te maken? Het antwoord is: God had hem niet geboden, dit te doen. Het was Gods wil, dat Jezus door Gods uitgedrukten wil geleid zou worden en den bestemden tijd zijns Vaders voor den weg, dien hij inslaan moest, zou afwachten. Daar hij zijn Vader getrouw was, gaf hij niet aan deze verzoeking toe, en zeide tot Satan: „Er is geschreven: De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.” (Mattheüs 4 : 4) Met andere woorden, brood moge voor de natuurlijke behoeften des lichaams noodig zijn, doch het kan het leven slechts voor een korten tijd in stand houden. Leven is een gave Gods, en hij die leven bezit, moet zich houden aan het woord, dat uit den mond Gods voortkomt.

Daarna trachtte de duivel een andere methode toe te passen. Hij wist, dat Jezus geboren was, om koning der Joden te zijn, „Indien Gij Gods Zoon zijt, werp uzelfen nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijne engelen van U bevelen zal, dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eeniger tijd Uwen voet aan eenen steen aanstoot.” (Mattheüs 4 : 6) Satan zeide met andere woorden ongeveer het volgende tot Jezus:

Gij zijt gekomen met het doel, een koninkrijk op te richten, om koning over de Joden te zijn. Gij begint dit werk echter op veel te bescheiden wijze, want ge zijt zachtmoedig en nederig van hart, Wanneer gij zoo doorgaat, zal het u zeer moeilijk vallen, het volk te overtuigen, dat gij koning zijt. In dit land is een groot aantal rijken, dat zich met intrigante politici verbonden heeft, en natuurlijk zijn de priesters zoowel als de Schriftgeleerden en Farizeën op hun hand. Zij zijn mannen van grooten invloed, tot wie het volk om raad

opziet. Voor ge iets kunt bereiken moet ge dus iets doen, dat hun grootheid in de schaduw stelt en het volk tot de overtuiging brengt, dat gij van den hemel gezonden zijt. Waarom zoudt ge hun niet aantoonen, dat gij van God gezonden zijt? Nog nooit is iemand op deze tinne des tempels getreden en naar beneden gesprongen. Gij begeeft u nu op het dak van den tempel en springt naar beneden in het dal. Daar ge Gods Zoon zijt, zal uw Vader er wel voor zorgen, dat u niet gedeerd wordt, en dan zal het volk zeggen: Ja, waarlijk, gij zijt van God gezonden, en zijt geen mensch; en zij zullen u dan onmiddellijk tot koning maken. Ter bevestiging mijner woorden, dat God niet zal toelaten, dat u iets kwaads overkome, staat geschreven: ‚Hij zal Zijne engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uwe wegen. Zij zullen u op de handen dragen, opdat gij uwen voet aan geen steen stoot.‘ — Psalm 91 : 11.

Hoe sluw en listig deze verzoeking ook zijn mocht, zij kon toch Jezus niet tot ontrouw tegenover God verleiden. Als de Heere Jezus aan deze verzoeking toegegeven had, zou hij daardoor zijn Vader verzocht hebben. Al mocht hij ook weten, dat zijn Vader niet zou toelaten, dat hij onder zulke omstandigheden gekwetst zou worden, zou het toch verkeerd van hem geweest zijn, zijn Vader te verzoeken. Daarom gaf Jezus Satan ten antwoord: „Er is wederom geschreven: Gij zult den Heere, uwen God, niet verzoeken.“ (Mattheüs 4 : 7) Ten tweede male mislukte de aanslag des duivels.

En nu wilde Satan nog een andere poging wagen, in de hoop zijn doel te bereiken. God maakte Lucifer opperheer der wereld, en toen hij Satan werd, was hem dit ambt niet ontnomen. In den tijd, waarvan wij nu spreken, was hij de god der geheele wereld. De Apostel Paulus verklaart dit in 2 Corinthiërs 4 : 3, 4. Jezus erkende Satan steeds als „de Overste dezer wereld“, en

loochende zijn titel niet. (Johannes 12 : 31) En nu onderwierp Satan Jezus aan een spitsvondige verzoeking. Met eigen woorden weergegeven, zeide hij: „Al de koninkrijken dezer wereld en hun heerlijkheid behooren mij toe. Gij erkent, dat ik de vorst en regeerder dezer wereld ben. Gij zijt gekomen, om koning te worden. Aler gij echter koning der wereld kunt zijn, zult gij mij moeten verdrijven. Maar ik geef mij nu reeds aan u over. Ik zal u al de koninkrijken dezer wereld geven, slechts op één voorwaarde, en die is: Val voor mij neder en aanbid mij.” — Mattheüs 4 : 8, 9.

Opnieuw openbaarde Satan hier zijn onverzadelijke begeerte, aangebeden te worden. Hij wist, dat indien de Heere Jezus hem slechts een oogenblik zou aanbidden, Jehova God dan Jezus al diens rechten en voorrechten ontnemen zou. Door zijn groote inbeelding was Satan aanmatigend genoeg om te meenen, dat hij Jezus tot die daad zou kunnen verleiden. Boosaardig had hij alles op Jezus' vernietiging aangelegd. Jezus' antwoord gaf zijn diepe verachting voor den verzoeker en zijn verzoeking te kennen. Hij zeide: „Ga weg, Satan! want er staat geschreven: Den Heere, uwen God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.” (Mattheüs 4 : 10) Hierin ligt de stellige verklaring, dat ieder schepsel in het universum te eeniger tijd te kiezen heeft tusschen de aanbidding Gods en de aanbidding des boozen, en dat in Gods bestemden tijd ieder mensch voldoende kennis ontvangen zal hebben, om in de gelegenheid te zijn, deze keus te doen. Ook deze verzoeking mislukte, en de Heere Jezus had de overwinning behaald, en er staat geschreven: „Toen liet de duivel van Hem af.”

Vervolging

Jezus begon zijn dienst met de woorden „Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen!” (Mattheüs 4 : 17)

Aangezien reeds bijna 1900 jaren voorbijgegaan zijn, sedert hij deze woorden sprak, en er op aarde nog steeds boosheid heerscht, zal men zich afvragen, wat Jezus met deze woorden bedoeld kan hebben. Het woord koninkrijk beteekent in de eerste plaats de regeerende macht, die gemachtigd is, om te regeeren. Toen God Zedekia, den laatsten koning van Israël, afzette, zeide Hij: „Ik zal die kroon omgekeerd stellen, . . . totdat hij kome, die daartoe recht heeft, en dien Ik dat geven zal.“ (Ezechiël 21 : 27) Toen Jezus bij zijn doop gezalfd werd, ontving hij recht om te regeeren. Hij, die daartoe recht had, was dus gekomen. Hem werd toen de volmacht verleend, Koning te zijn; daarom kon hij dus met autoriteit zeggen: „Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.“ De Koning, die te zijner tijd zijn wettelijk gezag zal uitoefenen, was tegenwoordig. Het was voor hem niet noodig, zijn regeering toentertijd te beginnen, ten einde deze verklaring te bevestigen. Het was Gods wil, dat hij dit recht een langen tijd zou bezitten, voordat hij daadwerkelijk zijn gezag als koning zou gaan uitoefenen. De Schrift toont aan, dat hij dit recht eerst ongeveer 1900 jaar later begon uit te oefenen.

Bij zijn eerste komst begon Jezus het volk over den weg der gerechtigheid te onderrichten en leerde het, Jehova als den waren en levenden God te aanbidden. Verder genas hij zieken, opende de oogen der blinden en wierp demonen uit. Genaderijke woorden vloeiden van zijn lippen, en „de talrijke schare hoorde hem gaarne“. (Marcus 12 : 37) De vele wonderen, die Jezus deed, vestigde de aandacht van het volk op hem, en groote menigten kwamen om hem te hooren. Naast het geestelijke voedsel, schonk hij hun ook brood en visch voor hun lichamelijke behoefte. Het gewone volk hoorde gaarne over Jehova God en Zijn wegen, en hoe Hij hen verlossen en zegenen zou. De geestelijkheid had toen

reeds lang haar heerschappij over het volk uitgeoefend. Zij bestond uit de Farizeën, Schriftgeleerden en priesters. Het was hun plicht, het volk in het Woord Gods te onderwijzen, maar zij bleven in gebreke dit te doen. Evenals hun tegenhanger in den tegenwoordigen tijd, weidden zij zichzelf en lieten de kudde des Heeren haar weide zoeken, waar zij kon, of lieten haar verhongeren. Door gestrengheid en uiterlijk vroom gedoe hielden zij het volk op een afstand en lieten het in eerbied tot hen opzien.

Hoe geheel anders was dit met Jezus, die onder het gewone volk verkeerde en met hen sprak. Hij nam de kinderen uit de armen der moeders, liefkoosde ze en sprak vriendelijke woorden tot hen. Zijn woorden verwikten een ieder, met wien hij in aanraking kwam. De scharen waren zoo bewogen door zijn vriendelijke woorden, door zijn liefderijken dienst en de wonderen, die hij deed, dat zij hem met geweld wilden nemen, om hem tot koning te maken. (Johannes 6 : 15) Maar Gods bestemde tijd, om zijn regeering te aanvaarden, was nog niet gekomen. Gods plan moest nauwkeurig overeenkomstig het ontwerp uitgevoerd worden, en Jezus was meer dan bereidwillig, zijn deel te verrichten.

De natie Israël was een voorbeeldig volk, aan wie God de wet tot tuchtmeester gegeven had, om het tot Christus te leiden. (Galaten 3:24) Het in dezen tekst gebruikte woord „tuchtmeester“ is van hetzelfde woord afgeleid als het woord paedagoog en heeft oorspronkelijk betrekking op dengene, die de kinderen naar school leidde en voor hen zorgde. De wet verrichtte deze functie bij Israël. Christus was nu gekomen. De Joden hadden als natie tot Zedekia's tijd steeds onder de bescherming des Heeren gestaan, en verder beschermd Hij ook al degenen, die uit de ballingschap in Jeruzalem terugkeerden en geloof in Hem hadden. Als de natie den Heere als haar koning

aangenomen zou hebben, dan zou zij van haar verbond met Mozes als middelaar naar Christus, den grootere dan Mozes, overgebracht zijn, en de geheele koninklijke familie van het nieuwe koninkrijk zou uit de Joden gekozen zijn. Daarom keken de Joden naar den tijd uit, waarin het koninkrijk opgericht zou worden, en degenen, die werkelijk in Jezus geloofden, wenschten hem tot koning uit te roepen.

Satan de vijand was er steeds op bedacht, middelen en wegen te vinden, om Jezus ter dood te brengen. Weldra vond hij eenige willige werktuigen, die zich voor zijn booze plannen lieten gebruiken, n. l. de godsdienstige leiders van Israël, bestaande uit de Schriftgeleerden, Farizeën, priesters, wetgeleerden, enz. Zij wilden het gewone volk gaarne aan zich onderworpen houden. Zij waren buitengewoon zelfzuchtig, evenals hun tegenhanger heden ten dage. Satan wist, dat het hem niet moeilijk zou vallen, deze geestelijke leiders tegen Jezus op te zetten, daar zij in hun hart een diep gewortelden haat tegen hem koesterden. Satan was er van overtuigd, dat hij wel een weg voor hen zou vinden, om Jezus voor de kapitalistische en politieke machthebbers der regering te dagvaarden, hem van ontrouw en verraad te beschuldigen, en er zoodoende in te slagen, hem ter dood te brengen, en wel langs een schijnbaar wettigen weg. Hij begon nu dit plan in de daad om te zetten, door kwaadwillige gedachten tegen Jezus bij de Farizeën op te wekken.

Reeds bij het begin van de uitoefening van zijn ambt bonden de Farizeën en andere leden der toenmalige geestelijkheid den strijd met hem aan. Zij zochten iets te vinden, waardoor zij hem en zijn discipelen van een overtreding der wet konden beschuldigen. Deze Farizeën waren ijveraars naar de letter van de wet, maar den geest van de wet lieten zij buiten beschouwing. Zoo

is het ook heden onder de geestelijken. In Amerika, om een voorbeeld te noemen, staan zij er op, een wet voor het drankverbod in de landswetten op te nemen, en toch nemen zij de kans waar, dezen verboden drank te drinken, wanneer de gelegenheid zich voordoet, en eenigen hunner spelen het zelfs klaar, een heelen voorraad in hun kelders te bewaren. Dat wij de aandacht hierop vestigen heeft alleen ten doel, aan te toonen, hoe Satan degenen, die zich door hem laten regeeren, door inconsequente handelingen met zichzelf in strijd brengt. Misleiding is één der voornaamste werkwijzen van den duivel. Hij laat het voorkomen, alsof iets tot stand gebracht wordt, doch in werkelijkheid bewerkt hij juist het tegenovergestelde.

Toen de Farizeën zagen, dat de discipelen van Jezus op den Sabbatdag aren plukten om te eten, verklaarden deze vrome zielen, die op de letter van de wet stonden, dat de handelingen der discipelen in strijd met de wet waren. Jezus trachtte hun toen den geest der wet te leeren, dat namelijk de sabbat voor den mensch gemaakt is, en niet de mensch voor den sabbat. Maar zij waren niet gezind, hem gehoor te schenken. Toen Jezus een zieken man op den sabbat genas, werden deze vrome Farizeën zoo toornig, dat zij onmiddellijk samen beraadslaagden, hoe zij Jezus ter dood konden brengen. (Mattheüs 12 : 14) De duivel had booze moordgedachten in hun harten geplant, en zij waren bereid deze in de daad om te zetten.

Bij een andere gelegenheid sprak Jezus in de tegenwoordigheid der Schriftgeleerden en Farizeën de volgende gelijkenis uit: „Er was een heer des huizes, die eenen wijngaard plantte, en zette eenen tuin daarom, en groef eenen wijnpersbak daarin, en bouwde eenen toren, en verhuurde dien den landlieden, en reisde buiten 's lands. Toen nu de tijd der vruchten genaakte,

zond hij zijne dienstknechten tot de landlieden, om zijne vruchten te ontvangen; en de landlieden, nemende zijne dienstknechten, hebben den eenen geslagen, en den anderen gedood, en den derden gesteenigd. Wederom zond hij andere dienstknechten, meer in getal dan de eersten, en zij deden hun desgelijks; en ten laatste zond hij tot hen zijnen zoon, zeggende: Zij zullen mijnen zoon ontzien. Maar de landlieden, den zoon ziende, zeiden onder elkander: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en zijne erfenis aan ons behouden; en hem nemende, wierpen zij hem uit, en doodden hem. . . . En als de Overpriesters en Farizeën deze Zijne gelijkenissen hoorden, verstonden zij, dat Hij van hen sprak; en zoekende Hem te vangen, vreesden zij de scharen, dewijl deze Hem hielden voor een profeet." — Mattheüs 21 : 33-39, 45, 46.

In werkelijkheid was Satan degene, die Jezus wenschte te doden. Hij wist, dat Jezus de erfgenaam van de belofte was, die God aan Abraham gedaan had. Hij gebruikte zijn onzichtbare macht, om de Farizeën er toe te brengen, Jezus te doden. Hij maakte nu eenige vorderingen. Doch Gods bestemde tijd, om dit toe te laten, was nog niet gekomen. Jezus wist, wat in hun harten verborgen was, en daarom sprak hij deze gelijkenis tot hen.

Bij een andere gelegenheid sprak Jezus over zichzelf als den Zoon Gods. Satan's zendingen, de geestelijkheid, zochten opnieuw Jezus het leven te nemen, onder het voorwendsel, dat deze uitspraak een godslastering was. Wij lezen: „Want dien God gezonden heeft, die spreekt de woorden Gods; want God geeft Hem den Geest niet met mate. De Vader heeft den Zoon lief, en heeft alle dingen in Zijne hand gegeven. Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem." . . . „En Jezus ant-

woordde hun: Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook. Daarom zochten dan de Joden te meer Hem te dooden, omdat Hij niet alleen den sabbat brak, maar ook zeide, dat God Zijn eigen Vader was, Zichzelve Gode evengelijk makende."—Johannes 3:34-36; 5:17,18.

Voor de Farizeën bestond echter geen verontschuldiging, dat zij zich door den duivel lieten verleiden. Zij wisten, dat God de komst van den Messias door voorschriften en beelden voorschaduwde had. Zij wisten, dat de tijd voor zijn komst gekomen was. Inderdaad, zij wisten, dat Jezus de Messias was. Maar door de zelfzucht in hun harten en door hun begeerte, de heerschappij over het volk in handen te houden, waren zij willige werktuigen des duivels, die van hun bereidwilligheid gretig gebruik maakte. Natuurlijk wist Jezus, dat Satan achter dit alles zat, en dat de menschen hem het leven trachtten te nemen. Zij konden hem geen oogenblik misleiden.

Bij een verdere gelegenheid zeide hij tot hen: „Ik weet, dat gij Abrahams zaad zijt; maar gij zoekt Mij te dooden, want Mijn woord heeft in u geen plaats. Ik spreek, wat Ik bij Mijnen Vader gezien heb; gij doet dan ook, wat gij bij uwen vader gezien hebt. Zij antwoordden en zeiden tot Hem: Abraham is onze vader. Jezus zeide tot hen: Indien gij Abrahams Kinderen waart, zoo zoudt gij de werken van Abraham doen; maar nu zoekt gij mij te dooden, eenen mensch, die u de waarheid gesproken heb, welke Ik van God gehoord heb. Dat deed Abraham niet. Gij doet de werken uws vaders.

„Zij zeiden dat tot Hem: Wij zijn niet geboren uit hoerij: Wij hebben eenen Vader, namelijk God. Jezus dan zeide tot hen: Indien God uw Vader ware, zoo zoudt gij Mij liefhebben; want Ik ben van God uitgegaan, en kom van Hem. Want Ik ben ook van Mijzelve niet gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden. Waarom kent

gij Mijne spraak niet? Het is, omdat gij Mijn woord niet kunt hooren. Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen; die was een menschenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven, want geene waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen; want hij is een leugenaar, en de vader der leugen. Maar Mij, omdat Ik u de waarheid zeg, gelooft gij niet. Wie van u overtuigt Mij van zonde? En indien Ik de waarheid zeg, waarom gelooft gij Mij niet? Die uit God is, hoort de woorden Gods; daarom hoort gijlieden niet, omdat gij uit God niet zijt." — Johannes 8 : 37-47.

Bij deze gelegenheid gaf Jezus dezen menschen duidelijk te kennen, dat de duivel hun vader was, dat hij achter de schermen zat en door hen zijn plannen liet uitvoeren, en dat zij naar het leven van den Zoon Gods trachtten, omdat zij uit den duivel waren.

Dat Satan, de duivel, werkelijk degene was, die alles in het werk stelde, om Jezus' dood te bewerkstelligen, kan niet betwijfeld worden. Jezus wist dat; hij wist, dat de duivel de geestelijkheid gebruikte en dat hij door deze Judas voorbereidde, zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Toen Jezus eens in de synagoge tot zijn discipelen en andere aanwezigen sprak, zeide hij: „Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door den Vader, alzoo die Mij eet, die zal leven door Mij. Dit is het brood, dat uit den hemel nederge daald is; niet gelijkerwijs uwe vaders het manna gegeten hebben, en zijn gestorven. Die dit brood eet, zal in der eeuwigheid leven." — Johannes 6 : 57, 58.

Velen dergenen, die tot nu toe Jezus gevolgd waren, keerden zich af en wandelden niet meer met hem. „Jezus dan zeide tot de twaalven: Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere! tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des

eeuwigen levens; en wij hebben geloofd en bekend, dat gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. Jezus antwoordde hun: Heb Ik niet u twaalf uitverkoren? en één uit u is een duivel. En Hij zeide dit van Judas, Simons zoon, Iskariot; want deze zou Hem verraden, zijnde een van de twaalven." — Johannes 6 : 67-71.

Jezus werd daarin geenszins misleid. Hij wist, dat hij zijns Vaders wil ten uitvoer bracht, en hij wist, wat dit ten gevolge zou hebben. Vastberaden volhardde hij in zijn werk. Hij bleef in de behoeften der armen voorzien, genas zieken, opende de oogen der blinden, deed de lammen loopen en wekte dooden op. De uitoefening van Jezus' groote macht bij de opwekking van Lazarus uit de dooden verschaftte den duivel opnieuw een gelegenheid, de geestelijkheid tegen hem op te hitsen. In haar woede, die aan waanzin grensde, was zij vast besloten, handelend op te treden. Nu was het gelegen oogenblik voor de geestelijkheid gekomen, hun bondgenooten de financieele en politieke elementen der regeering in haar samenzwering te betrekken, en onder leiding van hun opperheer Satan zetten zij zich aan het werk.

De geestelijke leiders besloten, zich tot de regeerende autoriteiten te wenden, om hun aan te toonen, dat hun land door dezen mensch Jezus in gevaar (?) was en dat wanneer niet spoedig ingegrepen werd, zij hun eigendommen en het recht, ambten te bekleeden, zouden verliezen. Waar zelfzucht de stuwkracht is, valt het niet moeilijk, anderen, die eveneens zelfzuchtige belangen vertegenwoordigen, in een complot te betrekken. Satan was de god der wereld. De kapitalistische, politieke en geestelijke macht was op zijn hand. Nu had hij hen slechts nog het gevaar, dat zij de dingen, die hun dierbaar waren, zouden verliezen, onder het oog te brengen, om hen tot de daad te doen overgaan.

„De Overpriesters dan en de Farizeën vergaderden

den Raad, en zeiden: Wat zullen wij doen? want deze mensch doet vele teekenen. Indien wij Hem alzoo laten geworden, zij zullen allen in Hem gelooven, en de Romeinen zullen komen, en wegnemen beide onze plaats en volk. En een uit hen, namelijk Kajafas, die deszelve jaars hoogepriester was, zeide tot hen: Gij verstaat niets; en gij overlegt niet, dat het ons nut is, dat één mensch sterve voor het volk, en het geheele volk niet verloren ga. En dit zeide hij niet uit zichzelf; maar zijnde hoogepriester deszelve jaars, profeteerde hij, dat Jezus sterven zou voor het volk; en niet alleen voor dat volk, maar opdat Hij ook de kinderen Gods, die verstrooid waren, tot één zou vergaderen. Van dien dag dan af raadslaagden zij tezamen, dat zij Hem dooden zouden." — Johannes 11 : 47-53.

Het Paschafeest naderde en iedereen verwachtte, dat Jezus naar Jeruzalem zou komen, om het Pascha te vieren, omdat hij de wet zoowel naar den geest als naar de letter hield. Daar de geestelijkheid dit wist, begon zij onder leiding van Satan maatregelen te treffen, om Jezus gevangen te nemen. „De Overpriesters nu en de Farizeën hadden een gebod gegeven, dat, zoo iemand wist, waar Hij was, hij het zou te kennen geven, opdat zij Hem mochten vangen." — Johannes 11 : 57.

Doch sommigen zullen zich afvragen: Waartoe al deze verschrikkelijke dingen, die de geestelijkheid toenmaals deed, op te sommen, en haar te vergelijken met de geestelijkheid in onze dagen? Wat voor goeds kan daarmee bereikt worden? Het antwoord hierop is, dat dit niet gedaan wordt, om eenig mensch te treffen. Wij willen hierdoor niet eenige menschen belachelijk maken. Inderdaad, daaruit zou niets goeds kunnen voortvloeien. Het werkelijke doel is, den redelijken denker te bewijzen, dat de vijand Gods, Christus' en der menschen, die naar gerechtigheid en waarheid verlangen, Satan

de duivel is; dat hij het is, die booze plannen beraamd heeft, om het volk door middel van zelfzuchtige en slechte menschen aan hem onderworpen te houden; dat hij degene is, die zelfzucht in de harten van menschelijke wezens geplant heeft, en dat hij, ten einde zijn plannen ten uitvoer te brengen, de kapitalistische, politieke en kerkelijke elementen tot een zelfzuchtig verbond vereenigd heeft, om een heerschappij over het volk tot stand te brengen, die tegen Gods wil is. Alle door de menschen aangeboden geneesmiddelen zijn mislukt, omdat Satan zich hiermede direct of indirect ingelaten heeft.

Voorts ligt het in de bedoeling, hier aan te toonen, dat het geneesmiddel, dat het volk werkelijk de noodige hulp zal brengen, alleen van God kan komen, en dat Gods geneesmiddel, dat te bestemder tijd tot het welzijn der menschheid toegepast zal worden, volledige bevrijding alsmede de zegeningen zal brengen, waarnaar het volk zoo zeer verlangt, en die het zoo noodig heeft. Als de menschen zullen inzien, dat de geestelijken als klasse de werktuigen des duivels zijn, evenals de Fari-zeën in de dagen van Jezus waren, zal de macht der geestelijkheid om het volk te misleiden, gebroken zijn, en daar dan hun oogen opengegaan zullen zijn, zullen zij in staat zijn, Gods geneesmiddel te erkennen en zich in den juisten gemoedstoestand te brengen, om de komende zegeningen, als zij tot hen gebracht worden, te ontvangen.

Dat hier dus deze dingen vermeld worden, en de ontplooiing van Gods plan en Satan's verzet hiertegen voor oogen gevoerd worden, is zuiver in het belang der menschheid, opdat zij moge erkennen, wie haar werkelijke vijand en wie haar ware vriend is. Een ware vriend is iemand, die u ten allen tijde liefheeft (Spreuken 17:17), en bij de bestudeering van de uitvoering van Jehova's plan zal het duidelijk worden, dat God in alles en bij

iedere gelegenheid Zijn liefde voor de menschheid geopenbaard heeft. De tijd is voor God gekomen, om Zijn naam onder de menschen ingang te doen vinden, niet in Zijn belang, maar tot hun welzijn.

Maar waartoe liet God den duivel begaan, toen hij zijn geliefden Zoon vervolgde en bij deze vervolging van de hulp der geestelijke leiders gebruik maakte? Het antwoord op deze vraag is: God wist, dat Satan Jezus bij de eerste de beste gelegenheid zou gedood hebben, als Hij het niet verhinderd zou hebben. Hij wist, dat de schijnheilige godsdienstige leiders uit dien tijd, die zich reeds trouweloos tegenover Hem en hun ambt van vertrouwen getoond hadden, willige werktuigen in de hand des duivels zijn zouden, om zijn boosaardige doeleinden ten uitvoer te brengen. God liet het toe, dat zij aan een proef onderworpen werden. Jezus had hun onomwonden gezegd, dat de duivel hun vader was. Hij poogde niet, hen in het duister te houden. Hij wilde hen helpen. Zij gaven voor de vertegenwoordigers Gods te zijn. Jezus zeide hun echter: Indien gij uit God mijn Vader waart, zoudt gij Zijn werken doen, maar aangezien gij de werken van den booze doet, bewijst gij, dat gij uit hem zijt. God onderwierp de godsdienstige leiders aan een zware proef en zij bezweken hieronder. Met andere woorden zij bleven in gebreke en weigerden Jehova God te volgen en te gehoorzamen, doch zij volgden en gehoorzaamden den duivel.

God had de vervolging van Zijn geliefden Zoon kunnen voorkomen, doch Zijn wijsheid beschikte het anders. Het was voor Jezus noodig, gehoorzaamheid te leeren door de dingen, die hij onder zeer ongunstige omstandigheden leed. Ook hij moest aan een proef onderworpen worden, en toen hij op de proef gesteld werd, doorstond hij deze in ieder opzicht. — Hebreëen 5 : 8, 9; Filippenzen 2 : 5-11.

God bepaalde, dat Adam als volkomen mensch beproefd moest worden, voor en alear Hij hem eeuwig leven kon verleen. Adam bezweek onder deze proef. God liet het toe, dat de godsdienstige leiders uit Jezus' dagen op de proef gesteld werden, en zij bezweken. Jezus was nu een mensch en hem was de grootste prijs in het universum in uitzicht gesteld. Het lag nu in Gods bedoeling, dat Zijn Zoon eveneens op de proef gesteld zou worden, alvorens hem dezen grooten prijs uit te reiken. Jezus doorstond de beproeving en zegevierde.

Gods wijsheid besloot, Satan en zijn zendelingen de volheid hunner boosheid te laten bereiken, om dan hun toorn te Zijner verheerlijking te laten medewerken. „Want de grimmigheid des menschen zal U loffelijk maken.“ — Psalm 76 : 11.

Thans is de tijd gekomen, dat de menschen de waarheid zullen hooren en begrijpen. Zij zullen in het bijzonder tot het inzicht komen, dat al het oorlogvoeren onder hen, de strubbelingen tusschen de verschillende godsdienstige systemen, de misdaden en boosheid op aarde, kortom dat al deze ongerechtigheden van den duivel afkomstig zijn, die al deze middelen gebruikt heeft, om de menschen van God af te houden. De tijd is voor de menschen aangebroken, om tot het inzicht te komen, dat God hun vriend en weldoener is. Moge een ieder eens en voor altijd de gedachte op zij zetten, dat hier gepoogd of gewenscht wordt, een klasse tegen een andere op te hitsen. Maar de waarheid moet in tegenstelling met den booze en zijn booze handelingen duidelijk in het licht gesteld worden, opdat de menschheid moge erkennen, dat Jehova God is, dat Zijn geliefde Zoon Jezus de Christus is en dat de Heere een weg des levens voorgeschreven heeft, en dat er buiten dezen geen andere bestaat.

De tijd kwam, dat Jezus zich den Joden officieel als hun koning moest aanbieden. Dit moest op den tienden dag van Nisan, juist voor het Pascha, plaatsvinden, omdat dit zoo in Gods plan besloten lag. In vervulling van de profetie van Zacharia (9 : 9, 12) reed Jezus gezeten op een ezel de stad Jeruzalem binen. Het gebruik bestond, dat koningen op een ezel reden, als zij kwamen om gekroond te worden. De vermaardheid van Jezus had zich nu over heel Palestina uitgebreid. Vele menschen geloofden aan hem. Groote menigten verzamelden zich langs den weg en spreidden hun kleederen op den grond, sneden takken van de boomen en legden ze op den weg, opdat Jezus er over heen zou rijden. Hierdoor gaven zij te kennen, dat zij hem aannamen, en het volk riep: „Hosanna, den Zone Davids! Gezegend is Hij, die komt in den Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelen!” — Mattheüs 21 : 1-9; Johannes 12 : 12.

Deze uitbundige, spontane toejuiching van het gewone volk bracht de Farizeën tot het uiterste, en de duivel zorgde er voor, dat deze woede gevoed werd. Nu riepen de Farizeën snel een bloedraad bijeen. „De Farizeën dan zeiden onder elkander: Ziet gij wel, dat gij gansch niet vordert? ziet, de geheele wereld gaat Hem na.” — Johannes 12 : 19.

Eenige dagen later was het Pascha. Als iemand, die de wet volkomen hield, vierde Jezus ook ditmaal het Pascha. Terwijl hij met zijn discipelen at, werd hij met groote droefheid vervuld en hij zeide tot hen: „Een van ulieden zal Mij verraden.” Op gedempten toon sprak Jezus tot zijn geliefden volgeling Johannes ongeveer het volgende: Let op dengene, dien ik de bete, nadat ik ze ingedoopt heb, geven zal, die zal mij verraden. Daarop reikte hij het brood aan Judas, „en na de bete, toen voer de Satan in hem. Jezus dan zeide tot hem: „Wat gij doet, doe het haastiglijk.” — Johannes 13 : 27.

Wat zou met deze uitdrukking: „Na de bete, toen voer de Satan in hem“ bedoeld kunnen zijn? Ongetwijfeld beteekende het, dat vanaf dat oogenblik Satan Judas ten volle in zijn macht gekregen had, en Judas was thans vast besloten, zijn laag voornemen ten uitvoer te brengen. Dit is een stellig bewijs, dat de duivel inderdaad degene was, die Jezus zocht te dooden, omdat hij wist, dat Jezus de Zoon Gods was; daarom wilde hij hem uit den weg ruimen, om zijn heerschappij over de wereld te kunnen handhaven.

Toen ijelde Judas naar zijn medesaamgezworenen, aan wie hij zich bereid verklaard had, Christus Jezus voor de armzalige som van dertig zilverlingen over te leveren. (Mattheüs 26 : 15, 16) Natuurlijk wist ook Judas, dat Jezus de Zoon Gods was, maar hij had bitterheid in zijn hart laten opkomen, en was nu gaarne bereid, de samenzwering ten uitvoer te brengen en daarvoor een zelfzuchtig gewin te ontvangen. Hij kreeg zijn geld, voegde zich bij de bende en leidde haar tot Jezus. Met die huichelarij, die door den duivel in het leven geroepen was en reeds bij een vroegere gelegenheid geopenbaard werd, naderde thans Judas den Heere Jezus en kuste hem, en door dit teeken gaf hij de bende te kennen, dat deze persoon gevangen genomen moest worden. Jezus weerstond de bende niet, maar liet het toe, dat zij hem wegleidde.

De Hooge Raad was reeds samengekomen, daar het vooruit bekend was, dat Jezus gevangen genomen zou worden. Het was in strijd met de wet, dat het gerechtshof 's nachts samenkwam, maar de priesters, Farizeën en wetgeleerden, de rijken en de politici, die dien raad vormden, waren bereid, de wet buiten beschouwing te laten. De Overpriesters en de leiders, ja alle godsdienstige leiders der Joden waren tegenwoordig, om den aarts-samenzweerder aan te zetten en te helpen. Zoo boos-

willig waren zij er op bedacht, Jezus te vernietigen, dat de geestelijkheid en haar bondgenooten valsche getuigen tegen Jezus zochten, opdat zij hem ter dood konden brengen. (Mattheüs 26 : 59) De leden van den Hoogen Raad, dien men altijd voor een verheven en gerecht lichaam aanzag, waren buiten zichzelf van woede, daar de booze moordgedachten tegen den onschuldige in hun harten geplant had. Daar zij geen getuigen konden vinden, die Jezus voor een verkeerde daad konden aanklagen, dwongen de leden van dit duivelsche gerechtshof den gedaagde, Jezus, zelf getuigenis over zich af te leggen, wat geheel en al in strijd was met hun eigen wet en de verordeningen van het gerechtshof zelf. De hoogepriester maakte toen zichzelf tot aanklager en stelde Jezus op heftige wijze de vraag: „Ik bezweer u bij den levenden God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God?“ (Mattheüs 26 : 63) Jezus antwoordde hem: „Gij hebt het gezegd.“ Op dit getuigenis werd hij aan godslastering schuldig verklaard en de uitspraak van het gerechtshof luidde: „Hij is des doods schuldig.“ — Mattheüs 26 : 63-66.

Wanneer zullen de menschen de reeds lang geleden door den geïnspireerden getuige Gods gedane uitspraak leeren begrijpen, dat Satan de god dezer wereld is en de zinnen der menschen verblind heeft? (2 Corinthiërs 4 : 3, 4) Kan men niet duidelijk erkennen, dat zelfs de gerechtshoven des lands booswillig zijn bevelen gehoorzamen, wanneer hij dit wenscht? Weldra zal de Heere God de menschen tot het inzicht laten komen, dat Hij God is en dat Zijn gerechte weg tot volledige bevrijding voert. Laat ons de verdere ontwikkeling van Gods plan aan een onderzoek onderwerpen, opdat wij reden mogen hebben, ons te verheugen.

De weerlooze, onschuldige, gerechte stond voor dit gerechtshof terecht en werd des doods schuldig verklaard,

en dit zonder gegronde reden. Nu werd hij voor de hoogste, politieke autoriteit gebracht, om het vonnis te bevestigen, en niettegenstaande deze doorluchtige heerscher en bondgenoot der kapitalisten en der geestelijkheid geen kwaad in Jezus vond, bezat hij toch niet den moreelen moed, hem vrij te laten. Deze toestanden zijn heden nog niet veranderd.

Het uiterst gewichtige uur was nu voor den duivel gekomen, om handelend op te treden, en met vaste hand leidde hij al zijn dienaren, die nu dit booze werk ten uitvoer brachten. Toegevend aan de opdringerigheid der geestelijken stemde deze politieke machthebber officieel in dit doodvonnis toe. Daarna nam Pilatus, om zich van deze verantwoordelijkheid te ontdoen, water, wiesch zijn handen in de tegenwoordigheid van het volk en riep uit: „Ik ben onschuldig aan het bloed dezès Rechtvaardigen.“ De Joden namen gewillig de schuld op zich, en Jezus werd toen weggeleid, om terechtgesteld te worden. — Mattheüs 27 : 24, 25.

Huichelarij en bespottung komen van den duivel. Niemand, die den geest des Heeren heeft, zal zijn toevlucht tot zulke middelen nemen. Jezus had gezegd: „Ik ben de Zoon Gods.“ De vijand Satan, in de meening dat hij Jezus in zijn macht had, wilde nu den naam van den Zoon Gods verachtelijk maken en liet hem als zoodanig door het gepeupel bespotten. De duivel wist, dat Jezus de Zoon Gods was, en dat hij nu door hem te bespotten tevens den Vader hoonen zou. De vijand bewoog daarom zijn aardsche vertegenwoordigers, Jezus aan vele smadelijke ceremoniën te onderwerpen. Eerst deden zij hem een purperen mantel om, hetgeen een symbool van koninklijke waardigheid is; verder maakten zij een doornenkroon en zetten deze op zijn hoofd als een symbool van autoriteit; dan gaven zij hem een rietstok, het symbool van het recht om te regeeren, in zijn

hand en tenslotte knielden en bogen zij zich op huichelachtige wijze voor hem en riepen spottend uit: „Wees gegroet, Gij Koning der Joden.“ Hier gingen waarlijk de woorden van den profeet in vervulling: „De smaadheden dergenen, die U smaden, zijn op mij gevallen.“ (Psalm 69 : 10) De duivel smaadde hier Jehova. Reeds lang had hij Hem gesmaad, en nu hadden deze smaadheden een climax bereikt en werden op Zijn geliefden Zoon Jezus geladen.

Hiermede nog niet tevreden, toonde Satan nog verder zijn diepen haat, door zijn handlangers Jezus te laten bespuwen en den rietstok uit zijn hand te laten nemen, om hem daarmede te slaan. Na al deze smadelijke bejegeningen werd Jezus weer met zijn eigen kleederen bekleed en de voorbereidingen voor de kruisiging werden getroffen. Als verdere onwaardige behandeling, die hem ten deel viel, werd hem edik met gal vermengd te drinken gegeven. Daarop werd hij op wreede wijze aan het kruis genageld en zodoende aan den meest onteerenden dood, dien de menschen kennen, onderworpen. Terwijl hij zoo aan het kruis hing, toonden de overpriesters en andere leden der geestelijkheid hun grooten haat door zich aan het hoofd van het gepeupel te stellen en den Heere Jezus te bespotten en te hoonen. Wij zien, dat God Satan en zijn handlangers tot het uiterste hunner boosheid liet begaan, en dat God eerst toen te kennen gaf, dat Hij notitie nam van hetgeen zich daar afspeelde, en dat in Hem alle macht woont.

Drie uren lang bedekte een dikke duisternis het land. Daardoor stelde Jehova zinnebeeldig voor, dat door het wegnemen van Zijn geliefden Zoon groote duisternis over de wereld zou komen. Na deze duisternis riep Jezus met luider stemme en gaf den geest. Op het oogenblik van Jezus' dood deed Jehova de aarde sidderen. De bergen beefden en de steenrotsen scheurden. In den

tempel was een groot voorhangsel van dertig voet lang bij dertig voet breed en vier duim dik, dat op het oogenblik van Jezus' dood van boven tot beneden in tweeën scheurde. (Mattheüs 27 : 51) Degenen, die opgedragen waren, getuigen van de kruisiging te zijn, werden bij het aanschouwen van deze openbaring van Jehova's macht met groote vreeze bevangen, en riepen in betrekking tot Jezus uit: „Waarlijk, deze was Gods Zoon!“ Nooit te voren en nooit sindsdien werd de dood eens menschen door een dergelijke manifestatie van Jehova's macht gekenmerkt. Opnieuw gaf God het volk de les, dat Jehova God is, en te zijner tijd zullen eenigen de voordeelen daarvan ondervinden.

Het lichaam van Jezus werd voor de begrafenis toebereid en in het nieuw uitgehouwen graf van Jozef van Arimathea gelegd. De erfgenaam van den troon van het koninkrijk Gods was dood. Met groot leedvermaak verkeerde Satan de vijand in de meening, dat hij den langen strijd nu gewonnen had, en dat hij nu zelfs boven God verheven was. Zoo eindigde de aardsche loopbaan van den eenig waarachtigen en gerechten mensch, die ooit op aarde leefde. Hij was zonder fouten, rein en smetteloos. Hij was heilig, onschuldig, onbesmet en afgezonderd van de zondaren. Hij was de Zoon Gods, en tot op dezen tijd had hij getrouw zijn deel van het goddelijk programma uitgevoerd.

Te Gods bestemder tijd zal ieder schepsel op de proef gesteld worden, of het gerechtigheid liefheeft en God wil gehoorzamen, of de boosheid verkiest en een slechten weg wil inslaan. Ieder intelligent menschelijk wezen moet in de gelegenheid gesteld worden, aldus een vrije keuze te doen. Deze gelegenheid werd den Schriftgeleerden, Farizeën en eenigen anderen geboden bij Jezus' kruisiging. Eenige der Joden, die zich aan den dood van Jezus schuldig gemaakt hadden, waren on-

kundig van het feit, dat hij de Zoon Gods was. Eveneens hadden eenige oversten in onwetendheid gehandeld. (Handelingen 3 : 17) Maar de Schriftgeleerden, Farizeën en priesters wisten het wel degelijk. Ook Judas wist het, en de duivel wist het natuurlijk ook. Degenen, die in onwetendheid tegen den Heere God en tegen Christus Jezus zondigden, zullen vergeving vinden. Maar degenen, die wisten, dat hij Christus was, zondigden tegen den heiligen geest. „En zoo wie eenig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des menschen, het zal hem vergeven worden; maar zoo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.” — Mattheüs 12 : 32.

Heden ten dage zijn er ook menschen, die weten, dat Jezus Christus de Koning der koningen en de Heer der heeren is en dat er eenige eenvoudige menschen zijn, die voor het volk in het algemeen getuigenis van deze feiten afleggen. En toch nemen deze menschen, die zichzelf als zoodanig aangesteld hebben, een schijnheilige houding aan, paradeeren in den naam des Heeren Jezus, geven voor, Hem te vertegenwoordigen, zondigen moedwillig tegen het licht, dat zij bezitten, en vervolgen degenen, die rustig over Gods groot verlossingsplan vertellen. De Heere Jezus nam betrekking op deze klasse in de gelijkenis van de schapen en bokken. — Mattheüs 25 : 31-46.

Het zondigen tegen den heiligen geest beteekent niet het zondigen tegen een wezen of persoon, maar het beteekent zich opzettelijk tegen het licht der waarheid verzetten. De heilige geest is de onzichtbare macht Gods, die den geest der menschen verlicht. Daarom beteekent zondigen tegen den heiligen geest het moedwillig en opzettelijk inslaan van een weg, die in strijd is met iemands kennis van goed en kwaad, Iemand, die tegen

den heiligen geest zondigt, toont, een boos hart te bezitten, hetgeen wil zeggen, dat zoo iemand geen respect voor Gods wet heeft en de rechten van anderen geheel buiten beschouwing laat, maar vast besloten is, opzettelijk kwaad te doen, ten einde een zelfzuchtig plan door te voeren.

Waarom moest Jezus sterven?

Zou God den dood van Zijn geliefden Zoon niet voorkomen kunnen hebben? Daar wij weten, dat God almachtig is, erkennen wij, dat Hij den dood van Zijn geliefden Zoon had kunnen verhinderen. Indien Jezus toch heilig en zonder zonde was, waarom moest hij dan sterven? Toen hij de hemelsche hoven verliet, om op aarde te komen en mensch te worden, was het Gods wil, dat hij als mensch sterven zou, ten einde den grooten loskoop prijs voor den mensch te verschaffen. Het was voor den volmaakten mensch Jezus noodig te sterven, om de menschheid in de gelegenheid te stellen, het leven te erlangen. Daar dit waar is, is het Satan dan niet minder kwalijk te nemen, dat hij een samenzwering smeedde, en zijn handlangers aanzette, Jezus te dooden? Neen, God heeft Satan niet opgedragen, Jezus ter dood te brengen. Evenmin heeft Hij iemand anders autoriteit gegeven, tegen Jezus samen te spannen. Booswillig zocht Satan hem te dooden, omdat hij wist, dat Jezus de Zoon Gods was en omdat hij verwachtte en vreesde, dat Jezus koning over de menschen zou worden en hem zijn heerschappij ontnemen zou.

De Schriftgeleerden, Farizeën en anderen, die willens en wetens aan Jezus' dood deel hadden, begingen deze zelfzuchtige en booswillige daad volgens hun eigen woorden uit vrees dat zij hun plaatsen van autoriteit over het volk zouden verliezen. (Johannes 11 : 47, 48) In werkelijkheid zou Satan geen macht gehad hebben,

Jezus van het leven te berooven, als Jezus slechts zijn Vader aangeroepen had, om Zijn onbegrensde macht om zijnentwil uit te oefenen. Toen Petrus het oor van den dienstknecht des hoogepriesters afsloeg, zeide Jezus tot hem: „Keer uw zwaard weder in zijne plaats; want allen, die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan. Of meent gij, dat Ik Mijnen Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten? Hoe worden dan de Schriften vervuld, die zeggen, dat het alzoo geschieden moet?” — Mattheüs 26 : 52-54.

Jezus was zoo volkomen aan Zijn Vader gewijd, dat hij niets zou doen, dat in strijd met des Vaders wil zou zijn. Hij zeide: „Want Ik ben uit den hemel nederge-daald, niet opdat Ik Mijnen wil zou doen, maar den wil Desgenen, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 6:38) „Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen. . . . Gelijkerwijs de Vader Mij kent, alzoo ken Ik ook den Vader; en Ik stel mijn leven voor de schapen, Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem hooren, en het zal worden ééne kudde en één Herder. Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelfen af; Ik heb macht het af te leggen, en heb macht het wederom te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijnen Vader ontvangen.” — Johannes 10 : 11, 15-18.

Wetende, dat het de wil Zijns Vaders was, dat hij sterven zou, ging Jezus bereidwillig in den dood en dacht er geen oogenblik aan, om macht te vragen om tusschenbeide te komen, ten einde zijn dood te verhinderen. Het waren eenige Joden, die den Heere aan het kruis nagelden (Handelingen 2 : 36; 7 : 52), maar de aanleidende oorzaak tot deze daad was de invloed van

Satan den vijand. God liet de terdoodbrenging van Zijn Zoon op deze wijze in zooverre toe, dat Hij het niet verhinderde; en Hij verhinderde het niet, omdat het Zijn wil was, dat Jezus sterven zou, opdat Zijn plan ten uitvoer gebracht mocht worden. Hij had de omstandigheden zoo kunnen leiden, dat Zijn Zoon op een andere wijze gestorven zou zijn, maar aangezien Satan wreedaardig besloten was, hem te dooden, liet God Satan zijn uiterste verdorvenheid aan den dag leggen, en tegelijkertijd stelde Hij degenen op de proef, die Satan wilden volgen, wetende, dat Hij Jezus daarna weer uit den dood zou opwekken.

Het is voor de menschen van het hoogste belang, de reden te begrijpen, waarom Jezus moest sterven, omdat dit begrip hen in staat stelt, de groote liefde Gods te erkennen, die Hij tegenover de menschheid reeds getoond heeft en nog zal toonen.

Eerst Verlossing

Als wij de bestudeering van het goddelijke plan, zooals dit door het Woord Gods geopenbaard en onthuld wordt, voortzetten, zal bemerkt worden, dat Jehova voornemens is, de menschheid van zonde en dood en van alle machten der boosheid te verlossen. Wie zal het menschdom van deze drukkende lasten bevrijden? Wat zijn de wettelijke vereischten? Wanneer en hoe zal dit tot stand komen? Dit zijn hoogst belangrijke vragen, en de dood van Jezus staat in onmiddellijk verband met de beantwoording dezer vragen. Bevrijding kan niet eerder dan na de verlossing plaatsvinden. Met andere woorden, de rechten des menschen moeten eerst gekocht worden, en dan kan de menschheid bevrijd worden. Daarom is het hier op zijn plaats, het verlossingsvraagstuk eens onder de oogen te zien, en uit

deze beschouwing zal ons blijken, waarom de volmaakte mensch Jezus sterven moest.

Adam was een volmaakt mensch, toen hij in Eden was. Door zijn zonde werd hij ter dood veroordeeld. Gods afgekondigde wet eischte, dat haar overtreder zou sterven. De gerechtigheid eischte dus de handhaving van de wet en had dus Adam's dood ten gevolge. Wanneer een vonnis van een aardsche rechtbank in kracht van gewijsde gegaan is, bestaat er geen macht meer, die dat vonnis zou kunnen herzien. Hoeveel te meer moet deze regel op Jehova's gerechtshof van toepassing zijn. Toen Hij Adam ter dood veroordeelde, was dat oordeel definitief en moest uitgevoerd worden. God kon Zijn eigen oordeel niet wijzigen, zonder inconsequent te zijn. God kan niet inconsequent zijn. Daarom was het onmogelijk, dat het vonnis tegen Adam ter zijde gesteld of herzien kon worden. Het doet echter niets aan de consequentie af, dat een in kracht getreden vonnis door plaatsvervangende bevredigd wordt.

Om een voorbeeld te noemen: Smit is veroordeeld duizend gulden aan Jansen te betalen, hetgeen door de hoogste instantie van het gerechtshof bevestigd is. Het oordeel luidde, dat bij niet-betaling gevangenisstraf zou volgen. De schuldenaar wordt gevangengezet, daar hij in gebreke bleef te betalen. Smit heeft een vader, die veel van zijn zoon houdt, en hij verschaft die duizend gulden en overhandigt ze aan den door den rechter vastgestelden schuldeischer Jansen, die het geld als betaling van zijn eisch aaneemt. Op grond hiervan eischt de wet, dat het oordeel bevredigd en Smit op vrije voeten gesteld zal worden. Dit is een regel, die bij een rechtvaardig proces toegepast wordt.

Dezelfde regel komt nog krachtiger in Jehova's gerechtshof tot gelding. God kon, zonder met Zichzelf in strijd te komen, maatregelen treffen voor de bevrediging

van het vonnis tegen Adam, namelijk door een plaatsvervanging. Maar dit moest op een wettelijke wijze gedaan worden, dat wil zeggen, op een wijze, die in overeenstemming met de goddelijke wet is. Wat vereischte die wet dan? Het antwoord is: „Een leven voor een leven.” (Deuteronomium 19 : 21, Eng. vert.) Een volkomen mensch Adam was ter dood veroordeeld. De wet vereischte daarom een volkomen menschelijk leven. De prijs voor de verlossing, de bevrediging van het oordeel door een plaatsvervanging ter wille van Adam's bevrijding, moest een leven zijn, dat nauwkeurig gelijk is aan het leven, dat Adam door het oordeel verloor. Met andere woorden, niets minder dan een volmaakt menschelijk wezen, dat bereid was in den dood te gaan, kon aan de vorderingen van de goddelijke wet beantwoorden.

Het gansche menschelijk geslacht stamde van Adam af, weshalve allen in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen werden. (Romeinen 5 : 12; Psalm 51 : 7) Hieruit volgt, dat er geen menschelijk wezen op aarde was, dat aan de goddelijke eischen kon voldoen, om het oordeel tegen Adam door plaatsvervanging te bevredigen. Onder dit bevredigen moet men echter niet de bevrediging der gerechtigheid verstaan. De gerechtigheid was reeds bevredigd met Adam's dood, en dat vonnis, hetgeen de wettelijke beslissing is, zou Adam voor eeuwig in den dood houden, tenzij een plaatsvervanging zou verschaft worden, die nauwkeurig gelijkwaardig aan Adam is, die in plaats van Adam gegeven kon worden, om het oordeel te bevredigen en Adam vrij te laten. De plaatsvervanger moest het leven van een volmaakt mensch zijn.

Kon dan een engel of een goddelijk wezen niet gebruikt worden, om het oordeel tegen Adam te bevredigen en hem van het doodvonnis te verlossen? Het antwoord

is: Neen, omdat de wet Gods niets meer en ook niets minder kon aannemen dan het oordeel vereischte; anders zou God inconsequent zijn, en dat is Hem een onmogelijkheid. Ook in betrekking hierop gebruikte Satan weer zijn sluwe listen, om de menschen voor de ware filosofie van het groote rantsoenoffer te verblinden. Hij heeft zijn vertegenwoordigers op aarde, die in den naam des Heeren geparadeerd hebben, aan het volk laten leeren, dat Jezus Christus, toen hij op aarde was, een goddelijk en geen menschelijk wezen was, en dat hij als een goddelijk wezen stierf. Een ieder, die zijn gezond verstand gebruikt, kan inzien, dat indien God zoo iets verlangen zou, Hij onrechtvaardig zou zijn. Deze verkeerde gevolgtrekking heeft vele menschen van den Heere en Zijn Woord afgewend.

Uit het feit, dat de wet het leven van een volmaakt menschelijk wezen verlangde, en dat alle nakomelingen van Adam onvolkomen waren, en nog zijn, blijkt, dat het menschelijke geslacht zich in een hulpeloozen toestand bevond. Dit wordt door de volgende woorden van Gods profeet bevestigd: „Niemand van hen zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven.” (Psalm 49 : 8) Zou God nu voor verlossing zorgen? Het Woord antwoordt: „Doch Ik zal hen van het geweld der hel (graf) verlossen; Ik zal ze vrijmaken van den dood: o dood! waar zijn uwe pestilentiën? hel! waar is uw verderf?” — Hosea 13 : 14.

Hier hebben wij de positieve woorden Jehova's, dat Hij voor de verlossing der menschheid zal zorgen. Aan de vervulling dezer woorden behoeft geen oogenblik getwijfeld te worden: Ik heb het gesproken, Ik zal het ook doen komen; Ik heb het geformeerd, Ik zal het ook doen.” (Jesaja 46 : 11) „Alzoo zal Mijn woord, dat uit Mijnen mond uitgaat, ook zijn; het zal niet ledig tot mij

wederkeeren maar het zal doen hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende." — Jesaja 55 : 11.

Om deze reden was „de Logos vleesch geworden, en woonde onder ons." (Johannes 1 : 14, Eng. vert.) Aangezien de Logos bij zijn Vader op den geestelijken bestaanstrap was, hoe kon hij dan tot vleesch gemaakt worden? Bij God is niets onmogelijk. Met de toestemming van den Logos bracht de Vader het leven van Zijn Zoon van den geestelijken tot den menschenlijken trap over. Hij werd verwekt in de maagd Maria door de kracht van den heiligen geest, de onzichtbare macht Jehova's. (Mattheüs 1 : 18) Te bestemder tijd werd hij uit deze menschenlijke moeder geboren. (Lucas 2 : 9-11) „Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit eene vrouw." (Galaten 4 : 4) Niets van het onvolkomen bloed van den onvolmaekten Adam stroomde door de aderen van Jezus, omdat zijn leven verwekt of begonnen werd door de macht Jehova's. Toen hij dus mensch werd, was hij heilig, onschuldig, onbesmet en afgescheiden van de zondaren. (Hebreëen 7 : 26) Als mensch kwam hij nauwkeurig overeen met hetgeen de volkomen mensch Adam was, voordat hij zondigde. Daarom was de mensch Jezus in staat, de Verlosser voor Adam en zijn geslacht te worden.

Maar kon de volmaakte mensch Jezus verlossing verschaffen voor Adam en het geheele menschenlijk ras? Het antwoord is: Ja, zoo heeft God Zijn plan gemaakt. Eén mensch was de vader der gansche menscheid. Eén volkomen mensch kan het geheele menschengeslacht verlossen, zooals de apostel het in Romeinen 5 : 18, 19 verklaart.

Doch iemand zou kunnen vragen: Waarom zond God de nakomelingen van Adam in den dood? Zij wer-

den niet op de proef gesteld. Men lette op de woorden des apostels. Hij zegt niet, dat alle menschen ter dood veroordeeld zijn. Hij zegt echter, dat alle menschen ten doode gedoemd zijn. Voordat iemand ter dood veroordeeld kan worden, moet hij eerst op de proef gesteld worden. Verdoemenis beteekent slechts afkeuring.

Bij voorbeeld, een brug over een rivier kan zoolang voor het verkeer gebruikt worden, totdat zij onbetrouwbaar wordt. Dan wordt zij afgekeurd wegens onbetrouwbaarheid. De fout ligt niet in de brug, maar in het materiaal, waaruit zij geconstrueerd is.

Geen mensch heeft zichzelf gemaakt. Niet één kind heeft zichzelf in de wereld gebracht. God gaf Adam en Eva de macht, hun geslacht voort te planten. Aangezien zij onvolkomen waren, toen zij deze macht begonnen uit te oefenen, waren alle kinderen, die zij voortbrachten, ook onvolkomen. Iets, dat onvolmaakt is, kan God onmogelijk goedkeuren. De fout kan echter niet bij het kind gezocht worden. De fout ligt in de bestanddeelen, waaruit het gemaakt is. Daar het afgekeurd wordt, komt het onder veroordeeling, maar deze veroordeeling en afkeuring zijn het gevolg van Adam's zonde. Daarom kwamen al zijn nakomelingen onder de veroordeeling. Doch God trof maatregelen, dat door de rechtvaardigheid van Zijn geliefden Zoon de vrije gave des levens allen menschen aangeboden zal worden, door hen in de gelegenheid te stellen, Hem te gehoorzamen, en daardoor het leven deelachtig te worden.

Wij vinden nu Jezus op aarde in den ouderdom van dertig jaar als een volkomen en volgens de wet meerderjarigen mensch. Waartoe was hij op aarde gekomen? Omdat God beloofd had, het menschelijk geslacht te verlossen. (Hosea 13 : 14) De wet vereischte het leven van een volkomen mensch voor het rantsoen. Jezus

zeide, dat hij gekomen was, om zijn leven als een rantsoen te stellen. — Mattheüs 20 : 28.

Rantsoen beteekent letterlijk, iets om vrij te maken, een losprijs. In andere woorden uitgedrukt beteekent het de prijs of waarde, die gebruikt kan worden, om iets, dat gebonden of in gevangenschap is, los te maken of vrij te koopen. De rantsoenprijs moet natuurlijk gelijkstaand met, of nauwkeurig gelijkwaardig aan datgene zijn, wat de gerechtigheid voor het vrij te koopen ding of wezen vordert.

Het recht, om als menschelijk wezen te leven, werd door het oordeel tegen Adam opgeëischt. Dit oordeel ontnam Adam het recht, om te leven. Als rantsoenprijs hiervoor kon dus niets anders dienen als het recht, om te leven, dat een ander volkomen menschelijk wezen zou bezitten. De volkomen mensch Jezus bezat juist dit vereischte, namelijk het recht, om als mensch op aarde te leven.

De loskoopng en bevrijding des menschen van den dood en haar gevolgen is de uitgedrukte wil Gods. (1 Timotheüs 2 : 4) Jezus was gekomen, om den wil Gods te doen, zooals geschreven staat: „Zie, ik kom; in de rol des boeks is van mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uwe wet is in het midden mijns ingewands.” — Psalm 40 : 8, 9.

God had beloofd, den mensch te zullen verlossen, en nu had Hij door de bereidwilligheid van Zijn Zoon, om mensch te worden, een weg gereed, Zijn belofte gestand te doen. „En in gedaante gevonden als een mensch, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises.” (Filippenzen 2 : 8) Jezus onderwierp zich vrijwillig aan den dood, omdat het Gods wil was, langs dezen weg, den rantsoenprijs te verschaffen.

Nu is de vraag, waarom Jezus sterven moest, kort te beantwoorden. De volmaakte mensch Jezus kon, zoolang hij in leven bleef, den rantsoenprijs niet verschaffen. Hij moest zijn volkomen menschelijk leven nu in een bezit of waarde omzetten, en deze waarde zou voldoende zijn om den mensch van het oordeel en de daaruit voortvloeiende veroordeeling te verlossen. Hij moest zijn menschelijk leven neerleggen, opdat de waarde daarvan aan de goddelijke gerechtigheid aangeboden mocht worden inplaats van het leven, dat Adam verbeurd had, opdat Adam en zijn geslacht in de gelegenheid gesteld mochten worden, te leven. Met andere woorden, Jezus moest zijn menschelijk leven en het recht daarop in een wettig betalingsmiddel omzetten, om de schuld van Adam te betalen.

Een wettig betalingsmiddel beteekent gangbare munt, geld, of een zekere waarde, die de wet eischt en accepteert ter voldoening van schulden of verplichtingen.

Verdienste beteekent de verkregen waarde. Met de verdienste van Christus Jezus bedoelen wij de volmaakte menschelijkheid van Jezus en alle daartoe behoorende rechten, omgezet in een waarde of bezit, dat een wettig betalingsmiddel voor de schuld des menschen is.

Om deze quaestie nog duidelijker te belichten het volgende: Een man, dien wij voor het gemak Jan zullen noemen, smacht in de gevangenis, omdat hij niet in staat is, een hem opgelegde geldboete van honderd gulden, te betalen. Jan's broeder Karel wil deze geldboete wel voor hem betalen, maar hij heeft geen geld. Karel is echter sterk en energiek, heeft tijd om te werken en wil ook werken; maar zijn kracht, tijd en bereidwilligheid kunnen niet als betaling voor de schuld van zijn broeder Jan worden aangenomen. Smit heeft een werkkracht noodig en bezit geld, om deze te betalen. Karel verbindt zich, om voor Smit te werken, en verdient honderd

gulden, die hij in klinkende munt ontvangt. Hierdoor heeft Karel zijn tijd, kracht en bekwaamheid in een geldelijke waarde omgezet, die koopkracht heeft en een wettig betaalmiddel voor Jan's schuld is. Dit geld kan terecht verdienste genoemd worden, omdat het een koopwaarde of aflossende waarde bezit. Karel verschijnt dan voor de rechtbank, die het vonnis tegen zijn broeder uitgesproken had, en biedt aan, de honderd gulden, die de wet van Jan eischt, te betalen. De rechtbank neemt de honderd gulden aan en stelt Jan in vrijheid. Jan is nu gerechtelijk van het vonnis ontheven, en zijn broeder Karel is zijn loskoper, zijn verlosser geworden.

Adam was een zoon Gods. Jehova had gerechtelijk beslist, dat Adam zijn leven door den dood zou verliezen. Dit vonnis zou den eeuwigen dood van Adam en zijn gansche nakomelingschap ten gevolge hebben, als niet voor een verlossing voor hem en zijn geslacht gezorgd zou worden. Daar Adam de macht om kinderen te verwekken reeds bezat, voordat deze gerechtelijke uitspraak over hem gedaan werd, kwam de geheele nakomelingschap Adams onder de gevolgen van het vonnis. Adam wordt nu in de gevangenis des doods gehouden, om aan de vorderingen der wet te voldoen. Het geheele menschelijke geslacht bevindt zich ten gevolge van Adam's oorspronkelijke zonde in een dergelijken toestand.

Jezus, de volmaakte mensch en Zoon van God, werd door den Heere „de Zoon des menschen“ genaamd. Deze titel geeft te kennen, dat, aangezien hij de eenige volmaakte mensch was, die sedert Adam op aarde leefde, hem alle rechten, die Adam bezat, leven en de daarbij behorende zegeningen, rechtmatig toekwamen. Jezus bezat de macht een volmaakt menschengeslacht voort te brengen, en was in ieder opzicht nauwkeurig gelijk aan Adam, voordat deze zondigde. Het was Gods wil, dat Jezus Adam en zijn nakomelingschap zou vrijkoo-

pen. Jezus was bereid, Adam's schuld te betalen en hem te verlossen; maar het rechtvaardige, volmaakte menschelijke wezen Jezus kon dit niet ten uitvoer brengen, zoolang hij nog in den vleesche was, en wel om dezelfde reden als waarom Karel zijn kracht, tijd en bekwaamheid niet kon gebruiken, om de schuld van zijn broer Jan te betalen, maar deze eerst in een koopwaarde moest omzetten.

Jezus moest zijn volkomen menschelijkheid in een waarde, die wij verdienste noemen, omzetten. Deze waarde of verdienste is een wettig betaalmiddel, om de schuld van Adam en zijn nakomelingen te delgen, en vormt den prijs, die voldoende is, om hen allen gerechtelijk vrij te koopen. Om nu dezen rantsoenprijs te verschaffen, moest Jezus sterven. Om echter den prijs Jehova aan te bieden, moest Jezus levend zijn en toegang tot het gerechtshof Jehova's hebben.

Aan den Jordaan stelde de volmaakte mensch Jezus zich ter beschikking, door zich te wijden, om den wil Jehova's te doen. Het was Gods wil, dat Jezus daar zijn leven in den dood zou neerleggen, doch dat hij *niet zijn wettig recht op leven als mensch zou verliezen*. Het was verder Gods wil, dat Christus Jezus als een goddelijk wezen uit de dooden zou opstaan, om als zoodanig de verdienste, de waarde of het recht van zijn volmaakt menschelijk leven te nemen en het als een bezit of betalingsmiddel overeenkomstig den goddelijken wil te gebruiken, namelijk de menschheid gerechtelijk te bevrijden en haar leven te verschaffen. Waarom kan de uitdrukking „wettig bevrijden" niet gebruikt worden? De Heere kon niet voor een onwettige bevrijding van het menschelijke geslacht zorgen, omdat Hij gerecht moet zijn. Wij bezigen hier de uitdrukking „gerechtelijk bevrijden", omdat dat aangeeft, dat de vrijlating in ge-

rechtelijke bevoegdheid geschiedt door dengene, die de autoriteit tot invrijheidstelling heeft.

Deze redeneering is in overeenstemming met Jezus' verklaring: „De dief komt niet, dan opdat hij stele, en slachte en verderve: Ik ben gekomen, opdat zij (het volk, de menschheid) het leven hebben, en overvloed hebben. Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen... Gelijkerwijs de Vader Mij kent, alzoo ken Ik ook den Vader; en Ik stel Mijn leven voor de schapen... Daarom heeft mij de Vader lief, overmits *Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme*. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzeven (vrijwillig) af; *Ik heb macht het af te leggen, en heb macht het wederom te nemen*. Dit gebod heb Ik van Mijnen Vader ontvangen.“ — Johannes 10 : 10, 11, 15, 17, 18.

Satan heeft veel gedaan, om de zinnen van ernstige onderzoekers der waarheid betreffende de filosofie van het rantsoen te verduisteren. Hij heeft eenigen doen gelooven, dat het rantsoen slechts voor enkelen bestemd is, en dat alle anderen voorbeschikt zijn, om verloren te gaan. Anderen heeft hij doen gelooven, dat het hoegenaamd geen waarde heeft.

Voor wien stierf Jezus nu? Deze vraag moet uit de Schrift beantwoord worden. Ieder mensch moest den wensch hebben, de waarheid te kennen. „Uw woord is de waarheid.“ (Johannes 17 : 17) Het zou ons vreemd voorkomen, als God Zijn zegeningen slechts tot enkelen zou beperken, en niet allen gelijke voorrechten zou schenken. De Schrift zegt: „Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat

Hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden." — Johannes 3 : 16, 17.

De Apostel Paulus bespreekt dit onderwerp; en schrijvende (zooals wij weten) onder inspiratie, verklaart hij, dat het Gods wil is, dat krachtens den loskooprijs alle menschen van den dood verlost zullen worden en vervolgens een kennis van Gods plan zullen ontvangen. Deze kennis zal dan iedereen in de gelegenheid stellen, zijn vrijen wil te gebruiken, om het aanbod van het leven, dat op grond van het rantsoenoffer gedaan wordt, aan te nemen of te verwerpen. Zoo lezen wij: „Want dat is goed en aangenaam voor God, onzen Zaligmaker: Welke wil, dat alle menschen zalig worden, en tot kennis der waarheid komen. Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde het getuigenis te zijner tijd." — 1 Timotheüs 2 : 3-6.

Opnieuw bewijst dezelfde apostel, dat Jezus een volmaakt mensch en geen geestwezen was en dat hij volkomen gemaakt werd, ten einde de menschheid te kunnen verlossen. Hij zegt: „Maar wij zien Jezus, die een korten tijd minder dan de engelen gemaakt is, wegens zijn doodslijden met heerlijkheid en eer gekroond, opdat hij door Gods genade voor iedereen den dood zou proeven." — Hebreëen 2 : 9, *Leidsche vertaling*.

Hoe kon echter een mensch, al was hij volkomen, door zijn sterven de menschheid verlossen? Indien hij in den dood gebleven was, zou hij de verlossing en bevrijding niet tot stand hebben kunnen brengen, omdat een doode niets doen kan. Het groote gerechtshof, dat het vonnis tegen den mensch uitgesproken had, en de plaats, waar de rantsoenprijs aangeboden moet worden, is het gerechtshof Jehova's. Natuurlijk had Jehova ie-

mand anders kunnen bestemmen, om Hem de waarde van het offer van den volmaakten mensch Jezus aan te bieden, maar dit behaagde Hem niet. Zijn plan was, dat Jezus zoowel de verlosser als de bevrijder van het menschdom zou zijn, en hij kon geen bevrijder worden, als hij in den dood blijven zou. Daarom moest Jezus uit de dooden opgewekt worden.

Men zou de vraag kunnen opwerpen: Indien Jezus als mensch ter dood gebracht werd, en de waarde van zijn offer als mensch in den hemel aangeboden moest worden, hoe kon dan een mensch in den hemel verschijnen, om dien rantsoenprijs aan te bieden? Het antwoord is: Dat kon niet, omdat geen mensch toegang tot het geestelijke hemelrijk heeft. Een menschelijk wezen blijft tot de aarde beperkt. Jezus stierf als mensch, maar Zijn Vader Jehova wekte hem als een *geestelijk wezen* uit de dooden op. Hierover verklaart de apostel duidelijk: „Want ook Christus is eenmaal voor de zonden gestorven, een gerechte voor de ongerechten, opdat hij u tot God zou brengen. Hij is wel gedood naar het vleesch, maar levend gemaakt naar den geest.” — 1 Petrus 3 : 18, *Leidsche vertaling*.

Zijn Opstanding

Opstanding der dooden beteekent een ontwaken uit den doodstoestand en een wederopstaan tot volkomen leven. De mensch Jezus was gestorven en moest als mensch voor altijd dood blijven, opdat zijn recht, om als menschelijk wezen te leven als loskoopprijs mocht dienen.

De opstanding van Jezus was tot op dien tijd de grootste openbaring van Gods macht, die de menschen ooit aanschouwden. Jezus' opstanding vormt een deel van Gods groot bevrijdingsplan voor de menscheid.

Daar dit waar is, was het te verwachten, dat Satan de vijand alle pogingen in het werk zou stellen, om de opstanding van Jezus te verhinderen, en dat, indien hem dit niet zou gelukken, hij alle mogelijke middelen zou benutten, om de menschen voor deze waarheid te verblinden. Dit vinden wij dan ook door het Bijbelsche bericht bevestigd. We kunnen redelijk aannemen, dat Satan de woorden der profetieën kende. Over Jezus stond gescheven: „Maar ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen; ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.” (Psalm 17 : 15) „Want Gij zult mijne ziel in de hel niet laten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; lieflijkheden zijn in Uwe rechterhand, eeuwiglijk.” (Psalm 16:10,11, Eng. vert.) Deze teksten zijn voldoende, om aan te toonen, dat de opstanding van Jezus te verwachten was. De eerste dag na Jezus' dood zullen de duivel en zijn onzichtbare engelen, en waarschijnlijk ook eenigen zijner aardsche vertegenwoordigers, feestgeviert en elkander met den dood van Jezus gelukgewenscht hebben. Toen ze weer eenigszins tot bezinning kwamen, zullen zij Jezus' woorden over zijn opstanding indachtig geworden zijn. Het bericht luidt namelijk: „Des anderen daags nu, welke is na de voorbereiding, vergaderden de Overpriesters en de Fariizeën tot Pilatus, zeggende: Heer! wij zijn indachtig, dat deze verleider, nog levende gezegd heeft: Na drie dagen zal Ik opstaan; Beveel dan dat het graf verzekerd worde tot den derden dag toe, opdat zijne discipelen misschien niet komen bij nacht, en Hem stelen, en zeggen tot het volk: Hij is opgestaan van de dooden; en zoo zal de laatste dwaling erger zijn dan de eerste. En Pilatus zeide tot henlieden: Gij hebt eene wacht, gaat heen, verzekert het, gelijk gij het verstaat. En zij heengaande,

verzekerden het graf met de wacht, den steen verzegeld hebbende." — Mattheüs 27 : 62-66.

Maar hoe konden de Overpriesters en de Farizeën weten, dat Jezus gezegd had, dat hij ten derden dage uit de dooden zou opstaan? De Schrift geeft ons geen enkel bewijs, dat Jezus deze uitspraak aan hen deed, noch in hun tegenwoordigheid of gehoorsafstand. Integendeel, de Schrift toont aan, dat Jezus uitsluitend aan zijn discipelen vertelde, dat hij op den derden dag zou opstaan. Maar hij zeide het hun in vertrouwen, en zelfs zij begrepen toen nog niet, wat het beteekende; eerst later begrepen zij het. — Mattheüs 16 : 21; 20 : 17-19; Marcus 9 : 31; Lucas 9 : 19-22; 18 : 31-33.

De logische oplossing moet zijn, dat Satan de vijand Jezus' woorden aan zijn discipelen kende, en dat hij den Farizeën deze gedachte ingaf. Satan zal zich vorgenommen hebben, de opstanding van Jezus, indien mogelijk, te verhinderen, en bij mislukking van dit eerste plan, de zinnen der menschen zoo te verwarren, dat zij niet zouden gelooven, dat Jezus uit de dooden opgestaan was. Hoewel het eerstgenoemde plan mislukte, is Satan er tamelijk goed in geslaagd, de waarheid van Jezus' opstanding te verdraaien. Intusschen heeft God zulk een overvloedig bewijsmateriaal over het feit van Jezus' opstanding verstrekt, dat allen het zouden kunnen begrijpen; en allen zullen het begrijpen, als hun verstand voor een juist begrip geopend wordt.

Bij een nadere beschouwing der vorengenoemde teksten bemerken wij, dat Jezus er steeds voor zorgde, alleen met zijn discipelen te zijn, als hij over zijn opstanding sprak. De Farizeën konden derhalve zijn opstanding binnen drie dagen niet verwachten, tenzij de vijand hun deze gedachte ingegeven had. Nadat de geestelijkheid deze ingeving van Satan ontvangen en toestemming van Pilatus verkregen had, voor bewaking

van het graf te zorgen, huurde de geestelijkheid een wacht en stelde deze bij het graf. Deze wachters hielden scherp de wacht, maar te bestemder tijd verscheen de engel Jehova's bij het graf, wentelde den steen af en opende daardoor het graf. De wachters, die door hetgeen zij hoorden en zagen zeer verschrikt werden, ijlden naar de stad, om de geestelijkheid te berichten, dat Jezus uit de dooden opgestaan was.

Onmiddellijk belegde de de onheilige driebond een vergadering, waarin de financieele, politieke en geestelijke machthebbers al hun wijsheid aanwendden, om zich uit dezen penibelen toestand te redden. Na veel heen en weer gepraat stelde het financieele gedeelte van dezen driebond een groote som gelds ter beschikking der geestelijkheid, die op haar beurt de wachters omkocht, om te liegen, zeggende: „Zegt: Zijne discipelen zijn des nachts gekomen, en hebben hem gestolen als wij sliepen. En indien zulks komt gehoord te worden van den Stadhouder, wij zullen hem tevreden stellen, en maken, dat gij zonder zorg zijt. En zij, het geld genomen hebbende, deden, gelijk zij geleerd waren. En dit woord is verbreid geworden bij de Joden tot op den huidigen dag.“ — Mattheüs 28 : 13-15.

Zij hebben dit plan zoo zorgvuldig uitgevoerd, dat het meerendeel der volkeren op aarde gedurende meer dan negentien honderd jaren niet aan de opstanding van Jezus geloofd heeft. Het gelukte den duivel, zooveel twijfel te verwekken, dat velen niet geweten hebben, of Jezus opgestaan is, of dat de discipelen zijn lichaam weggenomen hebben. Doch niettegenstaande deze poging van den vijand zorgde Jehova voor een overvloed van bewijzen, die voldoende is, om iederen zoeker naar waarheid toen en ook daarna tot de overtuiging te brengen, dat God Zijn geliefden Zoon uit den dood opwekte.

Het Bewijs

Toen God Jezus uit den dood opgewekt had, verscheen de groote Meester niet aan de geestelijkheid, opdat zij hem zien en getuige zijn mocht. Indien hij dit gedaan zou hebben, zouden zij zeker niet de waarheid over zijn opstanding verkondigd hebben. Men zal reeds bemerkt hebben, dat de Heere nimmer booze menschen als Zijn officieele getuigen gebruikt. Eenigen mogen wel in Zijn naam spreken, maar zij doen dit zonder volmacht. De Heere verkoos als getuigen zijner opstanding degenen, die trouw geweest waren en hem liefhadden.

Mattheüs was een betrouwbaar man. Eenigen tijd na de opstanding schreef hij zijn getuigenis, en daar hij de belofte des Heeren van tevoren ontvangen had, dat de woorden, die zijn discipelen op aarde zouden spreken, in den hemel bevestigd zouden worden, kan men het evangelie van Mattheüs als belangrijke en volstreckte waarheid aannemen. Zijn getuigenis zegt, dat laat na den sabbat, bij het aanbreken van den eersten dag der week, dien wij Zondag noemen, twee trouwe vrouwen zich naar het graf des Heeren begaven. Daar aangekomen, zagen zij een engel des Heeren, die hun in menschelijke gedaante verscheen. „Maar de engel antwoordende, zeide tot de vrouwen: Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was; Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft. En gaat haastiglijk heen, en zegt Zijnen discipelen, dat Hij opgestaan is van de dooden; en ziet, Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult gij Hem zien. Ziet, ik heb het ulieden gezegd! En haastiglijk uitgaande van het graf, met vreeze en groote blijdschap, liepen zij henen, om het Zijnen discipelen te boodschappen. En als zij heengingen, om Zijnen discipelen te bood-

schappen, zie, Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet! En zij, tot Hem komende, grepen Zijne voeten, en aanbaden Hem. Toen zeide Jezus tot haar: Vreest niet; gaat henen, boodschapt Mijnen broederen, dat zij heengaan naar Galilea, en aldaar zullen zij Mij zien." — Mattheüs 28 : 5-10.

De elf trouwe discipelen volgden zijn aanwijzingen en begaven zich naar Galilea, naar den berg, dien Jezus hun aangegeven had, en daar zagen zij hem en aanbaden hem. — Mattheüs 28 : 16, 17.

Eén der beste methoden, om de geloofwaardigheid van verschillende getuigen, die over één en hetzelfde onderwerp getuigen, vast te stellen, is het vergelijken dezer getuigenissen, om na te gaan, of zij in hoofdzaak met elkander overeenstemmen. Indien de ééne getuige woord voor woord precies hetzelfde zegt als de andere, kan men met bijna absolute zekerheid aannemen, dat beide getuigen een leugen vertellen, en dat zij hun getuigenis met een bepaalde bedoeling samengesteld hebben. Maar wanneer de cardinale punten dezer getuigenissen met elkander overeenstemmen, hoewel zij met andere woorden weergegeven worden, kan men vast overtuigd zijn, dat deze getuigen de waarheid spreken. Alle berichten dezer getuigen stemmen in hoofdzaak met elkander overeen. Een ieder dezer bracht zijn verslag op de hem eigene wijze uit, en allen spraken de waarheid.

Het getuigenis van Marcus is nagenoeg hetzelfde als dat van Mattheüs. (Marcus 16 : 1-7) Ook het getuigenis van Lucas is een bevestiging van de twee eerstgenoemde getuigenissen. Hij vertelt, dat de vrouwen naar het graf gingen en zagen, dat de steen afgewenteld was, en dat zij, na het graf betreden te hebben, het lichaam van Jezus niet vonden, en dat, terwijl zij in hun verslagenheid overlegden, hoe dit kwam, hun twee mannen (eigenlijk engelen) verschenen, die tot hen zeiden: „Wat zoekt

gij den Levende bij de dooden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan." — Lucas 24 : 5, 6.

Het getuigenis van Johannes is in bijzonderheden eenigszins verschillend, maar in werkelijkheid is het hetzelfde als dat van de andere drie verslaggevers. (Johannes 20 : 1-10) Deze discipelen verzamelden de feiten van de vrouwen, die het eerst bij het graf waren, en een ieder hunner vertelde de feiten, zooals hij ze uit den mond der vrouwen vernomen had en naar hetgeen hij zelf gezien had. Daar er in de hoofdfeiten geen verschil is, bestaat er geen reden, het getuigenis van één dezer getuigen te betwijfelen. Bovendien werd het bericht onder inspiratie geschreven en wordt door den Heere gewaarborgd, weshalve men het zonder meer als de waarheid kan aannemen.

Het lag in Gods voornemen, een onomstootelijk bewijs over de opstanding des Heeren te geven, niet in het belang van den vijand, maar in het belang van degenen, die toen en ook daarna verlangen zouden, in de waarheid onderricht te worden. Hiertoe verscheen de Heere bij verschillende gelegenheden aan zijn discipelen, telkens slechts voor korten tijd, en gaf hierdoor steeds een krachtig getuigenis, om hen te overtuigen. Hij verscheen niet in het lichaam, dat gekruisigd was. Als hij dat gedaan had, dan zouden zijn discipelen geneigd geweest zijn te denken, dat het de mensch Jezus was, die ingeslapen en daarna weer ontwaakt was. Jehova bewaarde dat lichaam op wonderlijke wijze tegen verderf, daar de Heere gezegd had, dat het de verderving niet zien zou. (Psalm 16 : 10) Toen Jezus van de dooden opgewekt was, was hij niet langer mensch, maar integendeel het uitgedrukte beeld Jehova's en was gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen. (Hebreëen 1 : 3; Filippenzen 2 : 6-11) Dat zou voor een menselijk wezen onmogelijk zijn. Vleesch en bloed

kunnen het koninkrijk Gods niet beërven. — 1 Corinthiërs 15 : 50.

Nadat Jezus van de dooden opgestaan was, verklaarde hij: Ik ben . . . de levende; ik was dood en ben levend geworden, en zie, ik leef tot in alle eeuwigheid en bezit de sleutels van den Dood en de Onderwereld." (Openbaring 1 : 18, *Leidsche vert.*) Verder zeide hij, dat hem alle macht in hemel en op aarde gegeven was. (Mattheüs 28 : 18) Daar hij dus bekleed was met alle macht in hemel en op aarde, blijkt, dat onze Heere de macht bezat, naar eigen verkiezing een lichaam te scheppen, waarin hij aan zijn discipelen zou kunnen verschijnen, en dit verklaart tevens het feit, dat hij bij verschillende gelegenheden in verschillende lichamen verscheen. Ware hij in het lichaam verschenen, waarmede hij gekruisigd was, dan zouden zij hem onmiddellijk herkend hebben, maar zooals men zich zal herinneren, herkende Maria hem niet eerder dan toen hij op de hem eigen wijze tot haar sprak. Zijn vele verschijningen, die de getuigen kort na zijn opstanding hadden, zijn in het kort de volgende:

Op Zondagmorgen, op den eersten dag der week, namelijk den morgen zijner opstanding, zag Maria Magdalena hem bij het graf, „en zij wist niet, dat het Jezus was. Jezus zeide tot haar: Vrouwel wat weent gij? Wien zoekt gij?" (Johannes 20 : 14-17) Maria dacht bij deze gelegenheid, dat het de hovenier was, totdat zij den bekenden klank van zijn stem hoorde.

Op denzelfden morgen zagen de vrouwen, die van het graf terugkeerden, den Meester. „En als zij heengingen, om Zijnen discipelen te boodschappen, zie, Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet! En zij, tot Hem komende, grepen Zijne voeten, en aanbaden Hem. Toen zeide Jezus tot haar: Vreest niet; gaat henen, boodschapt Mijnen broederen, dat zij heengaan naar

Galilea, en aldaar zullen zij Mij zien." — Mattheüs 28 : 9, 10.

Simon Petrus zag Jezus denzelfden dag dicht bij Jeruzalem. (Lucas 24 : 34) Op denzelfden Zondagmorgen haalde Jezus op den weg naar Emmaus twee der discipelen in en hij reisde met hen als een onbekende, en werd eerst herkend, toen hij met hen aan tafel zat en op de hun bekende wijze de spijzen zegende. — Lucas 24 : 13-21, 30, 31.

Op den avond van dienzelfden Zondag zagen tien der discipelen hem bij Jeruzalem. — Johannes 20 : 19-25.

Daarna verscheen hij zijn discipelen te Jeruzalem, toen Thomas onder hen was. Dit gebeurde een week na de opstanding. — Johannes 20 : 26-29.

Eenige dagen later, toen zeven zijner discipelen op de zee van Galilea vischten, verscheen hij hen en voerde een gesprek met hen. — Johannes 21 : 1-13.

Eenige dagen daarna verscheen hij de elven op een berg bij Galilea. — Mattheüs 28 : 16-20.

Verder verscheen hij een groep van meer dan vijf honderd broederen, die in Galilea vergaderd waren. — 1 Corintheërs 15 : 6.

Bij een andere gelegenheid zag hem Jacobus alleen. — 1 Corintheërs 15 : 7.

Zijn laatste verschijning aan zijn discipelen was op den Olijfberg ter gelegenheid van zijn hemelvaart. — Handelingen 1 : 6-9.

Saulus van Tarsen had tegen den Heere gestreden en hem vervolgd. Vast besloten, de discipelen des Heeren ter dood te brengen, was Saulus op weg naar Damascus, toen hem plotseling een licht omscheen, dat veel helderder scheen dan de zon op den middag. Dit was een openbaring des Heeren van de heerlijkheid, waarin hij opgestaan was. De Heere sprak tot Saulus en zeide: „Ik ben Jezus, dien gij vervolgt." (Handelingen 9 : 1-9)

Later kreeg Saulus van Tarsen den naam Paulus. Hij nam den Heere aan en werd verwekt en gezalfd door den heiligen geest. Hij werd een bijzondere dienaar van Christus en werd met macht en autoriteit bekleed, om het Woord der Waarheid te verkondigen. — 1 Corinthiërs 1 : 1, 2.

Over den Meester, Jezus van Nazareth, schrijvende zeide Paulus: „Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb: dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften; en dat Hij is van Cefas gezien, daarna van de twaalven. Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broederen op eenmaal, van welke het meerder deel nog overig is, en sommigen ook zijn ontslapen. Daarna is Hij gezien van Jacobus, daarna van al de Apostelen. En ten laatste van allen is Hij ook van mij, als van een ontijdig geborene, gezien.“ — 1 Corinthiërs 15 : 3-8.

Voorts houdt de Apostel Paulus een bewijsvoering over de opstanding des Heeren, waarin hij op duidelijke en overtuigende wijze betoogt, dat Christus Jezus van de dooden opgestaan is, dat zijn opstanding noodzakelijk was, en dat indien hij niet uit den dood opgestaan zou zijn, er geen hoop voor de menschheid zou bestaan. Maar hij verklaart met nadruk, dat Christus van de dooden opgestaan is en de eerstgeborene geworden is dergenen, die slapen, en dat de opstanding van Christus Jezus een waarborg is, dat in Gods bestemden tijd anderen, die gestorven zijn, opgewekt zullen worden. — 1 Corinthiërs 15 : 12-26.

Verder schreef Paulus, dat God een dag gesteld heeft, waarin Hij de wereld oordeelen zal, en dit voor allen verzekerd heeft, door Christus Jezus van de dooden op te wekken. — Handelingen 17 : 31.

De geliefde Apostel Johannes, die den Heere tot het einde toegewijd en trouw bleef, schreef onder inspiratie het volgende over den Heere Jezus: „Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze oogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens. (Want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen, en verkondigen ulieden, dat eeuwige leven, hetwelk bij den Vader was, en ons is geopenbaard). Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met den Vader, en met Zijnen Zoon Jezus Christus.“ — 1 Johannes 1 : 1-3.

De opstanding van den Heere Jezus Christus is door de Schrift zoo onweerlegbaar en overtuigend bewezen, dat bij iemand, die gelooft, dat de Bijbel het geschreven Woord Gods is, geen twijfel kan blijven bestaan.

Het Zoenoffer

De waarde van het volkomen menschelijke leven, dat aan het kruis neergelegd werd, terwijl het recht op dat leven bleef bestaan, vormde den koopprijs of rantsoenprijs, dat wij, zooals reeds uiteengezet werd, verdienste noemen. Jezus stierf aan het kruis, maar zijn recht om te leven werd niet weggenomen. Er bestaat een groot verschil tusschen leven en het recht om te leven. Adam bezat het recht om te leven, maar hij zondigde. Zoodra het oordeel over hem geveld was, verloor hij het recht op leven, en toch leefde hij nog 930 jaar. Jezus stierf inderdaad aan het kruis, maar aangezien hij als een vrijwillig offer stierf, behield hij zijn recht op leven, en dit ging dus niet verloren.

Doordat Adam zonde beging, zag God Zich genoodzaakt, Adam ter dood te veroordeelen. Als Adam of

een zijner nakomelingen ooit verlost zal worden, zoo kan dit slechts geschieden, nadat het offer voor de zonde gebracht is, en dit offer is de loskoopprijs, namelijk de verdienste, de waarde of het recht op een volmaakt menschelijk leven. Dit moet in den hemel aangeboden worden. Wilde Jezus dus zijn zoenoffer aanbieden, dan moest hij van de dooden als een geestwezen opgewekt worden, in de tegenwoordigheid Gods in den hemel zelf verschijnen en daar de waarde van zijn offerande bij het gerechtshof, waar het oordeel geveld was, aanbieden. — Hebreëen 9 : 20-26.

Het bewijs is overtuigend, dat Jezus vleesch geworden is en onder de menschen woonde; dat hij den dood stierf, ten einde den loskoopprijs voor de menscheit te verschaffen; dat God hem uit den dood als een goddelijk wezen opwekte en hem tot een plaats boven alle anderen in het universum verhief, God alleen uitgezonderd. „Die, hoewel hij Gods gestalte had, er niet aan dacht, zich wederrechtelijk Gode gelijk te maken, maar van zichzelf afstand deed, door een knechtsgestalte aan te nemen en den menschen gelijk werd. In de gedaante van een mensch aangetroffen, vernederde hij zich en werd gehoorzaam tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft God hem ook uitermate verhoogd, en hem een naam gegeven die boven alle namen is; opdat in den naam van Jezus zich buigen zullen alle knieën dergenen, die in den hemel en op de aarde en onder de aarde zijn, en alle tongen bekennen zullen, dat Jezus Christus de Heer is, ter eere Gods des Vaders.“ — Filippenzen 2 : 6-11, *Diaglott.*

Voorschaduw

Nu kunnen wij het beeld begrijpen, dat gemaakt werd, toen Abraham zijn zoon Izak offerde. Hierin stelde Abraham Jehova God voor. Izak zijn eenige zoon was

een voorbeeld van Jezus, den geliefden en eeniggeboren Zoon Jehova's. Abraham ging zoo ver als mogelijk was, zijn zoon als een levend slachtoffer te offeren, zonder hem in werkelijkheid het leven te nemen. Maar het beeld ging ver genoeg, om aan te toonen, dat God Zijn geliefden Zoon als een levend slachtoffer zou offeren, en dit was de les, die Jehova wilde geven. In het oogenblik, toen Abraham zijn hand uitstreckte, om zijn zoon met het mes te dooden, hield God hem terug en „de Engel des Heeren riep tot hem van den hemel, en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik! Toen zeide Hij: Streck uwe hand niet uit aan den jongen, en doe hem niets! want nu weet Ik, dat gij God vreezende zijt, en uwen zoon, uwen eenige, van Mij niet hebt onthouden.“ — Genesis 22 : 11, 12.

Toen en op die plaats gaf God aan Abraham de belofte, waarin alle menschen betrokken zijn, omdat zij de komst van den grooten Bevrijder der menschheid aankondigt, door wien alle volken der aarde gezegend zullen worden. Wij lezen: „Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de Heere; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt; Voorzeker zal Ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poorten zijner vijanden erfelijk bezitten. En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijne stem gehoorzaam geweest zijt.“ — Genesis 22 : 16-18.

Verder werd de dood van Jezus voorschaduwd door het Pascha, dat in Egypte ingesteld werd. (Exodus 12 : 1-12) Op den tienden dag van de maand Nisan werd een volkomen, smetteloos lam genomen. Op den veertienden dag dierzelfde maand moest dat lam geslacht en zijn bloed aan de deurposten gestreken worden, het-

geen dan een teeken der bescherming was voor den eerstgeborene van het gezin, dat in het betreffende huis woonde. Dit was een voorzorgsmaatregel, die de bevrijding der Israëlieten uit Egypte voorafging. Het tegenbeeld van dat lam was Jezus, zooals geschreven staat: „Des anderen daags zag Johannes Jezus tot zich komende, en zeide: Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!“ (Johannes 1 : 29) „En ik zag, en zie! in het midden van den troon en van de vier dieren, en in het midden van de ouderlingen, een Lam, staande als geslacht, hebbende zeven hoornen, en zeven oogen; dewelke zijn de zeven geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen.“ — Openbaring 5 : 6.

Het getal zeven in den laatstgenoemden tekst is een symbool der volmaaktheid; hoornen zijn een symbool van volkomen macht en oogen een symbool van volkomen wijsheid. Zoomede toont deze tekst aan, dat het groote, tegenbeeldige Lam Gods met volkomen wijsheid en macht en autoriteit bekleed zou worden, ten einde het goddelijke plan ten uitvoer te brengen. De Schrift toont aan, dat Jezus dit alles inderdaad ontving. — Mattheüs 28 : 18.

Het Lam, dat op het Pascha geofferd moest worden, moest een „volkomen lam... een manneken, een jaar oud“ zijn. (Exodus 12 : 5) De Apostel Petrus schrijft onder inspiratie in een zijner brieven over den loskoopprijs, die door Jezus' bloed verschaft werd, o. a.: „Maar met het dierbare bloed van Christus, als dat van een onschuldig en onbevlekt lam.“ — 1 Petrus 1 : 19, *Luther*.

Jezus als het tegenbeeldige Pascha-Lam moest zich op den tienden dag van Nisan aan de Joden aanbieden. Het was op den tienden dag van Nisan, dat Jezus Jeruzalem binnenreed en zich den Joden aanbood (Mattheüs 21 : 1-9) Ten einde het voorbeeld te vervullen moest hij

op den veertienden dag van Nisan sterven, en inderdaad werd hij op den veertienden Nisan gekruisigd..

Het Beeld van den Tabernakel

God gebod Mozes, in de woestijn een tabernakel te bouwen, die in het bijzonder gebruikt werd voor de offeranden op den grooten verzoendag, die het groote zoenoffer, dat door den dood en de opstanding van Jezus verschaft werd, voorstelden. Deze verzoendag werd eenmaal per jaar gevierd. Op dien dag werd een welgeschapen var in den voorhof geslacht. Het bloed van dien var werd in een bekken gedaan, en met dit bloed en reukwerk en een wierookvat met vurige kolen van het altaar begaf de hoogepriester zich van den voorhof naar het heilige der heiligen. Daar verbrandde hij het reukwerk in het wierookvat voor het verzoendeksel en spregde dan het bloed op het verzoendeksel en zevenmaal voor het verzoendeksel.

Hier werd een voorbeeld van het groote zoenoffer gegeven. De var in den voorhof voorschaduwde den volmaakten mensch Jezus op aarde. De voorhof stelde den toestand op aarde en niet dien in den hemel voor. Het heilige der heiligen is een beeld van den hemel. Israël's hoogepriester stelde Christus Jezus, den Gezalfde voor als den Priester, die het plan Jehova's uitvoert. De dood van den var in den voorhof stelde den dood van den mensch Christus Jezus voor. Het verschijnen van den hoogepriester in het heilige der heiligen met het bloed voorschaduwde de verschijning van Christus Jezus den grooten Hoogepriester in den hemel, terwijl hij de waarde van zijn volmaakt menschelijk leven als een zoenoffer aanbiedt.

De Apostel Paulus maakt dit onderwerp in zijn bewijsvoering in het negende hoofdstuk van Hebreën

duidelijk. Eerst toont de apostel aan, dat de tabernakel slechts een schaduwbeeld van iets beters was, dat komen zou, en voegt er dan aan toe: „Volgens de wet wordt nagenoeg alles met bloed gereinigd; zonder bloedstorting heeft geen vergiffenis plaats. Dus moesten noodwendig de afbeeldingen der hemelsche zaken met die middelen gereinigd worden, maar de hemelsche zaken zelve met hoogere offers dan die. Want Christus is niet ingegaan in een met handen gemaakt heiligdom — tegenbeeld van het waarachtige — maar in den hemel zelve, om nu voor Gods aangezicht te onzen bate te verschijnen. Hij behoefde ook niet dikwijls zichzelf op te dragen, zooals de hogepriester jaarlijks het heiligdom binnentreedt met bloed dat het zijne niet is; want dan zou hij dikwijls van de schepping der wereld af hebben moeten lijden; maar nu is hij slechts eenmaal, bij de voleinding der wereld, verschenen om door zijn offerande de zonden te delgen. En evenals het vaststaat dat de menschen eenmaal moeten sterven en het oordeel daarop volgt, zoo zal ook de Christus, nadat hij eenmaal geofferd is om veler zonden weg te nemen, ten tweede male verschijnen, nu niet om de zonden der menschen, maar tot redding van hen die hem wachten.“ — Hebreë 9 : 22-28, *Leidsche Vertaling*.

De Messias

Is Jezus de Messias? Het is natuurlijk van groote beteekenis, deze vraag uit de Schrift te kunnen beantwoorden, en daaruit het antwoord zoo duidelijk te kunnen vaststellen, dat aan zijn juistheid niet getwijfeld behoeft te worden. De eerste profetie, die op den Messias betrekking heeft, is: „De Scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijne voeten, totdat Silo komt, en Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn.“ — Genesis 49 : 10.

De hierin genoemde Silo is de Messias. Hem zullen alle volken gehoorzaam zijn. Hieruit blijkt dus duidelijk, dat hij, die de Messias is, tevens de groote Bevrijder der menschheid moet zijn, van wien Mozes een voorbeeld was, toen hij de Israëlieten uit Egypte bevrijdde. (Deuteronomium 18 : 15, 18) Door de voorgaande beschouwing van al het bewijsmateriaal komt men tot de gevolgtrekking, dat de Logos de Verlosser des menschen, de groote Messias en de Bevrijder is.

De identificatie van den Messias is langen tijd door millioenen oprechte menschen, zoowel Joden als Heidenen, betwijfeld geworden. De ware Joden gelooven, wat Mozes en de andere profeten Gods getuigden. Intusschen moest de onderzoeker der Schrift kunnen inzien, wie er belang bij heeft, de menschen over den Messias in onwetendheid te houden. De Apostel Paulus zegt duidelijk over de Joden: „Hunne zinnen waren verblind.“ (2 Corinthiërs 3 : 14, *Diaglott*) De identificatie van den Messias zou ongetwijfeld de harten dergenen, die gelooven, verheugen. Het zou voor hen een blijde boodschap zijn. Evangelie beteekent blijde boodschap. Nu schrijft de geïnspireerde getuige over de blijde boodschap van den Messias het volgende: „Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zoo is het bedekt in degenen, die verloren gaan: in welke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongeloovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is.“ — 2 Corinthiërs 4 : 3, 4.

Satan de vijand, de god dezer wereld, heeft de verblindheid, die zoowel over de Joden alsook over het grootste gedeelte der andere natiën gekomen is, veroorzaakt. Hij heeft verschillende middelen aangewend, om dit ten uitvoer te brengen. Hij greep iedere gelegenheid aan, om de menschen voor Gods plan te verblinden, en

hun zinnen van God en Zijn wegen der bevrijding af te keeren. Wij zullen nu eenige der profetieën, die op den Messias betrekking hebben, onderzoeken.

Messias beteekent gezalfde. Christus beteekent hetzelfde. Gezalfd beteekent, dat degene, die gezalfd is, met autoriteit bekleed is, om ten behoeve van dengene, die de zalving verleende, te handelen. De Messias is derhalve met autoriteit bekleed, om als de groote Uitvoerder van Jehova God op te treden. Wij moeten verwachten, iets in de profetieën te vinden, dat ons in staat zal stellen, te beslissen, wie de Messias is, en dat tevens andere bewijzen, die hiermede in verband staan, zal bevestigen.

Profetie is het lang van te voren opteekenen van gebeurtenissen, die in de toekomst zullen plaatsvinden. Geen mensch is in staat toekomstige gebeurtenissen waarheidsgetrouw vooruit te vertellen. Maar God, die het einde vanaf den beginne kende, kan ons toekomstige gebeurtenissen vooruit aankondigen. In het verleden heeft God verschillende menschen als werktuigen gebruikt, om Zijn profetieën uit te spreken en op te teekenen. De onzichtbare macht van Jehova God, namelijk zijn heilige geest, die op den geest van heilige mannen van ouds inwerkte, dreef hen er toe, gebeurtenissen op te teekenen, die eerst in de toekomst zouden plaatsvinden. Deze menschen begrepen echter niet, wat zij profeteerden. Het waren profetieën van den Almachtigen God, en deze menschen of profeten schreven deze dingen slechts neer onder leiding van den heiligen geest. — 2 Petrus 1 : 21.

De Apostel Petrus getuigt, dat de heilige profeten de dingen, die ze schreven, niet begrepen. (1 Petrus 1 : 11, 12) Waarom begrepen zij ze dan niet? Omdat Gods bestemde tijd, dat deze dingen door de menschen begrepen zouden worden, nog niet gekomen was, en om-

dat de heilige geest, die den menschen kennis en inzicht geeft, nog niet uitgestort was. Thans is echter de tijd gekomen, waarin deze profetieën beter begrepen kunnen worden, en zij, die zich den Heere volkomen gewijd hebben en ze trachten te doorgronden, ontvangen het voorrecht, de diepere dingen van Zijn Woord te begrijpen. (1 Corinthiërs 2 : 9, 10) Een ieder, die met oprechte bedoelingen in zijn hart, deze profetieën leest en hun vervulling waarneemt, kan ze begrijpen.

Maar hoe kunnen wij weten, of wij de juiste uitlegging van een profetie hebben? Indien wij weten, dat God zekere dingen, die later zouden gebeuren, vooruit aankondigde, en wij daarna precies deze dingen, die Hij voorzegd had, in vervulling zien gaan, dan kunnen wij zeker zijn, dat dit een vervulling van goddelijke profetie is.

Een voorbeeld hiervoor is Daniël's profetie over den tijd van het einde der heerschappij der natiën. In het twaalfde hoofdstuk vers vier maakt Daniël melding, dat er in dien tijd velen heen en weer zouden trekken en dat de wetenschap zich vermeerderen zou. Iedereen is heden getuige van de vervulling dezer profetie.

Profetie kan eerst begrepen worden, nadat zij zich vervuld heeft, of terwijl zij nog in vervulling gaat. Wanneer zij in vervulling gegaan is, noemen wij deze vervulling terecht vaststaande feiten, d. w. z. feiten, die als zwijgende getuigen het plaatsvinden van zekere gebeurtenissen betuigen, die te voren als goddelijke profetie aangekondigd waren.

Laat ons nu met dezen regel in gedachte eenige der in den Bijbel opgeteekende profetieën betreffende den Messias onderzoeken, en dan nagaan, in hoeverre Jezus van Nazareth deze profetieën vervulde. Wanneer dit onderzoek dan boven allen twijfel vaststelt, dat hij ze werkelijk vervulde, zou dat een onomstootelijk

bewijs zijn, dat hem als den grooten Messias identificeert, van wien Mozes een voorbeeld was. Wij zullen zien, dat deze profetieën zijn geboorte, dood en opstanding vooruit aankondigden.

Door den Profeet Jesaja voorspelde God: „Ziet, eene maagd zal zwanger worden, en zij zal eenen Zoon baren, en Zijnen naam Immanuël heeten.” (Jesaja 7 : 14) Maria, de moeder van Jezus, werd zwanger bevonden uit den heiligen geest; en baarde daarna in vervulling der profetie het kind Jezus. — Mattheüs 1 : 18-25.

De profeet Gods voorspelde, dat dit kind de Verlosser en Heerscher zou zijn, en dat het in Bethlehem geboren zou worden. (Micha 5 : 1) Jezus werd te Bethlehem geboren, juist zooals de profeet voorzeggd had. — Mattheüs 2 : 4, 5; Lucas 2 : 9-11.

Dan werd geprofeteerd, dat de Messias uit den stam Juda komen zou. (Genesis 49 : 10) Maria, de moeder van het kindeke Jezus, was uit den stam Juda, evenals haar echtgenoot Jozef. — Lucas 3 : 23-28.

Gods profeet zeide vooruit, dat Hij, die geboren zou worden, om de Messias te worden, de Vorst des Vredes zijn zou, wiens regeering vrede op aarde en in de menschen een welbehagen brengen zou. (Jesaja 9 : 5, 6) Toen Jezus geboren werd, zong de engelenschaar des hemels over hem: „Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!” — Lucas 2 : 14.

De Profeet Jeremia voorspelde, dat er een poging zou gedaan worden, om Jezus te dooden, en dat, om dit ten uitvoer te brengen, andere kinderen gedood zouden worden. (Jeremia 31 : 15) Deze profetie werd kort na Jezus' geboorte vervuld, toen Herodes gelastte, dat alle kinderen onder een bepaalden leeftijd omgebracht moesten worden. — Mattheüs 2 : 16-18.

Ook werd door den profeet Gods voorzien, dat de ouders van Hem, die de groote Messias zijn zou, met het kind naar Egypte zouden vluchten, en dat de Zoon Gods uit Egypte geroepen zou worden. De Schrift toont aan, dat dit in vervulling ging, toen Jezus naar Egypte gebracht werd en na den dood van Herodes terugkeerde. — Hosea 11 : 1; Mattheüs 2 : 15.

De profeten hebben vooruit verkondigd, dat hij, die de Bevrijder zijn zou, een Nazarener genoemd zou worden. Zijn ouders namen Jezus als kind mede naar Nazareth in vervulling dezer profetie. — Mattheüs 2 : 22, 23.

De Profeet David schreef over den Messias, dat hij zou komen, om den wil Gods te doen. (Psalm 40 : 8, 9) De apostel verklaart, dat Jezus deze profetie vervulde. — Hebreëen 10 : 7.

Verder schreef dezelfde profeet over den Messias: „Want om Uwentwil draag ik versmaadheid; schande heeft mijn aangezicht bedekt. Ik ben mijnen broederen vreemd geworden, en onbekend aan mijner moeders kinderen: Want de ijver van Uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden dergenen, die U smaden, zijn op mij gevallen.“ (Psalm 69 : 8-10) Steeds heeft Satan Jehova gesmaad, zooals uit de vorige hoofdstukken gebleken is, en het getuigenis toont aan, dat deze zelfde smaadheden op Jezus vielen, toen hij kwam. — Romeinen 15 : 3.

Jesaja profeteerde over den Messias en zeide: „Wie heeft onze prediking geloofd? en aan wien is de arm des Heeren geopenbaard?“ (Jesaja 53 : 1) Johannes vermeldt, dat Jezus in bijzondere wijze deze profetie vervulde. — Johannes 12 : 37, 38.

Jesaja profeteerde voorts over den Messias: „Hij was veracht, en de onwaardigste onder de menschen.“ (Jesaja 53 : 3) De Apostel Johannes getuigde van Jezus: „Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem

niet aangenomen." (Johannes 1 : 11) Wij hebben ruime bewijzen, hoe de Joden Jezus verwierpen en verachtten.

Verder profeteerde Jesaja over den Messias, dat hij om onzer overtredingen wil verwond zou worden: „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijnen mond niet open. Hij is uit den angst en uit het gericht weggenomen, en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? want Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding Mijns volks is de plage op Hem geweest. En men heeft Zijn graf bij de goddeloozen gesteld, en Hij is bij de rijken in Zijnen dood geweest; omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijnen mond geweest is." (Jesaja 53 : 7-9) Dit alles vervulde Jezus, waarvoor het bewijs in dit hoofdstuk reeds gegeven werd. Toen hij voor het hoogste gerechts-hof van Israëel en daarna voor Pilatus gebracht werd, verdedigde hij zich niet; tusschen twee moordenaars werd hij gekruisigd, en hij werd begraven in het graf van den rijken Jozef van Arimathea.

Dan profeteerde Jesaja nog betreffende den Messias, dat zijn ziel tot een schuldoffer gesteld zou worden. (Jesaja 53 : 10) Het hierboven gegeven getuigenis heeft ons duidelijk gemaakt, hoe Jezus tot een groot zond-offer voor de menschheid werd.

De Profeet David schreef over den Messias: „Zij deelen Mijne kleederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad." (Psalm 22 : 19) Mattheüs getuigt, dat deze profetie letterlijk in vervulling ging, toen bij de kruisiging van Jezus het lot voor zijn kleederen geworpen werd, en deze onder de soldaten verdeeld werden. — Mattheüs 27 : 35.

De wet bepaalde, dat van het Paschalam geen enkel been gebroken mocht worden. (Numeri 9 : 12) Het tegenbeeld moest dus ook in vervulling gaan, naar wij ver-

wachten kunnen. Ook over den Messias staat geschreven: „Hij bewaart al zijne beenderen; niet één van die wordt gebroken (Psalm 34 : 21; 22 : 18) Toen Jezus gekruisigd werd, braken zij niet één zijner beenderen, en het bericht luidt, dat dit aldus geschiedde, opdat de profetie vervuld zou worden. — Johannes 19 : 33-36.

De opstanding desgenen, die aldus gedood zou worden, en die het tegenbeeld van David was, was door den profeet vooruit aangekondigd: „Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uwe Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; lieflijkheden zijn in Uwe rechterhand eeuwiglijk.“ (Psalm 16 : 10, 11) Deze profetie ging in ieder opzicht in vervulling. Jezus werd van de dooden opgewekt en Zijn lichaam zag de verderving niet, zooals reeds aangetoond werd.

Dit zijn profetische getuigenissen, die jaren voor de geboorte van Jezus opgeteekend werden, en deze profetieën werden tot in bijzonderheden aan Jezus vervuld. Dit zou reeds voor iederen redelijken denker voldoende moeten zijn, om hem tot de overtuiging te brengen, dat Jezus de Zoon Gods was, namelijk de groote Verlosser der menschen, de Gezalfde, de Messias, degene, die de Bevrijder der menschheid zijn zal. Doch we hebben niet alleen deze aanwijzingen. Laat ons nu eens eenige directe en positieve getuigenissen, die door menschen, die door den heiligen geest geïnspireerd waren, gegeven werden, onderzoeken.

God gaf aan Abraham de belofte, dat in zijn zaad alle geslachten der aarde gezegend zouden worden, en de Apostel Paulus verklaart nadrukkelijk, dat dit beloofde zaad, waardoor deze zegeningen moeten komen, Christus de Messias is. — Galaten 3 : 16.

Op Pinksteren getuigde de Apostel Petrus onder inspiratie voor de Joden, dat degene, dien zij booswillig gekruisigd hadden en die daarna uit den dood opgestaan was, Christus is. — Handelingen 2 : 23-36.

Zion is Gods organisatie, zooals wij reeds gezegd hebben. De Apostel Paulus, die over Jezus Christus den Heiland en Verlosser der menschheid spreekt, zegt: „De Bevrijder zal uit Zion komen.” (Romeinen 11 : 26, Eng. vert.) Aldus identificeert de Schrift den Logos, die later Jezus werd, die gekruisigd werd en van de dooden opstond, duidelijk als den grooten Bevrijder der menschheid.

Vanaf den tijd, dat Jezus in Maria ontvangen werd, dus nog voor zijn geboorte, totdat hij aan het kruis hing, nam Satan de vijand alle mogelijke middelen te baat, om Jezus te vernietigen. God veroorloofde den tegenstander zijn volle macht te gebruiken, doch nimmer stond Hij hem toe, dat hij iets bereikte. Hij kan ook tegen God niets bereiken. God had vooruit bepaald, dat Zijn geliefde Zoon niet in den dood gelaten zou worden, en toen Jezus uit den dood opstond, vervulde hij de profetie: „Hij zal den dood verslinden tot overwinning.” (1 Corinthiërs 15 : 54; Jesaja 25 : 8) Hij is het, die eens dood was en nu voor eeuwig leven zal, en hij heeft de sleutels der hel (graf) en des doods. Hij is met alle macht en autoriteit bekleed en is in staat volkomen te redden en te bevrijden, en als Gods bestemde tijd gekomen is, zal hij de menschheid bevrijden en den gehoorzamen alle zegeningen schenken, die God bereid houdt voor degenen, die Hem liefhebben.

HET RIJK IN VOORBEREIDING

Hoofdstuk X

EEN WERELDRIJK is een uitgestrekte heerschappij, die de opperste macht en soevereiniteit uitoefent. Het rijk, waarnaar in dezen titel verwezen wordt, is Gods heerschappij of koninkrijk, dat de opperste macht bezit en uitoefent in het belang Zijner schepselen, en meer in het bijzonder in het belang der menschheid. Die heerschappij of dat koninkrijk is aan den geliefden Zoon Gods opgedragen en wordt daarom terecht het Rijk van den Messias genaamd. Daar de oppermacht echter van den God des hemels komt, staat dit rijk ook als het Koninkrijk der hemelen bekend. Wij moeten echter niet de gevolgtrekking maken, dat God niet altijd Zijn gehoorzame schepselen geregeerd heeft. Wij hebben geen bericht, wanneer Jehova Zijn soevereine macht begon uit te oefenen. De Schrift spreekt echter van den priester Melchizedek, den priester des Allerhoogsten Gods, die den uitvoerder Gods voorstelt, hoe hij ten allen tijde het goddelijke plan ten uitvoer brengt. Een bericht over het begin zijner dagen en het einde zijns levens is niet gegeven.

Maar hier beschouwen wij Gods plannen en maatregelen, die met de menschheid verband houden. God schiep de aarde voor 's menschen woonplaats. (Jesaja 45 : 12, 18) Het is Gods uitdrukkelijk voornemen, dat de volkomen mensch heerschappij over de aarde zal hebben. De eerste opziener des menschen, Lucifer, die zich aan de verschrikkelijke daad van verraad tegenover

God schuldig maakt, deed den mensch van God afkeeren, waardoor de mensch het leven en het recht op leven verloor. Lucifer, die nu Satan de duivel is, bouwde uit eigen beweging een groote organisatie, om den mensch aan zich onderworpen te houden en zijn aandacht van Jehova af te leiden, ten einde de vereering des menschen te kunnen ontvangen. Gods plan en voornemen is nu, den mensch van de macht en den invloed des duivels te bevrijden en hem tot zijn vroegeren levensstaat en de daarbij behorende zegeningen te herstellen. Met dit doel sticht God een machtig koninkrijk met Zijn geliefden Zoon als Koning. Het ligt in Gods bedoeling, dat met Christus Jezus honderd vier en veertig duizend anderen zullen verbonden zijn, die een deel van zijn rijk zullen vormen. Bij de stichting van dit rijk overhaast God Zich niet, maar schrijdt majestueus voorwaarts, overeenkomstig Zijn goeddunken.

Zowel Zion als Jeruzalem zijn namen, die voor Gods organisatie gebruikt worden. Uit deze organisatie Zion moet de Bevrijder komen. (Romeinen 11 : 26) Natuurlijk moet de grondslag van dit groote rijk in Gods organisatie gelegd worden. Daarom staat er geschreven: „Daarom, alzoo zegt de Heere Heere: Ziet, Ik leg eenen grondsteen in Zion, eenen beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten.” (Jesaja 28 : 16) Zonder eenigen twijfel heeft deze tekst betrekking op Jezus Christus, den geliefden Zoon Gods, aan wien God alle macht in hemel en op aarde opgedragen heeft. Het groote rijk wordt symbolisch door een steenen gebouw voorgesteld, waarvan Christus den grondsteen vormt. Hij werd op de proef gesteld en bewees onder de zwaarste proeven zijn trouw en toewijding aan God. God kan hem gerust Zijn volle vertrouwen blijven schenken. Hij verdiende den titel „Getrouw en Waarachtig”.

Jezus wordt den „kostelijken hoeksteen“ genoemd, omdat hij voor Jehova de kostbaarste schat Zijns 1 arten is. Hij is de schoonste van tienduizend, en alles aan hem is liefelijk. „Gord Uw zwaard aan de heup, o Held! Uwe majesteit en Uwe heerlijkheid. . . . Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugdeolie, boven Uwe medegenooten.“ — Psalm 45 : 4, 8.

Jezus is de grondsteen, die „wel vast gegrondvest is“, een, die niet verwijderd kan worden, en steeds voor de waardigheid, eer en goeden naam van Jehova God instaat. Deze eerste steen is de grond- en uiterste hoeksteen van het rijk, dat Gods groot plan tot bevrijding der menschheid verwerkelijken zal.

Wat den tijd van het leggen dezer fundeering betreft, hebben wij het bewijs uit de Schrift, dat het gebeurde, toen Jezus zich aan den Jordaan wijdde. In die dagen zeide Johannes over hem: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.“ (Johannes 1 : 29) Ongeveer in dezen tijd kwam Jezus af tot den Jordaan, om door Johannes gedoopt te worden. Daar werd de profetie, die hem betrof, vervuld, namelijk: „Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de rol des boeks is van mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uwe wet is in het midden mijns ingewands.“ — Psalm 40 : 8, 9; Hebreë 10 : 7.

Jezus wordt verder voorgesteld als een geslacht lam. Vanaf dien tijd aan den Jordaan werd hij als geslacht, als het groote zoenoffer voor het welzijn der menschheid gerekend. In Openbaring 13 : 8 staat over hem geschreven: „Het Lam geslacht vanaf de grondlegging der wereld.“ (Engelsche vertaling) Hierdoor is dus de tijd van deze kostbare grondlegging vastgesteld, namelijk op het oogenblik, dat Jezus in den Jordaan gedoopt en door den heiligen geest verwekt werd.

Medeheerschers

Vóór Jezus' eerste komst had God Zijn plan ontworpen. Dit plan geeft aan, dat op dit kostbare fundament een gebouw gezet zal worden, dat uit andere steenen zal bestaan, die een deel van dat machtige rijk zullen vormen. Hieruit moet dus volgen, dat deze klasse van personen, die een deel van dat rijk zullen uitmaken, eveneens wat de wijze van uitzoeken, beproeven en vol-einden betreft, vooruit bestemd is naar Gods welbehagen. Vandaar dat er geschreven staat: „Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; Die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelven, naar het welbehagen van zijnen wil.” (Efeze 1 : 3-5) Deze woorden des apostels hebben uitsluitend betrekking op degenen, die een deel van het groote rijk zullen vormen, dat te bestemder tijd alle natiën der aarde zal regeeren.

Het is zeer bemerkenswaardig, dat degenen, die met Christus Jezus aan zijn rijk deel zullen hebben, niet uit de engelen des hemels genomen worden. God is het, die de leden uitzoekt door Jezus Christus, die als de vertegenwoordiger van den Allerhoogsten God optreedt. Hij neemt hen uit het menschelijke geslacht, dat wil zeggen, Hij zoekt menschen, die het geloof van Abraham hebben, zooals geschreven staat: „Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan.” — Hebreë 2 : 16.

Het was Abraham's geloof in God, dat hem van alle anderen, die vóór hem leefden, onderscheidde. Hij stelde een onbeperkt vertrouwen in Jehova en handelde dien-

overeenkomstig. Zoo'n geloof, als door hem getoond werd, vormt de maatstaf voor de uitverkiezing der leden van de koninklijke linie. Dit is in overeenstemming met de les, die Jezus zijn discipelen als een zaak van groot belang inprentte, namelijk: „Hebt geloof op God.“ (Marcus 11 : 22) Duidelijk blijkt uit de Schrift, dat God Zijn groote gunst alleen bewijst aan degenen, die ten volle op Zijn Woord vertrouwen.

Veel van hetgeen Jezus zijn discipelen leerde, konden zij in dien tijd niet begrijpen. Vele dingen leerde hij hun niet eerder dan na zijn opstanding en hemelvaart. Ongetwijfeld leidde hij toen de gedachten der discipelen. In den laatsten nacht, dat hij in den vleesche bij hen was, zeide hij: „Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen.“ (Johannes 16 : 12) Hoe kwam het, dat zij het toen niet konden begrijpen? Het antwoord is, omdat de heilige geest nog niet gegeven was. Voordat de heilige geest gegeven kon worden, moest Jezus eerst sterven, van de dooden opgewekt worden en daarna in den hemel verschijnen, om de verdienste van zijn offer Jehova aan te bieden. De uitstorting van den heiligen geest over de discipelen was een bewijs, dat zijn offerande als het groote zoenoffer ten behoeve dergenen, voor wie het aangeboden werd, aangenomen was.

Jezus zeide tot zijn discipelen: „Doch Ik zeg u de waarheid: het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zoo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zoo zal Ik Hem tot u zenden.“ (Johannes 16 : 7) De hier genoemde trooster is de heilige geest. (Johannes 14 : 26) Nu is de belofte, dat wanneer de heilige geest gegeven zou worden, de discipelen alles zouden begrijpen, wat Jezus hun geleerd had en wat hij hun nog verder leeren zou. „Maar wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal

u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zoo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen." — Johannes 16 : 13.

De heilige geest is de onzichtbare macht Gods, die naar Gods wil op den menschelijken geest of op materie inwerkt. Vóór Jezus' komst werkte de heilige geest door Gods wil slechts op het verstand van zulke menschen in, die God als Zijn dienaren en profeten verkoos. Deze heilige mannen spraken als profeten, als God hen door Zijn geest tot spreken of schrijven dreef. — 2 Petrus 1 : 21.

Joël was één der profeten. Hij profeteerde, dat de tijd komen zou, waarin God Zijn geest zou uitgieten over al degenen, die Zijn naam zouden aanroepen. (Joël 2 : 28, 29) Deze profetie ging op Pinksteren in vervulling. Pinksteren was op den vijftigsten dag na Jezus' opstanding. Jezus had zijn discipelen bij zijn hemelvaart op den Olijfberg vergaderd. Hier gaf hij hun het gebod, Jeruzalem niet te verlaten, voordat zij den heiligen geest ontvangen hadden, en hij beloofde hun, dat zij dan kracht zouden ontvangen en dat zij zijn getuigen zouden worden tot aan de uiterste deelen der aarde. (Handelingen 1 : 4-8) De discipelen volgden dit gebod op en bleven te Jeruzalem. „En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtiglijk bijeen. En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen gedrevenen wind, en vervulde het geheele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken." (Handelingen 2 : 1-4) Aldus werd de vervulling van Joël's bovengenoemde profete openbaar,

zoals door den apostel in het bijzonder verklaard wordt. — Handelingen 2 : 16-20.

Een stad is een symbool voor een regeering of koninkrijk. Over het koninkrijk staat geschreven: „En de muur der stad had twaalf fundamenten, en in deze de namen der twaalf apostelen des Lams.” (Openbaring 21 : 14) De Heere Jezus Christus is de uiterste hoeksteen in dat koninkrijk, terwijl de apostelen de twaalf fundamenten zijn. — 1 Petrus 2 : 6.

Vóór zijn kruisiging had de Heere Jezus beloofd, dat hij hetgeen de apostelen op aarde zouden doen, in den hemel zou bevestigen. (Mattheüs 18 : 18) Op Pinksteren, nadat de apostelen den heiligen geest ontvangen hadden, getuigde Petrus over Jezus Christus het volgende: „Deze is de steen, die van u, de bouwlieden, veracht is, welke tot een hoofd des hoeks geworden is; en de zaligheid is in geen en Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden.” — Handelingen 4 : 11, 12.

De Joden hadden gedacht, een wereldrijk te stichten, en zij keken naar dat rijk uit, dat onder den Messias alle natiën der aarde zou regeeren. De geestelijken uit dien tijd meenden in het bijzonder, dat zij de bouwlieden waren, maar toen de uiterste hoeksteen gelegd werd, verwierpen zij hem, evenals de profeet voorzeggd had. (Jesaja 53 : 3; Johannes 1 : 11, 12) Het feit, dat de Joden den uitersten hoeksteen verwierpen, hinderde den voortgang van het gebouw echter in geen enkel opzicht. Nu eenmaal de uiterste hoeksteen en het fundament van het nieuwe en heerlijke rijk gelegd was, was met den bouw een aanvang gemaakt en het werk vorderde overeenkomstig Gods wil. De heilige profeet had getuigd, dat op dezen uitersten hoeksteen de nieuwe heerschappij zou rusten, die de bevrijding des volks zou brengen.

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijnen schouder; en men noemt Zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon Davids en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver des Heeren der heirscharen zal zulks doen.“ — Jesaja 9 : 6, 7.

Ook de apostelen waren profeten, omdat zij onder inspiratie van God gebeurtenissen voorzeiden, die in de verre toekomst zouden plaatsvinden. Een ware profeet is iemand, die door goddelijke autoriteit getuigenis aflegt. De Apostel Paulus, die eveneens een profeet was, getuigde onder inspiratie, dat Jezus Christus en zijn apostelen respectievelijk den uitersten hoeksteen en het fundament van het machtige rijk vormen, en dat anderen daaraan toegevoegd worden: „Zoo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenooten Gods, gebouwd op het fundament der Apostelen en Profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen; op welken het geheele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot eenen heiligen tempel in den Heere; op welken ook gij mede gebouwd wordt tot eene woonstede Gods in den geest.“ — Efeze 2 : 19-22.

Hoe verkozen

De leden van het rijk worden niet door menschen en door menschelijke organisaties verkozen. Het is God, die hen door Zijn geliefden Zoon Christus Jezus verkozen heeft. (Efeze 1 : 4; 2 Thessalonisenzen 2 : 13; 2 Timotheüs 2 : 4; Jacobus 2 : 5; 1 Petrus 2 : 4) Degenen, die verkozen worden, om tot de koninklijke familie te behooren, worden door den Heere God geroepen of

uitgenoodigd, door Zijn geliefden Zoon Christus Jezus. (1 Corinthiërs 1 : 2; 7 : 15; Efeze 4 : 4; Colossenzen 3 : 15; 1 Thessaloniszenen 2 : 12) Kan dan een priester of een geestelijke uit de een of andere sekte niet een zondaar roepen, om een deel van het koninkrijk Gods te worden, en hem dan voor dat doel uitkiezen? Noch een priester, noch eenige andere geestelijke bezit zulk een macht of autoriteit. Alleen de Schrift moet ons betreffende de wijze van roepen en verkiezen als gids dienen. De eenige weg voor zondaren, om tot God te komen, is door Jezus Christus, zooals geschreven staat: „Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.” (Johannes 14 : 6) De in de Schrift aangegeven volgorde, waarin men door Jezus Christus tot God komt, is als volgt: kennis, geloof, wijding en rechtvaardiging.

Geloof beteekent Gods Woord kennen en daarop vertrouwen. Daarom gaat kennis aan het geloof vooraf. „Zoo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het woord Gods.” (Romeinen 10 : 17) Door het Woord Gods leert de mensch, dat hij als zondaar geboren werd en dat er onder den hemel geen andere naam gegeven is, waardoor hij met God in harmonie kan komen, dan dien van Jezus Christus. Hij leert, dat Jezus aan het kruis stierf en dat een iegelijk, die in hem gelooft, niet verderve, maar een gelegenheid krijgje, het eeuwige leven te erlangen. (Johannes 3 : 16, 17) Wanneer de mensch dit feit inziet, wordt hij tot Jezus getrokken, en leert, dat Jezus zijn verlosser is en dat hij, ten einde God te willen behagen de aanwijzing volgen moet, die Jezus gegeven heeft. Degene, die aldus den Heere God zoekt, moet nu geloof uitoefenen. Het eerste, wat hij gelooven moet, is, dat Jehova bestaat en een Belooner is voor degenen, die Hem naarstig zoeken. (Hebreëen 11 : 6) Tot dezulken zegt Jezus: „Zoo

iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volg e Mij." — Mattheüs 16 : 24.

Zelfverloochening is de bereidwilligheid, zich geheel ter beschikking van God te stellen, door overeen te komen, Gods wil te doen, vertrouwend e in de verdienste van Jezus' offer. Dit is wijding. Dit deed Jezus, toen hij aan den Jordaan verscheen, zooals geschreven staat: „Ik kom, om Uw wil te doen, o mijn God." Dit is een overeenkomst, dat voortaan de wil des menschen in overeenstemming met Gods wil uitgeoefend zal worden en dat hij zijn verstand zal gebruiken, om Gods wil vast te stellen, en deze dan te doen.

Nu stelt de Heere Jezus den mensch, die zich wijdt, aan Jehova voor. Jehova God geeft dan de gerechtelijke beslissing, of de aldus aan Hem voorgestelde al of niet gerecht is. Rechtvaardiging beteekent recht gemaakt voor God, met andere woorden, de gerechtelijke beslissing door Jehova, dat de gewijde nu gerecht is. De Schrift toont dus aan, dat er drie afzonderlijke en onderscheiden dingen bij de rechtvaardiging betrokken zijn, namelijk: (1) geloof; (2) het bloed van Jezus Christus; en (3) de gerechtelijke beslissing door Jehova; zooals geschreven staat: „Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus" (Romeinen 5 : 1); „Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn" (Romeinen 5 : 9); „God is het, die rechtvaardig maakt." — Romeinen 8 : 33.

Vanaf Pinksteren tot de voleinding der koninkrijksklasse geschiedt de rechtvaardiging door geloof en heeft ten doel den gerechtvaardigde in de gelegenheid te stellen, al zijn aardsche hoop en vooruitzichten, in het bijzonder zijn recht, om op aarde te leven, op te offeren, ten einde deel te kunnen hebben aan de eerste opstanding

en met Christus als een lid van dat rijk te regeeren. (2 Timotheüs 2:11; Openbaring 20:6) De rechtvaardiging door Jehova vormt daarom een roep of uitnoodiging tot lidmaatschap in het koninkrijk. Daarop verwekt God dezen persoon door Zijn heiligen geest.

Verwekken beteekent beginnen; en de verwekking of het begin is tot een hoop op leven, tot een onverwelkelijk erfdeel. Deze verwekking met den geest is een verbond, dat God met den gewijde sluit. God geeft hem Zijn Woord der Waarheid en dan laat Hij Zijn onzichtbaren geest zoodanig op hem inwerken, dat een omvorming van den aldus verwekte in de gelijkenis van het Hoofd, Christus Jezus, den uitersten hoeksteen, die in Zion gelegd is, in werking treedt.

Er staat geschreven: „Naar Zijnen wil heeft Hij ons gebaard door het woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen.” (Jacobus 1 : 18) De Apostel Petrus spreekt de aldus verwekten met de volgende woorden aan: „Den uitverkorenen naar de voorkennis van God den Vader, in de heiligmaking des geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus: Genade en vrede zij u vermenigvuldigd, Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, die naar Zijne groote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot eene levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden; tot eene onverderfelijke, en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, die in den hemel bewaard is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd.” — 1 Petrus 1 : 2-5.

Deze zijn tot de goddelijke natuur verwekt. God heeft hun de goddelijke natuur beloofd, indien zij getrouw hun deel van het verbond vervullen. God is van Zijn kant steeds getrouw. „Gelijk ons Zijne Goddelijke

kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis Desgenen, die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd; door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloden zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid." — 2 Petrus 1 : 3, 4.

Levende Steenen

De door den heiligen geest verwekte is nu een nieuw schepsel in Christus. (2 Corinthiërs 5 : 17) Zijn hoop is van nu aan op leven op den geestelijken trap met Christus Jezus gevestigd. Als menschelijk wezen wordt hij dood gerekend, omdat zijn recht, om als menschelijk wezen te leven door de aanneming van zijn offerande vervallen is. De apostel zegt tot hem: „Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God." — Colossenzen 3 : 2, 3.

Een ieder, die in dezen tekst aangesproken wordt, moet nu als levende steen in den tempel Gods opgebouwd worden, indien hij tot de koninklijke familie wil behooren en deel aan het groote rijk wil hebben. De Apostel Petrus noemt degenen, die juist in Christus gekomen zijn, nieuwgeborenen kinderen; hij zegt: „En, als nieuwgeborene kinderkens, zijt gij begeerig naar de redelijke onvervalschte melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen; indien gij anders gesmaakt hebt, dat de Heere goedertieren is. Tot welken komende, als tot eenen levenden steen, van de menschen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar. Zoo wordt gij ook zelven, als levende steenen, gebouwd tot een geestelijk huis tot een heilig priesterdom, om offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.

Daarom is ook vervat in de Schrift: Ziet, Ik leg in Zion eenen uitersten hoeksteen, die uitverkoren en dierbaar is; en: Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots, en eene rots der ergernis; dengenen namelijk, die zich aan het woord stooten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn." — 1 Petrus 2 : 2-8.

Toen de Apostel Petrus deze woorden schreef, hadden in het bijzonder de leiders van het Joodsche volk Jezus, den uitersten hoeksteen, verworpen. Hij voegt er aan toe: „Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.“ Gelooven beteekent standvastig en trouw blijven; wij moeten ons geloof toonen door hetgeen wij doen. „U dan, die gelooft, is Hij dierbaar.“ Het is iets kostbaars, den uitersten hoeksteen te beschouwen en overeenkomstig zijn weg hiermede in overeenstemming gebracht te worden. Dezulken zijn geroepen in zijn voetstappen te volgen. (1 Petrus 2 : 21) Degene, die een levende steen genoemd wordt, om in het gebouw Gods opgebouwd te worden, is gezalfd. Zalven beteekent iemand tot een post in het rijk bestemmen. „Maar die ons met u bevestigt in Christus, en die ons gezalfd heeft, is God.“ (2 Corinthiërs 1 : 21) Deze worden gezalfd, om Jehova en den Heere Jezus Christus te vertegenwoordigen.

Daar God nu deze belofte gedaan heeft en nimmer Zijn beloften verbreekt, rekent Hij Zijn gezalften nu reeds als een deel van het nieuwe koninkrijk of de nieuwe natie. Vandaar dat de apostel over hen zegt: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, die u uit

de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht." (1 Petrus 2 : 9) Ten einde Zijn deugden te verkondigen, moeten zij niet alleen gelooven, dat Jehova God is, maar zij moeten ook met vreugde Zijn wil gehoorzamen, door Zijn zaak te vertegenwoordigen en de bekwaamheden, waarmede zij uitgerust zijn, te gebruiken, om over Zijn grooten naam, Zijn goedertierenheid en plannen getuigenis af te leggen. Als zij dit doen, kunnen zij niet gelijkvormig aan de tegenwoordige, booze wereld zijn, maar moeten zich van haar afzonderen en den Heere God dienen. Het Woord Gods is hun wegwijzer en onderwijst ze, zich niet aan deze wereld gelijkvormig te maken, omdat Satan de vijand de god dier wereld is. Over dezen schrijft de apostel: „En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagende en volmaakte wil van God zij.” — Romeinen 12 : 2.

Het omvormingsproces wordt nu bij den Christen voltrokken, doordat hij zijn verstand door de studie van het Woord Gods opbouwt en hierdoor inziet en vaststelt, welke de goede, welbehagende en volmaakte wil Gods is. Men kan zich gemakkelijk indenken, dat de Heere niet iemand tot lid van dat rijk zal maken, tenzij hij in volstrekte overeenstemming met den Heere Jezus, den uitersten hoeksteen, is. Er staat geschreven: „Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen.” (Romeinen 8 : 29) Dit beteekent, dat degene, die tenslotte een lid van dit rijk zijn zal, in de gelijkenis des Heeren Jezus moet wassen, doordat hij van dag tot dag door den in hem werkenden geest des

Heeren omgevormd wordt, die in hem zoowel het willen alsook het volbrengen naar Gods welbehagen bewerkt. — 2 Corintheërs 3 : 18.

De uitdrukking „deze wereld“ heeft betrekking op de menschen dezer aarde, die onder toezicht van hun opperheer, Satan den vijand, in regeeringsvormen georganiseerd zijn. (2 Corintheërs 4 : 3, 4) De duivel is de vorst of overste dezer wereld. (Johannes 14 : 30) Hij is de vijand van den Heere Jezus Christus, de vijand van God en de vijand van iedereen, die tracht, den wil Gods te doen. Degene, die tenslotte tot het rijk der gerechtigheid zal behooren, moet deze wereld niet liefhebben, zooals de apostel verklaart: „Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zoo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem; want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleesches, en de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij, en hare begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.“ — 1 Johannes 2 : 15-17.

Reeds bij het begin der gemeente was het bekend, dat degenen, die God goedkeuren zal, in het evenbeeld van Jezus Christus omgevormd moeten worden. Christus Jezus is het Hoofd van het huis der zonen, en alle andere leden van zijn hofhouding moeten Jehova op dezelfde wijze eeren, als Jezus deed. Zij hebben God met volkomen toewijding lief, en dat is voor hen ook een besliste noodzakelijkheid. Met vreugde zijn zij bereid Zijn deugden te verkondigen en te getuigen, dat Hij God is, hoewel hun wandel op den weg der gerechtigheid hun den heftigsten tegenstand van Satan den vijand doet ondervinden.

De Antichrist

Toen Jezus ter dood gebracht was, dacht Satan de vijand, dat hij er in geslaagd was, den erfgenaam der belofte, wien een koninkrijk beloofd was, te vernietigen. Satan geloofde dus, dat hij de wereld zonder eenige onderbreking zou kunnen blijven beheerschen. Hij moet dan ook zeer teleurgesteld geweest zijn, toen Jezus uit de dooden opstond. Zeker zal hij gezien hebben, wat met Pinksteren gebeurde, en het begin van den opbouw der andere levende steenen, die in overeenstemming met den uitersten hoeksteen, Christus Jezus, gemaakt werden, bemerkt hebben. Men kan redelijk aannemen, dat hij bekend was met de instructies, die door de geïnspireerde apostelen aan de gemeente gegeven waren. Hij zal begrepen hebben, dat degenen, die in Christus vereenigd werden, een deel zouden vormen van het zaad der belofte, zooals de Apostel Paulus getuigd had. (Galaten 3:16, 27-29) De vernietiging van dit zaad zou God smaad aandoen, en om deze reden werd dit zaad het mikpunt van Satan's aanvallen. Hij zag, dat de Heere Jezus, nu hij tot de goddelijke natuur verhoogd was, buiten het bereik van zijn (Satan's) macht stond. Hij erkende, dat indien hij Gods plannen wilde doorkruisen, hij nu iets doen moest, om den invloed en de macht van degenen, die in Christus gebracht zouden worden, te verijdelen.

Antichrist beteekent datgene, wat als plaatsvervanger voor Christus den Messias aangeboden wordt en daarom in tegenstelling met den Messias is. Satan de vijand begon nu „de verborgenheid der ongerechtigheid“ of der wetteloosheid te organiseeren, een instelling, die in strijd en in tegenstelling met Christus zou zijn. Klaarblijkelijk wist hij, dat de Apostel Johannes tot de gemeente gezegd had: „Het is de laatste ure.“ (1 Johan-

nes 2 : 18) De duivel zal daarom gedacht hebben, dat hij Gods plannen verijdelen kon, indien het hem zou gelukken, het zaad der belofte te verleiden, en zijn aandacht en de aandacht van het volk van God af te keeren. Hij zag blijkbaar, dat de ontwikkeling van het zaad der belofte een lange periode in beslag zou nemen, en begon daarom weloverdacht de voorbereiding voor den antichrist te treffen.

Het was in de dagen van Enos (Genesis 4 : 26, Engelsche vertaling, kantteekening), dat Satan het schijnheilige plan gebruikte, de menschen zich bij den naam des Heeren te laten noemen, terwijl zij terzelfder tijd den Heere in een verkeerd licht stelden. Hij bespote God daardoor en deed Zijn naam oneer aan. Reeds bij het begin van het Christelijke tijdperk bediende Satan de vijand zich van een soortgelijk, schijnheilig systeem, maar op veel grooter schaal. Hij wist, dat de mensch de neiging heeft, iets te vereeren, en daar Satan de menschen, die zich Christenen noemen, er niet toe kon brengen, hem direct te vereeren, zou hij een plan ten uitvoer brengen, waardoor hij hun zinnen van Jehova God zou afwenden, terwijl zij zich toch Christenen zouden blijven noemen.

Satan zag, dat het in het belang van zijn plan lag, als de Christenen meer populair zouden worden; zoo werd de Christelijke godsdienst schijnbaar de godsdienst van zijn booze wereld. De duivel bracht eierzuchtige menschen onder de Christenen, namelijk zulke menschen, die onder hun medemenschen willen schitteren en die zich na verloop van tijd tot bisschoppen en hoofdouderlingen liet aanstellen of verkiezen. En zoo werd de geestelijkheidsklasse gevormd, die zich van de leeken of het gewone volk onderscheidde. De aldus georganiseerde geestelijkheid voerde in de gemeente valsche leerstellingen in, die door de heidensche philo-

sophen geleerd werden en die natuurlijk van den duivel afkomstig waren. Deze werden nu gebruikt, om de boodschap van den Heere God te vervalschen. Daarop stichtten de geestelijkheid en de heerschers in de gemeente theologische scholen, waarin menschen tot geestelijken opgevoed werden, om het werk van hun systeem, dat nu georganiseerd en in werking getreden was, voort te zetten. Na verloop van tijd werden geloofsbelijdenissen opgesteld, die den belijdenden Christenen voorgelegd werden. Als iemand iets leerde, dat in strijd met deze geloofsbelijdenissen was, werd hij als een ketter beschouwd en als zoodanig behandeld.

Valsche leerstellingen werden vrijelijk ingevoerd en in de plaats der waarheid gesteld. Onder deze waren en bevinden zich heden nog de leerstellingen der drieëenheid, onsterfelijkheid aller zielen, eeuwige pijniging der goddeloozen en het goddelijke recht der geestelijken en koningen, om te heerschen. Later werd Maria, de moeder van het kind Jezus, vergoddelijkt en men eischte van het volk, haar als de moeder Gods te aanbidden. Satan's doel was natuurlijk, door al deze dingen de aandacht van het volk van Jehova af te leiden. Kruisbeelden werden opgericht en de menschen aanbaden deze beelden, in plaats, dat zij den Heere Jehova en den Heere Jezus Christus met hun verstand aanbaden. Rozenkransen, z. g. heilig water en dergelijke dingen werden en worden ook nu nog gebruikt, om het volk te verblinden. Langzamerhand bedierf de duivel door willige werktuigen op geslepen, bedriegelijke en boosaardige wijze degenen, die zich Christenen noemden.

Rome was toen de groote wereldmacht, waarover Satan god was. (2 Corinthiërs 4:3,4) In de vierde eeuw nam deze groote wereldmacht de Christelijke godsdienst als staatsgodsdienst aan. Hierdoor gelukte het Satan, het volk zich naar den naam van God en Zijn

Christus te laten noemen en terzelfder tijd den naam des Heeren voortdurend smaad te laten aandoen, daar het in werkelijkheid den duivel vertegenwoordigde. Om aan te toonen, hoe heimelijk en bedriegelijk de duivel het volk in zijn macht kreeg en hun aandacht van den waren God afwendde, halen wij het volgende uit de wereldgeschiedenis aan, ontleend aan het werk „De Oude Romeinsche Wereld“:

„In de tweede eeuw vinden wij geen grootere namen dan Polycarp, Ignatius, Justinus de Martelaar, Clementius, Melito en Apollonius, bescheiden bisschoppen of onversaagde martelaars, die hun kudde in opperzalen toespraken, en die geen wereldsche rang bekleedden, alleen bekend om hun vroomheid en eenvoud van karakter en slechts genoemd wegens hun lijden en geloof. Wij lezen van martelaars, van wie eenigen waardevolle verhandelingen en verdedigingsgeschriften schreven; maar onder hen vinden wij geen menschen van rang. In de oogden der wereld was het een schande Christen te zijn. De eerste Christelijke literatuur is voornamelijk van verdedigenden aard, en haar leerstellig karakter is eenvoudig en practisch. In de Kerk waren disputen, en er ontwikkelde zich een krachtig godsdienstig leven, groote activiteit, groote deugden, maar geen strijd naar buiten, geen wereldgeschiedenis. Tot nu toe hadden zij de regeering en de groote sociale instellingen van het rijk nog niet aangegrepen. Het was een klein lichaam van reine en onschuldige menschen, die niet trachtten, *de maatschappij te beheerschen*. Maar zij hadden de aandacht der regeering op zich gevestigd en zij waren van voldoende beteekenis, om vervolgd te worden. Zij werden als dwepers beschouwd, die het ontzag voor de bestaande instellingen trachtten te vernietigen.

„In deze eeuw werd de constitutie der Kerk *in alle stilte georganiseerd*. Er bestond geen georganiseerde broederschap tusschen de leden onderling. De bisschoppen werden invloedrijk, niet in de maatschappij, maar onder de Christenen; bisdommen en kerkelijke gemeenten werden opgericht; er werd onderscheid gemaakt tusschen stedelijke en landelijke bisschoppen; afgevaardigden der gemeenten kwamen bijeen, om geloofszaken te bespreken en opkomende ketterijen te onderdrukken; het diocesane systeem werd ontwikkeld en de kerkelijke centralisatie begon; men begon de diakenen onder de hoogere geestelijkheid te rekenen; de wapenen der kerkban werden gesmeed; het zendingswerk werd begonnen; de feestdagen der kerk werden ingesteld; vele leidende geesten vervielen tot gnosticisme (godsdienstige wijsbegeerte); catechetische scholen leerden het geloof systematisch; de doopformule en de sacramenten werden van groot belang en het monnikenleven werd populair. *Zodoende legde de Kerk den grondslag voor haar latere inrichting en macht.*

„De derde eeuw zag de Kerk als instelling reeds machtiger. Regelmatig werden synoden in de groote steden van het rijk bijeen geroepen; het metropolitaansche systeem kwam tot rijpheid; de kerkelijke wetten werden definitief vastgesteld; groote theologische scholen trokken zoekende geesten aan; de leerstellingen werden *gesystematiseerd* (d. w. z. bepaald, beperkt en in geloofsbelijdenissen vastgelegd). Het Christendom had zich zoo geweldig uitgebreid, dat het noodzakelijk werd, het te vervolgen of te erkennen; machtige bisschoppen heerschten in de groeiende kerk; geleerde doctoren (der godgeleerdheid) hielden bespiegelingen over vragen (over ten onrechte zoo genaamde filosofie en wetenschap), waarmede de Grieksche scholen zich bezig hielden; de kerkgebouwen werden vergroot, en gast-

malen ter eere der martelaren ingesteld. De Kerk verhief zich weldra tot een positie, die de aandacht der menscheit afdwong.

„Niet voor de vierde eeuw — toen de vervolging van de zijde der keizers ophield en Constantijn (de Romeinsche keizer) bekeerd werd; *de Kerk zich met den Staat verbond*; het oorspronkelijke geloof geheel verloren gegaan was; bijgeloof en ijdele filosofie in de rijen der geloovigen ingang vonden; de bisschoppen hovelingen werden; de kerken rijk en schitterend ingericht werden; de synoden onder den invloed der politiek kwamen; monniken een verkeerd principe van deugd opstelden; politiek en dogmatiek hand in hand gingen en de keizers de besluiten der kerkconciliën bekrachtigden — traden menschen van rang tot de Kerk toe. Toen het Christendom de godsdienst van het hof en van de hoogere klassen geworden was, geschiedde het, dat het Christendom gebruikt werd, om het kwaad, waartegen het eerst geprotesteerd had, te ondersteunen. De Kerk werd niet alleen doordrongen van de dwalingen der heidensche filosofie, maar zij nam vele der omstandige en imposante ceremoniën van den Oosterschen godsdienst over.

„In de vierde eeuw werden de kerkgebouwen even indrukwekkend als de oude afgodentempels. Festiviteiten werden veelvuldig op grootsche wijze gehouden en het volk nam trouw aan deze feesten deel, omdat het daarvoor in een roes kwam en het werk een oogenblik kon laten liggen. De vereering voor martelaren nam toe en leidde tot de oprichting van beelden — een begin van de toekomstige, algemeene afgoderij. Het Christendom werd verheerlijkt in weidsche ceremoniën. De vereering der heiligen leidde steeds meer tot hun vergoddelijking, en bijgeloof verhief de moeder onzes Heeren tot een onderwerp van absolute vereering. De communitafels werden prachtige altaren, als zinnebeeld der Joodsche

offeranden, en de reliquieën van martelaren werden als heilige amuletten bewaard. Uit het monnikenleven ontwikkelde zich een groot boetedoeningssysteem. Groote scharen monniken trokken zich in sombere, eenzame plaatsen terug en gaven zich aan ijdeloosheid, vasten en zelfkastijding over. Zij waren een somber en fanatiek stel menschen, die het practische levensdoel uit het oog verloren.

„De eierzuchtige en wereldsche geestelijkheid zocht naar rang en onderscheiding. Zij drong zelfs tot de hoven der vorsten door en dong naar tijdelijke eer. Zij werd niet langer door de vrijwillige bijdragen der geloovigen ondersteund, maar door het inkomen, dat de regeering haar verleende, of door hetgeen zij ontving uit de geërfde bezittingen der oude, heidensche tempels. Door de rijken werden de Kerk groote legaten nagelaten, en deze werden door de geestelijkheid beheerd. Deze legaten werden bronnen van onuitputtelijken rijkdom. Toen de rijkdom dan ook toenam en deze aan de geestelijkheid toevertrouwd werd, werd zij onverschillig tegenover de behoeften van het volk, van hetwelk zij voor haar onderhoud niet meer afhankelijk was. Zij werd lui, aanmatigend en onafhankelijk. Het volk werd van het bestuur der Kerk uitgesloten. De bisschop werd een hooge persoonlijkheid, die het toezicht over de geestelijkheid had en haar aanstelde. *De Kerk werd met den Staat verbonden* en godsdienstige dogma's werden door het zwaard van de overheid tot gelding gebracht.

„EEN GEWELDIGE HIËRARCHIE, DIE UIT VERSCHILLENDE GRADEN BESTOND, WERD OPGERICHT, EN BEREIKTE HAAR TOPPUNT IN DEN BISSCHOP VAN ROME.

„De Keizer besliste in geloofszaken, en de geestelijken werden van de staatslasten ontheven. Er ontstond een groote toeloop voor het priesterlijke ambt, toen de

geestelijkheid zoo'n groot gezag uitoefende en zoo rijk werd, en mannen werden tot hooge bisschoppelijke zetels verheven, niet wegens hun godvruchtigheid of bekwaamheden, maar door hun invloed, die zij bij de grooten hadden. *De zending der Kerk ging geheel uit het oog verloren door een vernederend verbond met den Staat.* Het Christendom werd een praal, een ritualisme, een arm van den Staat, een ijdele filosofie, een bijgeloof, een vorm."

Satan de vijand beheerschte natuurlijk ten allen tijde het heidensche Rome. De godsdienst dezer wereldmacht was des duivels eigen godsdienst. De duivel nam nu onder het masker der schijnheiligheid den Christelijken godsdienst aan en zijn wereldmacht werd nu onder den naam pauselijk Rome bekend, daar het een zichtbare vertegenwoordiger onder den naam en titel van paus aan het hoofd kreeg. Deze gaf voor, de vertegenwoordiger van den Heere Jezus Christus te zijn, maar inderdaad was hij de vertegenwoordiger van den duivel, of hij het nu wist of niet. Millioenen goede menschen werden door deze huichelachtige beweging misleid. Waarschijnlijk werden ook velen der geestelijkheid misleid, maar zeker is, dat velen onder haar niet misleid werden. De paus maakte vermetel de aanspraak als de zichtbare vertegenwoordiger van Christus te regeeren. Duizend jaren zwaaide het Pausdom zijn scepter over de natiën der aarde, en, hoewel het in het jaar 1800 A. D. zijn wereldlijke macht verloor, zoo oefent het toch nog een geweldige macht op de regeeringen der aarde uit.

Gedurende al dien tijd heeft het pauselijk systeem de woorden van den Apostel Petrus (1 Petrus 2 : 9) gebruikt, en beweert, dat dit systeem het uitverkoren volk is, dat daar door den Heere genoemd werd. Maar wij zien, dat deze bewering absoluut op onwaarheid berust. De natie, die door den geïnspireerden apostel genoemd

wordt, is een heilige natie; maar het Romeinsche rijk en de Roomsche kerk waren nimmer heilig, en eenige der zwaarste misdrijven in de geschiedenis werden in den naam van en door dat systeem begaan.

Eenige God-vreezende menschen protesteerden in den naam van Christus tegen de booze heerschappij van dit systeem. Wycliff, Huss, Luther en anderen bonden openlijk den strijd tegen het Pausdom aan. Hierdoor ontstonden de Protestante sekten, de Protestante kerk genaamd, die in den naam van Christus georganiseerd werden. Deze sekten bevatten natuurlijk vele goede, God-vreezende menschen; maar het was slechts een kwestie van tijd voor Satan, om ook deze in zijn macht te krijgen. Deze Protestante systemen hebben zich in ware politieke lichamen georganiseerd. Men heeft terecht de opmerking gemaakt, dat de Methodistische sekte één van de sterkste politieke organisaties der wereld is.

Deze verschillende sekten hebben het als hun taak beschouwd, de wereld te bekeeren, en hebben daarom gemeend, dat het noodzakelijk was, de rijken en invloedrijken in hun sekten te brengen. Zij hebben dezen welkom geheeten en hen tot de heerlijken hunner kudden gemaakt. Zij hebben de geestelijkheid georganiseerd, ter onderscheiding van de leeken. Deze geestelijkheid komt samen in conciliën en synoden en beheerscht het systeem of de sekte, terwijl zij deze voor politieke doeleinden gebruikt. Zij maken zich tot een deel der wereld en beweren, dat hun sekten Gods koninkrijk op aarde vormen.

Dezulken aansprekende, zegt de Apostel Jacobus: „Overspelers en overspeleressen! weet gij niet, dat de vriendschap der wereld eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld.“ (Jacobus 4:4) Het hier gebruikte woord overspeler heeft geen betrekking op ge-

brek aan reinheid tusschen de seksen, maar het slaat op een ongeoorloofde gemeenschap tusschen kerk en staat. Het beteekent, dat deze kerkelijke systemen vriendschap met de wereld gesloten hebben en zich met de commercieele en politieke machten der wereld verbonden hebben. Deze drie machten tezamen vormen nu het zichtbare gedeelte van Satan's organisatie, die in de Schrift onder den naam en het symbool van „beest“ bekend staat.

En nu worden deze kerkelijke systemen, die voorgeven den Heere te vertegenwoordigen, in dezen modernen tijd gepresideerd door een klasse van geestelijken, die zich Modernen noemen. Het wordt toegegeven, dat het meerendeel der geestelijken uit Modernen bestaat. Een Moderne is iemand, die het Bijbelsche bericht van de schepping des menschen, den val en de terdoodveroordeeling des menschen en het groote rantsoenoffer loochent, en als natuurlijk gevolg loochent hij tevens het koninkrijk des Heeren.

God wist vooruit, dat de kerkelijke systemen, zoowel de Katholieke als Protestante, in den naam van Christus door den duivel overweldigd en als een deel van zijn organisatie voor zijn plannen gebruikt zouden worden. Door Zijn profeet Jeremia verklaarde Hij: „Ik had u toch geplant, eenen edelen wijnstok, een geheel getrouw zaad; hoe zijt gij Mij dan veranderd in verbasterde ranken van een vreemden wijnstok? Want al wiescht gij u met salpeter, en naamt u veel zeep, zoo is toch uwe ongerechtigheid voor Mijn aangezicht geteekend, spreekt de Heere Heere. Hoe zegt gij: Ik ben niet verontreinigd; ik heb de Baäls niet nagewandeld? Zie uwen weg in het dal; ken wat gij gedaan hebt, gij lichte, snelle kemelin, die hare wegen verdraait! Zij is eene woudezelin, gewend in de woestijn; naar den lust harer ziel scheidt zij den wind; wie zou hare ontmoeting afkeeren?

allen, die haar zoeken zullen niet moede worden; in hare maand zullen zij haar vinden. Bedwing uwen voet van ontschoeiing, en uwe keel van dorst; maar gij zegt: Het is buiten hope; neen, want ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen." — Jeremia 2 : 21-25.

De profeet toont hier in overeenstemming met de bekende feiten, dat het kerkendom veranderd is in verbasterde ranken van een vreemden wijnstok, dat het verontreinigd geworden is, dat het de Baäls, den duivelschen godsdienst, nagewandeld is; dat het in het dal, tusschen de politieke en financieele elementen van de organisatie des duivels geweest is, en evenals de karakteristieke gewoonte van een kemelin of woudezelin gaat het ongeoorloofd achter menschen van grooten rijkdom en invloed, ten einde den bijval van menschen en de eer, die de wereld verleen kan, te verkrijgen. Het kerkendom ontving deze dingen niet van den Heere God, maar zij waren het gevolg daarvan, dat het onder den invloed van Satan den duivel geraakte.

De Verzoeking

De uitdrukking „kerkendom" is van toepassing op alle sekten, zoowel op Katholieke als Protestante, die zich met de financieele en politieke elementen der aarde verbonden hebben, om de regeerende of leidende machten te vormen, ten einde de wereld te beheerschen. Deze geestelijken werden door den duivel aan drie groote verzoekingën onderworpen. Met dezelfde verzoekingën had hij ook Eva verzocht. Zij had er aan toegegeven en was gevallen. Zooals reeds hiervoor verklaard werd, werd ook Jezus door den duivel aan dezelfde verzoekingën onderworpen, doch hij doorstond hen alle en behaalde de overwinning. En nu lette men er op, hoe ook deze kerkelijke systemen op dezelfde

wijze verzocht werden, hoe deze door de listen des duivels alle gevallen en een deel van zijn organisatie geworden zijn.

De Schrift zegt ons, dat God niemand verzoekt: „Niemand als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hijzelf verzoekt niemand; maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijne eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt. Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde, baart den dood.” (Jacobus 1 : 13-15) Het was de begeerte dezer kerkelijke leiders naar eer en macht, die hen in verzoeking bracht.

Jezus Christus is de groote Herder van de kudde Gods. (Hebreëen 13 : 20; 1 Petrus 2 : 25) Bij de organisatie der gemeente bepaalde de Heere, dat er onderherders zouden zijn, die Hij ouderlingen en leeraars noemde. Dezen legde Hij de verplichting op, de kudde Gods te voeden, en onzelfzuchtig voor haar belangen te zorgen (1 Petrus 5 : 2-4), en niet over het volk des Heeren te heerschen. De ouderlingen of herders dezer kerken organiseerden echter, in tegenstelling met Gods Woord, conciliën, synoden, raden van ouderlingen en meer dergelijke lichamen, kozen hun eigen leden tot hooge ambten als die van pausen, kardinalen, bisschoppen, doctors der godgeleerdheid, hoogerwaarden, enz., en stichtten en schiepen zodoende de geestelijkheid van het Christendom, zooals zij gewoonlijk genoemd wordt, bestaande uit bovengenoemde persoonlijkheden der verschillende kerken, zoowel Katholieke als Protestante. Het was niet God, die deze menschen in de verleiding bracht, aldus te handelen. Uit eigen wenschen gingen zij tot deze stappen over en stelden zich daardoor zelf bloot aan de verlokkingen van den grooten Verzoeker, die hen aan dezelfde verzoeking onderwierp als Adam en Eva

en later Jezus Christus, namelijk de lust des vleesches, de lust der oogen en de grootschheid des levens.

(1) De lust des vleesches (of des lichaams): De macht, die de geestelijkheid op grond van haar positie in de gemeente verkreeg, gebruikte zij voor zelfzuchtige doeleinden. Zij heeft zichzelf gevoed en schonk de kudde Gods geen aandacht. (Ezechiël 34 : 8) Zelfzuchtig heeft zij haar eigen belangen behartigd, liet het volk zonder geestelijk voedsel en veroorzaakte aldus een hongersnood in het land naar het Woord Gods. Doordat zij toegaf aan de verzoeking, haar macht voor zelfzuchtige doeleinden te gebruiken, viel zij. — Amos 8 : 11.

(2) De lust der oogen (of des gemoeds): Deze geestelijken, die er naar verlangden de begeerlijkheden dezer wereld te bezitten en er meer prijs op stelden, door menschen bewonderd te worden dan de goedkeuring Gods te verkrijgen, zwichtten voor de begeerlijkheid der oogen, en trokken purperen, tot op den grond hangende gewaden aan, versierden zich met edelsteen en namen heel aanmatigend een vorm van godzaligheid aan, ofschoon zij de kracht derzelve verloochenden. Zoo werden zij slachtoffers van deze verzoeking.

(3) De grootschheid des levens: Jezus onderrichtte zijn vertegenwoordigers, het evangelie van zijn koninkrijk te verkondigen en geduldig op zijn tweede komst te wachten, wanneer hij zijn koninkrijk zou oprichten. Hij vermaande hen, zich van de wereld afgezonderd te houden. De geestelijken hebben stoutmoedig beweerd, den Heere op aarde te vertegenwoordigen. Satan hield hun de verzoeking voor, dat zij als vertegenwoordigers des Heeren het koninkrijk Gods op aarde konden oprichten, zonder op de tweede komst van Christus te wachten; de te vervullen voorwaarde zou zijn, dat zij zich zouden verbinden met de commercieele en politieke machten der

aarde, die reeds in Satan's macht waren. Dit trok hun grootschheid des levens aan. Zij beschouwden het als een heerlijke taak, de kapitalisten en de politici in de kerk te brengen. Zij gaven toe aan deze misleidende verzoeking en zetten zich onmiddellijk aan het werk, om zonder de hulp des Heeren en in strijd met Zijn Woord, de macht en de heerschappij over de aarde te verkrijgen.

De geestelijken voldeden aan deze voorwaarden en zwichtten dus voor deze verzoeking. Zij hebben den duivel aangebeden, den oorlog geheiligd, tegen betaling als militaire recruteeringsambtenaren dienstgedaan, en hebben verder hun toevlucht genomen tot andere duivelsche methoden terwille van hun zelfzuchtige en eerzuchtige plannen. Zij hebben God en den Heere Jezus geloochend, en zijn in rijkdom en macht toegenomen, doordat zij zich met hun bondgenooten onder leiding van den god dezer wereld vereenigd hebben. In vervulling van Jezus' woorden zeggen zij: „Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek“; doch in werkelijkheid zijn zij „ellendig, en jammerlijk en arm, en blind en naakt“. (Openbaring 3 : 17) Zij zijn bij de verzoeking gevallen, en hebben hun deel van de plannen des duivels ten uitvoer gebracht, door de menschen voor Gods bedoelingen te verblinden. Zij staan schuldig voor God en de menschheid, hetgeen zij zelf niet kunnen tegenspreken.

Valsche Leerstellingen

De geestelijken, n. l. pausen, kardinalen, bisschoppen, dominees, doctoren in de theologie en professoren in de godgeleerdheid, beweren dat zij alleen het recht en de volmacht bezitten, de Schrift uit te leggen en het volk te vertellen, wat het dient te gelooven. In hun aanmatiging ontzeggen zij een ieder, die niet door hen aangesteld is,

het recht, het evangelie te prediken. Zij hebben de zuivere leerstellingen van het Woord Gods ter zijde gesteld en vervangen door eigengemaakte leerstellingen, die zij door hun verschillende organisaties als een rivier deden voortstroomen, beweerende, dat deze een levengevende stroom tot het welzijn van het volk was, terwijl deze leerstellingen in werkelijkheid een boodschap van bedrog en misleiding, een stroom van ziekte en dood vormden. Door deze valsche en misleidende leerstellingen is het volk voor Gods oogmerken verblind en Zijn groot verlossingsplan is voor hun oogen verborgen gebleven.

Doordat de geestelijken zich het uitsluitende recht aanmatigden, de Schrift uit te leggen, hielden zij het volk langen tijd ten opzichte van den Bijbelinhoud in onwetendheid, door het te ontmoedigen hem te bestudeeren, en nu, in de dagen van hoogere ontwikkeling, nu het volk de Schrift zou kunnen lezen en begrijpen, loochenen deze geestelijke leiders onbeschaamd en lichtvaardig de inspiratie van Gods Woord. Vooruit wetende dat zij dezen loop zouden nemen, liet God door Zijn profeet het volgende over hen schrijven: „Mij, de Springader des levenden waters (bron van leven en waarheid) hebben zij verlaten, om zichzelf bakken (door menschen gemaakte systemen en leerstellingen) uit te bouwen, gebroekene bakken, die geen water houden (die ook werkelijk geen levengevende waarheid inhouden).” — Jeremia 2 : 13.

Om nu de gedachten des volks van den waren God af te leiden en het te verblinden, hebben de geestelijken valsche leerstellingen geleerd, waarvan wij hier eenige aanhalen, om tegenover de waarheid te stellen, ten einde ze met haar te kunnen vergelijken:

De Bijbel leert, dat de mensch volmaakt geschapen was, wegens de zonde ter dood veroordeeld werd en zoo de volmaaktheid van organisme en het recht op leven verloor.

De moderne geestelijken leeren, dat de mensch een product der evolutie is, nooit viel en nimmer het recht op leven door zonde verloor.

De Bijbel leert duidelijk, dat de mensch sterfelijk is en dat door de zonde van Adam alle menschen als zondaren geboren werden en aan den dood onderworpen zijn.

De geestelijken leeren, dat alle menschen een onsterfelijke ziel bezitten, die niet sterven kan, hetgeen slechts gesteund wordt door Satan's groote leugen. — Genesis 3 : 4; Johannes 8 : 44.

De Bijbel leert duidelijk, dat de bezoldiging der zonde de dood is, en dat de straf voor de goddeloozen dood en vernietiging zal zijn.

De geestelijken leeren, dat er geen werkelijke dood bestaat, dat de straf der zelfzuchtigen en goddeloozen bewuste, eeuwige pijniging is, en dat indien men aan deze verschrikkelijke straf wil ontkomen, men zich bij één hunner kerkgenootschappen moet aansluiten.

De Schrift leert duidelijk, dat Jehova God is, de groote, eerste Oorzaak, en dat Jezus, Zijn eeniggeboren Zoon, de Verlosser der menschen is.

De geestelijken leeren de onschriftuurlijke, God-onteerende leerstelling der drievuldigheid.

Het geïnspireerde Woord Gods verklaart, dat Jezus Christus de Verlosser voor allen is, en dat alle menschen te bestemder tijd een gelegenheid zullen ontvangen, tot een kennis van het rantsoen te komen en de daarmede verbonden zegeningen te ontvangen.

Daar de geestelijken de evolutie, menschelijke onsterfelijkheid, eeuwige pijniging en drievuldigheid leeren, loochenen zij stilzwijgend het rantsoen, en nu ontkennen de voornaamsten onder hen, dat Jezus meer was dan een gewoon mensch, ontzeggen het offer van Jezus Christus alle waarde, waardoor zij direct den eenigen

God en het bloed van den Heere Jezus Christus, door hetwelk de menschheid verlost wordt, loochenen.

De Schrift leert, dat Christus Jezus Koning is, en wel de eenige persoonlijkheid, die het recht en de autoriteit heeft, in den door God bepaalden tijd over de aarde te heerschen.

De geestelijken leeren het goddelijk recht der aard-sche koningen, om te heerschen, en zij hebben zich aangesloten bij de kapitalisten en groote staatslieden, om deze heerschappij over de volkeren der aarde door te zetten, omdat dit naar zij zeggen een goddelijke schikking is.

Jezus maakte zijn apostelen tot steunpilaren zijns koninkrijks, en de Schrift leert, dat de apostelen geen opvolgers hebben.

De geestelijken hebben ten onrechte beweerd, opvolgers der apostelen te zijn, en hebben zich daarbij groote autoriteit aangematigd en gepoogd het volk te misleiden, waarin zij dan ook geslaagd zijn.

De Bijbel leert en legt den nadruk op de tweede komst van Christus, den grooten Vredevorst, die zijn macht zal aanvaarden, om te regeeren, vermaant alle navolgers des Heeren trouw de boodschap van zijn komend koninkrijk te verkondigen, en voor vrede te pleiten en deze met alle menschen te houden.

De geestelijken leeren en pleiten voor oorlog; zij heiligden den oorlog en verdraaiden de Schrift, om hun conclusie te rechtvaardigen; zij lieten herhaaldelijk photographieën van zich maken en tentoonstellen met die van groote krijgshelden der wereld. Zij hebben in eenige landen hun kerkgebouwen als werfkantoren gebruikt, hebben vuil gewin ontvangen en aangenomen als schadeloosstelling voor de door hen bewezen diensten bij de recruteering van jonge menschen voor den oorlog, en hebben deze moedwillig in de loopgraven gepredikt. En

nu hun duidelijk en klaar bewezen wordt, dat de oude wereld geëindigd is, dat de Heere ten tweede male tegenwoordig is en dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen is, loochenen zij het bewijs, en bespotten en vervolgen degenen, die het wagen, het volk de waarheid te vertellen. In plaats van den Koning der heerlijkheid welkom te heeten, het volk over Zijn Koninkrijk en de zegeningen, die het brengen zal, te prediken, verbinden zij zich openlijk met den duivel bij zijn poging, de volkeren der aarde te beheerschen door een overeenkomst, bekend als de Volkenbond, en zij beweren met een vroom gezicht bedriegelijk, dat deze de „politieke wilsuiting van Gods koninkrijk op aarde“ is.

Een Aanklacht

Op den 26en Juli 1924 nam een menigte Christenen, die zich van alle kerksystemen afgescheiden en vastberaden hun plaats aan de zijde des Heeren ingenomen hadden, een resolutie in den vorm van een aanklacht aan, die gericht was aan de geestelijkheid als een deel van de organisatie des duivels. Deze aanklacht maakt den waren stand van zaken voor de menschen zeer duidelijk, weshalve zij in haar geheel opgenomen is:

„Wij, de Internationale Bijbelonderzoekers, in vergadering bijeen, betuigen onze onvoorwaardelijke trouw aan Christus, die nu tegenwoordig is en zijn koninkrijk opricht, en aan dat koninkrijk.

„Wij gelooven, dat ieder gewijd kind Gods een gezant voor Christus en als zoodanig verplicht is, een getrouw en waarachtig getuigenis over dit koninkrijk af te leggen. Als gezanten van Christus gelooven en beweren wij zonder eenige zelfverheffing, dat God ons opgedragen heeft, „uit te roepen den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten“. — Jesaja 61 : 2.

„Wij gelooven en beweren, dat Gods bestemde tijd gekomen is, om Zijn misnoegen uit te drukken over de booze systemen, die het volk voor de waarheid verblind hebben en het daardoor vrede en hoop onthielden. Opdat nu het volk de waarheid moge weten en eenige troost en hoop op toekomstige zegeningen moge ontvangen, dienen wij deze aanklacht, die op Gods Woord steunt, in en wijzen op het goddelijke plan als het middel voor de volledige bevrijding des menschen.

„Wij maken bekend en beschuldigen, dat Satan een samenzwering heeft gesmeed met het doel, het volk in onwetendheid te houden omtrent Gods maatregelen het te zegenen met leven, vrijheid en geluk, en dat anderen, namelijk trouwelooze predikers, gewetenlooze kapitalisten en geslepen politici deze samenzwering bijgetreden zijn, zij het bewust of onbewust.

„Dat trouwelooze predikers kerkelijke systemen gevormd hebben, zooals conciliën, synoden, raden van ouderlingen, allianties, enz., en zichzelf daarin onderscheiden hebben als pausen, kardinalen, bisschoppen, doctoren in de godgeleerdheid, dominees, herders, eerwaarden, enz, ambten, waartoe zij zichzelf verkozen, die hier verder met den verzamelnaam „geestelijkheid“ genoemd zullen worden; en dat deze doelbewust handelsreuzen en beroepspolitici tot de ‚heerlijken‘ hunner kudden gemaakt hebben.

„Wij maken bekend en beschuldigen, dat de geestelijkheid gezwicht is voor de verzoeken, aan welke Satan haar onderworpen heeft en zich in strijd met het Woord Gods bij genoemde samenzwering aangesloten heeft, en dat zij, om deze te doen slagen, de volgende openlijke daden bedreven heeft, namelijk:

„(1) Dat zij de geestelijke macht, die zij uit hoofde van haar ambt bezat, gebruikt heeft, om haar eigen zelfzuchtige wenschen te bevredigen, door zichzelf te weiden en te verhoogen, terwijl zij naliet en weigerde, het volk te weiden en te onderwijzen in Gods Woord der waarheid;

„(2) Dat zij uit liefde voor de heerlijkheid dezer wereld en verlangend, in de oogen der menschen te schitteren (Lucas 4 : 8; Jacobus 4 : 4; 1 Johannes 2 : 15), zich met opzichtige gewaden gekleed en met juweelen getooid heeft en zich godvruchtig voordeed, terwijl zij het Woord Gods en de kracht deszelve loochent;

„(3) Dat zij nagelaten en geweigerd heeft, het volk de boodschap van het koninkrijk van den Messias te verkondigen en het opmerkzaam te maken op de bewijzen van zijn tweede komst; en daar zij niet op Gods bestemden tijd tot oprichting van Zijn koninkrijk wenscht te wachten en zich wijs en machtig wil voordoen, heeft zij zich samen met haar medegezwoorenen aangematigd, Gods koninkrijk op aarde zonder God te kunnen oprichten, en heeft daarom den Volkenbond goedgekeurd en verklaard, dat deze de politieke wilsuiking van Gods koninkrijk op aarde is, waardoor zij haar trouw aan den Heere Jezus Christus gebroken heeft en den duivel, den god des kwaads, trouw zwoer. Op grond hiervan predikte en heiligde zij den oorlog, stelde haar kerkgebouwen (in Amerika en Engeland) als werfkantoren ter beschikking, trad tegen betaling voor recruteeringsdoel-einden op, predikte jonge mannen in de loopgraven, om daar te lijden en te sterven; en toen de Heere haar het duidelijke en onweerlegbare bewijs voorlegde, dat de oude wereld geëindigd en het koninkrijk nabij gekomen is, heeft zij dit getuigenis bespot en verworpen en de getuigen des Heeren vervolgd, in hechtenis genomen en in de gevangenis laten werpen.

Leerstellingen

„Verder maken wij bekend en beschuldigen de geestelijkheid als klasse, dat zij zich tot bron van leerstellingen gemaakt heeft, die zij, om meergenoemde samen-zwering te doen slagen, onder het volk verspreid heeft, voorgevende, dat deze leerstellingen in overeenstemming met Gods Woord zijn, ofschoon zij zeer goed weet, dat dit niet zoo is. Deze leerstellingen zijn de volgende:

„(1) Zij beweert valschelijk, dat zij de door God aangewezen opvolger der geïnspireerde apostelen van Jezus Christus is, niettegenstaande de Schrift duidelijk leert, dat de apostelen des Heeren geen opvolgers hebben.

„(2) Zij meent alleen het recht te hebben, de Schrift uit te leggen, en daarom alleen te weten, wat het volk dient te gelooven, en zodoende heeft zij het volk over den Bijbel in onwetendheid gehouden; en nu het volk in dezen tijd van toenemende kennis en literaire ontwikkeling, den Bijbel zou kunnen lezen en begrijpen, ontmoedigen deze zoogenaamde ‚opvolgers der apostelen‘ de menschen, om den Bijbel en bijbelsche literatuur te lezen, loochenen de inspiratie der Schrift, leeren evolutie en keeren de zinnen van het volk van God en Zijn Woord der Waarheid af.

„(3) Zij leerde en leert nog steeds het goddelijk recht der koningen om over de volken te heerschen, en beweert, dat een zoodanige regeering Gods koninkrijk op aarde is. Zij verkeert in de meening, dat zij en de heerlijken harer kudden de opdracht ontvangen hebben, de politiek en de aangelegenheden der natiën te leiden, en dat als het zich niet in onderdanigheid aan dit beleid onderwerpt, het volk ontrouw en niet vaderlandslievend is.

„(4) Zij ontwierp de onredelijke en valsche leer der drievuldigheid, waarin geleerd en beweerd wordt,

dat Jehova, Jezus en de Heilige Geest drie wezens in één geheel zijn, welke drogrede, naar zij toegeeft, begrepen noch uitgelegd kan worden. Door deze valsche leerstelling heeft zij de menschen verblind voor de ware beteekenis van het groote rantsoenoffer van Jezus Christus, waardoor de menschen gered kunnen worden.

„(5) Zij leerde en leert ook nu nog de valsche leer der menschelijke onsterfelijkheid, d. w. z. dat alle menschen een onsterfelijke ziel bezitten, die niet sterven kan, hoewel zij weet, dat deze leer valsch is, daar zij steunt op de uitspraak van Satan, die door Jezus een groote leugen genoemd werd. — Johannes 8 : 44.

„(6) Zij predikt en leert de leer der eeuwige pijniging, n. l. dat de bezoldiging der zonde een bewuste pijniging in de hel zou zijn, eeuwig van duur, ofschoon zij weet, dat de Bijbel leert, dat de bezoldiging der zonde de dood is; dat de hel de toestand des doods of het graf is, waarin de dooden tot de opstanding zonder bewustzijn verblijven; dat het rantsoenoffer verschaft is met het doel allen te bestemder tijd een gelegenheid te bieden, te gelooven, den Heere te gehoorzamen en te leven, terwijl de moedwillige boosdoeners met eeuwige vernietiging gestraft zullen worden.

„(7) Zij loochent het recht des Heeren, Zijn koninkrijk op aarde op te richten, ofschoon zij weet, dat Jezus leerde, dat hij aan het einde der wereld wederkomen zou en dat het aanbreken van dezen tijd gekenmerkt zou worden door een wereldoorlog, waarin de natiën van de Christenheid betrokken zouden worden, die weldra door hongersnood, pestilentie, revolutie, alsmede door den terugkeer van Gods gunst tot de Joden en benauwdheid en verslagenheid der volken zou gevolgd worden; en dat in die dagen de God des hemels Zijn koninkrijk zou oprichten, dat in der eeuwigheid bestaan zal. (Daniël 2 : 44) Door deze duidelijke bewijzen niet te er-

kennen en in overweging te nemen, is zij met haar bondgenooten, de kapitalisten en politici, moedwillig in duisternis gegaan, bij hun poging een wereldmacht op te richten, om het volk te beheerschen en in onderwerping te houden, wat alles in strijd is met het Woord Gods en tegen Zijn waardigheid en goeden naam.

„De hierin opgesomde en door de geestelijkheid geleerde leerstellingen, alsmede haar handelwijze worden toegegeven. Op grond van deze onbetwiste feiten en in overeenstemming met de in Gods Woord neergelegde wet, staat zij schuldig voor God en in de oogen der wereld ten opzichte van alle beschuldigingen dezer aanklacht.

„Krachtens de nu in vervulling gaande profetieën van Gods Woord betuigen wij, dat dit de dag van Gods toorn over de Christenheid is en dat de Heere temidden der machtige en heerschende elementen der wereld, namelijk de geestelijkheid en de ‚heerlijken hunner kudden‘, staat, om hen te richten en Zijn gerechte verontwaardiging over hen en hun systemen uit te drukken.

„Voorts verklaren wij, dat de eenige hoop op vrede en geluk voor de volkeren der aarde het koninkrijk van den Messias is, om hetwelk Jezus zijn discipelen leerde bidden.

„Om deze redenen roepen wij alle volkeren en natiën der aarde op, om te betuigen, dat de hierin genoemde feiten waar zijn. Tevens sporen wij hen aan, om tot troost en herleving der hoop in dezen angstigen en moeitevollen tijd, den Bijbel nauwgezet en ijverig te onderzoeken, opdat zij mogen leeren begrijpen, dat God door Christus en Zijn koninkrijk een volkomen plan ontworpen heeft, om het geheele menschelijk geslacht op aarde te zegenen met vrede, voorspoed, vrijheid, geluk en eeuwig leven, en dat Zijn koninkrijk nabij is.“

Deze feiten worden hier niet voorgelegd, om menschen belachelijk te maken, maar veel meer om het volk bekend te maken, dat de kerkelijke systemen, zoowel Katholieke als Protestante, onder toezicht en leiding van den duivel staan, een deel van zijn onzichtbare organisatie zijn, en daarom de Antichrist vormen. Dit valt niet te ontkennen, om reden zij onder den naam en titel van Christen paradeeren, terwijl deze bewering in het licht der voorgaande feiten volstrekt op onwaarheid berust. Zij noemen zichzelf bij den naam des Heeren, maar in werkelijkheid vertegenwoordigen zij den duivel. De huichelarij, die in Enos' dagen haar aanvang nam, is nu zoo in 't oog loopend geworden, dat een ieder, die er ontvankelijk voor is, haar waarnemen kan.

In Tegenspoed

Het heeft den Heere behaagd, de leden van Zijn rijk onder ongunstige omstandigheden toe te bereiden. Ware Christenen zijn in de wereld nimmer populair geweest. Gedurende het geheele Evangelische tijdperk hebben zij veel vervolging te verduren gehad. Zij werden tot het uitvaagsel onder de menschen gerekend. Van welke bron kunnen wij redelijkerwijze vervolging en tegenspoed voor de Christenen verwachten? Van den duivel en zijn organisatie natuurlijk, daar God reeds in Eden verklaard heeft, dat er vijandschap zou zijn tusschen het zaad der vrouw, namelijk de koninkrijksklasse, en het zaad der slang, de organisatie des duivels. Wij worden niet in het onzekere gelaten wat betreft degenen, die het zaad of de kinderen des duivels vormen.

Toen Jezus op aarde was, vervolgden hem de Schriftgeleerden, Farizeën en priesters, die tezamen de geestelijkheid uit die dagen vormden, en beweerden, de vertegenwoordigers van God te zijn. Zij waren huichelaars;

Jezus zelf zeide het. Die klasse verhief zichzelve, evenals de geestelijken heden ten dage. Zij deden zich voor als menschen van groote gerechtigheid, Jezus zeide tot hen: „Maar wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeën, gij geveinsden! want gij sluit het koninkrijk der hemelen voor de menschen, overmits gij daar niet ingaat, noch degenen, die ingaan zouden, laat ingaan. Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeën, gij geveinsden! want gij eet de huizen der weduwen op, en dat onder den schijn van lang te bidden; daarom zult gij te zwaarder oordeel ontvangen.” (Mattheüs 23:13,14) Dezelfde huichelaars beweerden de kinderen Gods te zijn, maar Jezus zeide hun duidelijk. „Gij zijt uit den vader den duivel.” — Johannes 8 : 42-44.

In de wereldgeschiedenis is een zekere periode bekend als de tijd der Inquisitie. In dien tijd was het, dat in zekere landen kerkelijke rechtbanken opgericht werden, en vele menschen werden voor deze rechtbanken gesleept en van ketterij beschuldigd. Zij werden onder een schijnverhoor genomen en aan de boosaardigste folteringen onderworpen, om hen te dwingen, een onzinnige geloofsbelijdenis aan te nemen. Wie was voor deze wreedaardige mishandeling van Christenen verantwoordelijk? De geestelijkheid, die voorgaf, de vertegenwoordiger van God en Christus te zijn, doch in werkelijkheid den duivel vertegenwoordigde. Zij bestond uit huichelaars. Een dusdanige vervolging bleef echter niet tot het pauselijk systeem beperkt.

Te bestemder tijd nam ook het Protestantsche systeem zijn toevlucht tot dergelijke vervolgingen. Men denke aan den eerbiedwaardigen Johannes Calvijn, den vader der Presbyterianen, die het doodsvonnis van Servetus ondertekende en hem langzaam op den brandstapel liet verbranden, omdat hij niet eenig ging met de zoogenaamde orthodoxe leerstellingen van dat kerkelijke systeem. Alle booswillige vervolging, waaraan Christus

Jezus en zijn volgelingen onderworpen werden, geschiedde door de geestelijkheid of op aandrijven van de geestelijkheid, die huichelachtig voorgeeft, den God der liefde en Zijn geliefden Zoon te vertegenwoordigen.

De draak, de duivel, de vader dezer kerkelijke systemen, was de eigenlijke, drijvende oorzaak voor al deze vervolgingen. Deze kerkelijke systemen, in het bijzonder de geestelijkheid en de heerlijken hunner kudden, zijn in dezen tijd en waren voordien een deel der wereld die onder de heerschappij van Satan den vijand staat. Deze hebben tegenstrijdige leerstellingen geleerd en hebben onder elkander gestreden, totdat er iemand komt, die de waarheid van Gods Woord verkondigt; dan vereenigen zij zich onder leiding van hun vader den duivel en strijden gezamenlijk tegen den vertegenwoordiger des Heeren.

Vervolging en lijden zijn voor niemand begeerenswaardig en een ieder zou veel liever in vrede en geluk wonen. Jezus en zijn trouwe navolgers werden om hun trouw en toewijding aan God vervolgd. Daar dit waar is, en God almachtig en de verpersoonlijking van liefde is, waarom laat God het dan toe, dat Zijn geliefde Zoon en zijn getrouwe navolgers door de hand des duivels en zijn vertegenwoordigers vervolging te verduren hebben?

Het antwoord is, dat God Satan niet verhinderd heeft, zijn goddeloozen wandel te vervolgen; Hij liet het toe, dat deze zijn boosaardige neigingen aan den dag zou leggen, en God zoowel als een ieder, die God trouw geweest is, zou smaden, omdat deze vervolgingen den Heere Jezus en zijn navolgers in de gelegenheid zouden stellen, hun trouw en toewijding aan Jehova onder de meest ongunstige omstandigheden te bewijzen.

Over Jezus staat geschreven: „Die in de dagen Zijns vleesches, gebeden en smeekingen tot Dengene, die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen

geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreeze, hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden." — Hebreë 5 : 7, 8.

Wanneer iemand lichamelijk gemak, behagelijkheid en vrede boven de goedkeuring Gods stelt, zal hij zich in een toestand verplaatsen, waarin hij geen vervolging te verduren heeft, doch dit kan hij niet doen, zonder zich ontrouw tegenover God te toonen. Maar hij, die bereid zou zijn, den smadelijksten dood te ondergaan, ten einde van zijn trouw en toewijding aan God, blijk te geven, is een eeuwig vertrouwen waardig.

Over Jezus staat geschreven: „En in de gedaante gevonden als een mensch, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft God hem ook uitermate verhoogd, en Hem eenen naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders." — Filippenzen 2 : 8-11.

Hierdoor werd de grondsteen en uiterste hoeksteen een beproefde steen, evenals de profeet voorzeggd had. Voordat God den Heere Jezus deze hooge belooning, het Hoofd van het rijk te zijn, verleende, onderwierp Hij hem aan de strengste proef. Degenen, die door God goedgekeurd en een deel van het rijk zullen worden, moeten in de voetstappen van Jezus volgen, en dat sluit in, dat zij voor hun gerechte handelingen lijden moeten. „Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijne voetstappen zoudt volgen." — 1 Petrus 2 : 21.

Waarom lijden ware Christenen? Omdat God ze uit de wereld verkoren heeft en omdat zij weigeren de or-

ganisatie des duivels als trouwe onderdanen te steunen. Jezus zeide over zijn navolgers: „Indien gij van de wereld waart, zoo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld. Gedenkt des woords, dat Ik u gezegd heb: Een knecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren.” — Johannes 15 : 19, 20.

Gedurende den Wereldoorlog van 1914 tot 1918 werden deemoedige Christenen in Duitschland vervolgd en bestraft, omdat zij weigerden, Gods gebod „Gij zult niet doodslaan“ te overtreden. In Engeland, Amerika en Canada werd dezelfde groep navolgers van Jezus Christus geslagen, in de gevangenis geworpen, met teer bestreken en in veeren gerold, terwijl eenigen zelfs gedood werden, omdat zij weigerden de wapens tegen hun medemensch te gebruiken en onschuldig bloed te vergieten. De oorlog verschafte de geestelijkheid, die als de vertegenwoordiger van Satan deze deemoedige Christenen haatte, een gelegenheid en een verontschuldiging, de commercieele en politieke machten er toe te bewegen, deze Christenen op ongerechte wijze te straffen. Zij werden niet allen vervolgd, omdat zij weigerden te dooden, want sommigen werden vervolgd, omdat zij als getuigen des Heeren optraden. Mannen, die te oud voor den krijgsdienst waren, en vrouwen, die in het geheel geen militaire plichten te vervullen hebben, werden door den duivel gehaat, omdat zij Christenen waren, en zijn zaad, de geestelijkheid, zorgde er voor, dat ook deze vervolgd en ingekerkerd werden. Voor een volledig bericht dezer booswillige en ongerechtvaardigde vervolgingen leze men het zeven en twintigste nummer van het Amerikaansche tijdschrift *The Golden Age*.

De Christen vermag echter vervolgingen om der gerechtigheid wil te verdragen, zonder tegen zijn vervolgers verbitterd te worden. Hij beseft, dat God het toelaat, evenals Hij het bij den Heere Jezus toegelaten heeft, opdat de trouw en toewijding des Christen beproefd moge worden. Hij vertrouwt op Gods beloften en verheugt zich.

Beloften

Lijden behoort tot de schooling van een Christen, om hem voor het koninkrijk Gods voor te bereiden. Wanneer hij gerecht handelt en op grond hiervan door de vertegenwoordigers des duivels te lijden heeft, kan hij alle reden hebben, zich te verheugen. „Zalig zijn zij, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het koninkrijk der hemelen.“ (Mattheüs 5 : 10) De Christen is zich van het feit bewust, dat de duivel vanaf de dagen van Eden steeds God gesmaad heeft. Over den Heere Jezus staat geschreven: „De smaadheden dergenen, die U smaden, zijn op Mij gevallen.“ (Psalm 69 : 10) De duivel deed den Heere Jezus smaadheid aan, toen hij op aarde was. De volgeling van Christus verwacht hetzelfde, en de apostel verklaart duidelijk, dat dezelfde smaadheden, die op den Meester vielen, ook de lichaamsleden zullen treffen. — Romeinen 15 : 3.

De apostel gaat dan verder en wijst er op, dat het voor den Christen een voorrecht is, met Christus te lijden, als hij zegt: „Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook voor Hem te lijden.“ (Filippenzen 1 : 29) Het is een voorrecht om de eenvoudige reden, dat het een voorafgaande bepaling is, om het koninkrijk in te gaan, „Wij moeten door vele verdrukkingen ingaan in het koninkrijk Gods.“ (Handelingen 14 : 22) De Apostel Paulus legt hier den nadruk op, als hij zegt: „En ook allen, die god-

zaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden." (2 Timotheüs 3:12) Op deze wijze heeft het den Heere behaagd, de Christenen uit te zoeken en hun een gelegenheid te geven, hun liefhebbende toewijding aan Hem te bewijzen.

Iemand, die bereid is, alle mogelijke vervolgingen te verdragen, en zelfs den dood te ondergaan, om der gerechtigheid wil, kan men macht en autoriteit toevertrouwen. De apostel wijst er op, dat vervolging om der gerechtigheid wil een der teekenen is, waardoor wij mogen erkennen, dat de Heere met ons als navolgers van Christus Jezus handelt. Hij zegt: „Deze Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn; en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen; erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; zoo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.” — Romeinen 8:16, 17.

Het volgende kan men als een regel aannemen, waarop men zich verlaten kan: Wanneer iemand beweert een Christen te zijn en dan in den naam van Christus deelneemt aan de vervolging van een ander, is hij een huichelaar en geen Christen. De Heere Jezus schold niet, al werd hij ook gescholden. De weg der vervolging en smading, die door de kerkelijke systemen gevolgd wordt, is dus een duidelijk bewijs, dat zij uit hun vader den duivel zijn, en dat zij zijn wil wenschen te doen.

Het bevreemdt den waren Christen niet, als vurige beproevingen als gevolg van zijn trouwe toewijding aan den Heere en Zijn zaak der gerechtigheid over hem komen. Hij stelt vertrouwen in het geïnspireerde getuigenis, dat door den Apostel Petrus betreffende vervolgingen gegeven werd: „Geliefden! houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame; maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzoo

verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om den naam van Christus, zoo zijt gij zalig; want de Geest der heerlijkheid, en de Geest van God rust op u. Wat hen aangaat, Hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, Hij wordt verheerlijkt." — 1 Petrus 4 : 12-14.

Toen Jezus aan het einde van zijn aardschen dienst gekomen was, sprak hij zijn getrouwe navolgers toe, die hem in zijn beproevingen trouw geweest waren, en zeide: „Gij zijt het die volhardend bij mij zijt gebleven onder mijn beproevingen, en ik vermaak u heerschappij, gelijk mijn Vader ze mij vermaakt heeft." (Lucas 22 : 28, 29, *Leidsche vertaling*) Hierdoor gaf de Meester te kennen, dat de koninkrijksklasse gevormd zou worden door degenen, die God en hem trouw waren. Het is niet te verwachten, dat dit een groot aantal zal zijn. Integendeel, de Meester zeide: „Vreest niet, gij klein kuddeken! want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het koninkrijk te geven." — Lucas 12 : 32.

De schijnheilige geestelijkheid heeft het volk doen gelooven, dat milliarden tot het koninkrijk Gods zullen behooren. Het is echter veiliger de woorden des Heeren en Meesters Christus Jezus te volgen. Ter bevestiging van hetgeen de Meester zeide, verklaart de apostel: „Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zoo zullen wij ook met Hem leven. Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heerschen; indien wij Hem verloochenen, Hij zal ons ook verloochenen." (2 Timotheüs 2 : 11, 12) De Heere Jezus vermaande zijn navolgers, voor geen dezer dingen te vreezen, en gaf hun toen deze verzekering: „Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens." — Openbaring 2 : 10.

De organisatie des duivels wordt in de profetieën en eveneens in de Openbaring onder het symbool „beest” en ook „het beeld van het beest” genoemd. Degenen, die de belofte ontvangen hebben, medeleden van de koninklijke familie des hemels te zijn, weigeren beslist, ook maar eenigen steun aan het „beest”, de organisatie des duivels, te verleen. Er staat geschreven: „En ik zag tronen, en zij zaten er op; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus, en om het woord Gods, en die het beest, en deszelfs beeld niet aangebeden hadden, en die het merkteeken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hunne hand; en zij leefden en heerschten als koningen met Christus, de duizend jaren.” — Openbaring 20 : 4.

De apostel toont aan, dat al de leden van het koninklijke huis aan dezelfde verzoeking onderworpen worden. (Hebreë 2:18) Dezelfde verzoeking, die Eva voorgelaten werd, waarvoor zij zwichtte en waardoor zij viel, werd eveneens den geestelijken voorgelaten, en ook deze systemen zwichtten voor deze verzoeking en vielen. Een soortgelijke verzoeking werd ook den Heere Jezus voorgelaten, doch hij weerstond haar en overwon. Alle lichaamsleden der koninklijke familie worden aan dezelfde verzoeking onderworpen. Slechts den overwinnaars wordt het medelidmaatschap aan het koninkrijk verleend. Overwinnen beteekent de overwinning behalen over Satan's organisatie door hardnekkig te weigeren haar in eenig opzicht te ondersteunen, en integendeel trouw en toewijding tegenover God tot het einde te toonen. Aan zulke overwinnaars zijn de volgende beloften gegeven:

„Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in den tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven den naam Mijns Gods,

en den naam der stad Mijns Gods, namelijk des nieuwen Jeruzalems, dat uit den hemel van Mijnen God afdaalt, en ook Mijnen nieuwen naam." (Openbaring 3 : 12) „Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijnen troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijnen Vader in Zijnen troon." (Openbaring 3 : 21) „En die overwint, en die Mijne werken tot het einde toe bewaart, Ik zal hem macht geven over de Heidenen; en hij zal ze hoeden met een ijzeren staf, zij zullen als pottelbakkersvaten vermorzeld worden; gelijk ook Ik van Mijnen Vader ontvangen heb." — Openbaring 2 : 26, 27.

In Knechtschap

De naam Zion wordt op het nog op aarde wijlende volk Gods toegepast, omdat het tot Zion, Gods organisatie, behoort. Babylon beteekent verwarring en is de naam, die op het kerkendom van toepassing is op grond van zijn talrijke systemen en tegenstrijdige, valsche leerstellingen. Langen tijd smachtten de ware zonen Gods in knechtschap der Babylonische systemen, geduldig wachtende op den tijd hunner bevrijding. Dezen hebben oprecht het gebed gebeden, dat Jezus hun leerde: „Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde." Zij hebben gewacht op en verlangend uitgekeken naar de tweede komst des Heeren en de oprichting van zijn koninkrijk, daar zij steeds de belofte indachtig waren, die de Heere juist voor zijn vertrek aan zijn discipelen gegeven had: „Ik ga heen om u plaats te bereiden; en zoo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kome ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben." — Johannes 14 : 2, 3.

In de gelijkenis van de tarwe en het onkruid, die onze Heere uitsprak, toont hij aan, dat de koninkrijksklasse

in knechtschap van de onkruidsklasse was tot den tijd des oogstes aan het einde van het tijdperk. (Mattheüs 13 : 24-30) Jezus verklaarde bij die gelegenheid duidelijk, dat het schijnheilige onkruid door den duivel gezaaid was, dat de oogst het einde van het tijdperk is, dat het onkruid het zaad des duivels is, en dat het goede zaad door de kinderen des koninkrijks gevormd wordt. — Mattheüs 13 : 38, 39.

De Profeet Daniël sprak een profetie uit over den „tijd van het einde“, namelijk den tijd, waarin de booze wereld ten einde zou gaan of een climax zou bereiken. Profetie kan eerst begrepen worden, wanneer zij vervuld of in den loop der vervulling is. In deze profetie lezen wij: „En Hij zeide: Ga henen, Daniël want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot den tijd van het einde. Velen zullen er gereinigd, en wit gemaakt en gelouterd worden; doch de goddeloozen zullen goddelooslijk handelen, en geene van de goddeloozen zullen het verstaan; maar de verstandigen zullen het verstaan.“ (Daniël 12 : 9, 10) De hier genoemde verstandigen zijn degenen, die gewaakt en gewacht hebben op de komst des Heeren en zijn koninkrijk. Deze begrijpen thans de door Daniël uitgesproken woorden.

Vervulde profetie toont aan, dat ongeveer vanaf 1874 de Heere toenemend licht op Zijn Woord begon te laten schijnen, Toen begon hij de ware Christenen uit de Babylonische knechtschap te voeren en hun een juist begrip over de groote fundamenteele leerstellingen, die door de apostelen geleerd werden, doch die door den verblindenden invloed des duivels verduisterd geworden waren, terug te geven. De Psalmist, sprekende over de getrouwen, die aldus op de verwezenlijking van hun hoop wachtten, zegt: „Als de Heere de gevangenen Zions wederbracht, waren wij gelijk degenen, die droomen. Toen werd onze mond vervuld met lachen, en onze tong met

gejuich; toen zeide men onder de Heidenen: De Heere heeft groote dingen aan dezen gedaan. De Heere heeft groote dingen bij ons gedaan: dies zijn wij verblijd." — Psalm 126 : 1-3.

Het zinnebeeldige koninkrijk Gods, namelijk de natie Israël, kwam in het jaar 606 v. Chr. ten val. Deze datum geeft het begin van de Tijden der Heidenen aan. Daar God toen Israël het recht om te regeeren ontnam, werd Satan de god der geheele wereld met inbegrip van Israël. De door den Profeet Ezechiël gedane verklaring komt hierop neer, dat de Heidenen hun macht onder leiding van hun opperheer ongehinderd zouden voortzetten, totdat „hij kome, die daartoe recht heeft". (Ezechiël 21 : 24-27) Andere teksten toonen aan, dat de Tijden der Heidenen vijf en twintig honderd en twintig jaren zouden duren.

Toen de ware volgelingen van Christus Jezus na 1874 uit de Babylonische systemen begonnen te komen, de Schrift begonnen te onderzoeken en bekend werden met eenige van deze heerlijke profetieën, en de bewijzen harer vervulling waarnamen, kwamen zij weldra tot de gevolgtrekking, dat deze periode der Heidensche heerschappij van vijf en twintig honderd en twintig jaren in 1914 moest eindigen. Daarom keken zij met groote verwachting uit naar het jaar 1914. De Heere heeft hen rijkelijk beloond, omdat zij naar de vervulling Zijner profetische uitspraken uitgezien hebben.

DE GEBOORTE DER NATIE

Hoofdstuk XI

DE hier gebezigde uitdrukking „de geboorte der natie“ beteekent, dat de gestelde macht, die het recht om te regeeren bezit, in functie getreden is, dat wil zeggen, begonnen is te regeeren.

In de geschiedenis der menschheid worden koninkrijken gewoonlijk natiën genoemd. De rechtmatig ingestelde macht, die een georganiseerd volk regeert, noemt men een koninkrijk, natie of heerschappij. Deze benamingen kunnen afwisselend gebruikt worden. De woorden heerschappij en rijk zijn van gelijke beteekenis. Slechts een klein verschil zou gevonden kunnen worden, namelijk dat rijk meer omvattend is. Men zou kunnen zeggen, dat een koninkrijk of natie een klein begin kan hebben, maar wanneer het zich uitbreidt over vele volken en absolute en onbegrensde macht en autoriteit uitoefent, kan men het terecht als wereldrijk betitelen.

De Schrift spreekt over DEN Christus als „een heilige natie“. (1 Petrus 2 : 9, Eng. vert.) Geboren worden beteekent voortgebracht worden of in werking treden. Deze uitdrukking wordt hier in figuurlijken of beschrijvenden zin gebruikt, en wanneer wij haar op de geboorte van een natie toepassen, duiden wij daarmee aan, dat die natie begonnen is, haar gezag uit te oefenen. Een vrouw is het, die baart. „Zij werd van een mannelijk kind verlost.“ (Jesaja 66 : 7, *Engelsche vertaling*) Zion, Gods organisatie, die het mannelijke kind baart, wordt symbolisch een vrouw genoemd.

Bij een heerschappij of wereldmacht berust het recht om te regeeren bij de rechtmatig ingestelde macht. Over den Messias staat geschreven: „De heerschappij is op Zijnen schouder.” (Jesaja 9 : 5) „Want het koninkrijk (heerschappij) is des Heeren en Hij heerscht onder de Heidenen.” (Psalm 22 : 29) Toen Jezus op aarde was, sprak hij over zichzelf als „het koninkrijk”, omdat hij tot heerscher van het koninkrijk aangesteld was. (Mattheüs 10 : 7) De profeet, die op het koninkrijk wees en aantoonde, dat er een onderscheid bestaat tusschen het koninkrijk en de personen, die het koninkrijk vormen, zeide : „Maar het rijk en de heerschappij, en de grootheid der koninkrijken onder den ganschen hemel, zal gegeven worden den volke der heiligen der hooge plaatsen, welks rijk een eeuwig rijk zijn zal; en alle heerschappijen zullen Hem eeren en gehoorzamen.” (Daniël 7 : 27) Degenen, die zooals de Schrift aantoonde, de koningsheerschappij zullen uitoefenen, zijn Jezus en de leden van zijn lichaam, die hij aangenomen heeft.

Ten tijde van den val van het zinnebeeldige koninkrijk, de natie Israëls, maakte God bekend, dat de tijd vastgesteld was, waarop hij zou komen, die recht heeft, om te regeeren, en dat hij dan zijn macht aannemen en zijn regeering beginnen zou. (Ezechiël 21 : 27) Hij, die met het recht om te regeeren komt en op den door God bepaalden tijd zijn regeering aanvaardt, is de Messias. (Genesis 49 : 10) Hieruit volgt, dat wanneer hij, die het recht daartoe heeft, zijn macht aanneemt en zijn regeering begint, de wereld, die onder het toezicht van Satan den vijand staat, eindigen zou. De vrome Joden, die hun gevolgtrekkingen op de talrijke profetieën, die God hun gegeven had, baseerden, dachten en geloofden, dat de wereld met de komst van den Messias eindigen zou en dat dan het koninkrijk van den Messias in werking treden en hen met de verlangde zegeningen zegenen zou.

De elf discipelen van Jezus, die hem tot het einde toe trouw waren, geloofden, dat hij de Messias was. Petrus had dit nadrukkelijk verklaard en daarvoor een lofbetuing van Jezus ontvangen, en ongetwijfeld hoorden de andere discipelen dit ook en geloofden hetzelfde. — Mattheüs 16 : 16.

Deze discipelen, geloovende en verwachtende, dat de wereld onder den vorst Satan eindigen zou en dat de autoriteit dan op het Messiaansche koninkrijk zou overgaan, naderden den Meester, toen hij alleen was, en stelden hem de vraag: „Zeg ons, . . . wat zal het teeken (bewijs) van uw komst en van het einde der wereld zijn?” — Mattheüs 24 : 3, *Engelsche vertaling*.

Welke wereld werd in deze gestelde vraag bedoeld? Het woord wereld beteekent de in regeeringsvormen georganiseerde menschheid, onder het toezicht van een onzichtbaren opperheer. In de symbolische taal der Schrift heeft het woord wereld betrekking op den hemel en de aarde. (2 Petrus 3 : 7) De hemel stelt het onzichtbare gedeelte der wereld voor, dat zoowel het onzichtbare als het zichtbare leidt en bestuurt. De aarde is een symbolische voorstelling van dat deel der organisatie, dat voor het menschelijk oog zichtbaar is. Toen de discipelen deze vraag stelden was Satan de god, vorst of overste der wereld. — 2 Corinthiërs 4 : 3, 4; Johannes 14 : 30.

Jezus verklaarde duidelijk: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.” (Johannes 18 : 36) Zijn koninkrijk, natie of heerschappij kon natuurlijk niet van de hier genoemde wereld zijn, omdat Satan haar in zijn macht had en omdat Gods bestemde tijd voor Jezus, om zijn heerschappij te aanvaarden nog niet gekomen was. De discipelen begrepen, dat Satan's wereld eindigen moest en dat de Messiaansche wereld op een zekeren tijd in de toekomst beginnen zou, en om deze reden stelden zij Jezus de bovengenoemde vraag.

Het antwoord, dat op de vraag der discipelen gegeven werd, was in profetische bewoordingen. Dit antwoord kon vóór den tijd zijner vervulling niet ten volle begrepen worden; eerst dan zouden de feiten degenen, die ze zagen en onderscheidde, in staat stellen, de profetie te begrijpen. Daar nu de tijd voor de vervulling van het door Jezus gegeven profetische antwoord gekomen is, kunnen degenen, die waken en de feiten met de profetie vergelijken, het begrijpen.

Voordat Jezus de beantwoording der vraag begon, waarschuwde hij zijn discipelen, zich niet te laten misleiden. Daarna zeide hij in hoofdzaak het volgende: Er zullen zijn oorlogen en geruchten van oorlogen, voordat het einde komt. Weest hierover niet bevreesd, want nog is het einde niet. Daarna verklaarde hij hun de eerste teekenen of bewijzen, dat het einde der booze wereld gekomen zou zijn. Hij zeide: „Want het eene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen zijn hongersnooden en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen; doch al die dingen zijn maar een begin der smarten.” — Mattheüs 24 : 7, 8.

Laten wij nu eens de feiten onderzoeken en zien, of zij met de profetische woorden van Jezus overeenstemmen. Hij zeide, dat het begin der smarten, dat wil zeggen de doodsstrijd der oude wereld, gekenmerkt zou worden door het opstaan van de eene natie tegen de andere natie, en het eene koninkrijk tegen het andere. Natuurlijk bedoelde hij hiermede een wereldoorlog, omdat hij juist van oorlogen sprak. Alle oorlogen vóór 1914 werden gestreden tusschen leger en leger. Nog nooit tevoren was er in de geschiedenis der menschheid een oorlog gelijk aan dien van 1914-1918. Ieder deel der strijdende natiën werd in den strijd betrokken. Mannen zoowel als vrouwen werden naar het front gestuurd en de mannen en vrou-

wen, die thuis achterbleven, waren volgens bevel hunner regeering verplicht, de zenuw van den oorlog te verschaffen.

Alles wat de natie bezat, werd voor oorlogsdoeleinden gebruikt. Zelfs de baby's hadden het hunne in den strijd bij te dragen, doordat hun voedsel van regeeringswege besnoeid werd, opdat de levensmiddelen toevoer voor de legers aan het front ongehinderd verder kon gaan. De meel-, bloem- en suikervorraden en andere benodigdheden werden het volk in rantsoenen uitgedeeld, opdat de oorlog gewonnen mocht worden. Het was natie tegen natie en koninkrijk tegen koninkrijk waarbij nagenoeg alle natiën der Christenheid betrokken waren. Nooit had een dergelijke oorlog plaatsgevonden. Deze werd gevolgd door groote hongersnooden in Rusland, Oostenrijk, Duitschland en verschillende landen in het Oosten. Door den hongersnood stierf een veel grooter aantal menschen dan in den oorlog gesneuveld was. Spoedig daarop volgde een pestilentie, bekend als de Spaansche griep, die op haar weg van de koude tot de heete zone de menschen in groote getalen wegvaagde. In één jaar werden door deze pestilentie meer menschen gedood dan in de vier oorlogsjaren.

Men herinnere zich tevens, dat er sedert 1914 meer noodlottige aardbevingen geweest zijn dan ooit in 's werelds geschiedenis bekend geweest is. Dit zijn sprekende feiten, die ieder mensch, een prediker uitgezonderd, kan begrijpen. De geestelijkheid heeft letterlijk haar oogen voor deze reeks van bewijzen gesloten. De Heere maakte het zoo duidelijk, dat „die dezen weg wandelt, zelfs de dwaze” het kan begrijpen. Maar eenigen hunner zullen het niet verstaan. — Psalm 82 : 5; Daniël 12 : 10.

Daarna zeide Jezus : „Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u dooden, en gij zult gehaat worden van alle volken, om Mijns naams wil.”

(Mattheüs 24:9) Gedurende den oorlog was er een kleine schaar Christenen, die hun beste krachten inspanden, om den menschen te verkondigen, dat de wereldoorlog een bewijs voor het einde der wereld en voor de komst van het Messiaansche koninkrijk was. Dezen moeten natuurlijk tot de discipelen van Christus geteld worden, omdat zij getuigenis aflegden over hetgeen hij gezegd had; daarom werd deze kleine schaar Christenen in iedere natie, waarin zij vertegenwoordigd was, gehaat en vervolgd. Wij verwezen reeds naar nummer zeven en twintig van *The Golden Age*, waarin een uitvoerig verslag dezer vervolging, die in 1918, juist voor het eindigen van den wereldoorlog het toppunt bereikte, gegeven is.

„En dan zullen er velen geërgerd worden, en zullen elkander overleveren, en elkander haten.” (Mattheüs 24:10) Deze tekst ging tusschen 1914 en 1918 letterlijk in vervulling, doordat eenigen, die voorgaven volgelingen van Christus Jezus te zijn, degenen, die trachtten den Heere getrouw te vertegenwoordigen, in de hand der regeerende machten overleverden.

Op den 11den November 1918 kwam de oorlog bij het teekenen van den wapenstilstand plotseling tot een einde. Niemand kon een bevredigend antwoord geven op de vraag, waarom de oorlog toen eindigde, daar geen der beide partijen een overwinning behaald had. De ware reden, waarom de strijd toen eindigde, is duidelijk in de Schrift aangegeven. De Heere wenschte, dat de wereldoorlog, de hongersnood, de pestilentie, de aardbevingen, de vervolging van Christenen als een getuigenis dienen zouden voor degenen, die tot de erkenning zouden komen, dat Christus tegenwoordig is, dat zijn koninkrijk nabij gekomen is en dat de oude wereld afgehoopen is.

Maar dit getuigenis kon den natiën en volkeren der aarde niet openlijk verkondigd worden, zoolang de oorlog nog woedde en vele van de getuigen des Heeren in de gevangenis smachtten.

De Heere liet den oorlog tot een plotseling einde komen, opdat zijn uitspraak in Mattheüs 24 : 14 vervuld mocht worden, namelijk: „En dit Evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.“ Beginnende met 1918 tot op den huidigen dag (1928) heeft deze kleine schaar Christenen de blijde boodschap van des Heeren tegenwoordigheid, van het einde der wereld en van het begin van het Messiaansche koninkrijk verkondigd aan alle natiën, waar de naam Christus genoemd wordt. Ongetwijfeld werd dit getuigenis in vervulling van de profetische woorden des Meesters gegeven, hetgeen een verder bewijs is, dat de menschheid thans in den door de profetie aangegeven tijd leeft.

Jezus gaf nog een verder getuigenis, waardoor hij het reeds gezegde bevestigde en opnieuw aantoonde, dat de wereld geëindigd en zijn koninkrijk begonnen was. „En Jeruzalem zal van de Heidenen vertreden worden, totdat de tijden der Heidenen vervuld zullen zijn.“ (Lucas 21 : 24) Zonder twijfel heeft Jeruzalem hier betrekking op het Joodsche volk, omdat het onderscheiden wordt van de Heidenen. Gedurende bijna twee duizend jaren hebben de Joden er naar verlangd in Palestina terug te keeren. Ongeveer aan het einde van den oorlog sprak het Britsche Rijk, dat toen het protectoraat over Palestina aangenomen had, door zijn vertegenwoordiger Balfour, dat het in de bedoeling en politiek van het Britsche Rijk lag, de Joden in hun land te laten terugkeeren en hen zich daar te laten vestigen. Hoewel het waar is, dat voor dien datum reeds eenige stappen in die richting ondernomen werden, zoo was dit toch de eerste maal,

dat van de zijde der autoriteiten maatregelen genomen werden, die de Joden in de gelegenheid stelden, zich weer in hun oorspronkelijk vaderland te vestigen.

Dienovereenkomstig opende Dr. Chaim Weizmann aan het hoofd van een Joodsche organisatie in het voorjaar van 1918 bureau's te Jeruzalem en begon de formatie van een Joodsche regeering. Sindsdien is er een geleidelijke en gezonde uitbreiding der Joodsche bevolking in Palestina waarneembaar. En in duidelijke vervulling der profetieën kochten zij landerijen aan, bouwden huizen, koloniën, fabrieken en irrigatiewerken, wijdden hun groote universiteit in de stad Jeruzalem in, hebben vele andere dingen gedaan, die den opbouw van Palestina voor de Joden en door de Joden ten doel hadden. Deze feiten zijn zoo duidelijk, dat niemand er aan twifelen kan, dat deze een vervulling van de profetie van Jezus en van andere heilige profeten zijn.

Voorts zeide Jezus over het einde der wereld: „En er zullen teekenen zijn in de zon, en maan en sterren, en op de aarde benauwdheid der volken met twijfelmoedigheid, als de zee en watergolven groot geluid zullen geven; en den menschen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen; want de krachten der hemelen zullen bewogen worden.“ (Lucas 21: 25, 26) De zon is een symbool van het licht van het goddelijke plan. De maan is een symbolische uitdrukking, die gebruikt wordt, om de goddelijke wet voor te stellen, terwijl de sterren symbolisch geestelijke leiders voorstellen. De geestelijken der verschillende kerksystemen hebben sedert 1918 Gods plan tot oprichting van Zijn koninkrijk feitelijk verworpen. Zij hebben de goddelijke wet niet aangenomen, en geweigerd zich haar aan te passen. Zij, die symbolisch door sterren voorgesteld waren, zijn gevallen.

Ofschoon reeds verscheidene jaren sedert den wereldoorlog verstreken zijn, zoo moet toch door alle menschen toegegeven worden, dat „op de aarde benauwdheid der volken met twijfelmoeidigheid“ voortduurt. Het in dezen tekst gebezigde woord volken heeft duidelijk betrekking op de georganiseerde regeeringen der aarde. Al deze regeeringen verkeeren thans in verslagenheid en benauwdheid en weten niet, wat zij moeten doen. Zij sidderen en leven in vrees, dat zij hun macht verliezen zullen. In aansluiting hierop zeide de Heere: „Als de zee en watergolven groot geluid zullen geven; en den menschen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen.“ (Lucas 21: 25, 26) De „zee“ stelt de rustelooze elementen der menschheid voor. Deze slaan tegen elkander en tegen de regeeringen aan en geven groot geluid. Zelfs het gewone volk heeft vrees voor de dingen, die het over de aarde ziet komen. Al deze dingen zijn een verder bewijs, dat de wereld in 1914 eindigde en zich toen begon op te lossen, en dat toen, gedurende de tegenwoordigheid des Heeren de geboorte der Natie plaatsvond.

De Profeet Daniël beschreef de koninkrijken dezer wereld of wereldmachten, vanaf Nebukadnezar's tijd tot den tijd van het einde. Hij verklaarde in hoofdzaak, dat terwijl deze wereldmachten of koninkrijken nog bestaan, het koninkrijk Gods opgericht zou worden. „Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en teniete doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.“ (Daniël 2: 44) Dit koninkrijk wordt in profetische woorden beschreven als „een steen afgehouden zonder handen“, die zijn macht tegen alle

andere wereldmachten uitoefent. (Daniël 2 : 34, 35) Deze steen is de geboren nieuwe natie. De Schrift toont dus zeer nadrukkelijk aan, dat aan het einde van Satan's wereld, wanneer de natiën en koninkrijken zouden beginnen oorlog te voeren, de Heere tegenwoordig zou zijn en dat het nieuwe en gerechte koninkrijk Gods dan geboren zou worden.

Zion de Moeder

Jehova God is de Vader of Levengever van het koninkrijk, omdat Hij de Verwekker of Levengever is van al degenen, die het regeerende huis zullen vormen. Zion „de stad Gods“ is Zijn organisatie, die eveneens onder den naam Jeruzalem bekend staat. Deze organisatie is zoowel de moeder van de nieuwe regeering als van de personen, die deze regeering vormen. Er staat geschreven: „Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.“ — Galaten 4 : 26.

De profeet Gods beschrijft in zinnebeeldige taal, hoe de Messiaansche heerschappij, natie of koninkrijk als een kind uit Zion, symbolisch voorgesteld door een vrouw, geboren wordt. De profeet zegt, dat deze geboorte plaatsvindt, voordat de weeën komen; met andere woorden, zij baarde zonder pijnen. „Eer zij barensood had, heeft zij gebaard; eer haar smart overkwam, zoo is zij van een knechtje verlost. Wie heeft ooit zulks gehoord? wie heeft dergelijk gezien? zou een land kunnen geboren worden op een eenigen dag? zou een volk kunnen geboren worden op eene eenige reize? maar Zion heeft weeën gekregen, en zij heeft hare zonen gebaard.“ — Jesaja 66 : 7, 8.

Het koninkrijk of de natie werd niet onder groot trompetgeschal, tromgeroffel en kanongebulder geboren. Jezus had gezegd: „Het rijk Gods komt niet met uiter-

lijke vertooning." (Lucas 17 : 20, *Luther*) „Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht." (2 Petrus 3 : 10) Zion baarde het koninkrijk in stilte, zonder vertoon en zonder smarten. De regeering van de Vereenigde Staten van Amerika werd onder moeilijke omstandigheden en met groote smarten geboren, omdat degenen, die de leidende elementen vormden, bij de geboorte dezer natie met vele moeilijkheden te kampen hadden. Maar de heerschappij van den Messias, het koninkrijk, de nieuwe natie, werd zonder pijn geboren. Toen de bestemde tijd gekomen was, zette God Zijn geliefden Zoon op Zijn heiligen troon. — Psalm 2 : 6.

De profeet stelt dan de vraag: „Wie heeft ooit zulks gehoord? . . . Zou een natie op eens geboren worden?" (Engelsche vertaling) Het knechtje of kind stelt de geboren natie of heerschappij voor. Wie was de Heerscher bij de geboorte der heerschappij? De Heere Jezus Christus, in wien alle macht en gezag in hemel en op aarde woont. De heiligen, die reeds vóór de geboorte der natie gestorven waren, hadden nog geen aandeel in de eerste opstanding ontvangen en maakten dus nog geen deel van het koninkrijk uit; evenmin konden de getrouwe navolgers van Christus, die toen op aarde in den vleesche waren, als een deel van het kind of koninkrijk gerekend worden, voordat de Heere tot zijn tempel kwam, hen beproefde en goedkeurde. „Zion heeft weeën gekregen, en zij heeft hare zonen gebaard." Zij baarde haar andere kinderen, namelijk degenen, dien het voorrecht verleend werd een deel van het koninkrijk, de natie of regeering te worden. Zion baarde zoowel de heerschappij als de schepselen, die deze heerschappij vormen. Christus Jezus is het Hoofd der nieuwe Scheping en hij is het Hoofd der gemeente, dewelke is zijn lichaam. — Colossen 1 : 18.

Christus Jezus werd drie dagen na zijn kruisiging als goddelijk wezen geboren. De andere leden van zijn lichaam worden geboren, als zij deel hebben in de eerste opstanding. (Openbaring 20 : 6) Bij de natuurlijke geboorte van een kind komt eerst het hoofd en dan het lichaam. Evenzoo is het bij degenen, die het lichaam van Christus vormen en die deelhebben aan de heilige heerschappij of natie. De heerschappij of natie werd geboren, toen de Heere Jezus zijn macht aannam en zijn regeering begon, en sedert dien tijd worden nog andere kinderen in het koninkrijk geboren.

Er moet een onderscheid gemaakt worden tusschen de regeering en degenen, die als personen deel uitmaken van de regeering of natie. Het jaar 1914 A. D. wordt door de Schrift definitief als de datum voor de geboorte der natie aangegeven. In dat jaar werden de natiën, die het rijk des duivels vormden, toornig en verwickelden zich in een wereldoorlog. De Openbaarder stelt dezen datum vast als den tijd, waarop God de Almachtige door Zijn geliefden Zoon Zijn macht aannemen en Zijn regeering aanvaarden zou; of met andere woorden, als het tijdstip van de geboorte der natie of regeering. — Openbaring 11 : 17, 18.

In het twaalfde hoofdstuk der Openbaring wordt een symbolische beschrijving over de geboorte der natie gegeven. De daar genoemde vrouw is ongetwijfeld dezelfde als in Jesaja 66 : 7, namelijk Zion. De zon is een symbool van het licht van het goddelijke plan, terwijl de maan Gods wet voorstelt. Rondom Zion, Gods organisatie voorgesteld door de vrouw, schijnt het licht van het goddelijke plan; in dien zin is zij dus met de zon bekleed. „De maan onder hare voeten“ is een symbolische voorstelling, die aantoont, dat de wandel van de vrouw, Zion, steeds in overeenstemming is met den goddelijken wil, voorgesteld door Gods wet. Het

Hoofd, de uiterste Hoeksteen van Zion, is Christus Jezus, en op dat Hoofd rust de kroon, die zijn volkomen en absolute autoriteit voorstelt. De twaalf sterren in de kroon komen overeen met de twaalf apostelen des Lams. — Openbaring 21 : 14.

Op de aarde bevinden zich nog eenigen der trouwe navolgers van den Heere Jezus Christus. Dezen hebben met de oogen des verstands het koninkrijk gezien; zij verwachtten, dat het in 1914 geboren zou worden. Zij verkeerden in gespannen verwachting en groote bezorgdheid tot aan de geboorte. Hun toestand wordt daarom door Zion in barensood verkeerende geschilderd, die naar de verlossing van den mannelijken zoon, die het koninkrijk is, verlangt. De mannelijke zoon, namelijk de nieuwe regeering of natie was door den Heere vanaf de grondlegging der wereld verordineerd, maar nu was het oogenblik gekomen, waarop de regeering in werking zou treden, en degenen, die haar verwacht en voor haar geboorte gebeden hadden, waren in bange verwachting voor haar geboorte. Dit was het standpunt, van waaruit zij deze zaak aanzagen.

„En zij baarde eenen mannelijken zoon, die al de Heidenen zou hoeden met eene ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en Zijnen troon.” (Openbaring 12 : 5) De hier genoemde mannelijke zoon is één en hetzelfde als het door den Profeet Jesaja genoemde knechtje, namelijk de natie of heerschappij, die alle natiën der aarde zal regeeren. Het is hetzelfde koninkrijk als door Daniël beschreven wordt in het tweede hoofdstuk, vers vier en veertig. Symbolisch voorgesteld, wordt deze mannelijke zoon of nieuwe heerschappij weggerukt tot God en tot Zijn troon, omdat het Gods koninkrijk is, dat nu krachtens Zijn wil en autoriteit in werking treedt.

Krijg met den Vijand

Toen Satan de voorbereidingen voor het nieuwe wereldrijk waarnam, en bemerkte, dat de dag voor de geboorte der natie, symbolisch voorgesteld door den mannelijken zoon, genaderd was, nam hij zich vast voor, indien mogelijk deze nieuwe natie of heerschappij te vernietigen. In het beeld der Openbaring treedt hij op onder den naam en titel van Draak. Hij wordt daar voorgesteld als een „roode draak“. Het hier gebruikte woord „rood“ heeft de beteekenis van vuurrood, en illustreert in het bijzonder Satan's duivelsche, verdorven en bloedige organisatie, die het moorddadig op de vernietiging van de nieuwe regeering afgezien heeft. Hierin werd het plan van den draak echter verijdeld, omdat God het verhinderde.

De nieuwe regeering of natie begon toen in werking te treden, en haar eerste werk moest natuurlijk het uitwerpen van Satan uit den hemel zijn. „En er werd krijg in den hemel: Michaël en zijne engelen krijgden tegen den draak, en de draak krijgde ook en zijne engelen; en zij hebben niet vermocht, en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel. En de groote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en Satanas, die de geheele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde; en zijne engelen zijn met hem geworpen.“ — Openbaring 12 : 7-9.

In dezen grooten strijd streden Michaël, namelijk Christus Jezus, met zijn engelen tegen den duivel en zijn engelen met het gevolg, dat Satan de vijand uit den hemel verdreven en op de aarde geworpen werd. Dit is in overeenstemming met de woorden van den Apostel Petrus: „De hemelen zullen met een gedruis voorbijgaan, . . . de hemelen, door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan.“ (2 Petrus 3 : 10, 12) Met de hemelen,

die hier genoemd worden, zijn zonder twijfel de duivel en zijn engelen, de onzichtbare heerschers, bedoeld. — Efeze 6 : 12.

Satan de duivel ziet zich thans met zijn slechte bondgenooten van den hemel verbannen en op de aarde geworpen. „Wee dengenen, die de aarde en de zee bewonen! want de duivel is tot u afgekomen, en heeft grooten toorn, wetende, dat hij eenen kleinen tijd heeft.“ (Openbaring 12 : 12) De woorden „wee dengenen, die de aarde bewonen“ nemen duidelijk betrekking op de ellende, die over de heerschende klassen der natiën der aarde komen zal. De zee stelt de rustelooze elementen der menschelijke samenleving voor en ook hun staan vele moeilijkheden te wachten. De duivel heeft grooten toorn tegen Zion en hare kinderen, en hij wil de inwoners der aarde met de groote massa der menschheid vergaderen in een geweldige en laatste benauwdheid.

Nu moge de lezer de eerste paragraaf van dit boek nog eens opslaan en de daar gestelde vragen overlezen, dan zal hij zeker het antwoord op deze vragen begrijpen. De duivel en al zijn booze handlangers concentreeren thans al hun macht en kracht op de aarde, door zoowel den regeerders als den menschen in het algemeen duivelsche en boosaardige gedachten in te fluisteren. De kapitalistische uitbuiters verrijken zich ten koste van de algemeene belangen der menschheid. De politici behartigen hun persoonlijke, zelfzuchtige belangen. De predikers zijn op hun eigen welzijn bedacht, en het volk wordt van alle kanten onderdrukt en bezocht. De oorzaak van al deze ellende en benauwdheid is te vinden in het feit, dat het rijk des duivels ten einde is; hij weet, dat zijn tijd kort is, en daarom stelt hij wanhopige pogingen in het werk, zijn krachten bijeen te brengen voor een grooten en beslissenden slag. De volkeren der aarde verkeeren in groote angst en vreeze, zuchten als

in barensood en wenschen verlost te worden. Zij wachten op „de openbaring der kinderen Gods“, dat wil zeggen, op de openbaring der machtsontplooiing van de nieuwe regeering om hunnentwil. Zij verwachten iets, maar zij weten niet wat; maar allen verlangen zij naar bevrijding. Moge de menschheid thans moed vatten en haar hoop hernieuwen, daar de tijd der bevrijding nabij is.

Bevestigend Bewijs

Toen Jezus van de dooden opstond, verklaarde hij, dat hem alle macht in hemel en op aarde gegeven was. (Mattheüs 28 : 18) Dat gebeurde meer dan achttien honderd jaren geleden. Het lag echter niet in Gods wil besloten, dat Jezus toen reeds deze souvereine macht begon uit te oefenen. Jehova God had toen tot hem gezegd: „Zit aan Mijne rechterhand, totdat Ik Uwe vijanden zal gezet hebben tot eene voetbank Uwer voeten.“ (Psalm 110 : 1; Hebreë 1 : 13; Handelingen 2 : 34, 35; Mattheüs 22 : 44) Nadat Jezus in den hemel verschenen was en zijn offer als een zondoffer aangeboden had, trad hij niet onmiddellijk handelend tegen de instelling des duivels op, maar wachtte Gods bestemden tijd af. „Maar deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods. Voorts verwachtende, totdat Zijne vijanden gesteld worden tot eene voetbank Zijner voeten.“ — Hebreë 10 : 12, 13.

De tijd moest dus komen, waarin God den vijand, Satan den duivel, mitsgaders zijn instelling onderwerpen zou. Wij lezen: „De Heer (Jehova) zal den sceppter (der macht en autoriteit, die rechtmatig bij Zijn geliefden Zoon berust) Uwer sterkte zenden uit Zion (Gods or-

ganisatie), zeggende: Heersch in het midden Uwer vijanden." (Psalm 110 : 2) In dezen tekst wordt van denzelfden tijd gesproken als in Psalm 2 : 6: „Ik toch heb Mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg Mijner heiligheid."

De nieuwe heerschappij is thans geboren. Jezus Christus, de Koning, is thans opgestaan, heeft zijn macht en autoriteit aangenomen en begint zijn regeering, terwijl de vijand nog steeds zijn macht uitoefent, maar daar zijn wereld geëindigd is, heeft hij geen recht meer, deze macht uit te oefenen. Dus moest dit vanzelfsprekend het begin van den strijd in den hemel aangeven; de Koning der heerlijkheid met zijn engelen aan de ééne zijde en Satan de oude draak, de ontrouwe zoon Gods, met zijn engelen aan de andere zijde.

In werkelijkheid is het de strijd van God den Almachtige tegen den duivel. De strijdkrachten aan Gods zijde worden door Zijn geliefden Zoon aangevoerd, en in dezen strijd onderwerpt hij den vijand. De psalmist beschrijft den opmarsch van den Heere Jezus Christus met de volgende woorden: „Gord Uw zwaard aan de heup, o Held! Uwe majesteit en Uwe heerlijkheid; en rijd voorspoediglijk in Uwe heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid; en Uwe rechterhand zal U vreeselijke dingen leeren." — Psalm 45 : 4, 5.

Dit geeft den tijd van de geboorte der natie of heerschappij aan. Gods profeet drukt het aldus uit: „In heilig sieraad, uit de baarmoeder des dageraads (de vrouw, Zion) zal U de dauw Uwer jeugd zijn." (Psalm 110 : 3) De nieuwe natie, de regeering, voorgesteld door den nu geboren mannelijken zoon, treedt thans in de kracht harer jeugd op, om de regeering te aanvaarden. Dit is het begin van het in werking treden van het koninkrijk Gods.

De verworpen Steen wordt het Hoofd

De Profet Daniël schrijft in hoofdstuk 2 : 34, dat „er een steen afgehouden werd zonder handen“, en het verband toont duidelijk aan, dat hier betrekking genomen wordt op de geboorte van de natie of regeering. Tegen het einde van den wereldoorlog in 1918 waren de verschillende kerkgenootschappen, in het bijzonder de geestelijkheid en de heerlijken hunner kudde, die voorgaven aan Christus Jezus te gelooven en hem te volgen, in het bezit van overvloedige bewijzen uit den Bijbel en uit in vervulling gegane profetieën, dat de Heere tegenwoordig was, dat de wereld geëindigd was en dat de tijd voor het begin van het koninkrijk Gods gekomen was. Inderdaad kwamen dan ook kort na de inname van Jeruzalem door de Geallieerden tien voor-aanstaande geestelijken in London bijeen en gaven het volgende manifest uit, waarin verklaard werd:

Ten eerste. — Dat de huidige crisis op het einde van de tijden der Heidenen wijst.

Ten tweede. — Dat de openbaring van den Heere ieder oogenblik verwacht kan worden, wanneer Hij even duidelijk zal geopenbaard worden als aan Zijn discipelen op den avond Zijner opstanding.

Ten derde. — Dat de voleindigde gemeente opgenomen zal worden, om „voor eeuwig met den Heere“ te zijn.

Ten vierde. — dat Israël in ongelooft in zijn land hersteld zal worden en zich, door de verschijning van Christus om zijnentwil, bekeeren zal.

Ten vijfde. — Dat alle menschenlijke plannen voor wederopbouw aan de tweede komst onzes Heeren ondergeschikt gemaakt moeten worden, omdat alle natiën aan Zijne regeering onderworpen zullen worden.

Ten zesde. — Dat er onder de regeering van Christus een verdere uitstorting van den heiligen Geest over alle vleesch zal plaatsvinden.

Ten zevende. — Dat de waarheden, die deze verklaring inhoudt, van hoogst practische waarde zijn, omdat zij des Christen karakter en handelwijze bepalen in betrekking tot de drukkende vraagstukken van dit oogenblik.

Deze merkwaardige verklaring werd ondertekend door A. C. Dixon en F. B. Meyer, Baptisten; George Campbell Morgan en Alfred Byrd, Congregationalisten; William Fuller Gouch, Presbyteriaan; H. Webb Peplow, J. Stuart Holden, Episcopalen; Dinsdale T. Young, Methodist.

Dit zijn welbekende namen onder de grootste predikers der wereld. Dat deze voorname menschen van de verschillende kerkgenootschappen zich geroepen gevoelden, zulk een verklaring uit te geven, is op zichzelf al van zeer groote beteekenis. Dit manifest werd aan de geestelijkheid over de gansche wereld gezonden en door haar verworpen.

Maar het merkwaardigste van deze heele zaak is nog, dat dezelfde menschen, die dit manifest ondertekend hadden, het later verwierpen. Zij verwierpen daardoor het bewijs, dat wij aan het einde der wereld en in den tijd van des Heeren tweede tegenwoordigheid leven.

De woorden van den psalmist, den profeet Gods, nemen betrekking op dezen zelfden tijd en deze gebeurtenissen, namelijk de geboorte de natie en de verworping van den uitersten hoeksteen door de vermeende bouwlieden. Hij schreef: „De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden. Dit is van den Heere geschied, en het is wonderlijk in onze oogen. Dit is de dag, dien de Heere gemaakt heeft; laat ons op denzelfden ons verheugen, en verblijd zijn.” — Psalm 118 : 22-24.

Inplaats dat de geestelijkheid op de waarheid achtsloeg en haar aan de menschen verkondigde, en inplaats van hun bekend te maken, dat de tijd voor Christus' regeering gekomen was, verwierp zij Christus en zijn koninkrijk. Zij verwierp dengene, die de uiterste hoeksteen van Zion is, en ondersteunde en maakte openlijk en vrijmoedig propaganda voor de van den duivel afkomstige

plaatsvervanging voor Christus' koninkrijk, namelijk den Volkenbond, en zij gaf bekend, dat de Volkenbond de politieke wilsuiting van Gods koninkrijk op aarde was. Met andere woorden, zij loochent Gods plan en de wijze, waarop Zijn koninkrijk opgericht zal worden, en zodoende heeft zij zich uit vrijen wil met den duivel verbonden en ondersteunt nu „het beeld van het beest“.

De Joodsche geestelijkheid verwierp Christus, den uitersten hoeksteen, in haar tijd; de geestelijkheid in den tegenwoordigen tijd doet hetzelfde. Verbonden met de heerlijken harer kudde is zij ongehoorzaam tegenover het Woord Gods en struikelt over den steen of de thans geboren nieuwe regeering. Gaat u eens na, hoe nauwkeurig de profetische woorden van den Apostel Petrus met de huidige situatie overeenkomen: „U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots, en eene rots der ergernis; den genen namelijk, die zich aan het woord stooten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn.“ (1 Petrus 2 : 7, 8; Psalm 118 : 22; Jesaja 8 : 14) Zoo werd dus het koninkrijk Gods van degenen, die voorgaven den Heere te vertegenwoordigen, weggenomen, waardoor Jezus' woorden in vervulling gingen. (Mattheüs 21 : 43, 44) Degenen, die hem verwierpen, vielen op den steen en werden verpletterd.

De natie der gerechtigheid is geboren. Gods koninkrijk is in werking getreden. De Heere is in zijn heiligen tempel. Mogen alle natiën en volkeren der aarde hiervan kennis nemen! (Psalm 11 : 4-7; Habakuk 2 : 20) „De Heere heeft eenen twist met de volken“, die zich aan den duivel overgegeven hebben. (Jeremia 25 : 31) „Die groote en vreeselijke dag des Heeren komt.“ — Joël 2 : 31.

DE EINDSTRIJD

Hoofdstuk XII

DE gezalfde knechten Gods erkennen, dat Satan uit den hemel geworpen en tot de aarde afgekomen is, en groote woede tegen den Heere en Zijn gezalfden heeft. Zij zien, dat de vijand thans een stroom van dwalingen voortgebracht heeft, om daardoor de aandacht van de menschen van God af te wenden. (Jesaja 59 : 19) Zij zien, dat de grootste crisis aller eeuwen juist op het punt staat, over de aarde uit te breken, en zij brengen hun verlangen in het gebed, dat reeds lang te voren door hun voorbeeld David opgeteekend werd, met de volgende woorden tot uiting: „Verhef U, o God! boven de hemelen, en Uwe eere over de gansche aarde.“ (Psalm 108 : 6) Uit de hoven des hemels komt het antwoord Gods door Zijn heiligen profeet: „Laat af, en weet, dat Ik God ben; Ik zal verhoogd worden onder de Heidenen; Ik zal verhoogd worden op de aarde.“ — Psalm 46 : 11.

In het licht der hedendaagsche vervulling van goddelijke profetie dringen deze woorden des Heeren diep in de harten der Christenen door, omdat zij erkennen, dat de tijd voor de bevrijding van het menschdom uit de knechtschap van Satan den vijand nabij gekomen is. Met gespannen verwachting slaan zij schier ademloos de ontwikkeling der gebeurtenissen, die den grooten strijd voorbereiden, gade. Jezus leerde zijn discipelen bidden: „Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde.“ Dit is op zichzelf reeds een afdoend bewijs, dat met de geboorte

van het koninkrijk of de natie der gerechtigheid Gods wil op aarde zou beginnen te geschieden. Hieruit volgt dus, dat Satan's organisatie vernietigd moet worden, daar de rechtvaardige Messias niet kan heerschen, noch de volkeren der aarde zegenen, zoolang Satan de macht nog in handen heeft. Wij kunnen met zekerheid aannemen, dat Satan de vijand, aanmatigend, vermetel, uitdagend en boven alle beschrijving boosaardig als hij is, een wanhopigen strijd zal voeren, om zijn macht te behouden. Dit zal een strijd op aarde ten gevolge hebben, desgelijken de menschen nog nimmer gekend hebben. Dit is de logische gevolgtrekking. Is zij Schriftuurlijk?

De Schrift zegt: „Wee dengenen, die de aarde en de zee bewonen! want de duivel is tot u afgekomen, en heeft grooten toorn, wetende, dat hij eenen kleinen tijd heeft.” (Openbaring 12 : 12) Sedert den Wereldoorlog zijn de lasten en moeilijkheden der menschen steeds toegenomen. Zij ondervinden thans eenige der weeën, die door dezen tekst voorzgd werden, doch nog niet alle. De uitgaven der regeeringen worden steeds grooter. Een deel van het geld, dat van het volk afkomstig is, moet genomen worden, om voorbereidingen voor een nieuwen, grooten oorlog te treffen. De slechten varen wel en de hoogmoedigen schijnen gelukkig te zijn, al zijn ze het niet. Terwijl deze omstandigheden zich aldus voordoen, brengen de getrouwe getuigen voor God de door den Heere gegeven opdracht ten uitvoer. Deze opdracht luidt: „Dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.” (Mattheüs 24 : 14) Het woord „einde” in dezen tekst is van het Grieksche *telos*, wat het besluiten van een handeling of toestand.

de grenslijn, het besliste einde beteekent. Men dient dezen tekst dus zoo te verstaan, dat als het hier door den Heere geboden getuigenis gegeven is, Satan's rijk een beslissend einde zal hebben.

Wat zal dan het einde of besluit dezer organisatie kenmerken? Jezus antwoordt, dat dit door een benauwdheid over de aarde zal gekenmerkt worden, dergelijke de menschen nimmer te voren medegemaakt hebben. (Mattheüs 24 : 21, 22) De profeet Daniël bevestigt dit en zegt, dat deze tijd kort op de geboorte der natie volgen zal, waarbij de Messias, de groote vorst, die voor het volk staat, zal opstaan. Dat is de tijd, waarvan de profeet spreekt, waarin Jehova Zijn Gezalfde als Koning uitzendt, om den vijand en zijn macht te vernietigen. Dat zal den tijd der bevrijding voor het volk uit de knechtschap des vijands aangeven. „En te dier tijd zal Michaël opstaan, die groote vorst, die voor de kinderen uws volks staat, als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is, tot op dien tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek.” — Daniël 12 : 1.

Jehova is God

Doch waarom moet er een groote benauwdheid over de aarde komen, die verschrikkelijker zijn zal dan den mensch vroeger ooit bekend geweest is? Men roepe zich in het kort in herinnering, wat zich gedurende de vervlogen zes duizend jaren heeft afgespeeld. Satan de vijand werd volkomen, schoon en heerlijk geschapen, en God verhoogde hem zeer, door hem met macht en autoriteit te bekleeden, hem tot opziener des menschen aan te stellen en hem tot een lichtdrager te maken. Hij maakte misbruik van het in hem gestelde vertrouwen, werd schuldig aan verraad, de afschuwelijkste aller misdaden, en

is sindsdien in alle boosheid voorgegaan. Door alle eeuwen heen heeft Satan God gehoond en Hem belachelijk gemaakt, ten einde daardoor de zinnen der menschen van hun eenigen Weldoener en trouwen Vriend af te keeren. (Spreuken 17 : 17) Hij heeft huichelarij onder de menschen ingevoerd, opdat zij God daardoor belachelijk konden maken. (Genesis 4 : 26, kantteekening) Door den menschen te leeren, God te negeeren en te verwerpen, deed hij hun den toren van Babel bouwen en gaf hun de gedachte in, dat zij zichzelf konden redden. Daar gaf God het volk een les, en wel een zeer strenge, maar zij sloegen er geen acht op. — Genesis 11 : 1-4.

Roept u weer in herinnering, dat toen Gods volk in Egypte gehuisvest was, Faraö als vertegenwoordiger des duivels het onderdrukte; en toen God Mozes uitzond, om Gods bevel aan Faraö mede te deelen, zeide hij uitdagend: „Wie is de Heere, Wiens stem ik gehoorzamen zou, om Israël te laten trekken?“ Toen ging God tot hen af, om Zichzelf een naam te maken. (2 Samuël 7 : 23) Om deze reden sloeg God de Egyptenaren en bevrijdde op wonderbaarlijke wijze Zijn volk, door het veilig door de zee te voeren. „Doch Hij verlostte hen om Zijns Naams wil, opdat Hij Zijne mogendheid bekend maakte. En Hij schold de Schelfzee, zoodat zij verdroogde, en Hij deed hen wandelen door de afgronden, als door eene woestijn.“ — Psalm 106 : 8, 9.

Men herinnere zich verder, dat toen de Assyrische heerscher Sanherib God hoonde, Zijn heiligen naam lasterde, de vermetele bewering maakte, grooter dan Jehova God te zijn en den Heere en Zijn volk trotseerde, God Zijn engel zond en het Assyrische leger in één nacht sloeg. — 2 Koningen 19 : 35-37.

Maar de volkeren der aarde zijn in gebreke gebleven aan deze dingen hun aandacht te schenken en de daarin liggende les te leeren. Hun godsdienstleiders hebben niet

alleen verzaakt, hen over de beteekenis van zulke lessen te onderrichten, maar hebben zelfs den Bijbel met minachting ter zijde gelegd. Aanmatiging, hoogmoed, vermetelheid, verachting en lastering tegen God hebben in den huidigen dag het toppunt bereikt. Huichelarij is tot rijpheid gekomen en heeft zaad geschoten. Alle ver-smadingen, die over Gods heiligen naam gebracht zijn, alle onbeschaamdheid en opgeblazenheid van de zijde der menschen en godsdienstige systemen, alle vermete-le zonden, die door menschen of organisaties tegenover God in het verleden begaan zijn, zij vallen in 't niet in ver-gelijking tot deze in den tegenwoordigen tijd.

De hedendaagsche boosheid is nog verfoeilijker, om-dat de boosdoeners hun slechte daden in den naam des Heeren begaan. Een groot godsdienstig systeem, gedom-peld in boosheid en misdaad, staat onder leiding van één man, voor wien de aanspraak gemaakt wordt, dat hij de stede-houder van Christus op aarde is en gelijke macht als Jehova God bezit. De geestelijkheid van dit systeem verklaart den menschen op slinksche wijze, dat hun geliefden, die gestorven zijn, wegens de wraak Gods bij bewustzijn in het vagevuur lijden, en beweert door haar gebeden in staat te zijn, tegen een behoorlijke ver-goeding de lijdenden uit het vagevuur te verlossen. Dus onder valsche voorwend-selen ontvangen deze geestelijken geld van het volk en wenden de zinnen der menschen van den waarachtigen en levenden God af. Dit sys-teem wordt in de Schrift „de groote hoer” genoemd.

De afstammeling van dit onreine godsdienstsysteem, de dochter, beweert eveneens, God te vertegenwoordigen; doch ook zij lastert Zijn heiligen naam door te leeren, dat God millioenen ongelukkige zielen in een poel van eeuwig vuur pijnigt. De geestelijken dezer godsdienstsyste-men noemen zich op huichelachtige wijze bij den naam des Heeren en geven zich voor het volk als de ver-

tegenwoordigers Gods uit, terwijl zij terzelfder tijd het Woord Gods loochenen en het bloed van Jezus Christus als den loskoop prijs voor den mensch verwerpen. Deze godsdienstsystemen hebben ongeoorloofde gemeenschap met de commercieele en politieke machten der wereld; en de Heere Zelf brandmerkt het ééne systeem als de moeder der hoeren en de andere systemen als de dochters, alle van gelijke onreinheid en ongerechtigheid.

De herders en leiders, die in den naam van deze huichelachtige godsdienstsystemen spreken, zeggen aanmatigend en onbeschaamd: „Ik zit als eene koningin . . . ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek.“ (Openbaring 18 : 7; 3 : 17) En thans, nu de booze wereld, die het volk onderdrukt heeft, afgehoopen en de natie der gerechtigheid geboren is, nu de Heere tegenwoordig en zijn regeering begonnen is, voor dewelke hij zijn discipelen leerde bidden — een gebed, dat deze geestelijkheid op schijnheilige wijze herhaalt — en nu het bewijs, dat door deze feiten bevestigd wordt, onder hun aandacht gebracht wordt, houden deze zelfvoldane geestelijken niet alleen hun ooren er voor gesloten, maar vervolgen zelfs de ootmoedige navolgers van Jezus, die het wagen, de aandacht op de boodschap der waarheid te vestigen. In plaats dat zij aandacht aan de woorden des Heeren schenken en het volk vertellen, dat zijn koninkrijk hun eenige hoop zij, verbinden zich deze geestelijken opgeblazen, oneerbiedig en aanmatigend met de financieele uitbuiters en beroepspolitici door den Volkenbond te stichten, ten einde het volk in de macht van Satan den vijand te houden, en verklaren dan nog op godslasterlijke wijze, dat zulk een Volkenbond „de politieke uitdrukking van het koninkrijk Gods op aarde“ is. Zij hebben niet alleen Gods naam

gelasterd, maar hebben den Heere geheel ter zijde gezet en zelf zijn plaats ingenomen. Zij beweren, dat hun wijsheid de Zijne te boven gaat en dat zij een veilige en betrouwbare gids voor het volk zijn.

Indien het in vroegere tijden voor God noodzakelijk was, Zijn macht tegen de organisatie des duivels te gebruiken, ten einde Zijn naam in de harten der menschen te bewaren en hen van een algeheel ongelooft te redden, zoo is de noodzakelijkheid, het nu te doen, duizendvoudig vergroot. Vandaar dat Hij tot deze wauwelende, onbeleefde en snoevende geestelijken en de heerlijken hunner kudde, hun bondgenooten, zegt: „Laat af, en weet, dat Ik God ben.“ De tijd is gekomen, dat er aan den hoogmoed des menschen tegenover God een einde zal komen. „En de hoogheid des menschen zal gebogen, en de hoogheid der mannen zal vernederd worden; en de Heere alleen zal in dien dag verheven zijn.“ — Jesaja 2 : 17.

God zal thans op aarde dermate een naam voor Zichzelf maken, dat de menschen dien nimmer zullen vergeten. Hij waarschuwt de volken, en in het bijzonder de geestelijkheid en de heerlijken harer kudde, doch zij weigeren op deze waarschuwing te letten. „Zij weten niet, en verstaan niet; zij wandelen steeds in duisternis: dies wankelen alle fundamenten der aarde.“ — Psalm 82 : 5.

Vergadering voor den Strijd

De Apostel Johannes werd om zijn trouw als een getuige Gods naar het eiland Patmos verbannen. Daar beloonde de Heere hem, door hem gezichten aangaande Zijn groot plan te geven. Onder andere kreeg Johannes ook een gezicht van den grooten en verschrikkelijken dag des almachtigen Gods. Hij zag, hoe de massa's samenstroonden voor den grooten strijd van dien dag,

en schreef: „En ik zag uit den mond des draaks, en uit den mond van het beest en uit den mond des valschen profets drie onreine geesten gaan, den vorschen gelijk; want het zijn geesten der duivelen, en zij doen teekenen, welke uitgaan tot de koningen der aarde en der geheele wereld, om die te vergaderen tot den krijg van dien grooten dag des almachtigen Gods. . . . En zij hebben hen vergaderd in de plaats, welke in het Hebreeuwsch genaamd wordt Armageddon.” — Openbaring 16:13, 14, 16.

„Draak” zooals in dezen tekst voorkomt, is één der namen van den vijand, den duivel, die in het bijzonder op hem en zijn zichtbare en onzichtbare organisatie van toepassing is, daar zij het op de vernietiging van het zaad der belofte, de ware navolgers van Jezus Christus, afgezien hebben. (Openbaring 12 : 17) Satan's organisatie, zoowel de zichtbare als de onzichtbare, is de ware vijand der getrouwen, zooals geschreven staat: „Want wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed, maar tegen de Overheden, tegen de Machten, tegen de Geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.” — Efeze 6 : 12.

Het woord „beest” in bovenstaanden tekst is symbolisch gebruikt. Op alle plaatsen in de Schrift, waar dit symbool gebruikt wordt, heeft het betrekking op Satan's zichtbare of aardsche organisatie. Sedert de dagen van Nebukadnezar zijn alle wereldmachten onder de heerschappij en den invloed van den vijand Satan geweest. (2 Corinthiërs 4 : 3, 4) Deze wereldmachten hebben het volk door militairistische regeeringsmethoden beheerscht, en hun heerschappij is beestachtig, onrechtvaardig en goddeloos geweest. De duivel heeft dit aldus ingericht. Daarom geeft dit symbolische beest een juiste voorstelling van de wereldmachten onder heerschappij van den booze.

Er zijn drie elementen, die deze wereldmachten of dit „beest“ vormen, namelijk het kapitaal, de politiek en de kerk. Satan heeft steeds de geldmacht als het bolwerk van zijn organisatie gebruikt, en hij gebruikt het religieuze element als camouflage, om het volk over zijn boezen wandel in onwetendheid te laten. Als de Heere iets met een symbool noemt, is deze benaming of dit symbool veelomvattend. De Heere noemt deze wereldmachten „beesten“, en dat zijn zij ook.

„Valsche profeet“ is de aanduiding voor de hooge geestelijken, die met aangematigde autoriteit in den naam des Heeren spreken. Een ware profeet is iemand, die met goddelijke autoriteit in den naam des Heeren spreekt. Zij die zonder autoriteit in den naam des Heeren spreken en leugens verkondigen, zijn valsche profeten. „En de Heere zeide tot mij: Die profeten profeteeren valsch in Mijnen naam; Ik heb hen niet gezonden, noch hun bevel gegeven, noch tot hen gesproken; zij profeteeren ulieden een valsch gezicht, en waarzegging, en nietigheid en bedriegerij huns harten.“ (Jeremia 14 : 14) „Hoe lang? Is er dan een droom in het hart der profeten, die de leugen profeteeren? Ja, het zijn profeten van huns harten bedriegerij, die daar denken om Mijn volk Mijnen naam te doen vergeten, door hunne droomen, die zij, een ieder van zijnen naaste, vertellen; gelijk als hunne vaders Mijnen naam vergeten hebben door Baäl.“ — Jeremia 23 : 26, 27.

Als een godsdienststelsel voorgeeft den Heere te vertegenwoordigen, maar zich met de organisatie des duivels verbindt, is het een huichelachtig godsdienststelsel en vormt een deel van de valsche profeetklasse. Zoo'n stelsel en meerdere van zulke systemen, die zich met andere deelen van de organisatie des duivels verbonden hebben en onwaarheden profeteeren, vormen dus den valschen profeet uit Openbaring 16 : 13. Dezelfde

valsche profeetklasse vormt een deel van het beest, omdat zij zich met de wereldmachten, die onder het toezicht van Satan den duivel staan, verbonden heeft. De uitdrukking „valsche profeet" kan dus in de beteekenis van dezen tekst terecht gedefinieerd worden als de godsdienstsystemen der zoogenaamd Christelijke natiën, die zich met de commercieele en politieke machten verbonden hebben, om de volkeren der aarde te beheerschen.

Geesten zijn onzichtbaar en ontastbaar. Daarom zijn de „onreine geesten den vorschen gelijk" symbolen voor boodschappen, verklaringen of proclamaties, en dus niet voor tastbare dingen. Een vorsch is een dier met een grooten bek, dat veel wijsheid meent te bezitten, er wijs uitziet, een groote bluffer is, zich opblaast en veel lawaai maakt. Er zij opgemerkt, dat de Openbaarder *drie* onreine geesten gelijk vorschen zag. Dit moet derhalve een drietal verklaringen, principes, regels of proclamaties aangeven, die pochend en aanmatigend zijn en groote beweringen weergeven. Deze boodschappen komen voort uit de monden van den draak, het beest en den valschen profeet. Zij geven den schijn, boodschappen der wijsheid te zijn. Zij zijn echter pralend en worden met veel snoeverij en onder veel geschreeuw verkondigd.

De „Draak", de duivel en zijn organisatie, zegt op grootsprekende wijze, ten einde daardoor te trachten, het zaad der belofte te vernietigen: „God is een leugenaar, en op Zijn Woord kan men zich niet verlaten. Negeert hem, en weg met degenen, die voor Zijn zaak instaan."

Het „beest", het zichtbare deel van de organisatie des duivels, bestaande uit de commercieele, politieke en kerkelijke machten, zegt: „De aarde is voor den mensch en de mensch voor de aarde. Wij hebben de eenige bestaande regeeringsvormen, die goed zijn, en wij maken de aarde tot een passende woonplaats om in te leven.

Wie is Jehova, dat wij ons om hem zouden bekommeren? Onze rijkdom en onze macht is onze god."

De „valsche profeet“, de godsdienstige profeet voor de organisatie des duivels, zegt met een vroom gezicht en afhangelende gewaden: „Wij zijn van den hemel verordineerd, om het volk te leeren. Wij zijn de geestelijke opzieners der menschen; wij prediken, wat orthodox is, niets anders moet gehoord worden; wij moeten de volken tot een bond vereenigen en op die wijze de goddelijke regeering instellen. Deze verordening van ons is de politieke uitdrukking van Gods koninkrijk op aarde!"

Al deze verklaringen zijn valsch, dus onrein. Het zijn Satan, de vijand, en zijn organisatie, die deze valsche boodschappen verkondigen. Satan is hiervoor ten volle aansprakelijk. Deze valsche leeringen zijn de eigenlijke redenen, waarom de volkeren der wereld tot den grooten krijg van Armageddon vergaderd worden. En waarom is dit zoo? Het antwoord luidt, dat elk dezer boodschappen en de bringers dezer boodschappen Gods heiligen naam lasteren, en het is hun doel de zinnen der menschen van God af te keeren. Zij drijven de volken en hun regeerders tot ongelooft. En nu zal Jehova volgens Zijn Woord een zoo duidelijke en ondubbelzinnige openbaring van Zijn macht geven, dat de volken van hun goddeloozen wandel overtuigd kunnen worden en kunnen erkennen, dat Jehova God is. Dat is de reden, waarom God de zondvloed over de aarde bracht, den Toren van Babel nederwierp, het leger van Sanherib, den Syrischen koning, vernietigde en de Egyptenaren door de zee verzwolg, en dit is ook de reden, waarom Hij thans opnieuw een groote benauwdheid over de wereld zal brengen. De vroegere rampen waren slechts schaduwen van die, welke nu dreigt te komen. De vergadering is voor den grooten dag des almachtigen Gods. Het is de „groote en vreeselijke dag des Heeren“ (Joël 2 : 31),

waarin God Zich een naam zal maken. In dezen grooten en beslissenden strijd zullen de menschen aller volken, geslachten en tongen leeren, dat Jehova de almachtige, alwijze en rechtvaardige God is.

In Slagorde

Onder de menschen bestaan er verschillende opvattingen over de organisatie des duivels. Velen loochenen het bestaan van den duivel, en als gevolg daarvan loochenen zij ook, dat er zoo iets als een organisatie des duivels bestaat. Deze zijn door den vijand verblind en kennen het Woord Gods niet. Anderen beweren te gelooven, dat er een duivel bestaat, maar zij beschouwen hem als een onzichtbaren schelm, die er op uit is, zich in onbeteekenende boosheden te verlustigen, en meenen, dat hij den menschen en volken geen noemenswaardige schade kan toebrengen. Weer anderen gelooven in het bestaan van een duivel, maar zij beweren, dat hij nu gebonden is, en denken, dat hij niets meer doen kan. Ook deze zijn door zijn invloed verblind. Anderen gelooven, dat er een duivel is, maar beschouwen zijn organisatie van zoo'n geringe beteekenis, dat zij gemakkelijk door de socialisten, arbeiderselementen en anarchisten omvergeworpen kan worden.

Om ons eenigszins een begrip van den verschrikkelijken eindstrijd, den krijg van Armageddon, te kunnen vormen, moeten wij eenig begrip van den omvang en de macht van Satan's organisatie hebben. Satan de vijand is practisch genomen in het bezit van alle materieele rijkdom der aarde, die hij door den commercieelen tak van zijn organisatie beheert. Door den politieken tak zijner organisatie bestuurt hij iedere wereldmacht of heerschappij op aarde, en door den kerkelijken tak van zijn organisatie leidt en beheert hij nagenoeg alle godsdienstsystemen der aarde.

Deze drie machtsgroepen, die zich onderling verbonden hebben, vormen de lichamen, die door de menschen wereldmachten, door den Heere echter „het beest” genoemd worden. De Volkenbond, die een poging is, om alle volken van zoogenaamd Christendom in één bond te vereenigen, wordt in de Schrift „het beeld van het beest” genoemd. Het is de laatste poging van Satan, om een organisatie tot stand te brengen, die de menschen verblinden, hun zinnen van God en Zijn koninkrijk afkeeren, en hen aan den booze onderworpen houden zal. Weinigen nemen zich even den tijd, zich een beeld van den enormen omvang van Satan's organisatie en de macht, die zij uitoefent, te vormen. Nagenoeg iedere courant en het geheele publiciteitswezen staan bereid, de publieke meening naar den wil dezer organisatie te bewerken.

Maakt u eens een wandeling door het bankendistrict van New York en gij zult u een zwak beeld kunnen vormen van de grootheid van de commercieele macht dezer wereld. Wandelt eens op uw gemak om het gebouw van de Federale Reserve Bank, kijkt eens naar zijn geweldige muren met de sterk vertraliede ramen, het geheele bouwwerk is schijnbaar even onkwetsbaar als de rots van Gibraltar. Treedt eens voor een oogenblik binnen, en ziet, hoe iedere gang door tot op de tanden gewapende soldaten bewaakt wordt, die daar als zwijgende schildwachten de bewegingen van ieder persoon, die in of uit gaat, nagaan. Kijkt eens naar de groote balen geld, die in stalen kooien opgehoopt liggen, waarin menschen moeten werken, als zaten zij achter gevangenstraliën. Gluurt even in de groote kelders, waar voor millioenen aan goud opgestapeld ligt. Neemt ook eens een kijkje in de depositokluizen, waar andere millioenen als reserve bewaard worden. Let er op, dat ze beschermd worden door groote stalen deuren, die twintig ton wegen

en zoo precies in evenwicht zijn, dat men ze gemakkelijk met twee vingers in beweging kan brengen. Dit is slechts een voorbeeld van vele dergelijke instellingen.

De rijkdom der wereld gaat het verstand van den doorsneemensch te boven. Wij kunnen deze slechts naar cijfers beoordeelen. De volgende cijfers zijn ontleend aan regeeringsrapporten en toonen bij benadering den rijkdom der natiën, in dollars uitgedrukt, aan:

Vereenigde Staten	\$ 320.803.862.000
Het Britsche Rijk	130.000.000.000
Frankrijk	90.000.000.000
Duitschland	40.000.000.000
Italië	35.000.000.000
Japan	22.500.000.000
Denemarken	2.000.000.000
Oostenrijk-Hongarije	55.000.000.000
België	12.000.000.000

In 1914 bedroeg de totale lengte van de spoorwegen der wereld 696.274 Mijlen. Deze lengte is voldoende om zeven en twintig hoofdlijnen om den aardbol aan te leggen, en dan zou er nog van over blijven. Bedenkt dan, dat Satan's organisatie alle spoorwegen, het transportwezen, alle stoombootlijnen, alle fabrieken, alle mijnen, alle industrieën enz. in bezit heeft en beheert, en het beheer over dit alles slechts bij weinige menschen berust.

De politieke afdeeling van de organisatie des vijands bestaat uit: drie keizerrijken, een en twintig koninkrijken, veertig republieken, vijf Mohammedaansche natiën, vijf dominions en vier protectoraten; een totaal van acht en zeventig. Zestig dezer natiën maken den aanspraak Christelijk te zijn; en al deze natiën op vijf na zijn leden van den Volkenbond. De Vereenigde Staten is één van de vijf.

Ongeveer een jaar geleden organiseerden honderd vijftig duizend geestelijken, leiders der verschillende sekten in de Vereenigde Staten, een zoogenaamde „drijf“

week, die ten doel had, de gedachte ingang te doen vinden, dat de Vereenigde Staten aan het Wereld-gerechtshof zou deelnemen, wat slechts een achterdeurtje voor den Volkenbond is. Zij zijn hierin geslaagd, en het is waarschijnlijk, dat de Vereenigde Staten zich tenslotte ook officiëel bij den Volkenbond zullen aansluiten. De politieke afdeeling van Satan's organisatie leidt alle ambtelijke aangelegenheden der legers en vloten met hun kanonnen, vliegmachines en giftgassen; en regelt ook de verschillende regeeringsambten van alle landen, van de grootste uitvoerende macht tot den laagsten beambte.

De volgende cijfers van volkstellingen zijn ontleend aan den „Wereld Almanak” van 1925:

Bevolking der aarde volgens werelddeelen:

Afrika	142.000.000
Noord-Amerika	136.000.000
Zuid-Amerika	64.000.000
Azië	921.000.000
Europa	476.000.000
Australië	9.000.000
	<hr/>
Totaal	1.748.000.000

Bevolking der aarde volgens rassen:

Blank	821.000.000
Geel	645.000.000
Semietisch	75.000.000
Negers	139.000.000
Bruin	40.000.000
Rood	28.000.000
	<hr/>
Totaal	1.748.000.000

De kerkelijke afdeeling van Satan's zichtbare organisatie heeft over de wereld een lidmaatschap als volgt:

Roomsch Katholieken	273.500.000
Orthodox Katholieken	121.801.000
Protestanten	170.900.000

De protestantsche sekten maken den aanspraak, alleen in de Vereenigde Staten een ledenaantal van 32.502.199 te hebben, welk aantal over honderd verschillende sekten verdeeld is. De bovengenoemde cijfers omvatten den zoogenaamd Christelijken godsdienst van Satan's organisatie. Hierbij komen nog de 1.017.983.000 heidenen, die door priesters beheerscht worden, die datgene aanbidden, wat door den apostel duidelijk den duivel genoemd wordt.

De geestelijkheid van deze verschillende kerkelijke systemen zegenen de legers, die door de commerciële en politieke afdeelingen uitgezonden worden, en haar zegen wordt gegeven, zonder te letten op de zijde, aan welke deze legers strijden. De geestelijkheid geeft voor tot één en denzelfden God om een zegen over de aan beide zijden strijdende legermachten te bidden. Haar wandel gedurende den Wereldoorlog bewijst dit op zeer duidelijke wijze, wat door een ieder wordt toegegeven. Natuurlijk zullen zij allen gemeenschappelijk een zegen over de legerscharen des duivels vragen, als zij zich voor Armageddon verzamelen.

Al deze elementen, die het zichtbare deel van Satan's organisatie vormen, worden voor den grooten krijg van Armageddon bijeenvergaderd. De vorming van de legermacht maakt voortgang en nadert haar voltooiing. Als wij ons oog eens over de legers der volken laten gaan, die in voorbereiding voor „den grooten dag des almachtigen Gods" als de organisatie des duivels mobiliseeren, zien wij de zoogenaamd Christelijke natiën, onder aanvoering der geestelijkheid, de herders der kudden, en ondersteund door de heerlijken hunner kudde, in de eerste gelederen. Zij noemen zich Christenen; maar, zooals de profeet terecht opmerkt, een ieder eet zijn eigen brood en draagt zijn eigen kleed (hetgeen wil zeggen, dat een ieder zijn eigen leeringen volgt en zich

met zijn eigen reddingskleederen kleedt). Waarlijk, dit is de tijd, waarop de profeet betrekking nam, toen hij zeide: „En te dien dage zullen zeven vrouwen (symbool voor geheel kerkendom, de zoogenaamd Christelijke systemen, die altijd door een vrouw afgebeeld worden) éénen man (de naam van Christus Jezus) aangrijpen, zeggende (op huichelachtige wijze): Ons brood zullen wij eten, en met onze kleederen zullen wij bekleed zijn, laat ons alleenlijk naar uwen naam genoemd worden; neem onze smaadheid weg.” — Jesaja 4 : 1.

Precies als zekere struisvogels, die hun koppen in het zand verbergen, als zij door een vijand vervolgd worden, en zich in den waan brengen, dat zij in veiligheid zijn, zoo trachten deze kerkelijke leiders zich in te beelden, dat zij veilig zijn, dat zij slechts naar den naam van Christus genoemd behoeven te worden, terwijl zij terzelfder tijd met het vuur des duivels blijven spelen. Zij verblinden zichzelf voor den waren stand van zaken, door zand in hun oogen zoowel als in de oogen van hun medemensch te strooien.

Eén afdeeling van des vijands leger, ongeveer drie honderd vijf en negentig millioen, noemt zich Christelijk Katholiek, en een andere afdeeling van honderd zeventig millioen noemt zich Christelijk Protestant. De vooraanstaande menschen dezer kudden zijn uitbuiters, kapitalisten, heerschers en staatslieden, mannen van invloed. Bij de opstelling der volken voor Armageddon nemen deze onder het spelen van krijgsmuziek, met wapperende vaandels en onder het wapenkletter hun plaatsen in. De Schrift toont aan, dat de zoogenaamd Christelijke natiën het voornaamste gedeelte van het leger des duivels vormen; doch zeer waarschijnlijk zullen de heidensche volken met hun eigen commerciële, politieke en geestelijke elementen ook een aandeel in den ko-

menden strijd nemen. De profeet des Heeren verklaart, dat alle volken tegen Jeruzalem ten strijde verzameld zullen worden. — Zacharia 14 : 2.

De totale bevolking der aarde bedraagt bij benadering 1.748.000.000. Deze staat bijna geheel op de zijde des vijands, of beter gezegd onder den invloed van den vijand, hoewel velen uit vrees of door dwang en velen door verblindheid aan deze zijde blijven. Geen wonder dat de leidende machten van verre staande zeggen: „Wat stad was deze groote stad (organisatie) gelijk?” — Openbaring 18 : 18.

Jeruzalem is een naam, die betrekking heeft op Gods volk, dat Hem gewijd is. Een groot aantal hieruit wordt in de verschillende kerkelijke systemen in knechtschap gehouden of is op andere wijze door den vijand verblind, en is bevreesd, om stoutmoedig zijn plaats aan de zijde des Heeren in te nemen. De naam Zion heeft meer in 't bijzonder betrekking op dat kleinere aantal van de Jeruzalem-klasse, dat niet slechts gewijd is, maar den Heere en Zijn zaak ten volle toegedaan is uit liefde voor Hem en waardeering voor zijn voorrechten. Het wordt de overwinnaarsklasse genoemd. Tot deze overwinnaarsklasse, die de belofte gekregen heeft, altijd bij den Heere te zijn, zullen slechts honderd vier en veertig duizend leden behooren, en ongetwijfeld is het grootste gedeelte dezer klasse reeds verheerlijkt, terwijl de minderheid nog op aarde is en op de vervulling van haar hoop wacht. Het is waarschijnlijk, dat deze minderheid, die trouw en vreugdevol getuigenis voor Gods heiligen naam aflegt, niet meer dan vijftig duizend bedraagt, en misschien nog wel minder. Dit is het „overblijfsel”, waartegen Satan de vijand krijg voert, en hij poogt het te vernietigen, omdat zij de geboden Gods houden en het getuigenis van Jezus Christus hebben. — Openbaring 12 : 17.

Als de vijand en zijn legerscharen dit kleine groepje, dat getrouw getuigenis voor den naam Gods aflegt, zien, en hooren, wat deze getuigen zeggen, lachen zij het smalend uit. De geestelijkheid, de valsche profeten, met de heerlijken hunner kudden, stellen overdreven beweringen voor hun organisaties op en wijzen met verachting naar degenen, die nu den naam Gods en Zijn komend koninkrijk verkondigen. Zoo gering in aantal zijn degenen, die aan de zijde des Heeren schijnen te staan, zoo groot en machtig zijn de scharen aan des vijands zijde en zoo overdreven zijn de beweringen, die door de valsche profeten van de legerplaats des vijands opgesteld worden, dat allen, behalve de uitverkorenen Gods, min of meer misleid zullen worden. (Mattheüs 24 : 24) De valsche profeten zullen het volk vertellen, dat de tegenwoordige instellingen eeuwig zullen blijven bestaan, en dat zij en hun bondgenooten de opdracht ontvangen hebben, Gods koninkrijk op aarde op te richten.

Maar de uitverkorenen, „de overigen van haar zaad“, zullen in 't geheel niet misleid worden door de overdreven beweringen, de bedreigingen, vervolgingen, het zwaaien van wapenen of eenige andere vertooning van Satan's macht. Zij herinneren zich, hoe Goliath, de vertegenwoordiger van Satan den duivel, het leger des Heeren uitdaagde en daarop viel door de geoefende hand van den knaap David, die hier een voorbeeld van den Heere Jezus Christus was. — 1 Samuël 17 : 48, 49.

Deze „kleine kudde“ zal zich in herinnering brengen, hoe de Syrische koning Sanherib voor de muren van Jeruzalem stond en arrogant beweerde, grooter dan Jehova God te zijn, waardoor hij Jehova tartte en Zijn heiligen naam lasterde, en hoe de engel des Heeren zijn leger in één nacht verdelgde. — 2 Koningen 19 : 35.

Deze kleine schaar getrouwe Christenen zal zich herinneren, hoe Faraö, de zichtbare vertegenwoordiger

van Satan den vijand, het volk Gods met zijn leger najoeg, om het te verpletteren, maar hoe de Heere tenslotte Faraö en zijn legermacht in de zee geheel vernietigde. — Exodus 14 : 27-29.

Ook zal deze kleine groep getrouwe Christenen bedenken, hoe Josafat een vertegenwoordiger des Heeren, door de legers van Ammon, Moab en die van het gebergte Seïr, overeenkomende met de drie elementen, die Satan's organisatie vormen, omsingeld werd, en hoe de Heere Zijn hand over Zijn volk uitstreckte en het beschermde, terwijl Hij het leger van den vijand in het verderf joeg.

Waartoe liet God deze gebeurtenissen in Zijn Woord opteekenen? Het kennelijk doel was en is ook nu nog, aan te toonen, hoe Hij Zichzelf een naam kan maken, wanneer Hij zulks wenscht, en om Zijn volk aan te moedigen, het in zijn geloof te sterken en het reden te geven, Hem in tijden van groot gevaar onvoorwaardelijk te vertrouwen. Tot dezulken heeft Hij gezegd: „Hebt den Heere lief, gij al Zijne gunstgenooten! want de Heere behoedt de geloovigen, en vergeldt overvloediglijk dengene, die hoogmoed bedrijft." — Psalm 31 : 24.

Aan de ééne zijde van het dal der beslissing en in het dal staat het geweldige leger van Satan den vijand, dat God onder hoongelach uitdaagt onder de bedreiging, de vogelen des hemels te zullen voeden met het vleesch dergenen, die tegen zijn legermachten uitgetogen zijn, om den naam des Heeren bekend te maken. Aan den anderen kant van het dal en hoog op de berghelling, die op het Oosten uitziet, staat de kleine schaar getrouwe dienaren des Heeren, klein in aantal en zwak in persoonlijke kracht, doch geen oogenblik sidderende voor den vijand. Zij glimlachen, zij zijn gelukkig, ja, zij zijn zelfs vreugdevol, en gemeenschappelijk verheffen zij de stem tot een lied, zeggende: Jehova is God,

Christus Jezus is Koning, het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen, de dag der bevrijding is gekomen! Jehova God zegt tot hen: „Gij zijt Mijne getuigen, . . . dat Ik God ben. Ik, Ik ben de Heere, en er is geen Heiland behalve Mij.” — Jesaja 43 : 12, 11.

Het Contrast

Het contrast tusschen het aantal in het zichtbare leger van den vijand en het aantal in het leger des Heeren is zoo groot, dat slechts zeer weinigen in staat zijn te zien, dat de organisatie van den vijand vernietigd zal worden. Het schijnt zeer voor de hand liggend te zijn, dat God voor de bijzondere aanmoediging van de getrouwe Christenen, die thans op aarde zijn, lang geleden het volgende beeld liet opteekenen, dat betrekking op den huidigen tijd heeft.

Josafat was een trouwe Koning Israëls, en hij vertegenwoordigde den Heere. Ammon, Moab en die van het gebergte Seïr smeedden een complot tegen Josafat en het volk van Jeruzalem. Zij rukten aan, om Jeruzalem aan te vallen. Josafat bad tot God. Zijn gebed was aandoenlijk en schildert treffend de volkomen hulpeloosheid der menschen en de volledige afhankelijkheid des Christen van Jehova. Terwijl Josafat bad, zond de Heere hem de volgende boodschap: „Merkt op, geheel Juda, en gij, inwoners van Jeruzalem, en gij, koning Josafat! alzoo zegt de Heere tot ulieden: Vreest gijlieden niet, en wordt niet ontzet van wege deze groote menigte; want de strijd is niet uwe, maar Godes. Trekt morgen tot hen af; ziet, zij komen op bij den opgang van Ziz; en gij zult hen vinden in het einde des dals, voor aan de woestijn van Jeruël. Gij zult in dezen strijd niet te strijden hebben; stelt uzelf, staat en ziet het heil des Heeren met u, o Juda en Jeruzalem! vreest niet en ontzet u niet, gaat morgen uit, hun tegen; want de

Heere zal met u wezen. . . Hij nu beraadslaagde zich met het volk, en hij stelde den Heere zangers, die de heilige Majesteit prijzen zouden, voor de toegerusten uitgaande en zeggende: Looft den Heere; want Zijne goedertierenheid is tot in eeuwigheid! Ter tijd nu, als zij aanhieven met een vreugdegeroep en lofzang, stelde de Heere achterlagen tegen de kinderen Ammons, Moab en die van het gebergte Seïr, die tegen Juda gekomen waren; en zij werden geslagen." — 2 Kronieken 20 : 15-17, 21, 22.

De Strijd

De geschiedenis van zestig eeuwen ligt achter ons. Op iedere bladzijde zijn de sporen van Satan den vijand zichtbaar. Al dien tijd heeft hij God gehoond, Hem getrotseerd en het volk van Hem afkeerig gemaakt. God heeft dit alles toegelaten, opdat Hij van tijd tot tijd het volk daardoor een les kon geven. Hij heeft beloofd, dat de tijd zal komen, dat Hij een einde zal maken aan de bedriegelijke misleiding der menschen, en dat Hij den menschen de oogen openen en hen bevrijden zal.

Het uur is gekomen, waarin God Zijn geliefden Zoon als Veldmaarschalk zal uitzenden, om den strijd tegen de natiën der aarde, die de organisatie des duivels vormen, aan te voeren. Het is Gods strijd, maar Hij handelt door Zijn geliefden Zoon, dien Hij op den troon geplaatst heeft, en die de priester des allerhoogsten Gods is. (Psalm 110 : 2, 4) In dezen grooten strijd is Jehova de steunende rechterhand van Zijn geliefden Zoon. Hij heeft een welbehagen in hem, omdat hij Zijn trouwen dienaar is. (Jesaja 42 : 1) Tot hem zegt Hij: „Gij zijt veel schooner dan de menschenkinderen; genade is uitgestort in Uwe lippen; daarom heeft God U gezegend in eeuwigheid. Gord Uw zwaard aan de

heup, o Held! Uwe majesteit en Uwe heerlijkheid, en rijd voorspoediglijk in Uwe heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid; en Uwe rechterhand zal U vreeselijke dingen leeren." — Psalm 45 : 3-5.

In vroegere tijden werden den profeten Gods gezichten over de voorbereidingen voor den grooten strijd en over het uittrekken in den strijd gegeven. Habakuk zag, hoe de organisatie des duivels verzameld was, en zich richtende tot de natiën, die deze organisatie vormen en duivelvereering door beeldendienst uitoefenen, zeide hij: „Wat zal het gesneden beeld baten, dat zijn formeerder het gesneden heeft? of het gegoten beeld, hetwelk een leugenleeraar is, dat de formeerder op zijn formeersel vertrouwt, als hij stomme afgoden gemaakt heeft? Wee dien, die tot het hout zegt: Word wakker! en: Ontwaak! tot den zwiigenden steen. Zou het leeren? zie, het is met goud en zilver overtrokken, en er is gansch geen geest in het midden van hetzelve." — Habakuk 2 : 18, 19.

Dan vestigt de profeet de aandacht van het volk op het doel van den grooten oorlog, en zegt: „Maar de Heere is in Zijnen heiligen tempel. Zwiig voor Zijn aangezicht, gij gansche aarde!" — Habakuk 2 : 20.

Jeremia kreeg een gezicht over den dag van Gods wraak, en schreef: „Maar de Heere God is de Waarheid; Hij is de levende God, en een eeuwige Koning; van Zijn verbolgenheid beeft de aarde, en de Heidenen kunnen Zijne gramschap niet verdragen." (Jeremia 10:10) „Gij zult dan al deze woorden tot hen profeteeren, en gij zult tot hen zeggen: De Heere zal brullen uit de hoogte, en Zijne stem verheffen uit de woning Zijner heiligheid; Hij zal schrikkelijk brullen over Zijne woonstede; Hij zal een vreugdegeschrei, als de druiventreders, uitroepen tegen alle inwoners der aarde. Het geschal

zal komen tot aan het einde der aarde, want de Heere heeft eenen twist met de volken; Hij zal gericht houden met alle vleesch; de goddeloozen heeft Hij aan het zwaard overgegeven, spreekt de Heere." — Jeremia 25 : 30, 31.

Joël zag het leger in het dal des gericht's verzameld, en sprak deze profetie uit: „Slaat de sikkel aan, want de oogst is rijp geworden; komt aan, daalt henen af, want de pers is vol, en de perskuipen loopen over; want hunlieder boosheid is groot. Menigten, menigten in het dal des dorschwagens; want de dag des Heeren is nabij, in het dal des dorschwagens (volgens Engelsche vertaling, dal der beslissing). De zon en de maan zijn zwart geworden, en de sterren hebben haren glans ingetrokken. En de Heere zal uit Zion brullen, en uit Jeruzalem Zijne stem geven, dat hemel en aarde beven zullen; maar de Heere zal de toevlucht Zijns volks, en de sterkte der kinderen Israëls zijn. En gijlieden zult weten, dat Ik de Heere, uw God, ben, wonende op Zion." — Joël 3 : 13-17.

Micha had een gezicht over den grooten en vreeseijken dag Gods, en hij profeteerde in het welzijn van de nu op aarde levende menschheid het volgende: „Het woord des Heeren, dat geschied is tot Micha, den Moraschtiet, in de dagen van Jotham, Achaz en Jehizkia, koningen van Juda; dat hij gezien heeft over Samaria en Jeruzalem. Hoort, gij volken altemaal! merk op, gij aarde, mitsgaders derzelve volheid! de Heere Heere nu zal tot een getuige zijn tegen ulieden, de Heere uit den tempel Zijner heiligheid." — Micha 1 : 1, 2.

Ook de Profeet Jesaja had een gezicht over dezen dag, en hij spreekt over den Heere Jezus, den actieven vertegenwoordiger Jehova's, den priester des Allerhoogsten, den Veldmaarschalk, die uittrekt, om krijg te voeren tegen de organisatie des duivels, en zegt :

„Wie is Deze, die van Edom komt met besprenkelde kleederen, van Bozra? Deze, die versierd is in Zijn gewaad, die voorttrekt in Zijne groote kracht? Ik ben het, die in gerechtigheid spreek, die machtig ben te verlossen. Waarom zijt Gij rood aan Uw gewaad? en Uwe kleederen als van eenen, die in de wijnpers treedt?" En het antwoord aan den profeet is: „Want de dag der wraak was in mijn hart, en het jaar Mijner verlost en was gekomen." — Jesaja 63 : 1, 2, 4.

Plotseling komt er uit de rechterhand van de kleine schare, die den lof Jehova's bezingt, een groote vlam van vuur en licht voort. De trompetten laten hun verschrikkelijke tonen weerschallen; het gerommel van den donder doet zich hooren; de bergen beven en sidderen, en een stem roept uit de woonplaats Zions. Het is de God des hemels, die Zich in den strijd mengt. De groote en verschrikkelijke dag des Heeren is gekomen! Zoo vreeselijk was het gezicht en zoo geweldig de uitwerking op den profeet, dat hij uitriep: „Heere! als ik Uwe rede gehoord heb, heb ik gevreesd; Uw werk, o Heere! behoud dat in het leven in het midden der jaren; maak het bekend in het midden der jaren; in den toorn gedenk des ontfermens." — Habakuk 3 : 2.

De machtige Krijgsman houdt halt en met zijn voeten geplant in vurige wolken „stond Hij, en mat het land". Met onderzoekenden blik slaat hij het leger van den vijand, de volken der aarde, die tegen God verzameld zijn, gade. Dan zegt de profeet: „Ik zag de tenten van Kusan onder de ijdelheid; de gordijnen des lands van Midian schudden." (Habakuk 3 : 6, 7) Kusan beteekent zwart gezicht, terwijl Midian kijvend, twistziek, strijd-lustig, strijdend beteekent. De uitdrukking Midian beschrijft treffend de leiders der kerksystemen, de valsche profeten, die Gods heiligen naam gelasterd hebben en den strijd tegen Gods getrouwe getuigen aangevuurd

en degenen, die de waarheid verkondigen, vervolgd hebben. Nu sidderen zij bij het aanschouwen van den Heere, en zooals de Profeet Joël zegt: „Alle aangezichten zullen betrekken als een pot.“ De verzamelde volken zien de naderende majesteit en grootheid des Heeren, en hun aangezichten betrekken, terwijl zij van vrees beven.

Dan trekt de machtige Leider van het leger des Heeren zijn zwaard, en zet zijn vernietigingswerktuigen aan het werk. „Voor Zijn aangezicht ging de pestilentie, en de vurige kool ging voor Zijne voeten henen.“ (Habakuk 3 : 5) Bij het naderen dezer dingen worden de herders en de heerlijken hunner kudden met groote angst en vreeze bevangen, en daar zij niet bij machte zijn, tegen iemand anders te strijden, beginnen zij in blinden angst elkander te bestrijden.

Voorwaarts trekt de overwinnende Held, het Woord Gods, die eeuwenlang dit gezegende uur verbeid heeft. (Hebreë 10 : 12, 13) „En Zijne oogen waren als eene vlam vuurs, en op Zijn hoofd waren vele koninklijke hoeden. . . En Hij was bekleed met een kleed, dat met bloed geverfd was.“ (Openbaring 19 : 12, 13) Doch aanschouwt zijn gewaad; het is heerlijk, al is het ook met bloed bedekt. Hij treedt de wijnpers; hij perst den boozen wijnstok der aarde. Bij zijn nadering beven de bergen, en de grootste diepte verheft haar stem en strekt haar handen ten hemel. De zon en de maan staan stil op hun banen, en alle sterren aan den verheven hemeltrans jubelen **OVERWINNING!** Met gerechte verontwaardiging en toorn schrijdt de machtige Overwinnaar over de aarde, om de volken, die den heiligen naam Jehova's gelasterd hebben, te dorschen. Hij drijft de volken uiteen, hij verstroot hun koninkrijken, en hun hooge plaatsen vernedert hij.

De heiligen nemen aan den eigenlijken strijd geen deel. Dit is de strijd des almachtigen Gods, en de strijd wordt aangevoerd door Zijn geliefden Zoon, den Priester, van wien Melchizedek een voorbeeld was. Lang geleden schreef Jehova's profeet over dit uur: „De Heer (Jehova) is aan Uwe rechterhand; Hij zal koningen verslaan ten dage Zijns toorns. Hij zal recht doen onder de Heidenen; Hij zal het vol doode lichamen maken; Hij zal verslaan dengene, die het hoofd is over een groot land.” (Psalm 110 : 5, 6) Hij strijdt tevens voor de redding der menscheid, opdat zij van haar verdrukker bevrijd moge worden, en Hij strijdt voor de gezalften Gods, opdat zij voor hun trouw getuigenis voor den naam Jehova's gerechtvaardigd mogen worden.

Dat booze heerscherssysteem, dat met het woord „beest” betiteld wordt en uit uitbuiters, politici en geestelijken bestaat, wordt gegrepen. Ook het booze godsdienstsysteem, dat huichelachtig in den naam des Heeren geparadeerd heeft en als de „valsche profeet” bekend staat, wordt gegrepen, en samen worden zij in de vlammen der eeuwige vernietiging geworpen. (Openbaring 19 : 20) Deze booze systemen vallen, om nooit weer op te staan. Daarna grijpt de Heere den vijand zelf, namelijk den Draak, die oude Slang, den duivel en Satan, bindt hem en werpt hem in den afgrond, opdat hij de volken niet meer verleiden zou. — Openbaring 20 : 2, 3.

Zoo zal Satan's rijk van de aarde in de vergetelheid weggevaagd worden. De naam Jehova's zal gerechtvaardigd worden. Doch alle menselijke woorden, die dezen grooten en verschrikkelijken dag des Heeren pogen te beschrijven, zijn te armzalig. Laat ons daarom de woorden lezen, die God lang geleden door Zijn

heiligen profeet liet opteekenen, om Zijn majestueuzen en zegevierenden opmarsch tegen het bolwerk van Satan en zijn organisatie te schilderen:

„Een gebed van Habakuk, den profeet, op Sigjonoth. Heere! als ik Uwe rede gehoord heb, heb ik gevreesd; Uw werk, o Heere! behoud dat in het leven in het midden der jaren; maak het bekend in het midden der jaren; in den toorn gedenk des ontfermens. God kwam van Theman, en de Heilige van den berg van Paran. Sela. Zijne heerlijkheid bedekte de hemelen, en het aardrijk was vol van Zijnen lof. En er was een glans als des lights; Hij had hoornen aan Zijne hand, en aldaar was Zijne sterkte verborgen. Voor Zijn aangezicht ging de pestilentie, en de vurige kool ging voor Zijne voeten henen. Hij stond, en mat het land; Hij zag toe, en maakte de Heidenen los, en de gedurige bergen zijn verstrooid geworden; de heuvelen der eeuwigheid hebben zich gebogen; de gangen der eeuw zijn Zijne.

„Ik zag de tenten van Kusan onder de ijdelheid; de gordijnen des lands van Midian schudden. Was de Heere ontstoken tegen de rivieren? was Uw toorn tegen de rivieren? was Uwe verbolgenheid tegen de zee? toen Gij op Uwe paarden reedt, Uwe wagens waren heil. De naakte grond werd ontbloot door Uwen boog, om de eeden, aan de stammen gedaan door het woord. Sela. Gij hebt de rivieren der aarde gekloofd. De bergen zagen U, en leden smart; de waterstroom ging door; de afgrond gaf zijne stem; hij hief zijne zijden op in de hoogte. De zon en de maan stonden stil in hare woning; met het licht gingen Uwe pijlen daarhenen, met glans Uwe bliksemende spies. Met gramschap trad Gij door het land; met toorn dorschtet Gij de Heidenen.

„Gij toogt uit tot verlossing Uws volks, tot verlossing van Uwen Gezalfde; Gij doorwonddet het hoofd van het huis des goddeloozen, ontblootende den grond

tot den hals toe. Sela. Gij doorboordet met zijne staven het hoofd zijner dorpslieden; zij hebben gestormd, om mij te verstrooien; die zich verheugden, alsof zij de ellendigen in het verborgen zouden opeten. Gij betrakt met Uwe paarden de zee; de geweldige wateren werden een hoop. Als ik het hoorde, zoo werd mijn buik beroerd; voor de stem hebben mijne lippen gebeefd; verrotting kwam in mijn gebeenten, en ik werd beroerd in mijne plaats. Zekerlijk, ik zal rusten ten dage der benauwdheid, als hij optrekken zal tegen het volk, dat hij het met benden aanvalle." — Habakuk 3 : 1-16.

In dezen grooten strijd zal geen Christen te strijden hebben. Zij strijden niet, omdat Jehova gezegd heeft: „Want de strijd is niet uwe, maar Godes." Verder zegt de Heere tot hen: „En Ik leg Mijne woorden in uwen mond, en bedek u onder de schaduw Mijner hand; om den hemel te planten, en om de aarde te gronden, en om te zeggen tot Zion: Gij zijt Mijn volk." (Jesaja 51 : 16) De hand des Heeren is over Zijn kleinen uitgestrekt, en zij, die Hem onvoorwaardelijk vertrouwen en hun trouw bewijzen, zijn vrij van alle nadeel. Zij zullen voortgaan Zijn lof tot aan het einde te verkondigen.

Een verdere beschrijving van dezen eindstrijd hebben wij in de Openbaring, waar gesproken wordt over den „krijg tusschen het beest en het Lam", waarin het Lam, Christus Jezus, de overwinning behaalt, omdat het aan de zijde Jehova's strijd. „Deze zullen tegen het Lam krijgen, en het Lam zal hen overwinnen (want het is een Heere der heeren, en een Koning der koningen), en die met Hem zijn, de geroepenen, en uitverkorenen en geloovigen." — Openbaring 17 : 14.

Moge toch niemand zichzelf misleiden door te denken, dat de strijd van Armageddon slechts een strijd tusschen menschen of alleen maar een voorstelling is. De Schrift

toont zeer duidelijk aan, dat het een werkelijke strijd zal zijn. Het is de strijd des almachtigen Gods, waarin Hij de aarde zal zuiveren van die booze organisatie, die Satan gedurende al deze eeuwen gebruikt heeft, om de menschheid te verblinden. Satan is reeds uit den hemel geworpen, hij is tot de aarde teruggedrongen, en hij doet nu een wanhopige poging de getuigen Gods te vernietigen en alle anderen te verblinden en van God afkeerig te maken. Doch aan het einde van Armageddon, wanneer zijn systemen een volkomen vernietiging ondergaan hebben en wanneer hij gebonden is, dan zal de profetische uitspraak, die lang geleden gedaan werd, in vervulling gaan: „Uw hoovaardij is in de hel nedergestort, met het geklank uwer luiten; de maden zullen onder u gestrooid worden, en de wormen zullen u bedekken. Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads! hoe zijt gij ter aarde nedergehouden, gij, die de Heidenen krenktet!” — Jesaja 14 : 11, 12.

Een andere voorstelling van Armageddon wordt gegeven in den strijd, die Gideon tegen de groote menigte Midianieten streed. De Midianieten waren de vijanden van Gods volk. Een groote legermacht der Midianieten had zich in een dal gelegerd. Gideon, die een voorbeeld van Christus Jezus is, kreeg bevel tegen hen ten strijde te trekken. Wat zijn volgelingen deden, geeft een goede voorstelling van het aandeel, dat de Christen in den grooten eindstrijd zal hebben.

Toen het oogenblik van den strijd gekomen was, had Gideon slechts drie honderd man. Deze verdeelde hij in drie groepen en gaf iederen man een bazuin met een leege kruik en een fakkel in de kruik. Zijn orders waren, dat zij zich op drie verschillende zijden om de legerplaats der Midianieten moesten opstellen en zij

Gideon goed in het oog moesten houden. Als Gideon nu het bevel zou geven, moest een ieder in de bazuin blazen, de kruik, die hij in de hand droeg, stuk slaan, zijn fakkel hoog opsteken en uitroepen: „Het zwaard van den Heere en van Gideon.“ Toen dit gedaan werd, werden de Midianieten met groote vreeze bevangen en zij versloegen elkander en het gansche leger kwam om. (Richteren 7 : 16-20) Evenzoo leert de Schrift, dat het in deze laatste dagen van het tijdperk der boosheid en den tijd van de komst van het koninkrijk des Heeren de plicht en het voorrecht dergenen, die den Heere waarachtig gewijd zijn, is, het licht der waarheid hoog te houden en den lof Jehova's te verkondigen, door de boodschap bekend te maken, dat Hij God is en dat Jezus Christus de Koning der koningen is.

Omvang van den Slag

De groote en verschrikkelijke dag des almachtigen Gods, de krijg van Armageddon zal met zoo'n beslissende overwinning voor gerechtigheid eindigen, dat allen het zullen weten. De naam Jehova's zal op aarde verhoogd worden. Zelfs de geestelijkheid zal voor altijd het zwijgen opgelegd zijn, om nogmaals aanmatigend over den Heere God te spreken. Thans noemen de geestelijken zich de herders der kudde. Zij hebben menschen als uitbuiters, staatslieden en andere invloedrijke menschen de voornaamste plaatsen in hun kudde gegeven. Gods profeet, die de uitdrukking van Gods toorn tegen deze booze stelsels en valsche profeten beschrijft, hetgeen tevens een beschrijving van Armageddon vormt, zegt: „Zoo zegt de Heere der heirscharen: Ziet, een kwaad gaat er uit van volk tot volk, en een groot

onweder zal er verwekt worden van de zijden der aarde; en de verslagenen des Heeren zullen te dien dage liggen van het eene einde der aarde tot aan het andere einde der aarde; zij zullen niet beklaagd, noch opgenomen, noch begraven worden; tot mest op den aardbodem zullen zij zijn. Huilt, gij herders! en schreeuwt, en wentelt u in de asch, gij heerlijken van de kudde! want uwe dagen zijn vervuld, dat men slachten zal, en van uwe verstrooiingen; dan zult gij vervallen als een kostelijk vat. En de vlucht zal vergaan van de herders, en de ontkoming van de heerlijken der kudde; er zal zijn eene stem des geroeps der herderen, en een gehuil der heerlijken van de kudde, omdat de Heere hunne weide verstoort; want de landouwen des vredes zullen uitgeroeid worden, wegens de hittigheid des toorns des Heeren." — Jeremia 25 : 32-37.

Nog een andere profeet Gods geeft een duidelijk beeld over den grooten en verschrikkelijken dag des Heeren. De zee, een rusteloze watermassa, die onophoudelijk de rotsen beukt, is een treffende voorstelling van de rusteloze en verontruste elementen der menschelijke maatschappij, die in het bijzonder in deze moeilijke dagen tegen de stevig gegroundveste deelen der natiën en heerschappijen slaan. De profeet gebruikt het woord zee in de onderstaande profetie als een symbool dezer elementen. Schepen worden hier als een symbool gebruikt voor de hedendaagsche methoden van uitvoeren van groote handelsondernemingen. De financieele belangen der wereld vormen in werkelijkheid de ruggegraat van de tegenwoordige zichtbare organisatie des vijands. De profeet neemt betrekking op den tijd, waarin Satan's organisatie zich voor Armageddon voorbereidt of voor Armageddon voorbereid wordt, en zegt: „Die met schepen ter zee afvaren, handel doende op groote wateren." — Psalm 107 : 23.

In de groote ellende, die over de natiën komt, onderscheiden zij den Heere, dat wil zeggen, zij zien de openbaring van Zijn macht in deze moeilijke gebeurtenissen, juist zooals door den Profeet Habakuk beschreven werd. Dan schildert de profeet in zinnebeeldige taal, hoe Jehova het bevel geeft, dat de strijd kan beginnen. De strijd wordt door een stormwind voorgesteld. Een stormwind wordt altijd als een symbool voor benauwdheid gebruikt. De profeet beschrijft daarop het doel en de gevolgen der benauwdheid: „Als Hij spreekt, zoo doet Hij eenen stormwind opstaan, die hare golven omhoog verheft. Zij rijzen op naar den hemel; zij dalen neder tot in de afgronden; hunne ziel versmelt van angst. Zij dansen en waggelen als een dronken man, en al hunne wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den Heere in de benauwdheid, die zij hadden, zoo voerde Hij hen uit hunne angsten. Hij doet den storm stilstaan, zoodat hunne golven stilzwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat zij gestild zijn, en dat Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft.“ — Psalm 107 : 25-30.

De Heere Jezus neemt betrekking op den grooten strijd van Armageddon, die op den Wereldoorlog zou volgen, als hij zegt: „Want alsdan zal groote verdrukking wezen, hoedanige niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal; en zoo die dagen niet verkort werden, geen vleesch zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.“ — Mattheüs 24 : 21, 22.

De menschen mogen Jezus' verklaring, dat deze benauwdheid een einde aan de ellende op aarde zal maken, hun volle vertrouwen schenken, want hij zegt, dat er nooit meer zoo'n benauwdheid op aarde zijn zal. Ook

verklaart hij, dat velen deze benauwdheid zullen overleven en niet zullen sterven, en allen, die naar een beteren toestand verlangen, moesten op grond hiervan moed vatten.

Een andere profeet toont aan, dat twee deelen gedurende dezen tijd van benauwdheid vernietigd zullen worden en dat een derde deel door deze benauwdheid heengebracht zal worden. „En het zal geschieden in het gansche land, spreekt de Heere, de twee deelen daarin zullen uitgeroeid worden, en den geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijnen Naam aanroepen, en Ik zal het verhooren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De Heere is mijn God.” — Zacharia 13 : 8, 9.

Het schijnt in overeenstemming met Openbaring 19:20 te zijn, dat de hier genoemde „twee deelen” bestaan uit het beest en de valsche profeetklasse. Deze twee booze stelsels zullen geheel vernietigd worden, en de menschen, die ze aanhangen, ze ondersteunen, ze bijvallen en helpen, zullen, naar het schijnt, ook ten onder gaan, maar niet voor eeuwig. Het „derde deel”, dat in het vuur gebracht zal worden, is klaarblijkelijk die klasse menschen, die de benauwdheid zal overleven en daarna de gelegenheid zal ontvangen, geheel hersteld en gezegend te worden. Zonder eenigen twijfel zijn er zeer vele menschen, die thans in knechtschap van Satan's organisatie gehouden worden, en wel op grond van het feit, dat zij voor Gods oogmerken verblind zijn. De vijand Satan heeft hen verblind, opdat de heerlijke boodschap van Gods koninkrijk niet in hun harten zou schijnen, en opdat zij haar niet begrijpen en gelooven zouden en als gevolg daarvan met het stelsel van den duivel zouden breken. (2 Corinthiërs

4 : 4) Sprekende over het einde der oude wereld en over de openbaring van zijn koninkrijk zeide de Heere Jezus: „En alsdan zal in den hemel verschijnen het teeken van den Zoon des menschen; en dan zullen al de geslachten der aarde weenen, en zullen den Zoon des menschen zien, komende op de wolken des hemels, met groote kracht en heerlijkheid.” (Mattheüs 24 : 30) Uit dezen tekst komt duidelijk naar voren, dat alle volken in den strijd van Armageddon zullen erkennen, dat het de Heere is, die Satan's organisatie verplettert.

De weerspannigen en eigenzinnigen, die zonder zich om God te bekommeren deze systemen blijven ondersteunen, zullen met hen ten onder gaan. Ongetwijfeld zal dit de tijd zijn, waarin zij, die door misleiding en vrees aan de organisatie des duivels geknecht waren, zich van haar zullen losmaken en den Heere zullen aanroepen, en dan zal Hij hen door den tijd der benauwdheid heenbrengen. De Heere heeft bijzondere gunsten beloofd aan degenen, die goed tegenover hun medemenschen zijn. Door Zijn profeet zegt Hij: „Welgelukzalig is hij, die zich verstandiglijk gedraagt jegens eenen ellendige; de Heere zal hem bevrijden ten dage des kwaads. De Heere zal hem bewaren, en zal hem bij het leven behouden; hij zal op aarde gelukzalig gemaakt worden. Geef hem ook niet over in zijner vijanden begerete.” — Psalm 41 : 2, 3.

De in dezen tekst genoemden, die eenigermate inzien, dat de groote benauwdheid een manifestatie van de uit Gods koninkrijk voortkomende macht en heerlijkheid is, zullen ongetwijfeld den naam des Heeren aanroepen, en Hij zal hen hooren en ze door de benauwdheid brengen, en dan zal Hij hun, indien zij Hem gehoorzaam zijn, de lang beloofde zegeningen, die door het zaad Abrahams komen zouden, schenken.

De profeet Gods verwijst wederom naar denzelfden tijd, als hij zegt: „Daarom verwacht Mij, spreekt de Heere, ten dage als Ik Mij opmake tot den roof; want Mijn oordeel is, de Heidenen te verzamelen, de koninkrijken te vergaderen, om over hen Mijne gramschap, de gansche hittigheid Mijns toorns uit te storten; want dit gansche land zal door het vuur van Mijnen ijver verteerd worden. Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken eene reine spraak wenden; opdat zij allen den Naam des Heeren aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparigen schouder.” — Zefanja 3 : 8, 9.

Dit zal het einde van de organisatie Satans en de bevrijding der menschheid van deze organisatie aangeven. Dan zal God, zooals de profeet hier zegt, een reine boodschap tot de volken brengen, opdat zij allen den naam des Heeren mogen aanroepen en Hem met een eenparigen schouder mogen dienen. Dan zullen toestanden over de aarde komen, waardoor zij tot een aangename woonplaats zal herschapen worden. Dit zal het werk van den Messias en de volgende stap in de uitwerking van het goddelijke plan zijn.

DE WERELD BEVESTIGD

Hoofdstuk XIII

ALS een groote aardbeving, een noodlottige storm of een machtige vloedgolf een gemeente teistert en duizenden menschenlevens en huizen verwoest en meerdere duizenden dakloos maakt, is veel ellende en droefheid het gevolg, en er wordt groote inspanning vereischt, om het lijden eenigszins te verlichten. De strijd van Armageddon in den „grooten en vreeselijken dag des Heeren" zal de volkomen ineenstorting van Satan's organisatie ten gevolge hebben. Wat een aardbeving, een verschrikkelijke storm of vloedgolf voor een gemeente beteekent, zal die benauwdheid in nog veel grootere mate voor de geheele wereld zijn. Deze strijd zal op den voet gevolgd worden door groote smart en ellende, en de menschen zullen om hulp roepen.

Men kan terecht zeggen, dat de geschiedenis der wereld met menschenbloed geschreven werd. Het ergste staat echter nog voor de deur. De lange en verschrikkelijke belegering van Jeruzalem door Titus bracht onbeschrijfelijk lijden over de Joden, en ten slotte werd de stad stormenderhand ingenomen en geheel door de Romeinen verwoest. De vernietiging van Jeruzalem was een vervulling van goddelijke profetie en voorschaduwde, hoe de organisaties der wereld gedurende den grooten strijd des almachtigen Gods vernietigd zullen worden.

De benauwdheid, die over Jeruzalem kwam, was een uitdrukking van Gods verontwaardiging tegen het volk, dat Hem verworpen had en den duivel volgde. De geestelijkheid uit dien tijd, die zich voor de vertegen-

woordiger Gods uitgaf en huichelachtig beweerde, de uitlegger der goddelijke wet te zijn, was verantwoordelijk vóór de groote ramp, die over de stad kwam. De omverwerping der heid zoogenaamde Christenheid, die hoofdzakelijk door de huichelarij der geestelijkheid, die de zinnen der menschen van God afgekeerd heeft, noodzakelijk geworden is, zal veel verschrikkelijker zijn dan hetgeen Jeruzalem in de jaren 70—73 A. D. overkwam. God heeft beloofd, gedurende de laatste benauwdheid, die over de organisatie Satans komen zal, aan de booze stelsels voor goed een einde te zullen maken.

Wij mogen ons alle rampen, die het menschdom gedurende zijn bestaan overkomen zijn, in herinnering roepen, alle oorlogen, alle aardbevingen, alle cyclonen en andere catastrophen, en dan bedenken, dat geen dezer gebeurtenissen de ellende zal evenaren, die door den grooten strijd van Armageddon over de wereld zal komen. Dat deze gevolgtrekking juist is, wordt door Jezus' woorden bewezen, dat er een benauwdheid zijn zou, zooals er nog nooit een over de wereld gekomen was, en ook daarna nooit meer komen zou. Maar deze groote tijd van benauwdheid zal ten slotte in een grooten zegen voor de menschheid verkeeren, daar God dit zoo verordend heeft.

Nadat Gods gerechte verontwaardiging tegen Satan's organisatie volkomen ten uitdrukking gebracht zal zijn, zal de groote stormwind, die de bergen scheurde en de rotsen kloofde, tot bedaren komen; de aardbeving, die de aarde van haar middelpunt tot haar oppervlakte deed schudden, zal ophouden; de van den hemel ontstoken vuren, wier woede spoedig vergaan zal zijn, zullen ophouden te branden, en stilte en rust zullen weder tot de aarde terugkeeren. Doch de overlevenden der menschen zullen ontmoedigd en zwak zijn. In hun uiterste nood en ellende zullen zij den Heere aanroepen.

Dan zal het suizen van een zachte stilte van den hemel gehoord worden, en de boodschap, die lang geleden door den profeet Gods uitgesproken werd, zal den menschen van goeden wil op aarde vriendelijke woorden van bemoediging toespreken. De profeet zegt: „Aanbidt den Heere in de heerlijkheid des heiligdoms; schrikt voor Zijn aangezicht, gij, gansche aarde! Zegt onder de Heidenen: De Heere regeert; ook zal de wereld bevestigd worden; zij zal niet bewogen worden; Hij zal de volken richten in alle rechtmatigheid. Dat de hemelen zich verblijden, en de aarde zich verheuge; dat de zee bruiise met hare volheid. Dat het veld huppele van vreugde met al wat er in is; dat dan al de boomen des wouds juichen, voor het aangezicht des Heeren; want Hij komt, want Hij komt, om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten met gerechtigheid, en de volken met Zijne waarheid.” — Psalm 96 : 9-13.

Alle goddelijke profetie heeft haar vervulling te zijner tijd, en kan eerst begrepen worden, als zij vervuld is of in vervulling gaat. Bovenstaande profetie begint thans in vervulling te gaan, daar degenen, die de ontwikkeling van Gods plan volgen, erkennen, dat de Heere zijn macht aanvaard heeft en zijn regeering begonnen is; daarom weten zij, dat deze profetie binnenkort geheel in vervulling zal gaan. Dan zal overeenkomstig de door God gedane beloften een tijd van opbouw en zegening voor de menschheid aanbreken.

De hier door den profeet gedane stellige en ondubbelzinnige belofte is: „De wereld zal bevestigd worden; zij zal niet bewogen worden.” De „wereld” hier beteekent een organisatie tot het welzijn der menschheid. De Schriftuurlijke beteekenis van het woord wereld omvat de menschen der aarde, in regeeringsvormen georganiseerd, onder het toezicht en beheer van een onzichtbare oppermacht. Dus zoowel hemel als aarde zijn hieronder be-

grepen. Hemel heeft betrekking op het onzichtbare, terwijl aarde op het zichtbare deel der wereld betrekking heeft. Eeuwenlang werd het onzichtbare deel der wereld door Satan en zijn onheilige engelen gevormd, terwijl het zichtbare deel uit de georganiseerde regeeringsvormen op aarde bestaan heeft, die door Satan beïnvloed en beheerscht werden. Wijzende op den tijd, waarin Satan's wereld zal vergaan, zegt God door Zijn profet: „Maar ziet, Ik schep nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde; en de vorige dingen zullen niet meer gedacht worden, en zullen in het hart niet opkomen. Maar weest gijlieden vroolijk, en verheugt u tot in der eeuwigheid in hetgeen Ik schep.” (Jesaja 65 : 17, 18) Deze profetie moet in vervulling gaan.

In overeenstemming met deze woorden van den heiligen profet geeft de Apostel Petrus in profetische bewoordingen een beschrijving van het verdwijnen der oude hemelen en der oude aarde. Hij zegt: „Verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods, in welchen de hemelen, door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan, en de elementen brandende zullen versmelten.” (2 Petrus 3 : 12) Men lette er op, dat deze in den dag Gods, dat wil zeggen, gedurende den tijd van Gods uitgedrukte wraak, zullen voorbij gaan. Dan voegt Petrus er aan toe: „Maar wij verwachten, naar Zijne belofte, nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.” (2 Petrus 3 : 13) Met het oog op deze twee door God gegeven getuigenissen mogen wij de volle verzekering hebben, dat de nieuwe wereld bevestigd zal worden, en wel zoo volkomen, dat zij nimmermeer bewogen kan worden.

Vele eeuwen lang heeft Satan de vijand aan het hoofd van zijn booze engelen, die hem aanzetten en hielpen, de hemelen gevormd, die de natiën en volken der aarde beïnvloedden en beheerschten. Toen Christus

Jezus in 1914 zijn macht aanvaardde werden Satan en zijn demonische heerscharen uit den hemel op de aarde geworpen. (Psalm 110 : 5; Openbaring 12 : 9) De nieuwe hemel is nu dus een voldongen feit. Christus heeft de macht daarover in handen. De menschen met uitzondering van degenen, die naarstig zoeken, Gods Woord te kennen en den Heere te dienen, hebben geen waardeering voor dit feit.

De volgende groote manifestatie van de macht des Heeren zal de vernietiging van het beest en den valschen profeet, het zichtbare of aardsche deel van de organisatie des duivels, zijn. Met de vernietiging van het beest en den valschen profeet en het binden van Satan zal de geheele aarde (de zichtbare, booze systemen) voorbijgaan. Dan zullen er geen rustelooze elementen der menschheid zijn, die in de symboliek der Schrift „zee“ genoemd worden. Daarna zal de bevestiging der nieuwe aarde plaatsvinden. Als de nieuwe aarde bevestigd is, zal de wereld bevestigd zijn, zooals door den profeet voorzegd werd (Psalm 96 : 10), daar dan zoowel hemel als aarde onder het toezicht van den rechtvaardigen Koning, den Vorst des Vredes en Heer der heeren zal staan.

De Apostel Johannes had een visioen van de nieuwe wereld en schreef: „En ik zag eenen nieuwen hemel en eene nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als eene bruid, die voor haren man versierd is.“ — Openbaring 21 : 1, 2.

De nieuwe hemel is de heerschappij van den Messias, de nieuwe natie, geboren en in machtspositie. Het is de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem. Het is de heer-

schappij des vredes met als gevolgmachtigd hoofd en heerscher den Vorst des Vredes. De heerschappij van den Messias zal de plaats innemen van die booze regeering, die zoo lang de wereld onzichtbaar geregeerd heeft. De nieuwe hemel, het onzichtbare deel der nieuwe regeering, is schoon en heerlijk, en Johannes beschrijft hem in symbolische taal als een bruid, die voor haar man versierd is. Bij zoo'n gelegenheid tracht een vrouw haar voorkomen zoo mooi mogelijk te maken. Dit wil echter niet zeggen, dat de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, een man heeft. Integendeel, het nieuwe Jeruzalem is een nieuwe heerschappij, gevormd door Christus Jezus en de verheerlijkte leden van zijn lichaam. De woorden „als eene bruid, die voor haren man versierd is" dienen slechts om de schoonheid en heerlijkheid der nieuwe heerschappij, de nieuw geboren natie, te schilderen.

Daar Satan de vijand en zijn engelen, die den ouden hemel vormen, onzichtbaar zijn, kan men dan aannemen, dat de nieuwe hemel eveneens onzichtbaar zal zijn? Ja, de nieuwe hemel zal onzichtbaar zijn. De voor naamste persoonlijkheid, die tot den nieuwen hemel behoort, is Christus Jezus. Betreffende de vraag, of hij ooit weer door de menschen der aarde gezien zal worden, hebben wij als antwoord Jezus' eigen woorden: „Nog eenen kleinen tijd, en de wereld zal Mij niet meer zien." (Johannes 14 : 19) Christus Jezus is het uitgedrukte beeld Jehova's, en geen menschelijk oog kan God zien. (Hebreëen 1 : 3; 1 Timotheüs 6 : 16) Satan, een geestelijk wezen, is ook voor den mensch onzichtbaar en heeft zijn macht en invloed op den mensch uitgeoefend. Evenzoo zal de Heere Jezus, de Koning der heerlijkheid, hoewel onzichtbaar voor den mensch, macht en invloed over de menschen der aarde uitoefenen.

Vanaf de dagen van Eden tot aan de volkomen vernietiging van zijn organisatie heeft Satan zichtbare vertegenwoordigers op aarde gehad. Zou dit de gedachte steunen, dat de Vorst des Vredes, de groote Messias, eveneens zichtbare vertegenwoordigers op aarde zal hebben? Zeer zeker, de Schrift is over dit punt zeer duidelijk.

Aangezien God beloofd heeft, dat Hij een nieuwen hemel en een nieuwe aarde zal scheppen en aangezien de Apostel Petrus zegt, dat in dezen nieuwen hemel en deze nieuwe aarde gerechtigheid zal wonen, kunnen wij de zekerheid hebben, dat de nieuwe zichtbare organisatie der Messiaansche heerschappij rechtvaardig zijn zal; dat wil zeggen, de zichtbare vertegenwoordigers van den rechtvaardigen Koning op aarde zullen in overeenstemming met en gehoorzaam aan Zijn bevelen zijn.

Na de vernietiging van Satan's organisatie en na het binden van Satan zullen er eenige menschen overleven, en eenigen onder hen zullen eerezuchtiger zijn dan de anderen. Zullen deze eerezuchtige en sterkere menschen zich niet op den voorgrond dringen en zich van de regeering meester maken, waardoor er opnieuw een toestand van ongerechtigheid in het leven geroepen zal worden? Neen, want dit zal hun niet veroorloofd worden. (Daniël 2 : 44) De rechtmatige Koning zal niemand als zijn vertegenwoordiger dulden, die zich met ongerechtigheid inlaat. Opdat de mensch in de gelegenheid moge komen, geheel tot volmaaktheid hersteld te worden, zal de Heere een rechtvaardige regeering op aarde instellen. De belofte is: „Ziet, een koning zal regeeren in gerechtigheid, en de vorsten zullen heerschen naar recht.“ (Jesaja 32 : 1) Hierdoor zullen alle eerezuchtigen en sterkeren belet worden, hun politieke neigingen tot gelding te brengen en de regeering geheel of gedeeltelijk in hun macht te krijgen.

Doch alle menschen zijn nakomelingen van Adam, en daar deze allen onvolkomen zijn, rijst de vraag, waar dan menschen gevonden kunnen worden, die in rechtmatigheid en gerechtigheid als vertegenwoordigers des Konings kunnen regeeren.

De nieuwe Aarde

Lang geleden bereidde God zekere mannen voor, die onder zeer ongunstige omstandigheden hun trouw en toewijding aan God bewezen, en toen stierven. Deze menschen ontvingen Gods goedkeuring. Zij zullen uit het graf als volkomen, den Heere geheel toegewijde menschen opgewekt worden, om de zichtbare vertegenwoordigers van het rechtvaardige koninkrijk des Heeren op aarde te zijn. Zij zullen de kern van de nieuwe aarde vormen. De navolgend voorgelegde teksten zullen deze beweringen duidelijk bewijzen.

Het is een vast staande regel van het goddelijke plan, dat God een schepsel niet eerder eeuwig leven verleent dan nadat het eerst op de proef gesteld is en onder deze beproeving zijn trouw en toewijding bewijst. God gaf Adam leven; doch Hij stelde hem toen op de proef, voordat Hij hem eeuwig leven verleende. Onder die beproeving viel Adam, omdat hij zich tot den vijand Gods wendde. Hij bewees daardoor een trouweloos mensch te zijn.

De tweede volkomen mensch op aarde was Jezus. Voordat de hemelsche Vader Jezus echter de groote en hooge belooning van eeuwig leven op den goddelijken bestaanstrap schonk, onderwierp Hij hem aan zeer strenge beproevingen. Jezus doorstond al deze beproevingen en bewees daardoor zijn trouw en oprechtheid aan God. — Lucas 4 : 1-14; Filippenzen 2 : 5-11; Hebreëen 5 : 8, 9.

Hierdoor komt tevens de absurditeit van de leerstelling der inwonende onsterfelijkheid aller menschen aan het licht. Satan is de ontwerper dezer valsche leerstelling, en Satan's vertegenwoordigers, de geestelijkheid, hebben eeuwen lang deze valsche leerstelling onder de menschen verkondigd.

Voordat het rantsoenoffer door den dood van den volmaakten mensch Jezus verschaft was, kon aan geen mensch eeuwig leven verleend worden. Dit is waar, omdat alle menschen nakomelingen van Adam zijn en de gevolgen van zijn verkeerde daad geërfd hebben. (Romeinen 5 : 12) Gods regel is, dat „gelijk zij allen in Adam sterven, zoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden". (1 Corinthiërs 15 : 22) De dood en de opstanding van Jezus Christus moesten plaats vinden, alvorens men het eeuwige leven zou kunnen ontvangen. Doch dit was voor onvolkomen menschen geen beletsel, hun toewijding en trouw aan God te bewijzen, voor zoover dit in hun vermogen was. Door dit te doen, konden zij Gods goedkeuring ontvangen.

Daar er echter onder den hemel geen andere naam gegeven is, waardoor redding ten leven komen kan, dan de verdienste van Christus Jezus, blijkt, dat leven niet verleend kon worden, voor en alee Christus kwam en het rantsoen verschaftte. Hij „heeft Zichzelve (zijn leven) gegeven tot een rantsoen voor allen, zijnde het getuigenis te zijner tijd". (Handelingen 4 : 12; 1 Timotheüs 2 : 5, 6) Hieruit blijkt dus, dat hoe trouw iemand ook vóór het geven van het rantsoen geweest is; hem toch geen eeuwig leven verleend kon worden, voordat het rantsoen als een zoenoffer voor de genadestoel van Jehova God aangeboden werd. Daardoor brachten de dood en de opstanding van den Heere Jezus leven en onsterfelijkheid aan het licht. (2 Timotheüs 1 : 10) Allen moeten een gelegenheid tot verkrijging van het leven ontvangen. De

gelegenheid, de onsterfelijkheid te erlangen, wordt slechts dengenen gegeven, die er op de door God bepaalde wijze naar zoeken, namelijk, door aan den offerdood van Jezus Christus gelijkvormig gemaakt te worden. — Romeinen 2 : 6, 7; Filippenzen 3 : 13-15.

Uit dit alles zal het den onderzoeker der Schrift duidelijk worden, dat alles wat de mensch tot zijn eigen redding kan bijdragen, het uitoefenen van geloof is, terwijl hij zijn toewijding en trouw aan God moet bewijzen. Vandaar dat er geschreven staat: „Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen; want die tot God komt, moet gelooven, dat Hij is, en een belooner is dergenen, die Hem zoeken.” — Hebreëen 11 : 6.

Tusschen Abel en het kruis waren er eenige menschen, die aan God geloofden, en naarstig trachtten, Hem te behagen, en zij behaagden Hem ook. Over deze menschen staat geschreven: „Deze allen zijn in het geloof gestorven, de belofte niet verkregen hebbende, maar hebben ze van verre gezien, en geloofd en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren; want die zulke dingen zeggen, betoonen klaarlijk, dat zij een vaderland zoeken. En indien zij aan dat vaderland gedacht hadden, van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben, om weder te keeren; maar nu zijn zij begeerig naar een beter, dat is, naar het hemelsche. Daarom schaamt God Zich hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun eene stad bereid.” — Hebreëen 11 : 13-16.

Het woord „vaderland” beteekent hier stad of plaats der geboorte of geboorteland. De geboortetoestand des menschen was de volmaaktheid in Eden. Aangezien het nu Gods plan is, dat deze toestand hersteld zal worden, doch deze herstelling slechts door het hemelsche koninkrijk kan komen, en aangezien deze trouwe menschen naar een dergelijken toestand verlangden, verlangden zij naar

de wederoprichting van het hemelsche koninkrijk op aarde. God zal daarom bij de uitvoering van Zijn plan een stad bereiden, namelijk een organisatie of heerschappij, waarin deze menschen een aandeel zullen krijgen. Maar wie zijn deze menschen?

Onder inspiratie van den heiligen geest schreef de apostel over hen in het elfde hoofdstuk aan de Hebreëen. Eerst noemt hij Abel, die door zijn wandel zijn geloof in God aan den dag legde. Hij spreekt over Henoch, die met God wandelde, hetgeen beteekent, dat hij geloof in God had en Hem gehoorzaam was; hij zegt, dat God Henoch wegnam, opdat hij den dood niet zien zou. Dan noemt hij Noach, die in een tijd van groote verdorvenheid leefde en die zijn geloof, oprechtheid en toewijding aan God toonde, door de waarheid onder een krom en verdraaid geslacht te prediken. Daarna komt Abraham, die geroepen werd, naar een land te gaan, dat hij niet kende, en door het geloof ging hij. Hij hield tijdelijk verblijf in een vreemd land, waar hij met Izak en Jacob in tenten woonde. Ook noemt de apostel Abraham's vrouw, Sara, die aan de goddelijke beloften geloofde. Dan vertelt hij over de groote beproeving, die voor Abraham kwam, toen God hem opriep, om zijn zoon Izak te offeren. Daar hij geloofde, dat God machtig was, om Izak van de dooden op te wekken, gehoorzaamde hij, en dit is een bewijs voor Abraham's geloof in de opstanding.

Voorts noemt de Apostel Paulus Izak als een der getrouwen. Dan heeft hij het over het geloof van Jacob, die op grond van zijn vertrouwen in God profeteerde en zijn zonen aan zijn sterfbed zegende. Hij beschrijft het geloof van Jozef en hoe de Heere hem in Egypte gebruikte. Dan spreekt hij over Mozes, die hoewel grootgebracht in het huis des konings, toen hij meerderjarig geworden was, weigerde, een zoon van des konings

dochter genaamd te worden, en op grond van zijn geloof liever het lijden van zijn eigen volk op zich nam. De apostel zegt over hem: „Achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons.” (Hebreë 11 : 26) Dit bewijst Mozes' geloof in het komende koninkrijk en in den grooten Koning. Dan vermeldt de apostel het geloof van Rachab de hoer, en spreekt eveneens over Gideon, Barak, Samson en Jeftha.

Na David, Samuël en de getrouwe profeten genoemd te hebben, gaat de apostel met groote welsprekendheid verder, en zijn woorden verraden vreugde en vertrouwen in God, als hij zegt: „Welke door het geloof koninkrijken hebben overwonnen, gerechtigheid geoefend, de beloftenissen verkregen, de muilen der leeuwen toegestopt, de kracht des vuurs hebben uitgebluscht, de scherpte des zwaards zijn ontvloten, uit zwakheid krachten hebben gekregen, in den krijg sterk geworden zijn, heirlegers der vreemden op de vlucht hebben gebracht; de vrouwen hebben hare dooden uit de opstanding wedergekregen; en anderen zijn uitgerekt geworden, de aangeboden verlossing niet aannemende, opdat zij eene betere opstanding verkrijgen zouden. En anderen hebben bespottingen en geeselen geproefd, en ook banden en gevangenis; zijn gesteenigd geworden, in stukken gezaagd, verzocht, door het zwaard ter dood gebracht; hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen; verlaten, verdrukt, kwalijk gehandeld zijnde; (welker de wereld niet waardig was) hebben in woestijnen gedood, en op bergen, en in spelonken, en in de holen der aarde. En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebbende de belofte niet verkregen.” — Hebreë 11 : 33-39.

De apostel zegt hier, dat de wereld deze menschen niet waardig was. Hij bedoelt hiermede de wereld, waarover Satan de duivel de onzichtbare heerscher is. Door

hun trouwe toewijding aan God en Zijn beloften be-
tuigden deze waardige menschen, dat zij volkomen buiten
harmonie met den duivel en in volkomen overeenstem-
ming met God waren. Zij hadden een goede inborst en
deden hun best het goede te doen, en op grond van
hun trouw ontvingen zij een goed getuigenis. Maar
zij konden toen de belofte nog niet verkrijgen. Men be-
denke, dat de belofte in den zegen van het eeuwige leven
bestond, en de apostel verklaart duidelijk, dat het leven
een gift van God door Jezus Christus onzen Heere is.
(Romeinen 6 : 23) Hieruit volgt dus logischerwijs, dat
zij geen leven konden ontvangen, voordat het rantsoen-
offer gebracht was.

Dan voegt de apostel er aan toe: „Alzoo God wat
beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons
niet zouden volmaakt worden.“ Klaarblijkelijk wordt de
hier genoemde klasse, die „wat beters“ krijgt, gevormd
door degenen, die met Christus op den geestelijken trap
vereinigd zullen worden, omdat de Apostel Paulus zich-
zelf tot dezen rekent. Hij zegt, dat deze getrouwe men-
schen uit het verleden niet zonder *ons* volmaakt zouden
worden. Het hier met „volmaakt“ weergegeven woord
beteekent volledig, voleindigd, bereikt doelwit. Men dient
hieronder dus te verstaan, dat deze menschen, die op
grond van hun geloof en trouw een goed getuigenis ver-
kregen, in het graf moeten wachten, totdat de leden van
het lichaam van Christus uitverkoren en beproefd zijn.
De hun betreffende belofte kan dus niet vervuld worden,
voordat de Heere de geheele gemeente uitverkoren heeft.
Met andere woorden, Gods voornemen met hen kan niet
eerder in vervulling gaan, dan nadat het onzichtbare deel
van het koninkrijk voltooid zal zijn.

Door de offeranden op den verzoendag, die God
jaarlijks door de Joden liet brengen, zooals in Leviticus
zestien beschreven wordt, wordt aangetoond, dat eerst

na de verkiezing van de leden van het lichaam van Christus het rantsoenoffer als een zoenoffer voor allen, behalve de gemeente, aangeboden wordt.

Wat zal er nu met deze menschen, die in het geloof gestorven zijn, voordat het rantsoenoffer gebracht werd, gebeuren, als de leden van het lichaam van Christus volkomen gemaakt zullen zijn? De Apostel Paulus zegt duidelijk: „Daarom schaamt God Zich hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun eene stad bereid.” (Hebreënen 11 : 16) Daar een stad een symbool voor een regeering is, is deze tekst een stellig bewijs, dat God voor deze menschen in de aardsche phase van Zijn heerschappij der gerechtigheid voorzien heeft.

Al de in dit elfde hoofdstuk van den Hebreënbrieff genoemde geloofshelden stierven voor de komst van Christus Jezus, met uitzondering van Johannes den Dooper, die echter voor de kruisiging van onzen Heere stierf. Niemand dergenen, die gestorven waren, zijn naar den hemel gegaan. De geestelijkheid heeft het het volk ten onrechte doen voorkomen, alsof deze getrouwe menschen van menschelijke in geestelijke wezens veranderd werden. Jezus kan hierover het beste getuigen, en sprekende over de opstanding zeide hij: „Niemand is opgevaren in den hemel.” (Johannes 3 : 13) Ten tijde dat Jezus deze woorden uitsprak was de trouwe Abel reeds bijna vier duizend jaren dood, en alle anderen, die opgesomd werden met uitzondering van Johannes waren reeds eeuwenlang dood. De Apostel Petrus, die onder inspiratie sprak, noemt in het bijzonder David en zegt over hem: „Want David is niet opgevaren in de hemelen.” — Handelingen 2 : 34.

Voorts zeide de Heere Jezus, om met nadruk er op te wijzen, dat Johannes de Dooper niet in den hemel is, en om voor goed aan allen twijfel, die nog in iemands gedachten over dit punt zou kunnen opkomen, een einde

te maken: „Voorwaar zeg Ik u: onder degenen, die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Dooper; doch die de minste is in het koninkrijk der hemelen, is meerder dan hij.“ (Mattheüs 11 : 11) Ondubbelzinnig verklaart hij hier, dat er geen grooter mensch dan Johannes de Dooper is geweest, en toch geeft hij te kennen, dat de minste in het koninkrijk der hemelen grooter dan Johannes is. Door een gevolgtrekking te maken stelt hij dus het feit vast, dat Johannes de Dooper, die vóór de kruisiging stierf, niet tot het onzichtbare deel van het koninkrijk behooren kan. Doch daar de Apostel Paulus op zoo duidelijke wijze verklaard heeft, dat God voor Johannes en alle andere oudtestamentische waardigen een deel in de nieuwe regeering of het koninkrijk bereid heeft, rijst de vraag, waar zouden zij kunnen zijn?

Het schijnt zeer duidelijk te zijn, dat deze de vorsten zijn, die in Jesaja 32 : 1 genoemd worden. De door den apostel in het 11de hoofdstuk van Hebreëen genoemde geloofshelden, zijn onder de Joden steeds als trouwe menschen beschouwd; zij werden zelfs in Davids dagen als vaders in Israël erkend. Na eerst de uitverkiezing der gemeente besproken te hebben, zegt de profeet: „In plaats van Uwe vaders zullen Uwe zonen zijn; Gij zult hen tot vorsten zetten over de gansche aarde.“ (Psalm 45 : 17) Daarom moet men tot de gevolgtrekking komen, dat deze hun leven door Christus zullen krijgen, die de eenige weg is, waarop zij leven kunnen krijgen; vandaar dus dat zij de kinderen van Christus genaamd zullen worden, en dat hij hen tot vorsten over de gansche aarde zal maken.

Het bewijs schijnt daarom zeer duidelijk te zijn, dat deze getrouwe menschen, die op grond van hun oprechtheid en trouw aan God een goed getuigenis ontvingen, de beloofde zegeningen des eeuwigen levens door Christus

zullen verkrijgen en dat de tijd, waarop zij deze zegeningen zullen ontvangen, gekomen zal zijn, als de leden van het lichaam van Christus voltallig en verheerlijkt zullen zijn. Als zij het leven zullen ontvangen, zal de belofte wat hen aangaat vervuld zijn. Zij zullen dan volkomen gemaakt zijn. Vóór hun dood hebben deze menschen hun oprechtheid, geloof, trouw en toewijding aan God bewezen. Hij keurde hen goed, wacht vervolgens, totdat Hij de koninklijke hemelsche familie, het onzichtbare deel van het koninkrijk, uitverkoren zal hebben, en zal dan Zijn belofte, dat deze menschen tot zichtbare vertegenwoordigers van den Christus op aarde gedurende zijn regeering gemaakt zullen worden, gestand doen.

Bevestigende Bewijzen

Moge een ieder zich eens en voor altijd in het geheugen griffen, dat God waarachtig is. Als Hij een belofte doet, kan men er van verzekerd zijn, dat zij vervuld zal worden. Nog nooit heeft God één Zijner beloften vergeten of nagelaten te vervullen, en Zijn toezeggingen zijn uitsluitend goed. De psalmist zegt over Jehova: „Het begin Uws woords is waarheid, en in der eeuwigheid is al het recht Uwer gerechtigheid.” (Psalm 119 : 160) „Het getuigenis des Heeren is gewis.” (Psalm 19 : 8) „Want zoo vele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja (zeker), en in Hem amen (betrouwbaar, gewis, waarheid), Gode tot heerlijkheid door ons.” (2 Corinthiërs 1 : 20) Jezus zeide over het Woord Gods: „Uw woord is waarheid.” (Johannes 17 : 17) En verder: „Maar Hij is waarachtig, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 7 : 28) „Het is onmogelijk, dat God liege.” (Hebreëën 6 : 18) God verandert niet. (Maleachi 3 : 6) „Ik heb het gesproken, Ik zal het ook doen komen; Ik heb het geformeerd, Ik zal het ook doen.” (Jesaja 46 : 11) „Alzoo

zal Mijn woord, dat uit Mijnen mond uitgaat, ook zijn; het zal niet ledig tot Mij wederkeeren, maar het zal doen hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende." — Jesaja 55 : 11.

Geloof beteekent de beloften Gods te kennen en dan er op te vertrouwen. Hij die geloof in God heeft, moet de overtuiging hebben, dat God al Zijn beloften vervullen zal. Daar dit nu dus een uitgemaakte zaak is, schenke men zijn aandacht aan eenige der beloften Gods, die den bovengenoemden getrouwen menschen gegeven werden.

God beloofde Abraham, dat Hij hem tot een groot volk zou maken. „In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." (Genesis 12 : 2, 3) Verder beloofde God Abraham, dat Hij hem al het land zou geven, dat hij zag. „En de Heere zeide tot Abraham, nadat Lot van hem gescheiden was: Hef uwe oogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, noordwaarts en zuidwaarts, en oostwaarts en westwaarts; want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven, en aan uw zaad tot in eeuwigheid. Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zoodat, indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, zal ook uw zaad geteld worden. Maak u op, wandel door dit land, in zijne lengte en in zijne breedte; want Ik zal het u geven." — Genesis 13 : 14-17.

Later werd deze belofte in andere woorden herhaald: „En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vröemdelingschappen geven, het geheele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot eenen God zijn." — Genesis 17 : 8.

Toen Abraham honderd vijf en zeventig jaar oud was, stierf hij zonder ook maar iets van het hem beloofde land ontvangen te hebben. Langen tijd nadien getuigde Stefanus over Abraham, zooals in de Schrift staat opgeteekend: „Toen ging hij uit het land der Chaldeën, en woonde te Charran. En van daar, nadat zijn

vader gestorven was, bracht Hij hem over in dit land, daar gij nu in woont: en Hij gaf hem geen erfdeel in hetzelfde, ook niet eenen voetstap; en beloofde, dat Hij het hem tot eene bezitting geven zou, en zijnen zaden na hem, als hij nog geen kind had." — Handelingen 7 : 4, 5.

Deze beloften werden langen tijd geleden gedaan. Zij zijn nu nog niet vervuld, maar te Gods bestemder tijd moeten zij in vervulling gaan, en de Apostel Paulus schrijft onder inspiratie, dat Gods bestemde tijd komen zal, nadat Christus zijn macht aangenomen en zijn regeering aanvaard heeft.

Toen Jacob het huis van zijn vader Izak verliet, om naar een ander land te trekken, sliep hij op een heuvel in Palestina. „En hij droomde; en ziet, eene ladder was gesteld op de aarde, welker opperste aan den hemel raakte; en ziet, de engelen Gods klommen daarbij op en neder." (Genesis 28 : 12) Er moet een zekere beteekenis in dit hem door den Heere gegeven visioen liggen, waarin de engelen op een ladder tusschen hemel en aarde op en neer gingen. Het moet een verbinding tusschen hemel en aarde voorstellen. Het is dus logisch tot de gevolgtrekking te komen, dat de Heere hierdoor te kennen wenschte te geven, dat Hij te eeniger tijd een verbinding tusschen de onzichtbare en zichtbare deelen van Zijn koninkrijk tot stand zou brengen.

In dienzelfden tijd deed Hij Jacob de belofte: „En ziet, de Heere stond op dezelve, en zeide: Ik ben de Heere, de God van uwen vader Abraham, en de God van Izak; dit land, waarop gij ligt te slapen, zal ik aan u geven, en aan uw zaad. En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts;

en in u en uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden." (Genesis 28 : 13, 14) Naderhand trok Jacob naar Egypte, en woonde en stierf aldaar, zonder in het bezit van het beloofde land gekomen te zijn.

Hun Opstanding

Deze beloften, die God aan Abraham en Jacob en hun zaad na hen deed, zouden niet in vervulling kunnen gaan, als God niet in hun opstanding voorzien had, daar zij allen gestorven zijn. De Schrift toont aan, dat God hun de hoop der opstanding voor oogen hield en dat Abraham, Jacob en de profeten in de opstanding geloofden. Job legde getuigenis van zijn hoop en van de opstanding af. Hij zeide: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; en als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen." (Job 19 : 25, 26) Voorts bracht Job, die naar den tijd van herstelling van het menschdom uitkeek, nog in de volgende woorder zijn geloof in de opstanding ten uitdrukking: „Is er dan bij hem een Gezant, een Uitlegger, één uit duizend, om den mensch zijnen rechten plicht te verkondigen, zoo zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale; Ik heb verzoening gevonden. Zijn vleesch zal frisscher worden, dan het was in de jeugd; hij zal tot de dagen zijner jonkheid wederkeeren." — Job 33 : 23-25.

Mozes was een der profeten Gods, en de Apostel Paulus zegt over hem, dat hij als belooning een plaats in de aardsche phase van het koninkrijk zal krijgen. Deze Mozes nu schreef over de opstanding: „Eenen Profeet, uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heere, uw God, verwekken; naar Hem

zult gij hooren. . . .Eenen Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijne woorden in Zijnen mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal." — Deuteronomium 18 : 15, 18.

Samuël, één der profeten alsmede een der goedgekeurden Gods, getuigde van zijn geloof in de opstanding, toen hij de volgende woorden opteekende: „De Heere doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en hij doet weder opkomen." — 1 Samuël 2 : 6.

David, ook iemand, die de goedkeuring Gods had, profeteerde, dat God voor de verlossing en opstanding der menschheid zou zorgen, en hij geloofde hieraan. (Psalm 91 : 14; 21 : 5) Voorts zeide hij: „Want hij zal in zijn sterven niet met al medenemen; zijne eere zal hem niet nadalen. Maar God zal mijne ziel van het geweld des grafs verlossen; want hij zal mij opnemen." (Psalm 49 : 18, 16) Het was ook David, die de profetie uitsprak, dat de wereld in de toekomst bevestigd zou worden, zoodat zij niet bewogen zou kunnen worden. — Psalm 96 : 10.

Jesaja is een der beproefde profeten, en hij getuigde van zijn geloof in de opstanding, toen hij schreef: „En aldaar zal eene verhevene baan, en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden; de onreine zal er niet doorgaan, maar hij zal voor deze zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen. Er zal geen leeuw zijn, en geen verscheurend gedierte zal daarop komen, noch aldaar gevonden worden; maar de verlostten zullen daarop wandelen. En de vrijgekochten des Heeren zullen wederkeeren, en tot Zion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vroolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden." — Jesaja 35 : 8-10.

Verder verklaarde God door den profeet Jesaja, dat de aarde voor den mensch geformeerd is en dat de mensch haar zal bewonen, en aangezien Hij het land aan Abraham en Jacob en hun zaad beloofde, kan men met goede reden verwachten, dat zij het zullen ontvangen. — Jesaja 45 : 12, 18,

Ook Jezus getuigde van de opstanding aller dooden, en uit dien hoofde moeten Abraham en alle getrouwen, die door den Apostel Paulus genoemd werden, daaronder begrepen zijn: „Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren; en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding door het gericht.” — Johannes 5 : 28, 29.

Deze getrouwen uit de oude tijden, die ook wel geloofshelden of oudtestamentische waardigen genoemd worden, deden goed en ontvingen daarom een goed getuigenis van Jehova. Op grond hiervan behooren zij zeker tot de klasse, waarvan Jezus zeide, dat zij een opstanding des levens deelachtig wordt.

Uit deze teksten moeten wij derhalve concludeeren, dat al deze getrouwe menschen, die door den Apostel Paulus genoemd worden en dien een aandeel in de nieuwe regeering beloofd is, een betere opstanding zullen krijgen dan de menschen in 't algemeen. Hiermede wordt bedoeld, dat zij met leven (volkomen leven) uit het graf te voorschijn zullen komen.

De Joodsche geestelijken uit Jezus' dagen verwachtten een aandeel in het Messiaansche koninkrijk te ontvangen. Feitelijk hadden zij zooveel verbeelding, dat zij in de meening verkeerden, dat de Messias zijn koninkrijk niet zonder hen zou kunnen oprichten; en

toen Jezus hen berispte en niet één uit hen tot zijn volgelingen verkoos, meenden zij natuurlijk, dat hij niet waardig was als de vertegenwoordiger Jehova's beschouwd te worden, om dan nog niet eens te spreken van den Messias. Hij zeide echter tot hen: „Aldaar zal zijn weening en knersing der tanden; wanneer gij zult zien Abraham, en Izaäk en Jacob, en al de Profeten, in het koninkrijk Gods, maar ulieden buiten uitgeworpen.“ (Lucas 13 : 28) Bij een andere gelegenheid zeide Jezus: „Doch Ik zeg u, dat velen zullen komen van Oosten en Westen, en zullen met Abraham, en Izaäk en Jacob aanzitten in het koninkrijk der hemelen.“ (Mattheüs 8 : 11) De nieuwe heerschappij op aarde is het koninkrijk der hemelen, omdat de autoriteit van den troon Gods uitgaat en uitgeoefend wordt door den Koning, dien God op Zijn heiligen troon gezet heeft. (Psalm 2 : 6) De autoriteit, die deze aardsche vorsten zullen uitoefenen, zal van het onzichtbare deel van het koninkrijk uitgaan. Zij zullen de vertegenwoordigers des Heeren op aarde zijn; dus zullen zij tot het aardsche deel van dit hemelsche koninkrijk behooren; en vele anderen zullen uit de verschillende deelen der aarde komen en zich bij Abraham, Izaäk, Jacob en de andere getrouwe menschen nederzetten, en aan hun voeten zullen zij wijsheid leeren.

Men kan redelijk verwachten, dat deze getrouwe menschen, die wij oudtestamentische overwinnaars noemen, als volmaakte menschen, dus volkomen naar lichaam en geest, uit het graf opgewekt zullen worden. Zij werden op de proef gesteld en beproefd, voordat zij stierven. Hun trouw aan den Heere wordt zelfs de gemeente, dengenen, die eens een aandeel in het hemelsche of onzichtbare deel van het koninkrijk hopen te verkrijgen, als een navolgenswaardig voorbeeld voorgehouden. (He-

breën 12 : 1-3) Zij hebben op grond van hun trouw een goed getuigenis van Jehova ontvangen; zij hebben dus „het goede gedaan“ in de beteekenis van de woorden, die Christus Jezus gebruikte, en in de opstanding zullen zij tot het leven „uitgaan“. (Johannes 5 : 28, 29) Als volmaakte menschen en als vorsten of heerschers op aarde zullen zij buitengewoon goed in staat zijn, de menschen aan te moedigen, zich in te spannen, hun trouw aan God te bewijzen, om zich zodoende de zegeningen, die Hij beloofd heeft, waardig te toonen.

Toen God David uitverkoren en hem tot koning gezalfd had, zeide Hij over hem: „Ik heb gevonden David, den zoon van Jesse, eenen man naar Mijn hart, die al Mijnen wil zal doen.“ (Handelingen 13 : 22) Waarom was David een man naar Gods hart? Ongetwijfeld in de reden hiervoor te vinden in het feit, dat David altijd getrouw en oprecht tegenover God was. Hij maakte fouten evenals andere menschen, maar zijn hart was steeds goed, dat wil zeggen, zijn beweegreden of doel was juist. Zijn wensch was, God te eeren, en hij deed zijn best, dit te doen. Hij had God lief, en bewees zijn liefde, door zich aan den dienst Gods te wijden. David wordt door Paulus in het bijzonder vermeld als een der getrouwen, die Gods goedkeuring ontvingen. Het is een voor de hand liggende gedachte, dat hij gedurende de regeering van den Messias een belangrijk aandeel in de aangelegenheden der aarde zal hebben. De Heere, die over Israëel en degenen, die in de termen van de nieuwe heerschappij gedurende de regeering van Christus zullen komen, zeide: „En Ik, de Heere, zal hun tot eenen God zijn; en Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen; Ik de Heere heb het gesproken.“ — Ezechiël 34 : 24.

De Wet voor het Volk

Door welke wet zullen de menschen gedurende de regeering van den Messias geregeerd worden? Zullen zij ook later nog wetgevende lichamen verkiezen, die wetten ontwerpen en doorvoeren? Indien iedereen deed wat goed was, zou er geen wet noodig zijn. Wetten zijn niet gemaakt voor degenen, die het goede doen, maar om diegenen te beteugelen, die verkeerd handelen. „En hij dit weet, dat den rechtvaardigen de Wet niet is gezet, maar den onrechtvaardigen en den halsstarrigen, den goddeloozen en den zondaren, den onheiligen en den ongoddelijken, den vadermoorders en den moedermoorders, den doodslagers, den hoereerders, dien, die bij mannen liggen, den menschendieven, den leugenaars, den meineedigen, en zoo er iets anders tegen de gezonde leer is.” — 1 Timotheüs 1 : 9, 10.

De wet is een voorschrift, die het goede gebiedt en het kwade verbiedt. Indien iedereen het goede deed en er geen kwaad bestond, zou een wet overbodig zijn. De menschen zullen echter gedurende de Messiaansche heerschappij onvolmaakt zijn. Het doel van de regeering van den Messias is juist, de menschheid tot volmaaktheid terug te brengen. De onvolmaakte mensch zal daarom wetten en voorschriften noodig hebben, om geleid te worden. Doch onvolmaakte menschen zullen de wetten voor deze heerschappij niet ontwerpen, zooals het in het verleden gebruikelijk was. De nieuwe heerschappij zal een zuivere theocratie zijn. Het zal Gods regeering zijn, die volgens Zijn voorschriften geleid zal worden, en wel, door Zijn geliefden Zoon Christus Jezus.

„Hij zal ze hoeden met een ijzeren staf.” (Openbaring 2 : 27) Een heerschappij met ijzeren staf beteekent een onbuigzame, nadrukkelijke doorvoering van de wet. De weerbarstigen zullen tot gehoorzaamheid gedwongen

worden. De Heere zal niemand dwingen het rantsoen-offer aan te nemen en te leven, maar hij zal ook niemand toelaten, eenig leed in Zijn heilig koninkrijk te veroorzaken. (Jesaja 11 : 9) Zij die trachten, kwaad te stichten, zullen onmiddellijk op de door den Heere verordende wijze onder handen genomen worden. Maar hoe zullen de menschen weten, wat het goede is, dat zij doen moeten, daar zij toch nog onvolmaakt zijn?

God zal tot het welzijn der menschen een verbond maken. Dit verbond zal het nieuwe verbond genaamd worden. Op den berg Sinaï sloot God een verbond met Israëel, en dat verbond gaf aan, wat het volk doen moest om te leven. Mozes was de middelaar van dat verbond. De Joden konden echter dat verbond niet nakomen, omdat zij onvolkomen waren en omdat hun middelaar onvolkomen was. De Middelaar van het nieuwe verbond zal Christus zijn, van wien Mozes een voorbeeld was. De Middelaar van het nieuwe verbond is volmaakt en bezit daarom de macht, datgene voor de menschen te doen, wat zij zelf niet kunnen doen. Van de menschen zal verlangd worden, dat zij hun best zullen doen, vorderingen op den weg der gerechtigheid te maken, en Christus, de Middelaar van het nieuwe verbond, zal dan aanvullen, wat zij daarin tekort komen. Hun goede daden zullen met de vorderingen, die zij maken, beloond worden. Hun slechte daden zullen onmiddellijk bestraft worden. De Apostel Paulus haalt de woorden uit Jeremia 31 : 31-34 aan, als hij over het nieuwe verbond spreekt, dat God gedurende de heerschappij van den Messias sluiten zal, om de volkeren der aarde te leiden. Hij zegt:

„Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten: Niet naar het verbond, dat Ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand

nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere. Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn; en zij zullen niet leeren, een iegelijk zijnen naaste, en een iegelijk zijnen broeder, zeggende: Ken den Heerel want zij zullen Mij allen kennen van de kleine onder hen tot den groote onder hen; want Ik zal hunne ongerechtigheden genadig zijn, en hunne zonden en hunne overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken." — Hebreë 8 : 8-12.

Het eerste wetsverbond was zinnebeeldig voor het nieuwe verbond. Dat oude verbond diende, om den Joden en verder allen menschen te leeren, dat geen mensch zonder de hulp van Christus het leven kan verkrijgen. Verder diende het, om zulke Joden tot Christus te leiden, die er gehoorzaam aan waren, voor zoover het in hun vermogen was, en die hem als Koning wenschten aan te nemen. Slechts eenigen namen hem aan; de anderen verwierpen hem.

Dat oude verbond gaf tot in bijzonderheden de verordeningen aan, waardoor het volk geleid moest worden, ten einde op den rechten weg te blijven wandelen. De grondwet Gods, die als basis voor de verordeningen des verbonds diende, staat opgeteekend in Deuteronomium 5 : 1-21. De verordeningen en strafwetten staan in de hoofdstukken twaalf tot acht en twintig van Deuteronomium tot in de kleinste bijzonderheden opgeteekend. Men kan redelijk verwachten, dat God in het nieuwe verbond, dat Hij met Israëel, en door Israëel met en in

het belang van alle andere natiën der aarde, zal sluiten, de wetten en verordeningen, waardoor de menschen geregeerd zullen worden, zal bekendmaken.

In den tegenwoordigen tijd zijn er vele menschen, die ernstige pogingen in het werk stellen, een juiste samenstelling van voedsel te vinden. Er zijn thans vele experts op voedingsgebied, en het is prijzenswaardig, dat zij naar een juisten leefregel zoeken. Hun pogingen bewegen zich in de juiste richting. Ongetwijfeld zal de Heere te bestemder tijd den menschen toonen, wat de juiste leefregel voor de menschheid is, hoe en wat zij moeten eten. In het veertiende hoofdstuk van Deuteronomium gaf God den Joden onder het oude wetsverbond omstandige aanwijzingen over de bereiding van voedsel voor hun onderhoud. Gedurende de heerschappij van den volkomen Middelaar Christus, den Koning der heerlijkheid, zal God in dit opzicht minstens evenveel, ja zelfs nog veel meer doen.

De Apostel Paulus zegt: „Maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart, en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof.” (1 Timotheüs 1:5) „De liefde doet den naaste geen kwaad; zoo is dan de liefde de vervulling der wet.” (Romeinen 13 : 10) Wij leggen bijzonderen nadruk op de volgende woorden, die de Heere over het nieuwe verbond zeide: „Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.” — Hebreëen 8 : 10.

Het hart is de zetel der liefde. Het hart is eveneens een symbolische voorstelling van de beweegreden des menschen. Als de wet Gods, die rechtvaardig is, in het hart van den mensch woont, zal zijn gedrag goed zijn.

Daar dit waar is, zal de liefde, die de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid is, de volledige vervulling der wet zijn. Gedurende Satan's régime heeft steeds zelfzucht de menschen geregeerd. Het werk van Christus zal het planten van liefde in de harten der menschen zijn.

De Joden waren Gods uitverkoren volk. Hij gebruikte hen, om lessen aan de geheele menschheid te leeren. Zij waren evenals alle andere menschen onvolmaakt. De duivel kreeg hen in zijn macht en keerde ze van God af. Daarom werden zij uit de gunst Jehova's verworpen. De Joden hebben lang geleden, maar thans is hun strijd geëindigd. (Jesaja 40 : 1, 2) Als zij in het geloof tot God zullen terugkeeren, zal Hij hun genadig zijn. Paulus zelf was eens een Jood, doch toen hij te weten kwam, dat Jezus Christus de Messias was, wijdde hij zich ten volle aan den Heere en werd van het wetsverbond van Mozes tot Christus overgebracht. Hij werd toen een bijzonderen gezant voor de Heidenen.

Gods gunst keerde zich tot de Heidenen, toen Cornelius het evangelie aannam en toen God ook voor de Heidenen den weg opende, dat zij zich aan Hem konden wijden met het vooruitzicht, eens tot de hemelsche koninkrijksklasse te behooren. Toen nu de Christenen, die uit de Heidenen genomen waren, zagen, dat de Joden verworpen waren, werden velen opgeblazen en kwamen in het gevaar, de gunst van God te verliezen. De Apostel Paulus richtte een boodschap aan hen, waarin hij zeide:

„Want ik wil niet, broeders! dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt bij uzelfen) dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der Heidenen zal ingegaan zijn; en alzoo zal geheel Israël zalig worden. Gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Zion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob; En dit is hun een verbond

van Mij, als Ik hunne zonden zal wegnemen. Zoo zijn zij wel vijanden aangaande het Evangelie, om uwentwil, maar aangaande de verkiezing zijn zij beminden, om der vaderen wil: Want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk. Want gelijkerwijs ook gijlieden eertijds ongehoorzaam geweest zijt, maar nu barmhartigheid verkregen hebt door dezer ongehoorzaamheid; alzo zijn ook deze nu ongehoorzaam geweest, opdat ook zij door uwe barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen; want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn." — Romeinen 11 : 25-32.

De bewijsvoering van den Apostel Paulus is, dat de Joden verworpen werden, en dat dit den Heidenen de gelegenheid bood, tot de uitverkorenen te behooren, en dat als de uitverkiezing voorbij is, de Joden den Heere God zullen gelooven, en dat de Heere dan een nieuw verbond met hen zal sluiten. Dan zegt de apostel in hoofdzaak, dat de verwerping van de Joden de gelegenheid voor de Heidenen openstelde, om door Christus Jezus met God verzoend te worden. Dan zal het feit, dat de Joden weer in Gods gunst terugkeeren, de teruggave van het leven voor de wereld beteekenen. Dat wil zeggen, dat onder de bepalingen van het nieuwe verbond alle gehoorzamen volkomen van den vijand den dood zullen bevrijd worden. „En indien hun val de rijkdom is der wereld en hunne vermindering de rijkdom der Heidenen, hoeveel te meer hunne volheid! . . . Want indien hunne verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de dooden." — Romeinen 11 : 12, 15.

Nadat de organisatie des duivels vernietigd en de duivel zelf gebonden is, nadat de getrouwe waardigen uit de oudheid als volmaakte menschen opgewekt en vorsten over de aarde gemaakt zijn en hun instructies

van den onzichtbaren Koning der heerlijkheid ontvangen zullen hebben, zal de groote en wonderlijke nieuwe natie, het koninkrijk der gerechtigheid, het koninklijke priesterschap, ten volle haar heerschappij over hemel en aarde gevestigd hebben en voor de algeheele bevrijding der menschheid van al haar moeilijkheden en onvolkomenheden zorgdragen, terwijl zij haar in volle harmonie met God zal brengen. Als de nieuwe hemel en de nieuwe aarde geheel in functie getreden zullen zijn, zullen de woorden van den profeet in vervulling gaan, dat de wereld goed bevestigd is en nimmermeer bewogen kan worden. Deze nieuwe wereld zal in rechtvaardigheid bestuurd worden, en als gevolg daarvan zullen de menschen gerechtigheid ontvangen en de gerechten de verwezenlijking van hun oprechten hartewensch verkrijgen.

WEDEROPBOUW EN HERSTELLING

Hoofdstuk XIV

DE wederopbouw der menschheid en de herstelling van den mensch tot volkomenheid zal een buitengewoon groote taak zijn. Slechts goddelijke macht kan dit volbrengen. Dit grootsche werk zal te Gods bestemder tijd verricht worden, en wij staan nu juist voor het begin van dezen tijd.

Wederopbouw beteekent nieuw opbouwen, dat wil zeggen, opnieuw maken. De herstelling des menschen wil zeggen het terugbrengen van den mensch tot de oorspronkelijke kracht en schoonheid der volmaakte menschelijkheid. Eén der voornaamste bedoelingen van den nieuwen hemel en de nieuwe aarde, die de nieuwe wereld vormen, is de wederopbouw en de herstelling van den mensch en de oprichting van een voor eeuwig onder de menschen te vestigen gerechtigheid. De offerdood en opstanding van Christus Jezus stelden den grooten loskoopprijs ter beschikking, waardoor het wettelijk onvermogen, dat den mensch den terugkeer tot God belette, opgeheven werd. De ineenstorting van Satan's rijk en het binden van den vijand zullen de machten uit den weg ruimen, die den mensch bij het maken van vorderingen op het pad der gerechtigheid in den weg stonden.

Kan de mensch dan niet, zonder dat hem eenige hulp verleend wordt, uit zichzelf in harmonie met God terugkeeren? Neen, dat is hem onmogelijk. Men bedenke, dat het menschelijke geslacht reeds meer dan zes duizend jaren op den breeden weg der ongerechtigheid, die tot ontarding en vernietiging leidt, wandelt. Na een zoo

lange tijdruimte van zonde en demoralisatie is het menschelijk ras slecht en verdorven geworden. Bezoekt u eens de achterbuurten van groote steden en gij zult u eenige voorstelling kunnen maken van de verdorvenheid, onzedelijkheid, ontaarding en boosheid, die daar bedreven wordt. U zult vuiligheid, verwaarloozing en op groote armoede wijzende omstandigheden aantreffen. Men ziet er ongelukkigen met afschuwwekkende ziekten, zwakzinnigen, stakkers, lammen, kreupelen en blinden, die allen in een slecht geventileerd krot hokken zonder goede kleeding of voedsel. Zij hebben niets verheffends om zich heen, waarmede zij hun geest zouden kunnen voeden en opbouwen. Velen van hen schijnen bijna een toestand van algeheele ontaarding bereikt te hebben. Dit zijn de gevolgen van het werk van den duivel.

Bezoekt u eens de krankzinnigengestichten, en gij zult er honderdduizenden vinden, wier gedachten geheel in de verkeerde richting geleid zijn en die voor alle gezond verstand en waarheid blind zijn. Ook dit is het werk van den vijand.

Gaat u eens naar de gasthuizen en ziet daar eens met een met medelijden vervuld hart naar de lammen, de kreupelen, de blinden, de zieken en zwaargetroffenen. Dit is eveneens een gevolg van Satan's werk.

Als men de gevangenen bezoekt, kan men de teekenen van misdaad op de gezichten van arme, ongelukkige menschen lezen, die daar een vervelend bestaan voortsleepen. Dit is het werk van den booze.

Men bringe eens een bezoek aan de middelpunten der geldwereld. Daar ziet men de harde, wreede gelaatsuitdrukking van den uitbouter, die er niet voor terugdeinst, den oorlog te verklaren en millioenen jeugdige menschen naar de loopgraven te drijven, waar hun een vroegtijdige en wreedaardige dood wacht. Ook dit is het werk des duivels.

Men ga eens de uitbuiting bij de huisindustrie (het z. g. sweating-systeem) na, waarbij arme weduwen, alleenstaande meisjes en onvermogende mannen onder de meest ongunstige omstandigheden werken, om slechts een ellendig bestaan voort te slepen. Dit is eveneens het werk van den duivel.

Men denke eens aan de bordeelen, waar eens schoone meisjes door schandelijke praktijken tot demonen gemaakt werden. Dat is een deel van het werk des duivels.

Daalt eens af in zoutgroeven of andere mijnen, waar arme, ellendige wezens zich in duisternis voor een hongerloon moeten aftobben, opdat anderen schatrijk kunnen worden. Dit is ook een deel van het werk des duivels.

Loopt eens door drukke straten en onderaardsche gangen, bezoekt eens schepen, restaurants, dansgelegenheden en dergelijke plaatsen en let daar eens op de jongens en meisjes, mannen en vrouwen op leeftijd, slaven van drank en nicotine, die gemakkelijk het slachtoffer van verdorvenheid en misdaad worden. Ook deze dingen zijn werken van den duivel.

De dood en opstanding van Jezus Christus op zichzelf zullen deze booze werken niet teniet doen. De ineenstorting van Satan's rijk en het binden van den vijand zullen de menschheid uit hun ellendigen toestand niet verlossen. Er moet iets anders gedaan worden, en dit zal ook gedaan worden. De Schrift zegt: „Die de zonde doet, is uit den duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.” (1 Johannes 3 : 8) „Hij (God) zal gezonden hebben Jezus Christus, die u tevoren gepredikt is; welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijne heiligen profeten van alle eeuw.” — Handelingen 3 : 19-21.

Zes duizend jaren van wanbestuur door Satan, den opstandigen en goddeloozen, heeft al dit booze onder de menschheid gewrocht. En thans zal God aan al Zijn met verstand begaafde schepselen toonen, dat een duizendjarige regeering door Zijn geliefden Zoon, Christus Jezus, den Gerechte, al het booze, wat gedaan werd, ongedaan kan en zal maken, terwijl hij alle gewilligen en gehoorzamen tot de volle heerlijkheid en schoonheid van volkomen menschelijkheid zal herstellen. Dit gezegende en heerlijke werk zal in aller hart een naam voor Jehova vestigen, die nimmermeer uitgewischt kan worden. Allen, die de daarin opgesloten lessen zullen leeren, zullen nooit meer van het pad der gerechtigheid afwijken.

Als eens hemel en aarde uit volkomen, heerlijke wezens bestaan en allen onder één Hoofd, Christus Jezus, samengebracht zullen zijn, zal dat een eeuwig monument zijn, dat blijvend voor de wijsheid, macht en goeder-tierenheid onzes Gods zal getuigen. Dat de groote, eeuwige God het voornemen heeft, Zijn Christus voor de wederopbouw en herstelling van de volken der aarde te gebruiken, wordt overvloedig door Zijn Woord aangetoond: „Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelken Mijne ziel een welbehagen heeft! Ik zal Mijnen geest op Hem geven; Hij zal het recht den Heidenen voortbrengen. Ik, de Heere heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uwe hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der Heidenen; om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten.” (Jesaja 42 : 1, 6, 7) „Ik zal U be-waren en Ik zal U geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenis-sen te doen beërven; om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit; tot hen, die in duisternis zijn: Komt te voor-

schijn; zij zullen op de wegen weiden, en op alle hooge plaatsen zal hunne weide wezen. Zij zullen niet hongeren, noch dorsten, en de hitte en de zon zal hen niet steken; want hun Ontfermer zal ze leiden, en Hij zal hen aan de springaders der wateren zachtjes leiden." — Jesaja 49 : 8-10.

De Schrift toont aan, dat het wederopbouw- en herstellingswerk een tijdruimte van duizend jaren in beslag zal nemen. Millennium beteekent duizend jaren; daarom wordt de regeering van den Messias het Millennium genoemd. Gedurende dien tijd zal de geheele menscheid onder het toezicht van Christus staan, die de gehoorzamen geleidelijk in overeenstemming met den almachtigen God zal brengen. Voorts toont de Schrift aan, dat dit gezegende werk met de uitwerping Satans van de aarde en met de oprichting van Gods koninkrijk op aarde zal beginnen. Dan zal de dag des gericht's voor de leden van het menschelijke geslacht beginnen. — Handelingen 17 : 31.

Volgorde van het gericht

De Schrift verklaart, dat eerst de levenden en dan de dooden geoordeeld zullen worden. Er staat geschreven: „Ik betuig dan voor God en den Heere Jezus Christus, die de levenden en de dooden oordeelen zal in Zijn verschijning en in Zijn koninkrijk." (2 Timotheüs 4 : 1) Op aarde wonen thans bij benadering 1.748.000.000 menschen. Daar het gericht beginnen zal bij degenen, die ten tijde des gericht's op aarde zullen zijn, volgt hieruit, dat millioenen der menschen, die nu op aarde leven, de eersten zullen zijn, die op de proef gesteld zullen worden en in de gelegenheid zullen komen, de komende zegeningen te ontvangen.

Als zij, die op aarde zijn, de zegeningen van de wederopbouw en de herstelling beginnen te ontvangen,

zullen zij aan hun dierbare dooden denken en wenschen, dat zij tot het leven teruggebracht zouden worden. Daar zij geloof en hoop hebben, die op hun kennis van Gods Woord gebaseerd zijn, zullen zij voorbereidingen beginnen te treffen voor den terugkeer van hun geliefde dooden. Zij zullen leeren, dat zij het voorrecht des gebeds hebben en zij zullen dan van dit voorrecht gebruik maken, door tot den Heere om teruggave hunner dooden te bidden, en de Heere heeft beloofd, dat Hij hen hooren en verhooren zal. „En het zal geschieden, eer zij roepen, zoo zal Ik antwoorden; terwijl zij nog spreken, zoo zal Ik hooren.” — Jesaja 65 : 24.

De schoone leerstelling der Schrift over de opstanding der dooden is lang voor het volk verborgen geweest. Dit kwam doordat Satan zijn aardsche vertegenwoordigers, de geestelijken, gebruikt heeft, om valsche leerstellingen te leeren. Deze valsche profeten, die zich het recht aanmatigen, den Bijbel te leeren, hebben de menschen doen gelooven, dat iedereen een onsterfelijke ziel bezit, die feitelijk niet sterven kan; dat datgene, wat dood genoemd wordt, eigenlijk geen dood is; dat iemand, die naar men veronderstelt, sterft, slechts een verandering ondergaat en naar een ander gewest wordt overgeplaatst. De waarheid is, dat iedereen een ziel *is*; niemand *heeft* een ziel.

De Schrift verklaart, dat God den mensch uit het stof der aarde formeerde, en in zijn neusgaten den adem des levens blies, waardoor de mensch een levende ziel, dus een levend, bewegend, ademend en voelend wezen werd. (Genesis 2 : 7) In Gods wet staat geschreven: „De ziel, die zondigt, die zal sterven.” (Ezechiël 18 : 4) Indien de ziel onsterfelijk was, zou zij niet kunnen sterven. In dienzelfden zin staat geschreven: „Wat man leeft er, die den dood niet zien zal? die zijne ziel zal bevrijden van het geweld des grafes?” (Psalm 89 : 49) Als iemand

sterft, is hij zoo dood als een pier. (Prediker 9 : 5, 10; Psalm 115 : 17) In dien toestand blijft hij tot de opstanding.

Dezelfde valsche leeraars hebben het volk doen gelooven, dat eenigen bij hun dood naar het vagevuur gaan en daar lijden, totdat zij op aandringen van priesters, die voor hen bidden en daarvoor geldelijke vergoeding ontvangen, verlost worden. Ook leeren zij, dat de goddeloozen sterven en naar de hel gaan, en dat de hel een plaats van eeuwige pijniging is. Het Woord Gods leert, dat de hel het graf, de toestand des doods is en dat alle gestorvenen daarheen gebracht worden, ongeacht of zij goed of slecht zijn. De leerstelling van het vagevuur is een puur verzinsel. Er bestaat geen plaats of toestand, waar de menschen lijden en waaruit zij door gebeden, al of niet geldelijk vergoed, verlost kunnen worden.

Job bad, om naar de hel, *sheol*, te mogen gaan. (Job 14 : 13, 14) Hiermede bedoelde hij, dat hij in het graf, in den toestand des doods, wilde rusten tot den tijd van de opstanding. Jacob zeide: „Mijn zoon zal met ulieden niet aftrekken; want zijn broeder is dood, en hij is alleen overgebleven; zoo hem een verderf ontmoette op den weg, dien gij zult gaan, zoo zoudt gij mijne grauwe haren met droefenis ter helle doen nederdalen.“ (Genesis 42 : 38, Engelsche vert.) Zijn grauwe haren zouden het niet lang in het eeuwige vuur uithouden.

Het Hebreeuwsche woord *sheol* en het Grieksche woord *hades*, in onzen Bijbel beide met hel vertaald, hebben dezelfde beteekenis; beide beteekenen den toestand des doods, waaraan de hoop eener opstanding verbonden is. Het Grieksche woord *gehenna* heeft betrekking op dien doodstoestand, waaraan geen hoop op een opstanding verbonden is. Dit lot wacht den moedwilligen

boosdoeners met inbegrip van den duivel zelf. De duivel heeft de menschen doen gelooven, dat hij, de duivel, in de hel geweest is, om het vuur gedurende al deze eeuwen brandende te houden, hoewel hij in werkelijkheid nog nooit in de hel geweest is. Te bestemder tijd zal hij er heen gaan en er voor altijd blijven, doch hij zal er geen vuur stoken, als hij er is. — Ezechiël 28 : 19.

Over Jezus staat geschreven: „Want Gij zult mijne ziel in de hel niet laten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie.“ (Psalm 16 : 10, *Engelsche vertaling*.) De apostel wendt in Handelingen 2 : 27 deze woorden op Jezus aan. Jezus werd ten derden dage opgewekt. Dit alleen is al een afdoend bewijs, dat de hel geen plaats van eeuwige pijniging is. Er is geen leerstelling, die zoo duidelijk in den Bijbel geleerd wordt als die van de opstanding der dooden. Maar als de ziel onsterfelijk ware, zou er geen opstanding kunnen zijn; en indien zich eenige wezens in de eeuwige pijniging zouden bevinden, zouden zij daaruit niet verlost kunnen worden.

De opstanding van Jezus is een waarborg, dat de dooden opgewekt zullen worden. De redeneering van den Apostel Paulus is, dat Christus van de dooden is opgewekt, en dat indien dit niet zoo ware, er geen opstanding van de dooden zou zijn. Met andere woorden, de opstanding van Christus is een bewijs, dat de andere dooden opgewekt zullen worden. „Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Want dewijl de dood is door een mensch, zoo is ook de opstanding der dooden door een Mensch: want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus weer levend gemaakt worden; maar een iegelijk in zijn orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn bij zijn komst.“ — 1 Corinthiërs 15 : 20-23.

Verder zegt de apostel nog: „Er zal eene opstanding der dooden wezen, beiden der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen.” (Handelingen 24 : 15) Dan zegt Jezus over de dooden: „Verwondert u hierover niet; want de ure komt waarin allen die in de graven zijn, zijn stem zullen vernemen en zullen uitgaan: zij die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, zij die het kwade verricht hebben tot de opstanding des gericht.” (Johannes 5 : 28, 29, *Leidsche vertaling*.) Het hier met graf weergegeven woord is de vertaling van een woord, dat „geheugen van God” beteekent; daarom is deze tekst een duidelijk bewijs, dat God al degenen, die gestorven zijn, met uitzondering van de moedwillige boosdoeners, zooals b. v. Judas, in Zijn geheugen houdt, en dat Hij hen te zijner tijd door Jezus Christus uit den dood zal terugbrengen. „Want indien wij gelooven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzoo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met Hem.” — 1 Thessalonicenzen 4 : 14.

Het rantsoenoffer werd voor allen gebracht. (Hebreëen 2 : 9) In Gods bestemden tijd moeten allen deze groote waarheid leeren kennen. „Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die Zichzelve gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde het getuigenis te zijner tijd.” (1 Timotheüs 2 : 5, 6) Milliarden zijn gestorven zonder ook maar de geringste kennis van de door God getroffen maatregelen te hebben, waardoor zij het leven kunnen deelachtig worden. Als de door God bestemde tijd gekomen is, zal Hij er zorg voor dragen, dat al dezen weer terug zullen komen. Hij zal hen uit den dood opwekken, opdat zij de maatregelen, die Hij getroffen heeft, om hun leven te geven, zullen leeren kennen.

Wanneer zal de opwekking der dooden haar aanvang nemen? De Schrift onthult weliswaar niet den dag, maar

toont aan, dat dit werk niet lang, nadat de levenden in de gelegenheid gesteld zijn, hersteld te worden, zal beginnen. Het is redelijk aan te nemen, dat de Heere eerst diegenen zal oprichten, die nog op aarde zijn, voordat Hij meerdere opwekken zal, om in behandeling te nemen. De beproeving en het gericht van de nu op aarde levenden, die naar wederopbouw en herstelling uitzien, kunnen niet eerder beginnen dan nadat Satan's rijk gevallen en de vijand zelf gebonden is, zooals in het voorgaande hoofdstuk besproken werd. De menschen zullen dan erkennen, dat de tijd voor het herstellingswerk gekomen is. Hoe zullen zij dit te weten komen? De Schrift antwoordt, dat God dan den menschen de boodschap der waarheid geven zal, opdat zij het begrijpen kunnen, zooals geschreven staat: „Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken eene reine spraak (boodschap) wenden; opdat zij allen den Naam des Heeren aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparigen schouder.” — Zefanja 3 : 9.

Het groote rantsoen of de loskoop prijs werd voor den mensch verschaft, opdat hij in alles, wat hij verloren had, hersteld mocht worden. Doch deze herstelling kan niet volbracht worden, als de mensch geen kennis heeft van het feit, dat ze hem aangeboden wordt. Om deze reden staat geschreven: „Dit is goed en aangenaam voor God, onzen Zaligmaker, welke wil, dat alle menschen gered zullen worden, en tot een nauwkeurige kennis der waarheid zullen komen.” — 1 Timotheüs 2 : 3, 4, *Diaglott.*

Waarom is kennis het eerste vereischte? De grootste aller zegeningen, die God aan de menschen beloofd heeft, is het eeuwige leven. Alle andere zegeningen staan met het leven in verband. God zal deze zegening niet willekeurig aan een ieder opdringen. Hij wil ze den mensch als een vrije gave aanbieden. „De genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen

Heere." (Romeinen 6 : 23) Dit aanbod wordt den mensch gedaan, opdat hij het leven moge verkrijgen. (Romeinen 5 : 18) Een gift is een overeenkomst, waarvoor twee partijen vereischt worden. Er moet een gever en een ontvanger zijn, die met elkander tot overeenstemming moeten komen. De gever moet willens zijn te geven, terwijl de ontvanger een kennis van het aanbod moet hebben en tevens bereid moet zijn, dit aan te nemen. Vandaar dat het voor den mensch onmogelijk zou zijn, het leven als een genadegift te ontvangen, zonder vooraf met dit aanbod in kennis gesteld te zijn.

Doch wanneer de menschen eenige kennis over het leven en de daarmede verbonden zegeningen zullen ontvangen, hoe kunnen zij dan weten, dat deze boodschap op waarheid berust? De waarheid zal dan zoo klaar en duidelijk gemaakt worden, dat niemand daarover in twijfel zal verkeeren. Christus is de groote Leeraar en hij zal zijn getrouwe vertegenwoordigers op aarde, de oudtestamentische heiligen, gebruiken, om de menschen te onderwijzen. De weg, die ten leven leidt, zal duidelijk en begrijpelijk gemaakt worden.

De rechte Weg

God maakt ons door Zijn heiligen profeet Zijn voornemen bekend, het volk te onderwijzen en het op den rechten weg te brengen. „En aldaar zal eene verhevene baan, en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden; de onreine zal er niet doorgaan, maar hij zal voor deze zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen." — Jesaja 35 : 8.

De uitdrukking „verhevene baan" beteekent een goede verkeersweg, waarop men tot de plaats zijner bestemming komen kan. Het beteekent een weg, waarop men zonder

hindernissen aangenaam reizen kan. Natuurlijk heeft deze uitdrukking geen betrekking op een werkelijken verkeersweg, maar zij wordt hier figuurlijk gebruikt in de beteekenis, dat God voor de menschen in een goeden weg voorzien heeft, waarlangs Hij hen tot Zich terug zal brengen; een weg, zoo duidelijk, dat allen er mede bekend kunnen zijn en van zijn voordeelen gebruik kunnen maken, wanneer zij dit wenschen.

Verder wordt in dezen tekst nog een „weg“ genoemd, en wel „de heilige weg“ of zooals andere vertalers beter overgezet hebben „de weg der heiligheid“. De in dezen tekst vermelde „verhevene baan“ is een duidelijk aangegeven weg, die tot een zeker doel leidt, terwijl de hier bedoelde „weg“ betrekking heeft op de vastgestelde gedragslijn, die een ieder nauwkeurig dient te volgen, ten einde deze „verhevene baan“ tot het einde te kunnen doorloopen. Hij wordt „de weg der heiligheid“ genoemd, omdat hij rechtvaardig, rein en heilig is. Indien iemand getrouw de regels opvolgt, zal hij geholpen worden, vorderingen op dezen weg te maken, Indien hij weigert de voorschriften op te volgen, en dus nalaat in overeenstemming met „den weg“ te wandelen, zal hem niet toegestaan worden, deze „verhevene baan“ tot het einde toe te doorwandelen. Het doelwit der volmaaktheid en zegeningen ligt aan het einde van de baan, en de weg of de wijze, waarop dit te bereiken is, is het goede te doen. Geen onreine zal veroorloofd worden, het einde te bereiken. Allen, die deze baan betreden, zullen onrein zijn ten tijde dat zij aan het begin staan, omdat zij onvolmaakt zijn. Indien zij echter den weg der heiligheid leeren kennen en in overeenstemming hiermede wandelen, zullen zij gereinigd worden. Naarmate zij vorderingen op den weg der gerechtigheid en heiligheid maken, zullen zij op de baan verder trekken, totdat zij tenslotte het eindpunt zullen bereiken.

De weg zal zoo duidelijk aangegeven zijn, dat niemand een gegronde reden of verontschuldiging voor zijn onkunde over dezen weg zal kunnen aanvoeren. Er zal niemand aanleiding gegeven worden, op dezen weg te dwalen, omdat, zooals de Schrift zegt, „er geen leeuw zal zijn“. (Jesaja 35 : 9) Een „leeuw“ is een zinnebeeldige benaming voor den duivel. (1 Petrus 5 : 8) Noch Satan noch eenige andere duivel zal toegelaten worden op deze baan ook maar iemand hinderend in den weg te staan. „Geen verscheurend gedierte zal daarop komen.“ Dat beteekent, dat er geen uit uitbuiters, politici en kanselredenaars bestaande duivelsche organisaties meer zullen bestaan, om het volk uit te zuigen, te onderdrukken en te misleiden. Niets van dien aard zal daarop aangetroffen worden. De woorden „verscheurend gedierte“ worden hier gebruikt, om de organisatie des duivels te symboliseeren. God zal al deze dingen uit den weg ruimen, voordat de herstelling beginnen zal, en zodoende den mensch een volle, ongehinderde gelegenheid geven, te toonen, of hij al of niet gezegend wenschte te worden.

In de eerste paragraaf van dit boek wordt de vraag voorgelegd: Kunnen wij de hoop koesteren, dat de menschen eens van dezen droeven toestand bevrijd zullen worden en de vreugde van vrede, voorspoed; gezondheid, leven, vrijheid en geluk zullen genieten? Nu zullen wij een antwoord op deze vraag vinden.

Verwijdering der Verblindheid

In den tegenwoordigen tijd vinden de volgende woorden van den profeet hun vervulling: „De duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken.“ (Jesaja 60 : 2) De massa der menschheid verkeert in

volkomen onkunde over de maatregelen, die God ter zegening der menschen genomen heeft. Satan de vijand is hoofdzakelijk voor deze verblindheid verantwoordelijk te stellen. (2 Corinthiërs 4 : 3, 4) Een dergelijke verblindheid was de oorzaak, dat de Joden door God verworpen werden. Dan gaat dezelfde profeet voort: „Doch over u zal de Heere opgaan, en Zijne heerlijkheid zal over u gezien worden.” (Jesaja 60 : 2) De apostel verklaart, dat hun verblindheid verwijderd zal worden, als de volheid der Heidenen ingegaan zal zijn, hetgeen wil zeggen, nadat het laatste lid van de koninkrijksklasse uit de Heidenen uitgekozen en met den Heere verheerlijkt zal zijn. „De Verlosser (Messias) zal uit Zion (Gods organisatie) komen, en zal de goddeloosheden afwenden van (de nakomelingen van) Jacob.” (Romeinen 11 : 25, 26) In dezen tijd hangt er een sluier van donkerheid over de oogen der menschen, die hun belet, Gods goedertierenheid en voorzorg voor hun welzijn te zien, maar een van de eerste handelingen des Heeren in zijn koninkrijk zal het verwijderen van den sluier der verblindheid zijn, opdat de menschen een begrip van den waren stand van zaken kunnen krijgen. „En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn.” — Jesaja 25 : 7.

Jezus zeide met betrekking op het Woord Gods, dert Bijbel: „Heilig ze in Uwe waarheid; Uw woord is de waarheid.” (Johannes 17 : 17) De menschen moeten de waarheid leeren kennen, ten einde gezegend te kunnen worden, en zij moeten de waarheid gehoorzamen, alvorens deze zegeningen voor hen werkelijkheid zullen worden. Doch wat zullen de gevolgen zijn, als zij de waarheid niet aannemen en gehoorzamen zullen?

De Ongehoorzamen

De Heere zal niemand dwingen, om de waarheid aan te nemen, doch wel zal Hij allen noodzaken, de waarheid te gehoorzamen, als zij haar gehoord hebben, of de gevolgen van hun ongehoorzaamheid te dragen. De eenige wijze, om tot God en het geluk terug te komen, is over de verhevene baan, die in overeenstemming met den weg der heiligheid afgelegd moet worden. Zij, die weigeren op de aanwijzingen des Heeren betreffende dezen weg acht te geven, zullen gestraft worden, en deze straf zal uit eeuwigdurende vernietiging bestaan.

Mozes schreef over zijn tegenbeeld Jezus, dat alle volken hem gedurende zijn regeering te gehoorzamen zouden hebben. „Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: De Heere, uw God, zal u eenen Profeet verwekken uit uwe broederen, gelijk mij; dien zult gij hooren, in alles, wat hij tot u spreken zal; en het zal geschieden, dat alle ziel, die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke.” (Handelingen 3 : 22, 23) De Schrift verklaart, dat deze straf het eeuwig verderf zal zijn. (2 Thessalonicenzen 1 : 9) Dit is in overeenstemming met de uitspraak van den profeet: „De Heere bewaart al degenen, die Hem liefhebben; maar Hij verdelgt alle goddeloozen.” (Psalm 145 : 20) Dan zal men om zijn eigen ongerechtigheid sterven, en niemand zal wegens de ongerechtigheid van iemand anders te lijden hebben. (Jeremia 31 : 29, 30) Indien dan iemand begonnen is, het goede te doen, en zich daarna hiervan afwendt en onrecht doet, zal hij sterven. (Ezechiël 18 : 26) De Heere zal een ieder, die het verlangen toont, het goede te doen, een gunstige en volle gelegenheid geven, zijn goeden wil te toonen; doch degenen, die opzettelijk weigeren, den Heere te hooren en te gehoorzamen, zullen volkomen verdelgd worden, opdat zij zichzelf en anderen in den weg staan.

Wat verlangd wordt

De wetten Jehova's zijn onveranderlijk. Zijn voorschriften gelden voor al Zijn intelligente schepselen. Wij vinden in Zijn Woord de algemeene verordeningen, waardoor degenen, die de verheven baan betreden, geregeerd zullen worden. „Hij heeft u bekend gemaakt, o mensch! wat goed is; en wat eischt de Heere van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoediglijk te wandelen met uwen God?“ (Micha 6 : 8) Dit beteekent, dat van den mensch verlangd zal worden, goed te doen, en hem zal geleerd worden, wat goed is, zoodat hij zich niet vergissen kan, wat de juiste weg is, dien hij bewandelen moet. De tekst zegt verder, dat hij weldadigheid liefhebben en uitoefenen moet. Indien hij zijn medemensch met moeite op de verheven baan ziet vooruitkomen, moet hij een ernstig en oprecht verlangen hebben, hem te helpen, en vriendelijk en toegeeflijk tegenover hem te zijn. Deze wet sluit ook in, dat hij ootmoedig moet wandelen met God, dat wil zeggen, hij moet uit vrijen wil Gods wetten gehoorzaam zijn. Het nieuwe verbond, dat reeds genoemd werd, zal tot in bijzonderheden de grondwetten en verordeningen bekendmaken, waardoor de menschheid gedurende het tijdperk van den wederopbouw geregeerd zal worden. Ootmoedig wandelen voor den Heere beteekent zich op de hoogte te stellen met deze wetten, om ze daarna strikt te gehoorzamen.

Nu hebben de menschen dikwijls moeite te onderscheiden, wat goed is, maar dan zal een dergelijke moeite niet meer bestaan. Een iegelijk, die het goede wenscht te doen en naar gerechtigheid streeft, zal daarin geholpen worden.

Zegeningen voor de Gehoorzamen

Toen de groote Schepper den mensch in Eden plaatste, schonk Hij hem het leven en het recht op het leven. Dit recht zou eeuwig voortduren, indien de mensch volkomen gehoorzaam aan Gods wet zou zijn. Alle zegeningen van het schepsel zijn afhankelijk van zijn leven. Deze zegeningen zijn vrede, voorspoed, gezondheid, vrijheid en geluk. Wegens de ongehoorzaamheid van den mensch tegenover Gods wet ontnam de groote Schepper hem het leven alsmede het recht op het leven en de aan het leven verbonden zegeningen. Door de uitoefening Zijner goedertierenheid zal God thans den weg tot volledig herstel openen, opdat de mensch al deze zegeningen moge verkrijgen, mits hij aan de goddelijke eischen voldoet. *Wederopbouw* zal dan het opheffen der menschheid uit zonde en ontaarding beteekenen, doordat zij over de verheven baan geleid zal worden. *Herstelling* wil zeggen, dat de mensch aan het einde van deze baan weer in het bezit der zegeningen gesteld zal worden, waarin hij zich oorspronkelijk verheugde, namelijk het leven in zijn volheid met alle daarmede verbonden zegeningen. Dat is hetgeen God beloofd heeft. „En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u tevoren gepredikt is; welke de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijne heilige profeten van alle eeuw.“ — Handelingen 3 : 20, 21.

Alle heilige profeten Gods voorzeiden den dag der wederoprichting. De oudtestamentische waardigen, die Gods goedkeuring verkregen, hadden groot geloof in dien dag, en om deze reden verdroegen zij alles, opdat zij in de zegeningen Gods mochten deelen en opdat zij te Gods bestemder tijd hun medemenschen in het genoeder zegeningen mochten zien.

Vrede

Als de menschen van de verheven baan en den weg der heiligheid, die ten leven leidt, beginnen te hooren, zullen zij tot elkander zeggen: „Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren (een symbool voor het Messiaansche koninkrijk), tot het huis van den God Jacobs (het zichtbare deel van Gods koninkrijk); opdat Hij (de Heere) ons leere van Zijne wegen (den weg der heiligheid, den juisten weg), en dat wij wandelen in Zijne paden“, en Zijn wet leeren. (Jesaja 2 : 3) Vorst des Vredes is een der namen van den grooten Messias. Hij zal in vrede heerschen en de vrede voor eeuwig vestigen. (Jesaja 9 : 5, 6) Als Zijn gericht de aarde treffen, zullen de bewoners gerechtigheid leeren. (Jesaja 26 : 9) Zij zullen vrede leeren en geen oorlog meer voeren. „Zij zullen hunne zwaarden slaan tot spaden, en hunne spiesen tot sikkelen; het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leeren.“ (Jesaja 2 : 4) Dan zal iedereen in vrede wonen, en niemand zal hen verschrikken. (Micha 4 : 4) Zij zullen zich in eeuwigen vrede vermeien.

Welvaart

Armoede is een gevolg van den vloek der zonde geweest. Huizen en landerijen zijn in het bezit van enkelen, die door hun intellect boven anderen staan. De zwakkeren hebben de huizen gebouwd, terwijl de sterkeren en gewetenloozen ze in eigendom hebben. De zwakkeren worden in slecht bewoonbare en dikwijls smerige wijken ondergebracht, en lijden door koude en honger gebrek, omdat zij het noodige voor zich en hun geliefden niet kunnen aanschaffen. Zoo zal het onder de Messiaansche heerschappij niet zijn. Het land behoort den Heere toe. (Leviticus 25 : 23) Hij zal er voor zorgen,

dat het rechtmatig onder de menschen verdeeld wordt, zoodat allen een woonplaats zullen hebben. Dan zal een iegelijk onder zijn eigen wijnstok en vijgeboom zitten, en een ieder zal zijn eigen huis bouwen, om het zelf te bewonen. — Micha 4 : 4; Jesaja 65 : 21, 22.

Een deel van den vloek, die op den mensch rustte, was, dat hij in het zweet zijns aanschijns zijn brood moest verdienen. Vanaf Eden tot nu toe heeft de mensch tegen doornen en distelen, onkruid en vele andere hinderissen te strijden gehad, als hij poogde, voedsel voor zich en zijn gezin te verschaffen. De Heere zal te zijner tijd den mensch leeren, hoe men onkruid, doornen en distelen uitroeit, opdat de oogsten gedijen en overvloed afwerpen, en wel zonder moeizamen arbeid.

„Voor eenen doorn zal een denneboom opgaan; voor eenen distel zal een mirteboom opgaan; en het zal den Heere wezen tot eenen naam, tot een eeuwig teeken, dat niet uitgeroeid zal worden.” (Jesaja 55 : 13) „Ik zal in de woestijn den cederboom, den sittemboom, en den mirteboom en den olieachtigen boom zetten; Ik zal in de wildernis stellen den denneboom, den beuk en den buksboom tegelijk.” (Jesaja 41 : 19) „De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vroolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als eene roos; zij zal lustig bloeien, en zich verheugen, ja met verheuging, en juichen; de heerlijkheid van Libanon is haar gegeven, het sieraad van Karmel en Saron; zij zullen zien de heerlijkheid des Heeren, het sieraad onzes Gods.” (Jesaja 35 : 1, 2) „De aarde geeft haar gewas; God, onze God, zal ons zegenen.” — Psalm 67 : 7.

Dan zullen de schamele hutten, de ondeugd en onkunde weldra verdwijnen, en overvloed zal den menschen ten deel vallen, en zij zullen zich hierover verheugen. „En de Heere der heirscharen zal op dezen berg allen volken een vetten maaltijd maken, eenen maaltijd van

reinen wijn, van vet vol merg, van reine wijnen, die gezuiverd zijn." (Jesaja 25 : 6) Pest en plantenziekten zullen ophouden te bestaan, en het land, dat eens verlaten was, zal een plaats van vreugde en verrukking zijn. „Alzoo zegt de Heere Heere: Ten dage als Ik u reinigen zal van al uwe ongerechtigheden, dan zal Ik de steden doen bewonen, en de eenzame plaatsen zullen bebouwd worden; en het verwoeste land zal bebouwd worden, in plaats dat het eene verwoestng was, voor de oogen van een ieder, die er doorging. En zij zullen zeggen: Dit land, dat verwoest was, is geworden als een hof van Eden; en de eenzame en de verwoeste en verstoorde steden zijn vast en bewoond." — Ezechiël 36 : 33-35.

Gezondheid

Hoe komt het, dat de gestichten vol krankzinnigen en de gasthuizen met zieken en gebrekkigen overladen zijn? Door ziekte van geest en lichaam, wat een gevolg der zonde is. Het liefhebbende hart van Jezus werd met ontferming bewogen, toen hij alle zieken en getroffenen tot hem zag komen, en hij genas velen van hen. (Mattheüs 9 : 35, 36) Jezus werd onder de wet geboren (Galaten 4 : 4) en vervulde de wet. (Mattheüs 5 : 17) De dingen der wet waren een schaduw voor betere, toekomstige dingen. (Hebreëen 10 : 1) Daarom was het genezen der zieken, het openen van de oogen der blinden en het geven van kracht aan de zwakken slechts een schaduw van het grootere werk, dat Jezus Christus gedurende zijn duizendjarige regeering zal doen.

De Profeet Job beschrijft den ellendigen en ongelukkigen toestand van het zieke en rampzalige menschelijk geslacht. (Job 33 : 18-22) Dan noemt de profeet den Gezant, die de Messias is. Deze Gezant is degene, die het Woord Gods uitlegt en duidelijk maakt, zoodat

de mensch, de voor hem liggende taak begrijpend, de verheven baan op den weg der heiligheid afleggen kan. Nadat de menschheid deze benoodigde kennis van den grooten Gezant ontvangen heeft, antwoordt zij in de taal van dezen tekst: „Ik heb mijn verlosser gevonden.”

Dan gaat de profeet verder: „Is er dan bij hem een Gezant, een Uitlegger, één uit duizend, om den mensch zijnen rechten plicht te verkondigen, zoo zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale; Ik heb verzoening gevonden! Zijn vleesch zal frisscher worden, dan het was in de jeugd; hij zal tot de dagen zijner jonkheid wederkeeren. Hij zal tot God ernstiglijk bidden, die in hem een welbehagen nemen zal, en zijn aangezicht met gejuich aanzien; want hij zal den mensch zijne gerechtigheid wedergeven.” — Job 33 : 23-26.

De Heere zal den menschen leeren, hoe te eten, hoe zich lichamelijk te oefenen, hoe te slapen, hoe te denken en hoe de gerechtigheid te leeren gehoorzamen, en Hij zal hen genezen en gezond maken, zooals geschreven staat: „Zie, Ik zal haar de gezondheid en de genezing doen rijzen, en zal henlieden genezen, en zal hun openbaren overvloed van vrede en waarheid.” (Jeremia 33:6) „En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek; want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben.” — Jesaja 33 : 24.

Leven

Leven in den hier gebezigden zin beteekent het bestaan en het recht op het bestaan met alle daarmede verbonden zegeningen. Jezus kwam op aarde, opdat de menschheid het leven mocht hebben. (Johannes 10 : 10) Hij zeide: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden

hebt." (Johannes 17 : 3) Jezus Christus kocht door zijn dood en opstanding het recht op leven voor den mensch. Als de menschen vorderingen op de verheven baan maken, doordat zij den weg der heiligheid bewandelen, zal de Heere hen langzamerhand weder opbouwen, dat wil zeggen, Hij zal hen met vrede, welvaart, gezondheid en kracht zegenen. Er zijn milliarden menschen, die slecht zijn door den slechten invloed van Satan den vijand. De Heere zal deze boosheid teniet doen bij allen, die er naar verlangen, dat zij teniet gedaan zal worden. Indien deze goddeloozen zich van hun goddeloosheid afwenden en de verheven baan op den weg der heiligheid en gerechtigheid zullen bewandelen, zullen zij geleidelijk aan opgericht worden, en indien zij dan hierin volharden tot het einde toe, zal hun het recht om eeuwig te leven verleend worden. „Maar als de goddelooze zich bekeert van zijne goddeloosheid, die hij gedaan heeft, en doet recht en gerechtigheid, die zal zijne ziel in het leven behouden; dewijl hij toeziet, en zich bekeert van al zijne overtredingen, die hij gedaan heeft, hij zal gewisselijk leven, hij zal niet sterven." — Ezechiël 18 : 27, 28.

Het zullen alleen de gehoorzamen zijn, die het recht op het eeuwige leven zullen ontvangen en die zullen leven, zooals Jezus verklaarde: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: zoo iemand Mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid. (Johannes 8 : 51) Een iegelijk, die dan leeft en in den Heere gelooft (d. w. z. gehoorzaamt), zal leven en niet sterven. (Johannes 11 : 26) De regeering van Christus zal al de vijanden der menschen vernietigen, en „de laatste vijand, die teniete gedaan wordt, is de dood. Want Hij heeft alle dingen Zijnen voeten onderworpen; doch wanneer Hij zegt, dat Hem alle dingen onderworpen zijn, zoo is het openbaar, dat Hij uitgenomen wordt, die Hem alle dingen onderworpen heeft." — 1 Corinthiërs 15 : 26, 27.

De getrouwen zullen eeuwig leven en nimmer sterven, daar zij van den Heere het recht op leven zullen ontvangen. Deze zegening staat nu voor de deur, vandaar dat terecht gezegd kan worden, dat millioenen nu levende menschen nimmer zullen sterven, daar er voldoende redenen bestaat, aan te nemen, dat millioenen menschen, na van Gods liefde gehoord te hebben, dankbaar van de geboden gelegenheid gebruik zullen maken, om het leven te verwerven.

De Vernietiging van den Duivel

Gedurende het geheele tijdperk, dat de menschheid op de verheven baan voortschrijdt, zal Satan de vijand gevangen gezet zijn, zoodat hij niemand verleiden kan. (Openbaring 20 : 1-3) Het is een vaste regel van Gods plan, dat God niemand het eeuwige leven zal verleenen, die niet onder de beproeving zijn trouw en toewijding bewijst. Aan het einde der verheven baan, dus aan het einde van de duizend jaren, zal Satan losgelaten worden, opdat hij nog eenmaal moge trachten, de menschen te misleiden en hen van God af te wenden. Klaarblijkelijk gaat Jehova volgens de theorie te werk, dat iemand, die een kennis van Satan's wandel en van de groote verdorvenheid en ellende, die hij op aarde teweeggebracht heeft, ontvangen heeft, en ook de groote goedertierenheid Gods gesmaakt heeft, en die na dit alles zich opzettelijk van de waarheid afwendt, het leven niet waardig is.

De Schrift toont aan, dat Satan aan het einde van het Millennium toegestaan zal worden, al degenen bijeen te vergaderen, die hij bewegen kan, hem te volgen. Zij die Satan dan volgen, zullen voor eeuwig vernietigd worden, en ook de duivel zelf zal dan hetzelfde lot ondergaan. Het systeem van den duivel met al zijn werken zal den overlevenden, rechtvaardigen menschen

tot een eeuwigen stank in hun neusgaten zijn. Daarom kan gezegd worden, dat de duivel en zijn goddeloosheid een eeuwige pijniging zullen zijn. — Openbaring 20:7-10.

De Openbaring is in symbolische taal geschreven. De apostel zegt ons in duidelijke bewoordingen, dat de duivel voor eeuwig vernietigd zal worden. (Hebreë 2 : 14) De uitdrukking „tweede dood” beteekent volledige vernietiging. Daarna zal de dood zelf vernietigd worden, zooals de Schrift aantoot, alsmede de hel, het graf, de toestand des doods. (Openbaring 20 : 14) De dood zal vernietigd worden, doordat al de gehoorzamen tot het leven opgericht zullen zijn. Als de duivel en al zijn volgelingen volkomen vernietigd zijn, zal het universum zuiver, rein en heilig zijn.

Vrijheid

Jezus verklaarde, dat degenen, die de waarheid volgen, te zijner tijd vrij zullen zijn. (Johannes 8 : 36) Vrijheid wil niet zeggen een vergunning om het kwade te doen. Het beteekent veelmeer een ongedwongenheid, het goede te doen. De menschen hebben lang onder dwang en slavernij, onder zonde, ziekte, droefheid, misdaad, slechten invloed en den dood gestaan. Wanneer dit alles dan vernietigd is, zal de menschheid bevrijd zijn, en de zegeningen van leven en geluk voor eeuwig genieten. „En God zal alle tranen van hunne oogen afwischen; en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. En die op den troon zat, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw! En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw.” — Openbaring 21 : 4, 5.

Geluk

Ongehoorzaamheid tegenover Gods wet en een afwijking van het pad der gerechtigheid was de oorzaak van al het ongeluk, dat over de menschheid gekomen is. Hieruit volgt, dat het wandelen op den weg der gerechtigheid en een volledige terugkeer in de gunst Gods volkomen geluk voor de menschheid ten gevolge zal hebben. De Heere Jezus heeft zijn volkomen trouw aan Jehova bewezen en is thans voor eeuwig gelukkig. Hij verklaarde, dat het kennen en het doen van Gods wil gelukkig maakt. (Johannes 13 : 17) God heeft het voornemen, alle gehoorzame schepselen van het universum onder één hoofd, namelijk Christus Jezus, te vergaderen, zooals geschreven staat: „Om in de bedeeeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is.” (Efeze 1 : 10) Dan zullen alle vrijgekochten der menschheid tot den Heere komen met liederen van blijdschap op hun lippen, en alle droefenis zal wegvlieden! Dat zal een gelukkige tijd zijn. (Jesaja 35 : 10) Alle menschen zullen dan gelukkig zijn, omdat zij zich in harmonie met God zullen bevinden. „Welgelukzalig is het volk, wiens God de Heere is.” — Psalm 144 : 15.

Geluk is een toestand van zaligheid. De herstelde menschheid zal dan tot de erkentenis gekomen zijn, dat God liefde is en dat Hij haar waarachtige en eeuwige vriend is. De menschen zullen dan in tevredenheid in het huis (organisatie) Gods samenwonen. Eeuwige gelukzaligheid zal hun deel zijn. Zij zullen den grooten Jehova God eeuwig loven. De profeet spreekt passende woorden voor de herstelden uit:

„Hoe liefelijk zijn Uwe woningen, o, Heere der heirscharen! Mijne ziel is begeerig en bezwijkt ook van verlangen naar de voorhoven des Heeren; mijn hart en mijn vleesch roepen uit tot den levenden God. Zelfs vindt de musch een huis, en de zwaluw een nest voor zich, waar zij hare jongskens legt, bij Uwe altaren, Heere der heirscharen, mijn Koning en mijn God! Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen; zij prijzen U gestadiglijk. Welgelukzalig is de mensch, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn. ... Want God, de Heere, is eene Zon en Schild; de Heere zal genade en eere geven; Hij zal het goede niet onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen. Heere der heirscharen! welgelukzalig is de mensch, die op U vertrouwt.“ — Psalm 84 : 2-6, 12, 13.

De volkomen Dag

De profeet Gods vergelijkt het koninkrijk op aarde met twee groote bergen, een in het Noorden en de andere in het Zuiden, met een groote vallei er tusschen, die als de vallei der zegeningen, de vallei der gelukzaligheid bekend staat. — Zacharia 14 : 4.

Wij verplaatsen ons nu in den geest naar de lente van de dertigste eeuw. Duizend jaren zijn sedert de geboorte der natie verlopen. Een dag bij den Heere is als duizend jaar en duizend jaren als één dag. (2 Petrus 3 : 8) Komt op den berg, opdat wij van daar uit een overzicht over de vallei der zegening kunnen hebben. Ziet, de zon schijnt in die vallei van den morgen tot den avond. Het is steeds helder in dat dal. Kijkt eens naar de onbeschrijfelijke kleurencombinatie, zoowel onder de bloemen als onder de boomen. Alles heeft leven. De kerseboomen staan in bloei, evenals de sinaasappelboomen en de magnolia's. De rozen, hyacinten, anjers,

kamperfoelies en vele dergelijke schoone bloemen wisselen elkander in dit dal af, terwijl zij hun lieflijken glans over het groen fluweelen tapijt werpen. De lucht is met een heerlijken geur vervuld, die zachtkens aangedreven wordt door een zoelen zuiden wind, die door het geboomte ritselt. Het is de paartijd, en de kleine vogeltjes wedijveren met elkander in het zingen, om hun groote vreugde ten uitdrukking te brengen.

Hoort. Daar dringt het geluid van naderende mensscharen tot ons door. Van alle hemelsrichtingen stroomen groote menschenmassa's dit dal binnen. In de grootste orde komen zij aangelopen, doch van een militaire vertooning is hier geen sprake. Zij dragen geweren noch zwaarden, noch eenig ander verdedigings- of aanvalswapen. Dergelijke voorwerpen zouden hier in het geheel niet op hun plaats zijn. Dit zijn relequieën uit een schier vergeten verleden. Ziet, daar is toch een kanon, maar roodborstjes bouwen hun nest er in, zonder eenige vrees verontrust of verdreven te worden. Let eens op met welk een veerkrachtigen tred de menschen loopen. Onder hen ziet men geen lammen, kreupelen, blinden of misvormden. Neen, er is zelfs geen oud mensch onder hen. Waar zijn dan al die oudjes gebleven? Zij zijn tot de dagen hunner jeugd hersteld, en hun vleesch is even frisch als dat van een jong kind.

Geen armen, geen bedelaars zijn onder hen of langs den kant van den weg. Neen, dat is geweest, nu hebben allen overvloed. Ook zijn er geen zieken en zwakken meer; allen verheugen zich in gezondheid en sterkte. Niemand onder hen heeft een booze, koude of harde glaatsuitdrukking, want al deze menschen hebben de verheven baan tot aan het einde toe afgelegd en zijn nu volkomen hersteld. Ziet, hun gezichten zijn één en al glimlach. De scharen volgen elkander op. Zij dragen talrijke banieren, die alle het inschrift dragen: „De Heilig-

heid des Heeren." (Zacharia 14 : 20) Beiden, mannen en vrouwen zijn de verpersoonlijking van bevalligheid en schoonheid. Ja, zij behooren nu allen tot het koninklijke huis, omdat zij kinderen des Konings zijn.

Het is een volkomen dag; de gansche schepping draagt den stempel van volmaaktheid. Door de vallei weerklinken thans de krachtige, luide en lieflijke tonen van een zilveren bazuin. Op haar geluid knielt de groote menigte in stille dankzegging tot God neder. Opnieuw weerklinkt de bazuin, en dan weerschallen de volmaakte stemmen uit de menigten, en zij zingen in volkomen harmonie de woorden:

„DE BEVRIJDING IS VOLTOOID; GELOOFD ZIJ GOD!“

Register van Teksten

Genesis		
1 : 26-28	17	17 : 1, 5-8 73
2 : 5, 6	46	17 : 8 313
2 : 7 18, 105, 332		18 : 1 14
2 : 9	29	19 : 1, 15 14
2 : 15-17	29	20 : 1-7 73
2 : 16, 17	23	21 : 1, 12 74
2 : 18-20	20	22 : 11, 12 179
3 : 1-6	28	22 : 11-18 75
3 : 4 221		22 : 16-18 179
3 : 15 37, 72		27 : 42, 43 76
3 : 16-19	29	28 : 12 14, 314
3 : 22	30	28 : 13, 14 315
3 : 23, 24	31	28 : 13-15 76
3 : 24	14	41 : 38-40 56
4 : 26 38, 207, 264		42 : 38 333
5 : 24	39	47 : 14-23 57
6 : 1, 2, 4, 5	35	49 : 10 59
6 : 4, 11, 12	43	77, 110, 182, 186, 242
6 : 8, 9	44	
6 : 13	44	Exodus
6 : 17, 18	45	1 : 8 57
9 : 1-7	49	2 : 1-10 59
11 : 1	53	3 : 2, 15 14
11 : 1-4 51, 264		3 : 7-10 60
11 : 5-9	53	5 : 2 61, 64, 264
12 : 1-3	72	5 : 24 61
12 : 2, 3	313	6 : 3 12
12 : 7	72	7 : 5 62
12 : 15-17	73	7 : 11 125
13 : 14-17	313	11 : 1 62
13 : 15	73	12 : 1-12 179
		12 : 5 180
		12 : 12 65

12 : 12, 13	63		
12 : 32, 33	63	2 Samuël	
14 : 4	64	5 : 14	116
14 : 13, 14	64	5 : 17-20	111
14 : 21-31	65	7 : 23	61, 264
14 : 27-29	280	22 : 1, 7, 18-37	113
15 : 1-3	65		
15 : 1-21	77	1 Koningen	
18 : 10, 11	65	11 : 1-13	116
19 : 3-8	78	15 : 5	113
20 : 1-7	78	22 : 22	35
23 : 20	14		
		2 Koningen	
Leviticus		18 : 3-7, 13	92
16 : 6	82	19 : 3, 4	93
20 : 10	118	19 : 6, 7	94
25 : 23	344	19 : 10-12	94
		19 : 15-19	95
Numeri		19 : 22, 23, 27, 28, 32-34	96
9 : 12	188	19 : 35	279
33 : 4	64	19 : 35-37	97, 264
Deuteronomium		1 Kronieken	
5 : 1-21	322	28 : 2-7	114
18 : 15, 18	83, 183, 316	28 : 9	114
18 : 18, 19	110		
19 : 21	157	2 Kronieken	
32 : 4	15	20 : 15-17, 21, 22	282
Josua		Nehemia	
5 : 14	14	9 : 6, 9, 10	66
Richteren		Job	
7 : 16-20	291	1 : 6	14
		2 : 1	14
1 Samuël		14 : 13, 14	333
2 : 6	316	19 : 25, 26	315
13 : 14	111	33 : 18-22	346
15 : 22, 23	85	33 : 23-25	315
17 : 48, 49	279	33 : 23-26	347
28 : 6-11	85	38 : 4-9	16
		38 : 7	123

Psalmen	
2 : 6	251, 257, 318
11 : 4-7	260
16 : 10	173, 334
16 : 10, 11	168, 189
17 : 15	168
19 : 2-5	69
19 : 8	312
21 : 5	316
22 : 18	189
22 : 19	188
22 : 29	242
25 : 14	11
31 : 24	280
34 : 8	121
34 : 21	189
40 : 8, 9	129, 161, 187, 193
41 : 2, 3	295
45 : 3-5	283
45 : 4, 5	257
45 : 4, 8	193
45 : 17	311
46 : 11	261
49 : 8	158
49 : 18, 16	316
50 : 2	87
51 : 7	33, 108, 157
67 : 7	345
69 : 8-10	187
69 : 10	150, 234
76 : 11	145
82 : 5	245, 246
83 : 19	12
84 : 2-6, 12, 13	352
89 : 49	332
90 : 2	12
91 : 11	14, 132
91 : 14	316

93 : 2	12
96 : 9-13	299
96 : 10	301, 316
106 : 8, 9	56, 264
107 : 23	292
107 : 25-30	293
108 : 6	261
110 : 1	256
110 : 2	257
110 : 2, 4	282
110 : 3	257
110 : 5	301
110 : 5, 6	287
111 : 10	11
115 : 17	333
118 : 22	260
118 : 22-24	259
119 : 160	312
119 : 165	70
126 : 1-3	239
132 : 11, 12	113
132 : 13	87
137 : 1-3	87
138 : 2	32
144 : 15	351
145 : 20	49, 341

Spreuken

4 : 23	21
8 : 22-30	13
16 : 18	70
17 : 17	143, 264

Prediker

9 : 5, 10	333
---------------------	-----

Jesaja

1 : 18	102
2 : 3	344
2 : 4	344

2 : 17	267	55 : 13	345
4 : 1	277	59 : 19	261
6 : 2-6	14	60 : 2	339, 340
7 : 14	186	61 : 2	223
8 : 14	260	63 : 1, 2, 4	285
9 : 5	117, 242	65 : 17, 18	300
9 : 5, 6	186, 198, 344	65 : 21, 22	345
11 : 9	321	65 : 24	332
14 : 11, 12	290	56 : 7	241, 252
14 : 13, 14	26	66 : 7, 8	250
25 : 6	346		
25 : 7	340	Jeremia	
25 : 8	190	2 : 13	220
26 : 4	12	2 : 21-23	86
26 : 9	344	2 : 21-25	216
28 : 16	192	3 : 1-12	88
32 : 1	303, 311	6	88
33 : 24	347	7	88
35 : 1, 2	345	10 : 10	284
35 : 8	337	14 : 14	269
35 : 8-10	316	23 : 26, 27	269
35 : 9	339	25 : 30, 31	284
35 : 10	351	25 : 31	260
40 : 1, 2	324	25 : 32-37	292
40 : 28	12	27 : 14	98
41 : 19	345	28 : 15-17	99
42 : 1	282	31 : 15	186
42 : 1, 6, 7	330	31 : 29, 30	341
42 : 5	12	31 : 31-34	321
43 : 12, 11	281	33 : 6	347
45 : 12, 18	191, 317		
46 : 11	32, 84, 158, 312	Ezechiël	
49 : 8-10	331	10 : 13-15	14
51 : 16	289	18 : 4	332
53 : 1	187	18 : 26	341
53 : 3	187, 197	18 : 27, 28	348
53 : 7-9	188	21 : 24-27	99, 240
53 : 10	188	21 : 27	134, 242
55 : 11	32, 84, 159, 313	28 : 13-15	15
		28 : 14	24

28 : 15	27
28 : 17	27
28 : 19	334
33 : 11	79
34 : 8	218
34 : 24	319
36 : 33-35	346

Daniël

2 : 34, 35	250
2 : 44	227, 249, 303
7 : 10	120
7 : 27	242
10 : 13	35
12 : 1	263
12 : 4	119, 185
12 : 9, 10	239
12 : 10	245

Hosea

11 : 1	187
13 : 14	158, 160

Joël

2 : 28, 29	196
2 : 31	260, 271
3 : 13-17	284

Amos

8 : 11	218
--------	-----------	-----

Micha

1 : 1, 2	284
4 : 4	344, 345
5 : 1	124, 186
6 : 8	342

Habakuk

2 : 18, 19	283
2 : 20	260, 283
3 : 1-16	289
3 : 2	285

3 : 5	286
3 : 6, 7	285

Zefanja

3 : 8, 9	296
3 : 9	336

Zacharia

9 : 9, 12	146
13 : 8, 9	294
14 : 2	278
14 : 4	352
14 : 20	354

Maleachi

3 : 6	312
-------	-----------	-----

Mattheüs

1 : 18	159
1 : 18-21	119
1 : 18-25	186
2 : 2	126
2 : 4, 5	186
2 : 4-6	127
2 : 8	127
2 : 11	128
2 : 12-16	128
2 : 15	187
2 : 16-18	186
2 : 19-21	128
2 : 22, 23	187
3 : 15-17	129
4 : 3	130
4 : 4	131
4 : 6	131
4 : 7	132
4 : 8, 9	133
4 : 10	133
4 : 17	133
5 : 10	234
5 : 17	346

8 : 11	318	28 : 13-15	170
9 : 35, 36	346	28 : 16, 17	172
10 : 7	242	28 : 16-20	175
11 : 11	311	28 : 18	174, 180, 256
12 : 14	137		
12 : 32	152	Marcus	
13 : 24-30	240	9 : 31	169
13 : 38, 39	240	11 : 22	195
16 : 16	243	12 : 37	134
16 : 21	169	16 : 1-7	172
16 : 24	200		
18 : 18	197	Lucas	
20 : 17-19	169	1 : 28-35	117
20 : 28	161	2 : 9-11	123, 159, 186
21 : 1-9	146, 180	2 : 14	123, 186
21 : 33-39, 45, 46	138	3 : 23-28	186
21 : 43, 44	260	4 : 1-14	304
22 : 44	256	4 : 8	225
23 : 13, 14	230	9 : 19-22	169
24 : 3	243	12 : 32	236
24 : 7, 8	244	13 : 28	318
24 : 9	246	17 : 20	251
24 : 10	246	18 : 31-33	169
24 : 14	247, 262	21 : 24	247
24 : 21, 22	66, 263, 293	21 : 25, 26	248, 249
24 : 24	279	22 : 28, 29	236
24 : 30	295	24 : 5, 6	173
24 : 37	47	24 : 13-21, 30, 31	175
25 : 31-46	152	24 : 34	175
26 : 15, 16	147		
26 : 52-54	154	Johannes	
26 : 59	148	1 : 1-4	12
26 : 63	148	1 : 1-29	124, 193
26 : 63-66	148	1 : 11	188
27 : 24, 25	149	1 : 11, 12	197
27 : 35	188	1 : 14	159
27 : 51	151	1 : 29	81, 180, 193
27 : 62-66	169	3 : 13	310
28 : 5-10	172	3 : 16, 17	75, 166, 199
28 : 9, 10	174	3 : 34-36	139
		5 : 17, 18	139

5 : 28, 29	317, 319, 335
6 : 15	135
6 : 38	154
6 : 57, 58	140
6 : 67-71	141
7 : 28	312
8 : 36	350
8 : 37-47	140
8 : 42-44	230
8 : 44	27, 34, 221, 227
8 : 51	348
10 : 10	347
10 : 11, 15-18	154, 165
11 : 26	348
11 : 47, 48	153
11 : 47-53	142
11 : 57	142
12 : 12	146
12 : 19	146
12 : 31	133
12 : 37, 38	187
13 : 17	34, 351
13 : 27	146
14 : 2, 3	238
14 : 6	199
14 : 19	302
14 : 26	195
14 : 30	205, 243
15 : 19, 20	233
16 : 7	195
16 : 12	195
16 : 13	196
17 : 3	47, 103, 348
17 : 17	165, 312, 340
18 : 36	243
18 : 37	129
19 : 33-36	189
20 : 1-10	173
20 : 14-17	174
20 : 19-25	175

20 : 26-29	175
21 : 1-13	175

Handelingen

1 : 4-8	196
1 : 6-9	175
2 : 1-4	196
2 : 16-20	197
2 : 23-36	190
2 : 27	334
2 : 34	310
2 : 34, 35	256
2 : 36	154
3 : 17	152
3 : 19-21	329
3 : 20, 21	343
3 : 22, 23	341
4 : 11, 12	197
4 : 12	305
7 : 4, 5	314
7 : 52	154
9 : 1-9	175
9 : 3	123
13 : 22	86, 111, 319
14 : 22	234
15 : 18	69
17 : 31	176, 331
24 : 15	335

Romeinen

2 : 6, 7	306
4 : 9, 24	72
5 : 1	200
5 : 9	200
5 : 12	33, 107, 157, 305
5 : 18	337
5 : 18, 19	108, 159
6 : 23	67, 309, 337
8 : 16, 17	235
8 : 22	101
8 : 29	204

8 : 33	200
10 : 17	199
11 : 12, 15	325
11 : 25, 26	340
11 : 25-32	325
11 : 26 101, 190,	192
12 : 2	204
13 : 10	323
15 : 3	187, 234

1 Corinthe

1 : 1, 2	176
1 : 2	199
2 : 9, 10	185
7 : 15	199
10 : 11	71, 109
10 : 20	125
14 : 40	69
15 : 3-8	176
15 : 6	175
15 : 7	175
15 : 20-23	334
15 : 22	305
15 : 12-26	176
15 : 25, 26	41
15 : 26, 27	348
15 : 50	174
15 : 54	190

2 Corinthe

1 : 20	312
1 : 21	203
3 : 14	183
3 : 18	205
4 : 3, 4 85, 132, 148, 183,	205
4 : 3, 4 208, 243, 268,	340
4 : 4	295
5 : 17	202

Galaten

3 : 8, 16	74
3 : 16	109, 189

3 : 16, 27-29	206
3 : 18, 19	80
3 : 22	109
3 : 24	135
4 : 4	159
4 : 22-28	74
4 : 26	250

Efeze

1 : 3-5	194
1 : 4	198
1 : 10	351
2 : 19-22	198
4 : 4	199
6 : 12 35, 255,	268

Filippenzen

1 : 29	234
2 : 5-11	144, 304
2 : 6-11	173, 178
2 : 8	161
2 : 8-11	232
3 : 13-15	306

Colossenzen

1 : 15-17	13
1 : 18	251
2 : 17	71
3 : 2, 3	202
3 : 15	199

1 Thessalonicenzen

2 : 12	199
4 : 14	335

2 Thessalonicenzen

1 : 9	341
2 : 13	198

1 Timotheüs

1 : 5	323
1 : 9, 10	320
2 : 3, 4	336

2 : 3-6	166	11 : 16	310
2 : 4	161	11 : 24, 25	60
2 : 5, 6	305, 335	11 : 26	308
6 : 16	12, 302	11 : 33-39	308
2 Timotheüs		12 : 1-3	319
1 : 10	305	13 : 20	217
2 : 4	198	Jacobus	
2 : 11	201	1 : 13-15	217
2 : 11, 12	236	1 : 17	12
3 : 12	235	1 : 18	201
4 : 1	331	2 : 5	198
Hebreën		4 : 4	214, 225
1 : 3	173, 302	1 Petrus	
1 : 13	256	1 : 2-5	201
2 : 9	81, 166, 335	1 : 11, 12	184
2 : 14	24, 350	1 : 19	180
2 : 16	194	2 : 4	198
2 : 18	237	2 : 6	197
5 : 7, 8	232	2 : 2-8	203
5 : 8, 9	144, 304	2 : 7, 8	260
6 : 18	312	2 : 9	204, 213, 241
7 : 26	159	2 : 21	203, 232
8 : 1-13	83	2 : 25	217
8 : 10	323	3 : 18	167
8 : 8-12	322	4 : 12-14	236
9 : 1-28	83	5 : 2-4	217
9 : 1-24	82	5 : 5	70
9 : 20-26	176	5 : 8	339
9 : 22-28	182	2 Petrus	
10 : 1	71, 346	1 : 3, 4	202
10 : 7	187, 193	1 : 21	184, 196
10 : 10	81	2 : 4	35
10 : 12, 13	256, 286	2 : 4, 5	46
11 : 1-40	311	3 : 7	243
11 : 5	39	3 : 8	352
11 : 6	12, 39, 199, 306	3 : 10	251
11 : 7	45, 47	3 : 10, 12	254
11 : 13	40	3 : 12	300
11 : 13-16	306	3 : 13	300

	1 Johannes		12 : 7-9	254
1 : 1-3	177		12 : 9	301
2 : 15	225		12 : 12	255, 262
2 : 15-17	205		12 : 17	268, 278
2 : 18	206		13 : 8	193
3 : 8	329		16 : 13	269
5 : 3	70		16 : 13, 14, 16	268
	Judas		17 : 14	289
6	35, 46		18 : 2	86
14, 15	41		18 : 7	266
	Openbaring		18 : 18	278
1 : 18	174		18 : 21-24	66
2 : 10	236		19 : 12, 13	286
2 : 26, 27	238		19 : 20	287, 294
2 : 27	320		20 : 1-3	349
3 : 12	238		20 : 2, 3	287
3 : 14	12		20 : 4	237
3 : 17	219, 266		20 : 6	201, 252
3 : 21	238		20 : 7-10	350
5 : 6	180		20 : 14	350
11 : 17, 18	252		21 : 1, 2	301
12 : 5	253		21 : 4, 5	350
			21 : 14	197, 253

WAAR ZIJN DE DOODEN?

64 pagina's -:- 10 c.

is een door Rechter J. F. Rutherford van New-York geschreven brochure, waarin dit onderwerp uitsluitend aan hand van den Bijbel behandeld en onderzocht wordt. Deze brochure werd reeds duizenden, die over het lot hunner geliefde dooden in het onzekere verkeerden, tot onschatbaren troost.

De hierin besproken onderwerpen zijn:

Waar zijn de dooden? — Hemel — Vagevuur — Eeuwige Pijniging — Zonder Bewustzijn — De Ziel — Onsterfelijkheid — De Leugen van den Duivel — Wie is onsterfelijk? — Hel — Hades — Gehenna — Tartarus — Waarom sterven de Menschen? — Het Gericht — Rantsoen beloofd — Rantsoen verschaft — De Opstanding — De hemelsche Klasse — De Bewoners der Aarde — Het Koninkrijk — Tegenstellingen — Het Koninkrijk is nabij — Een rechtvaardige Heerschappij — Herstelling „De verhevene Baan“.

Deze brochure zal iedere oprecht naar waarheid zoekende verheugen en ten volle bevredigen.

INTERNATIONALE
BIJBELONDERZOEKERS VEREENIGING

Postbus 51, Haarlem.

DAVID NOEMDE DEN BIJBEL

die TIEN SNAREN HEEFT

Van deze tien snaren of fundamenteele
teerstellingen van den Bijbel gelooven wij zeker,
dat U er drie noemen en misschien ook verklaren
kunt - de schepping des menschen, de dood van Jezus,
de wederkomst onzes Heeren.

Maar wat nu aangaande de andere zeven?

VIERMILJOEN exemplaren van dit merkwaardige
boek "Gods Harp" door Rechter Rutherford reeds
in omloop!

Zend ons 75 cent voor Uw Exemplaar

In België Fr. 9.50

334 bldz. geïllustreerd

WACHTTOREN

Postbus 51,
Postbus 379,

Adams Street 117,

Haarlem,
Bruxelles,

Brooklyn, N. Y.,

Holland
België

U. S. A.

HEBT
GIJ
OOIT
GEDACHT
AAN

HEBT
GIJ
OOIT
GELEZEN
OVER

HEBT
GIJ
OOIT
GEKEKEN
IN

SCHEPPING

Een boek, dat gij niet ter zijde zult leggen, voordat gij het tot het laatste woord doorgelezen hebt

Hemel — Wat en waar is hij?

Engelen — Legende of niet?

Aarde — Hoe oud, hoe ontstaan?

Menschelijke wezens — Van de apen?

Noach's zondvloed — Overlevering
of werkelijkheid?

Steenkool en olie Plantaardige oorsprong?

Een duizendtal vragen beantwoordt, redelijk wetenschappelijk, logisch, Bijbelsch

24 platen in vierkleurendruk

DENKT ER AAN:

Wij zeggen. U zult het lezen tot het laatste woord door J. F. Rutherford

gebonden, 384 bldz Franko 80 c.

Prijs voor België: Fr. 10.—

Na inzending van dit bedrag in postzegels volgt franco toezending.

WACHTTOREN

Postbus 51,
Postbus 379,
Adams Street 117,

Haarlem,
Bruxelles,

Holland
België
U. S. A.

HIER IS HET RECORD

→ behaald door
Rechter Rutherford's
drie laatste boeken

Gods Harp 1ste jaarsoplage	460.000
Bevrijding 1ste jaarsoplage	975.000
Schepping in de eerste 4 maanden	900.000

Een grootere circulatie
dan de meest populaire
romans tezamen

Waarom?

De menschen verlangen waarheid; zij wenschen feiten; romans kunnen op hun gebied wel goed zijn. Wij hebben allen een zekere onderhouding, een zeker amusement noodig op zijn tijd.

Maar hier hebben wij het overtuigend bewijs, dat diep in ieder menschelijk hart een verlangen bestaat de waarheid te kennen - na te gaan, wat het leven alles in heeft.

WACHTTOREN

Postbus 51,
Postbus 379,

Haarlem,
Bruxelles,

Holland
België

Adams Street 117, Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Boeiend!
Bultengewoon!
is deze geschiedenis
van Adam Joy, een jon-
geman, wiens leven in
een tragedie eindigde.

Maar is dood
werkelijk een
tragedie?
Eindigt het leven
bij het graf?
Is er een hiernamaals?

Een zeldzaam onthaal, inderdaad, wacht
iederem lezer van **Waar zijn de Dooden?**
geschreven door Rechter J. F. Rutherford.

Vier en zestig bladzijden

in Nederland F. 0.15; in België Fr. 1.—; in U. S. A.: \$ 0.10

Na inzending van dit bedrag in postzegels volgt franco toezending.

WACHTTOREN

Postbus 51,	Haarlem,	Holland
Postbus 379,	Bruxelles,	België
Adams Street 117,	Brooklyn, N. Y.,	U. S. A.

DE WEDERKOMST ONZES HEEREN

64 pag.

Wanneer
Hoe
Waarom ?

DE HEL

64 pag.

Wat is zij
Wie zijn daar
Kunnen zij er uit komen

Deze beide Bijbelsche onderwerpen worden door Rechter Rutherford zoo eenvoudig, zoo vereenigbaar met logica en gezond verstand verklaard, dat ge U eigenlijk zult afvragen, hoe er ooit eenig meeningsverschil over bestaan kan hebben. Toch bestaan er over deze eenvoudige Bijbelsche leerstellingen meer verwarring, meer onredelijke beschouwingen, meer geestelijk geharrewar dan over eenige andere leerstelling.

Beide brochures worden U bij vooruitzending van 30 cent in postzegels franco toegezonden in geheel Nederland. Voor België beide voor Fr. 2.— Voor U. S. A. \$ 0.20.

INTERNATIONALE BIJBELONDERZOEKERS VEREENIGING

Nederland: Postbus 51, Haarlem

België: Postbus 379 Brussel

U. S. A.: Adams Street 117, Brooklyn, N.Y.

Voor prijzen in andere landen schrijve men naar onze kantoren in die landen. Lijst op laatste pagina.

De WACHT-

TOREN

en Verkondiger der Tegenwoordigheid van Christus.
Verschiijnt éénmaal per maand 16 bladzijden

Dit tijdschrift is een der voornaamste middelen in het systeem van Bijbelonderricht, dat thans in alle deelen der wereld als uitgave van het Wachttorens Bijbel- en Tractaat Genootschap circuleert ter bevordering van Christelijke kennis.

De WACHTTOREN staat geheel vrij van alle partijen, secten en geloofsbelijdenissen der menschen, daar hij er steeds meer naar streeft elk zijner uitingen aan de volste onderwerping der Schrift te brengen. Hij is dus vrij om stoutmoedig te verkondigen, wat de Heere ook gesproken heeft, overeenkomstig de goddelijke wijsheid. Zijn standpunt is niet dogmatiek, echter wel overtuigd, terwijl hij met onbeperkt geloof op de zekere beloften Gods steunt. Niet alleen, dat hij zijn lezers verzoekt, maar hij dringt er bij hen zelfs op aan, al zijn uitingen aan den onfeilbaren toetssteen — Gods Woord — te toetsen. Vele aanhalingen uit den Bijbel worden gedaan, om het onderzoek te vergemakkelijken.

Abonnementsprijs per jaar:

Voor Nederland en Koloniën	F. 3.—
Voor Buitenland	F. 3.50
Voor U. S. A.	\$ 1.50

Het Hoofdbureau van het
WACHTTOREN BIJBEL & TRACTAAT GENOOTSCHAP
 en de Internationale Bijbelonderzoekers Vereeniging
 is gevestigd
 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Athene,	Lombardou 51	Maagdenburg,	Wachturmstr.
Atzacapotzalco (Mexico)	Constitución 28	Maribor,	Krekova ul. 18
Bern,	Allmendstrasse 39	Oslo,	Inkognitogaten 28 b
Bombay 5,	40 Colaba Rd.	Parijs IX,	129, Faubourg Poissonnière
Brünn-Julienfeld,	Hybesgasse 30	Pesterzsebet,	Josika utca 24
Brussel,	Case postale 379	Pinerolo (Prov. Torino)	Via Silvio Pellico 11
Buenos Aires,	Calle Bompland 1653	Reval,	Kreuzvaldi 17/15
Demerara,	Box 107, Georgetown	Riga,	Sarlotes Iela 6 Dz. 9
Haarlem,	Postbus 51	S. Paulo,	Rua Oriente 83
Helsingfors,	Tempelikatu 14	Seoul,	48 Sokynktong
Jamaica,	Kingston, Box 18	Sierra Leone,	Freetown, 29 Garrison St.
Kaapstad,	6 Lelie Street	Stockholm,	Luntmakaregatan 94
Kaunas,	Laisves Aleja 32/6	Sydney, N. S. W.	7 Beresford Rd., Strathfield
Kopenhagen,	Ole Suhrsgade 14	Tokio-shigai,	222 Shimo-Ogikubo, Iogimachi
Lissabon,	Rua D. Carlos Mascarenhas 77	Toronto,	38-40 Irwin Ave.
Lódź,	ul. Piotrkowska 108	Trinidad,	Port of Spain, Box 194
Londen,	34 Craven Terrace	Weenen XII,	Hetzendorferstrasse 19
Madrid,	Apartado de Correos 321	Wellington,	Box 252

Men wordt verzocht, zich te richten tot Watch Tower Bible and Tract Society aan de bovenstaande adressen, om de prijzen van onze lectuur in de betreffende landen aan te vragen. Enkele onzer geschriften zijn in zes-en-dertig talen gedrukt.

